

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*The Gentleman
Courtesans
3*

*Making
of a
Scandal*

Victoria Vale

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MAFLINC O* BİR TARAMA

OceanofPDF.com

Centleman Courtesans Kitabı 

OceanofPDF.com

VICTORIA VAtk

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı© 2020 Victoria Vale

Tarafından Düzenlenmiştir AuthorsDesign

Kapak Resmi: Victoria Vale

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

İÇERİKLER

[Making of a Scandal Playlist Prologue](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Sonsöz](#)

[Making of a Scandal Playlist](#)

[4. Kitap: Taming of the Rake](#)

[The Gentleman Courtesans](#)

[More by Victoria Vale Yazar](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

MAFİNC O* ASCANDA t 9 t AV t IST

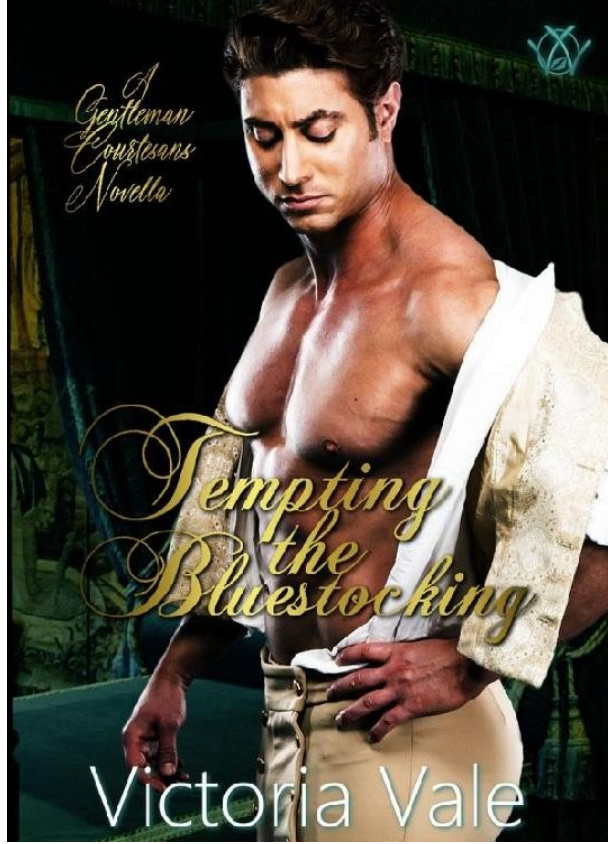
[Spotify'da dinlemek için tıklayın!](#)

Strong as Glass by Goapele
Crush by Yuna feat. Usher
Summer Games by Drake If
This is Love by Ruth B.
Late Night Flex by Quincy
Preston Hutto'dan Bana Aşkını Ödünç
Ver Alex Isley'den Yörüngeye Doğru
I Want You Around by Snoh Aalegra
Pigment by H.E.R.
Japanese Denim by Daniel Caesar Like
Summer by Kyan IMAGINATION by
Adrian Marcel
Say You Won't Let Go by James Arthur
It's You by Henry
Alex Isley'den Water & Air
HONNE'dan Forget Me
Not rum.gold'dan Cut Me
Down
Lost In Japan by Shawn Mendes
Fantasy by Black Atlass
Always by Arin Ray feat. Babyface Cosmic
Love by Florence+ The Machine Instead by
Blake McGrath
Aşık Aptallar by Inara George

Over and Over Again by Nathan Sykes and Ariana Grande He
Loves Me (Lyzel in E Flat) by Jill Scott
SOSUPERSAM'dan The End
Floetry'den Say Yes

OceanofPDF.com

Victoria'nın Bültenine abone olduğunuzda Tempting the Bluestocking (A Gentleman Courtesans Novella) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasını alın!

Kaydolmak ve ücretsiz hediyenizi almak için [buraya dokunun](#).

OceanofPDF.com

9 R O t O C U k

OceanofPDF.com

tONDON, i8i9

"Lucy ... aşkım, kapıyı aç lütfen."

Benedict Sterling koridordaki ahşap panelli duvara yaslandı ve en yakın arkadaşının kilitli kapıya vuruşunu izledi. Diğer tarafta endişeli bir gelin vardı, düğünle ilgili bir mesele yüzünden gözyaşlarına boğulmuştu. Benedict pek dikkat etmemişti ama her ne oluyorsa, hemen çözülmezse töreni geciktirecekti.

Damat Aubrey Drake kapıyı ikinci kez çaldı ve derin bir iç çekti. Elleri titriyor ve kaşları koyu renkli, kapüşonlu gözlerinin üzerinde çatılıyordu. Düğün kıyafeti içinde tam bir stil timsaliydi ve dışarıda bekleyen arabaya binmeye hazırды. Ancak, gelinin onu takip edeceğinden emin olana kadar oyalanmak niyetinde olduğunu söylemişti.

Sıkıntılı bir hizmetçi, gelinin üzücü bir mesaj aldığını ve şu anda gözyaşları içinde olduğunu bildirmek için gelmişti.

"Aubrey?" dedi Leydi Lucinda Bowery diğer taraftan. "Burada ne işin var? Kiliseye gidiyor olman gerekiyordu."

Aubrey oflaya puflaya bir kahkaha attı ama Benedict gülüşündeki gerginliği duyabiliyordu.

"Mihrapta gelinsiz kalmayacağımdan emin olma dan zor ayrıldım."

"Aubrey, gelmeyeceğimi düşünmedin değil mi?"

"Eğer tereddüt etmiyorsan, o zaman sorun nedir?"

"Ailem arıyor," diye cevap verdi Lucinda, sesi hıçkırıklarla kesilmişti. "Gelmiyorlar."

Aubrey'nin omuzları çöktü ve alnını parıldayan tahtaya dayadı. "Oh, Lucy... Çok üzgünüm."

Benedict koridorun ilerisinde bekleyen diğer adamlara baktı. Hugh ve David ona endişeli bakışlar fırlatırken, Benedict onlara başını sallayarak güvence verdi. Biraz geç kalmış olabilirlerdi ama tören devam edecekti. Aubrey ve Lucinda'nın birlikteliğine güveniyordu ve bunun sadece küçük bir gecikme olduğunu, felaketle sonuçlanmayacağını biliyordu.

"Nişanlanmamızı onaylamadıklarını biliyordum ama Londra'ya gelip seninle tanıştıklarında seni en az benim kadar seveceklerini düşünmüştüm."

"Ya da en azından sana tahammül edebilirim," diye mırıldandı Benedict nefesinin altından.

Aubrey'nin çenesi sıkıştı, burun delikleri açıldı. Lucinda'nın ona aşık olması ailesi için pek bir şey ifade etmiyordu. İlk kez on sekiz yaşında evlenmiş, taşradaki kentsoylu hayatından büyük bir kontese dönüşmüştü. Kontu ölmüştü ve hiç şüphesiz ailesi başka bir büyük evlilik arzulamıştı. Bu ikinci seferinde St. Giles doğumlu siyah bir keten dokumacısıyla evlenmeyi seçmiş olmasından duydukları hayal kırıklığını açıkça ifade etmişlerdi. Üniversite eğitimi almış olması ve Londra'nın en başarılı manifaturacılarından birinin sahibi olması, onun kölelerin soyundan geldiği gerçeğini değiştiremezdi.

"Onlarla son akşam yemeğimizden sonra ilerleme kaydettiğimizi sanmıştım," diye devam etti Lucinda. "En azından düğüne katılacaklarını ve babamın benimle koridorda yürüyeceğini umuyordum. Şimdi..."

Benedict onun sesindeki acı karşısında irkildi. İnsanın babası tarafından hayal kırıklığına uğratılması konusunda biraz tecrübesi vardı.

Aubrey'nin kolunu tutarak onu kapıdan uzaklaştırdı. "Onunla konuşmama izin ver. Lucy, ben Ben. Beni içeri al."

"Ben-"

Aubrey onu itip geçmeden önce elini kaldırdı. "Bırak yardım edeyim. Benim bir çözümüm var. Ayrıca, törenden önce gelini görmenize izin verilmiyor."

Aubrey elini yüzünde gezdirdi ve bıkkın bir şekilde bir kez daha iç geçirdi. Daha fazla itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama bundan vazgeçti.

"Nişanlmla tek başıma güvенеbileceğim tek adamın sen olduğunun farkındasın, değil mi?" diye mırıldandı.

Benedict kıkırdadı. "Hafife almadığım bir ayırım. Git **b a ş ı m d a n**. Her şey yoluna girecek."

Aubrey ona, iş bitene kadar soğukkanlılığın mümkün olmayacağını açıkça belirten bir bakış attı ama itaatkâr bir şekilde geri çekildi.

Benedict kapıya vurdu.

"Lucy, o gitti. Kapıyı aç lütfen."

Onu rahatlatmak için, içeri girdikten sonra kapıyı hızla kapattı. Onu panele yaslanmış, güvercin grisi ipek ve gümüşi tüller giymiş halde buldu; elbisenin kesimi dolgun vücudunu ve heykelsi boyunu tamamlıyordu. Bal sarısı saçları beyaz ve mavi çiçeklerle bezenmiş yumuşak bir bukle halindeydi ve ellerini beyaz eldivenler örtüyordu. Keskin bir tezat oluşturacak şekilde yüzü kızarmış ve lekelenmişti, parlak mavi gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," diye cüret etti, tehlikeli bir zeminde durduğunun farkındaydı. Bir kadın ağlarken, yanlış bir cümle kurmak işleri daha da kötüleştirebilirdi.

Burnunu çekerek adamın uzattığı mendili kabul etti. "Arkanızdaki aynada kendimi görebiliyorum. Yüzüm korkunç görünüyor."

"Sakinleştiğinizde kendiliğinden düzelecektir. Yine de damadınız her geçen saniye daha da endişeleniyor, bu yüzden acele etmeliyiz."

"Onu endişelendirmek ya da üzme istemedim. Bugün Aubrey'le evlenmeme hiçbir şey engel olamaz. Sadece..."

"Anlıyorum. Kadın olduğunuzda bile ailenizin onayı sizin için hala bir anlam ifade ediyor."

"Onayları olmasa bile en azından kabulleri. İki yıllık yas ve yalnızlıktan sonra nihayet yeniden mutluyum ve bunun sebebi Aubrey. Bu yeterli olmalı."

Kadının yeniden gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu gören Benedict odaya girerek iki elini birden tuttu ve mendilini kadının avucuyla kendi avucu arasına sıkıştırdı.

"Bu senin için yeterli ve önemli olan da bu. Aubrey'i tanımaları ve takdir etmeleri için onlara her türlü fırsatı verdin. Bunu öğrenememiş olmaları onları kötü etkiliyor, seni ya da onu değil. Bugün evleniyorsun, Lucy. Ailen anlamayabilir ama bugün yeni bir aile kazanıyorsun. Sana tapan ve seni asla incitmeyecek bir aile. Eğer bilmek istersen, bu ailede ben de varım."

Gülümsedi ve adamın ellerini sıktı. "Öyle mi?"

"Aynen öyle. Kendi ailemi küçümsüyorum, bu yüzden Aubrey kendimi onun bir parçası gibi hissetmemi sağladı. O benim kardeşim gibi, bu da seni kız kardeşim yapıyor... en azından yeminlerinizi ettikten sonra öyle olacak."

Derin bir nefes alarak başını salladı, gözyaşları nihayet dinmişti. "Sen iyi bir arkadaşsın, Ben. Aubrey ve ben sana sahip olduğumuz için şanslıyız."

"Öylesin," dedi göz kırparak. "Şimdi gidip damada yola çıkmaya hazır olduğunuzu söyleyebilir miyim?"

"Evet. Sanırım koridordaki yürüyüşümü yalnız yapacağım." "Hayır, yapmayacaksın."

Makyaj masasının önünde durakladı, bir elinde allık kabı vardı. "Pardon?"

Ben ona mahcup bir gülümseme verdi. "İstemiyorsan koridorda tek başına yürümek zorunda değilsin. Sana eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Gözleri şokla irileşti. "Bunu benim için gerçekten yapar mısın?"

"Ben yapardım. Hiç kimse bir babanın terk edişinin acısını çekmek zorunda kalmamalı. Onun yerini alamam da, belki yokluğunu sizin için biraz daha az acı verici hale getirebilirim."

Gülümsedi ve kollarını onun boynuna dolayarak sıkıca sarıldı. "Sen ne büyük bir cevhersin, Ben."

Kıkırdadı. "Bir dahaki sefere çok acımasız, pervasız ya da uzlaşmaz olduğumdan şikayet ettiklerinde kocanıza ve arkadaşlarımıza bunu hatırlattığınızdan emin olun."

"Kesinlikle yapacağım."

Benedict koridora adımını attı ve Aubrey'i kapının yanında David ve Hugh ile birlikte beklerken buldu.

"Eee?" David dürttü. "Geliyor mu? Konyağa ihtiyacımız var mı?"

"David, gerçekten mi?" diye homurdandı Hugh, gözlerini devirerek. "Tabii ki geliyor."

Onu seviyor."

"Ağlayan gelin," diye mırıldandı David. "Asla iyiye işaret değil."

Benedict David'e ters ters bakarak, "Geliyor," dedi. "Kriz önlendi. Lucy'nin babası ortaya çıkmayı ihmal ettiği için yerine ben geçmeyi teklif ettim."

Aubrey gözle görülür bir şekilde sakinleşti, ancak rahatlaması ani bir kafa karışıklığıyla gölgelendi. "Lucy'yi ele veremezsin... benimle birlikte ayağa kalkman gerekiyor."

"Üzgünüm dostum, ama başka bir yerde görevlendirildim. David, sen sağdıçlığa terfi ettin."

David kaşlarını kaldırdı. "Ama sen onun en iyi arkadaşısın. Elbette istemez-"

"Ben ne kadar arkadaşım sa sen de o kadar arkadaşım sa," diye araya girdi Aubrey. "Benimle birlikte ayağa kalkarsan onur duyarım. Lucy'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak sa, elbette Ben ona koridorda eşlik etmeli."

"O halde karar verildi," diye açıkladı Ben. "Hugh ve David, siz Aubrey'le birlikte arabaya binin. Lucy ve ben de peşlerinden gideceğiz."

Hugh kaşlarını çatı. "Nick nerede?"

"Bir saat önce burada olmalıydı," diye yanıtladı David. "Ona neler oluyor bilmiyorum. Son zamanlarda çok tuhaf davranıyor."

"Buradayım! Buradayım!"

Döndüklerinde Nick'in merdivenleri ikişer ikişer çıktığını gördüler. Saçları dağınık, kravatı yamuk, eli ayağı birbirine dolanmış bir halde sahanlığa çıkarken korku içinde görünüyordu.

Parlak yeşil gözleri koyu halkalarla çevriliydi. "Cehennem gibi görünüyorsun," diye söylendi David.

"Sonunda bize katılman ne güzel," diye mırıldandı Hugh.

"Özür dilerim Aubrey," diye mırıldandı Nick, harap olmuş kravatını gevşetip kararsız elleriyle karıştırırken kimseyle göz göze gelmekten kaçınarak. "Bunu hayatta kaçırmazdım, biliyorsun."

"Biliyorum," diye yanıtladı Aubrey, her zamanki gibi yüce gönüllü bir tavırla. "Sorun değil."

Nick'e sorunun ne olduğunu sormak ister gibiydi ama vakit yoktu. Benedict damadı merdivenlere doğru biraz itti. "Git. Ben onu hallederim, birazdan orada oluruz. Her şey kontrolüm altında."

Ön kapı büyük bir gürültüyle çarparak evin içinde yankılandığı anda Benedict Dominick'e döndü.

"Senin derdin ne lan?" diye hırladı. "Geç kaldın ve karanlıkta giyinmiş gibi görünüyorsun."

Benedict harap olmuş kravatını düzeltirken arkadaşı sessizce öylece durdu. Nefesini içine çekerek Dominick'ten yayılan içki kokusunu aradı ama bulamadı. Eğer adam bütün gece dışarıda kumar oynayıp içki içmediyse, o zaman şu anki halinin tek bir nedeni vardı.

Hâlâ Bayan Calliope Barrington için üzülüyordu.

"Kendini toparla," dedi Ben, sesi alçak, hırıltılı bir fısıltıya dönüşmüştü. "Bugün Aubrey ve Lucinda'yla ilgili ve bunu mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Tam bir başrahibe gibi konuşuyorsun," dedi Dominick, sesi boştu - sanki her zamanki saygısızlığını bu yorumun arkasına koyacak yüreği yokmuş gibi. "Düğünlerden nefret ettiğini sanıyordum."

Benedict, Nick'in yakalarını düzeltip ceketinin önünü düzeltirken, "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Ama bu Aubrey'nin düğünü, o yüzden önümüzdeki birkaç saat için nefretimi bir kenara itiyorum."

Yıllardır düğünlerden uzak durduğu doğrudu, çünkü her tören kaçınılmaz olarak ona hayatını mahveden töreni hatırlatıyordu. Elllerinde buketlerle bekleyen damatlara doğru yürüyen gelinler aklına hatırlamak istemediği şeyleri getiriyordu.

Ancak şu anda düğünleri düşünmüyordu. Dominick ve Calliope arasındaki sorunu düşünüyordu. Para karşılığında basit bir anlaşma olması gereken şey tamamen başka bir şeye dönüşmüştü ve şimdi aptal kendini aşık sanıyordu.

Dominick, Benedict kravatın düzgünce bağlandığından emin olduktan sonra duvara yaslanarak, "Ben de düğünlerden nefret ederim," diye mırıldandı. "Bir daha asla düğün yapacağımı sanmıyorum."

Evlenmek. İsteddiğimden değil, ta ki ... şey, artık bir önemi yok, değil mi?"

Benedict'in tüyleri diken diken oldu ve arkadaşının aklını başına getirme isteğiyle savaştı. "Nick, yapma."

Dominick elini yüzünde gezdirdi ve yüzünü buruşturdu. "Biliyorum... Biliyorum..."

"Bunu konuşmuştuk. Bakıcına karşı bir tutku geliştirdin ama o buna bir son verdi. Şu anda acı verdiğinin farkındayım ama sana söz veriyorum, geçecek."

Öyle olsa iyi olurdu, çünkü Benedict bir fahişeyi daha kaybetmeye dayanamazdı.

The Gentleman Courtesans ajansını yaklaşık üç yıl önce en yakın beş arkadaşıyla birlikte kurmuştu. Böyle bir işin ne kadar kazançlı olabileceğini hiç fark etmeden, çaresizlik içinde bu işe başlamışlardı. Anlaşıldığı üzere, bir fahişenin hizmetleri için iyi para ödeyecek olanlar sadece *tonun* erkekleri değildi.

Geçtiğimiz yıl Benedict, talebi karşılamak için altı yeni fahişeyi saflarına katmıştı. Elbette, işe aldığı adamları hızla kaybediyor gibi görünüyordu.

Önce Edward, sonra Hugh, sonra da Aubrey.

Ve şimdi de Dominick... her zaman en kötü türden bir çapkın olan lanet Dominick. Gülümsemelerinde olduğu kadar sikinde de özgür bir adam olan Dominick, Benedict'in daha yumuşak duygulara kapılmasını bekleyeceği son fahişeydi.

Kapı açıldı ve Lucinda bir elinde mavi kurdeleyle bağlanmış beyaz güllerden oluşan bir buket tutarken göründü. Yüzündeki kızarıklık kaybolmuş, yanakları ve dudakları yumuşak bir pembe, gözleri parlak ve berraktı.

"Ben hazırım."

Dominick doğrulurken Benedict kolunu uzattı ve acınası bir gülümseme denemesi yaptı. "Lucinda, sen bir hayal gibisin. Aubrey büyülenecek."

"Kesinlikle," diye kabul etti Benedict. "Bizimle kiliseye kadar geleceksin."

Benedict Lucinda'yı merdivenlerden aşağı indirirken Dominick de onu takip etti. Birkaç dakika içinde evden çıkmışlar, Benedict Lucinda'yı arabaya bindirmişti.

Döndüğünde Dominick'in Berkley Meydanı'na doğru baktığını gördü, çenesi sıkılmış ve gözleri odaklanmamıştı. Günün sert ışığında daha da ürkütücü görünüyordu, yüzü bir gecede çıkan bıyıklarla kararmış, normalde sağlam olan teni solgun ve solgun görünüyordu.

Benedict parmaklarını şıklatarak diğer adamın dikkatini çekti. "Dominick!"

Nick gözlerini kırptırdı, gözleri dehşete kapılmıştı. "Ben, sanırım... sanırım öleceğim. Ya da çok ama çok hasta olmak üzereyim. Hangisi olduğundan emin değilim."

Dominick'in omuzlarını tutan Benedict, onu dişlerini takırdatacak kadar sert salladı ve umarım beynini tekrar çalışır hale getirir.

"Kendine gel. Katılmamız gereken bir düğün var ve o kadınla ilgili tüm düşünceleri aklından çıkaracaksın. Anlıyor musun? Fahişelerin temel kuralını çiğnedin ve aşık oldun ama o seni istemiyor. Her şey bitti."

Nick yutkunurken boğazı düğümlendi, sanki çok berrak bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözlerini kırptırdı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama hemen kapattı. Yüzünü kaplayan duygu karmaşası eriyip gitmiş, yerini boş bir ifade almıştı. "Doğru. Elbette."

Benedict onu dikkatle inceledi; Dominick'in öğürmeyeceğinden, bayılmayacağından ya da kaçıp aptalca bir şey yapmayacağından emin olana kadar. Gün daha yeni başlamıştı ve şimdiden çok yorulmuştu. Lucinda'yla işleri yoluna koymak, Aubrey'e güven vermek ve Dominick'i idare etmek arasında kendini lanet olası bir bakıcı gibi hissediyordu.

Anlaşıldığı üzere Dominick, Benedict'in beklediği şeylerin hiçbirini yapmadı. Onun yerine, sabahlık paltosunun eteklerini çekiştirdi ve arabaya yaklaşmadan önce omuzlarını dikleştirdi. Arkadaşı Lucinda'nın karşısına oturmak üzere arabaya tırmanırken, Benedict arabanın kenarına yaslandı ve sakinleştirici bir nefes aldı. Bir elini saçlarında gezdirerek, "Lanet olası düğünler," diye homurdandı.

İKİ SAATTEN AZ BİR SÜRE SONRA, BAY VE BAYAN AUBREY DRAKE

Yakın arkadaşları ve ailesinden oluşan küçük bir topluluğun önünde karı koca ilan edildi. Tören sorunsuz geçmişti ve Benedict tüm bu olanlarda kendi parmağı olduğu için biraz kendini beğenmiş hissetmekten kendini alamadı. Günün beklenmedik zorluklarının üstesinden soğukkanlılıkla ve anılarının törenden aldığı keyfi bozmasına izin vermeden gelmişti. Evet, kendi adına çaba sarf etmesi gerekmişti ama Lucy'yi vermeyi ve en iyi arkadaşısı için gerçek bir mutluluk yaşamayı başarmıştı.

Şimdi kilisenin önünde durmuş, düğün kahvaltısı için kendisini Aubrey'nin evine götürecek arabayı beklerken, Benedict

bir rahatlama anında dinlenir.

Bu uzun sürmedi, çünkü her zaman kafasını kurcalayan başka bir endişe vardı. Bu endişe zaman ilerledikçe daha da vahim bir hal alıyordu. David'le konuşup gülen Hugh ve karısı Evelyn'e bakan Ben, bir an için suçluluk duydu. Onlara son gelişmelerden hiç söz etmemişti, ne Nick ne de Aubrey onun çok sıkı koruduğu bir sırrı sakladığını bilmiyorlardı. Olayların kontrolünden çıkmadığından emin olana kadar onları telaşlandırmak istememişti.

Onlara göre değişen bir şey yoktu. Gentleman Courtesans, Londra'da dönen dedikodulara rağmen nispeten gizlilik içinde, iyi yağlanmış bir makine gibi işliyordu. Tabii ki söylentiler, *Londra Dedikodusu* adlı o aşağılık köşe yazarı tarafından daha da şiddetlendiriliyordu. Bu kadın her gün *beau monde*'un müstehcen olaylarıyla dolu, herkesin abone olduğu bir skandal sayfası kaleme alıyordu. Bu gazetede birkaç ay önce Centilmen Fahişelerin varlığını ifşa etmiş, ancak bu işe karışan erkeklerin hiçbirinin adını vermemişti.

Benedict, stratejide sadece birkaç değişiklik yaparak acenteyi işletmeye devam edecek kadar kendine güveniyordu. Diğer fahişelere dedikodu paçavrasını görmezden gelmelerini ve güvende olduklarından emin olarak işlerine devam etmelerini söylemişti.

Ama sonra... Seven Dials'da bir ara sokakta saldırıya uğramıştı ve söz konusu saldırıyı düzenleyenin *Londra Dedikoducusu'ndan* başkası olmadığı ortaya çıkmıştı. Peçeli bir şapka taktığı ve beyinden çok kas gücüne sahip bir grup muhafız tarafından korunduğu için yüzünü görmemişti. Benedict'in daha fazla görmezden gelemeyeceği açık bir tehdit savurmuştu.

Duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Londra Dedikoducuları onun tüm bu işin orkestratörü olduğunu biliyordu. Bu onu gerektiği kadar rahatsız etmiyordu, zaten Londra'da adabın yüzüne tükürmekle tanınıyordu. Bunu daha çok, her şeyden önce dış görünüşe önem veren kibirli bir vikont olan babasını kızdırmak için yapıyordu ama aynı zamanda çok eğlenceli olduğu için de yapıyordu. Ancak köşe yazarının onun kimliğini bilmesi diğerlerini de tehlikeye atıyordu. Onun elebaşı olduğunu biliyorsa, arkadaşlarını da biliyor muydu? Onlarla alenen ilişki kurarak onları daha da tehlikeye mi atıyordu?

Finansal bir girişim olarak başlayan şey şimdi tamamen başka bir şeye dönüşmüştü ve Benedict yakında her şeyin kontrolünü kaybedeceğinden korkuyordu. Saldırıdan bu yana geçen kısa süre içinde

bir çözüm bulma ihtiyacı duydu. Ancak bir fahişenin evlenmesi, bir diğerrinin bir müşteri yüzünden kafayı yemesi ve diğerrlerinin de ayarlamalar için ona ihtiyaç duyması Benedict'i bunaltmıştı. Başını suyun üstünde zar zor tutuyordu, bir sonraki felaket dalgasının onu da altına alacağından emindi.

Boğazını daraltan korkuyu yutkunarak, bu düşünceleri zihninin karanlık köşelerine itti. Bugün böyle düşünmek için uygun bir gün değildi. Aubrey ve Lucinda kilise kayıt defterini imzalıyorlardı ve yakında düğün kahvaltısı için yola çıkmaya hazır olacaktı. Yemek yiyecek, şampanya içecek ve Aubrey'nin mutluluğunun tadını çıkaracak, sonra da uykusuz bir gecenin daha başına bela olacağı o güne kadar bunları unutacaktı.

Döndüğünde Dominick'in yanından hızla geçtiğini gördü, uzun bacakları onu endişe verici bir hızla ilerletiyordu. Benedict'in nabızı onu takip ederken hızlandı ve kafasında alarm zilleri çalmaya başladı.

"Nick?"

Adam cevap vermedi, ellerini yumruk yaparak yoluna devam etti. Benedict ona yetişmek için koştu ve diğerr adamı ceketinin yakasından tutup geri çekti.

"Nick, hangi cehenneme gidiyorsun?"

Dominick ona doğru döndü ve Benedict'in elini kenara itti. Gözlerinde ateş parlıyordu, yeşil kıvılcımlar daha önce kederden donuklaşmış olan irislerinde canlanıyordu. Ağzı sıkı, kararlı bir çizgiydi ve kesin bir amaç yayıyordu.

Bu iyi olamaz.

"Üzgünüm, Ben. Ona gitmem gerek."

"Ne?"

Birkaç kafa onlara doğru dönünce Benedict irkildi ama sesini alçaltarak "Aklınızı mı kaçırdınız?" dedi.

"Çok geç değil. Onunla konuşmalı, onsuz yaşayamayacağımı anlamasını sağlamalıyım. Öylece geri çekilemem-"

"Artık çok geç!" Benedict, etrafta dolaşan diğerr düğün konuklarını unutarak bağırdı. Olay çıkarmak endişelerinin en önemsizi haline gelmişti. Çenesindeki bir kas kıpırdadı ve Ben'e kararlı bir bakış fırlattı. "Çok geç değil. Hâlâ bir şansımız var."

"Aptal olma, Nick."

Dominick onun omuzlarından tuttu. "Denemek zorundayım, yoksa hayatımın geri kalanında her gün pişmanlık duyacağım. Bu kadar soğuk bir piç olmayı bırakamaz mısın?"

bir dakikalığına kendinizi benim yerime koyar mısınız?"

Benedict ellerini sıkıp esnetirken parmak eklemleri çatladı ve teni ısındı. "Ben de senin yerindeydim. Nasıl sonuçlandığını bilmek ister misin? Bunun senin için nasıl sona ereceğini."

Dominick başını salladı ve geri çekilmeye başladı. "Hayır. Hayır, bunu kabul etmiyorum."

Bununla birlikte döndü ve hızını artırmadan önce birkaç yayadan kaçarak koşmaya başladı. Benedict bir dizi küfür savurdu, sakın görünmeye çalışarak Hugh ve David'in yüzlerinde şaşkınlık ve merak ifadeleriyle ona baktığını gördü.

"Aubrey'e en kısa zamanda orada olacağımı söyle. Nick de yanımda olacak."

Cevap beklemeden Dominick'in peşinden yola koyuldu. Koşarken dişlerini gıcırdattı ve bugünkü olayla ilgili daha önce yaptığı değerlendirmeyi yeniden düşündü.

Artık resmileşmişti. Artık düğünlerden *gerçekten* nefret ediyordu.

OceanofPDF.com

CH A 9 T k R I

OceanofPDF.com

"Yılın bu zamanı, Londra umutsuz bekârlarla dolup taşar. Geçen sezonun gözde sosyete kızları yeni kocalarıyla balayı gezilerine çıktıklarına göre, silik ve unutulmuş olanlar, geride kalanlardan istediklerini seçebilirler."
The London Gossip, 20 Ağustos, 1819

"**M**Iss Barrington, arkadaşlığınızdan ne kadar hoşlandığımı biliyor olmalısınız."

Calliope Barrington, son yarım saatini coşkulu iltifatlar ve şiirsel konuşmalarla geçirmiş olan adama çekingen bir gülümseme sundu. Bay Rufus Gordon'un birkaç haftadır dikkatini onun üzerinde toplamış olması onu çok şaşırtmıştı. Birbirlerini eski okul arkadaşları olan babaları aracılığıyla tanımışlardı. Kendisinden sadece on yaş büyüktü, ne yakışıklı ne de çirkindi, ne uzun ne de kısaydı, ne şişman ne de zayıftı. Belki de tanıdığı en mülayim adamdı, görmezden gelmesi ya da unutulması oldukça kolaydı.

Ancak, o özlem dolu ve kız gibi hayal kurduğu yılları çoktan geride bırakmıştı.

Calliope yirmi iki yaşında pratiklik çağına gelmişti.

"Çok nazıksınız Bay Gordon," diye cevap verdi, onları Hyde Park yolundan çıkarıp büyük bir ağacın altındaki çimenlik alana yönlendirirken durdu. Kız kardeşi onların gölgesinde kaldı, onları görüş alanında tutacak kadar yakın ama duyamayacağı kadar uzakta. "Ben de sizi tanımaktan büyük keyif aldım."

Düpedüz yalan. Adam görüldüğü kadar sıkıcıydı ve işleri daha da kötüleştirmek için biraz kendini beğenmiş biriydi. Ama bekârdı ve ilgi duyuyordu ve dilenciler seçici olamazdı.

Onun bu sözleri karşısında memnuniyetle gülümsedi. "Sanırım iyi anlaşıyoruz, Bayan Barrington. O kadar iyi ki, dostluğumuzu ilerletmek için konuşmamızın zamanının geldiğine inanıyorum. Sizi hem güzel hem de cana yakın buluyorum ve ayrı kaldığımız zamanlarda sık sık sizi düşünüyorum. Dürüst olmam gerekirse, Bayan Barrington -ve umarım beni çok cüretkâr bulmazsınız- kendimi sizin tarafınızdan büyülenmiş buluyorum."

Calliope kaskatı kesildi, yüz ifadesini ağırbaşlı bir şekilde nötr tutmak için elinden geleni yaptı. Bir evlenme teklifine doğru ilerliyor olmanın verdiği rahatlamamanın yanı sıra, içinde büyük bir korku olduğunu asla belli edemezdi. Midesi sanki bir buzul oraya yerleşmiş gibi soğudu ve bir yanıt vermeye çalışırken bakışları odaklanamaz hale geldi.

"Yine beni gururlandırdınız Bay Gordon."

Bir adım daha yaklaştı, yüzü kızın kan çanağına dönmüş gözlerinin önünde yüzerken uzanıp kızın üst kolunu tuttu. Bu hareket çok inceydi, vücutlarının konumu yoldan geçenlerin hiçbirinin fark etmemesini sağlıyordu.

Görüşü netleştğinde adamın kendisine dikkatle baktığını fark etti. Aslında bakıyordu, bakışları yüzünün güneyinde bir yere düşmüştü. Adamın kibar tavrı değişip gözlerinde müstehcen bir hırs parlayınca boğazı tiksintiyle düğümlendi.

"Sana iyi davranacağım Calliope," diye mırıldandı, Hristiyan adını bir yılanın çatalı diliyle okşuyordu. "Çok cömert olmaya hazırım, eğer ne demek istediğimi anlıyorsan. Evet, anladığımı görebiliyorum."

Calliope dilinin ucuna kadar gelen azarlama sözcüklerini serbest bırakma isteğiyle dişlerini sıktı. Toplum içinde asla böyle yakışsız bir şekilde davranamazdı. Hayır, çok fazla insan ondan bunu beklerdi. Daha da kötüsü, sözde 'beyefendinin' ona evlenme teklif ettiğine kimsenin inanması mümkün değildi. Kötü duruma düşen kendisi olacaktı.

"Çek elini üzerimden," diye bağırdı ve adamın elinden kurtulmak için kolunu bükte. "Ve bana bu şekilde hitap etmen için sana asla izin vermedim."

Bay Gordon'un eli yanına düştü, yüz ifadesi beklenti ve şehvetten kızgınlığa dönüştü. "Gelin, Bayan Barrington. Kaçınılmaz olanın etrafında dans ederek haftalar geçirdikten sonra naz yapmaya niyetiniz yok herhalde."

Calliope ellerini yumruk yaptı, tiksinti midesinde çalkalanıyordu. "Ben de niyetinin kur yapmak olduğunu ve sonucun da saygıdeğer bir şey olacağını sanıyordum."

Adam gülümsedi, bir kez daha sevecen bir talipti, ama gözlerindeki soğukluk onu tedirgin ediyordu. "Seni şok ettim. İlerlemiş yaşıma rağmen hâlâ masum olduğunuzun farkındayım. Emin değildim ama teklifime verdiğin tepkiyle bunu kanıtladın. Anlaşmamızın şartlarını belirlerken bunu göz önünde bulundurmaya hazırım."

Geri çekildi, midesi keskin bir şekilde kalktı. "Bay Gordon, böyle bir anlaşmaya zorlanabileceğimi düşünüyorsanız karakterimi fena halde yanlış değerlendirmişsiniz!"

Bu, yüzündeki gülümsemeyi silmeye yetti ama daha fazla hakaret etmesini engellemeye yetmedi. "Çekingenliğinizi anlıyorum ama düşünecek zamanınız olduğunda, benim teklifimin alabileceğiniz en iyi teklif olduğunu göreceksiniz."

Calliope vurulmuş gibi irkildi. Birisi ilk kez onun geleceğinden bu kadar aşağılayıcı bir şekilde bahsetmiyordu. İlkinden farklı olarak, Calliope öfkeyle ya da ağlama isteğiyle dolup taşmadı. Utanç da duymuyordu, çünkü bu adamın onun koca arayan saygın, bekâr bir kadından başka bir şey olduğuna inanmasına yol açacak hiçbir şey yapmamıştı.

Başka bir adamın daha onunla oynadığını ve zamanını boşa harcadığını fark ettiğinde içini soğuk bir istifa duygusu kapladı. Yorulmuştu, canı sıkılmıştı ve artık canına tak etmişti.

"Kendimi açıkça ifade etmeme izin verin Bay Gordon. Sizden ya da başka bir adamdan gelecek böyle bir teklifle ilgilenmiyorum. Bir erkeğin *sevgilisi* olmaktan daha iyi bir şey ummamam gerektiği konusunda haklı olsanız bile, sizin gibi birinden daha iyi bir koruyucu bulabileceğimi düşünüyorum. Görünüştünüz dikkat çekici değil, konuşma beceriniz fena halde eksik ve uşağınız saçınıza çok fazla pomat sürüyor. Şimdiye kadar kendimi yeterince açık ifade edemediysem, defolun gidin ve iyi ki varsınız."

Böyle bir düşüşten sonra topuklarının üzerinde dönüp fırlamaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı ve bunu eteklerine takılmadan ya da arkasına bakmadan başardı. Bay Gordon'un bakışlarını sırtında hissetti ama adamın onu takip etmeye çalışmadığına şükretti. Görünüşe göre görüldüğü kadar aptal değildi.

Calliope'nin kız kardeşi yaklaştı, mavi gözlerinde endişe ve kaşlarının arasında bir çatıklık vardı.

"Ah canım. İyi gitmedi mi?"

Calliope'un tek tepkisi, boğuk bir çığlıkla karışık bir homurtu olarak sınıflandırılabilir, karışık bir öfke sesiydi. Diana irkildi, kolunu Calliope'un koluna doladı ve hızlı adımlarını yavaşlatması için onu bedensel olarak zorladı.

"Şimdi yavaşça ve gülümse. İnsanlar izliyor."

Calliope günün bu saatinde parkın en kalabalık zamanını yaşadığını hatırlıyordu ama sezonda olduğu kadar kalabalık değildi. Yine de etrafta onlarca modaya uygun insan vardı ve birçoğu yanlarından geçerken açıkça bakıyordu. Calliope duygularını bastırdı ve

İlk sezonundan beri geliştirmek zorunda olduğu ve ona iyi hizmet etmeye devam eden bir beceri olan güler yüzlü bir gülümsemeye zorladı. Toplum içinde yakışksız bir şekilde davranmak hiçbir kadına yakışmazdı ama o bunun için iki kat daha fazla dikkat çekerdi. Onlara, kendisine zaten olduğundan daha fazla burun kıvrımları için asla bir neden veremezdi.

Diana dişlerinin arasından, "Derin bir nefes al canım," dedi ve yanından geçen bir başhemşire ile iki genç bayana başını sallayarak selam verdi. "şimdi... bana neler olduğunu anlat."

Bir yenilginin daha ağırlığı üzerine çökerken omuzları çöktü. "Hep aynı şey oluyor. Haftalarımı ya da aylarımı bir beyefendinin bana kur yapmasına izin vererek geçiriyorum, belki bu seferki farklı olur diye düşünüyorum

-Bu adam o olacak. Bu arada, eteklerimin altına girmekten başka bir şey istemiyorlar, ancak böyle bir anlaşmanın benim için ne kadar kazançlı olabileceğini bana bildirmekten de asla çekinmiyorlar."

Öfkesinin izin verdiğı ölçüde sesini alçaltarak söylenirken yüzünü pasif tutmak zordu. Diana'nın kolunu kavrayışı sıkılaştı ve içinden gelen amansız öfkeyle sarsıldı. O ağaca geri dönmek ve Bay Gordon'u boğazlamak istiyordu.

Diana başını sallayarak, "Ne kadar akılsızlar," dedi. "Senin kendine ait bir serveti olan bir mirasçı olduğunu bilmiyorlar mı? Kimsenin metresi olmaya ihtiyaın yok."

"Bu onlar için önemli değil. Bana bakıp potansiyel bir eş görmüyorlar. Bir oyuncak görüyorlar... kollarında gösterecekleri ve yataklarına alacakları egzotik bir tuhaflık, ama evlenmeyecekleri ya da oğulları olmayacak."

Diana'nın tatlı yüzü kederli bir hal aldı, sarı kaşları birbirine yaklaştı. "Ah, Callie... Keşke senin deneyimin daha iyi olsaydı. Ama doğru adamın dışarıda bir yerde olduğuna inanmalısın. Birkaç rk elmanın seni onu aramaktan alıkoymasına izin veremezsin."

Diana çok sevecendi, her zaman iyi tarafı arar ve değer verdiğı insanlara neşe getirmeye çalışırdı. Ve bu konuda o kadar başarılıydı ki herkes ona tapıyordu. O ilk sezonunda bir koca bulmakta hiç zorlanmazken, Calliope nc sezonunu çabalarının karşılığını alamadan bitirmişti. Diana ablasının henüz bir evlilik teklifi almamış olmasına şaşırmış gibi davranmaya devam etti. Neden birileri büyük bir eyizle gelen bir Vikont'un kızıyla ve onlarınki kadar nüfuzlu ve iyi bağlantıları olan bir babayla evlenmek istemesin ki?

Diana iyi niyetliydi ama asla anlayamadı. Calliope'ye baktı ve sadece sevdiği kız kardeşini gördü. Toplumun geri kalanı bir melez görüyordu, kaderin bir cilvesi yüzünden sadece onlardan biri olarak kabul edilen bir kadın.

Barrington kardeşlerle tanışan hiç kimse aynı babayı paylaştıklarını tahmin edemezdi. Diana'nın açık renk olduğu yerde Calliope esmerdi; saçları kuzguni siyah, teni hafif bronzlaşmış ve gözleri koyu kahverengiydi. Diana mükemmel bir İngiliz gülünün yuvarlak yüzüne, dolgun dudaklarına ve yumuşak hatlarına sahipken, Calliope Bengalli annesinin mirasının belirgin damgasını taşıyordu.

Çocukken bu farklılıklar hiçbir şey ifade etmiyordu. Calliope, babasının ikinci karısının hamile olduğunu öğrendiğinde çok sevinmiş ve birlikte oynayıp seveceği küçük bir kız kardeşi olacağı için çok mutlu olmuştu. Calliope'nin ilk Mevsimi'ne kadar bu dünyadaki algılanan yerinin tam olarak farkına varmamıştı. Bu acı vericiydi ama Diana dışında kimsenin bunu bilmesine izin vermemişti.

"Vazgeçmeye karar verdim. Kendimi zengin bir kız kurusu olmaya bırakacağım.
... belki de birkaç ilginç tuhafılık geliştireceğim. Sizce Hastings ölene kadar ikinizle birlikte yaşamamı sorun eder mi?"

Diana kuru bir kahkaha attı. "Bildiğin gibi kocam seni çok seviyor ve tabii ki istediğin kadar bizimle kalmanı istiyorum. Babam ve teyzelerle yaşamayı ne kadar az sevdiğini biliyorum."

Calliope inledi. "Bu kadar yaşlı, sefil iki kocakarı nasıl hâlâ hayatta olabilir? Tüm mantığa meydan okuyor."

"Bu kadar sefil olmaları onları bizimle tutan şey. Etraflarındaki insanlara eziyet etmek, yaşlı cadılara yaşamak için bir şeyler veriyor."

Birbirlerine yaslandılar ve güldüler, belki biraz fazla yüksek sesle, çünkü birkaç baş döndürdüler. Ama kız kardeşiyle şakalaşmak ve gülmek Calliope'yi daha iyi hissettiriyordu. Zihninin karanlık köşelerinde, bunun sonsuza dek süremeyeceğinin farkındaydı. Diana altı aydır Hastings Kontu'yla evliydi ve onun hamile olduğundan şüpheleniyordu. İçgüdülerini bu kez yanlış çıksa bile, çocuk kaçınılmazdı. Diana'nın kendi evi, kendi hayatı vardı ve yakında zamanını ve enerjisini talep eden büyüyen bir ailesi olacaktı.

Calliope, kız kardeşinin varlığının sınırlarında yaşamaya, istediği ama sahip olmadığı şeylerin özlemini çekmeye devam edebilir miydi?

Rufus Gordon'dan hoşlanmadığı için hayal kırıklığına uğramış gibi bile davranamazdı. Ama bir şans için ona tahammül edebilirdi.

Bir ya da belki iki çocuk. Romantik ya da tutkulu olmasa bile seveceği ve benim diyebileceği biri... Bu o kadar imkansız mıydı?

"Pes etmene izin vermeyi reddediyorum," dedi Diana, omuzlarını dikleştirip Calliope adına savaşıma hazırmış gibi çenesini kaldırarak. "Bir bakalım. Sırada kimin peşine düşebiliriz?"

"Diana," diye inledi Calliope. "Lütfen. Ağlıyorum. Çaresizlik hissinden hoşlanmıyorum. Tanrı aşkına, *Rufus Gordon*'dan gelecek bir teklifi kabul etmeye hazırdım."

Diana ürperdi. "Sorun değil canım, hepimizin muhakeme hataları vardır. Peki ya Bay Lambley?"

"Çoktan nişanlandık. Düğün sezonun başlamasından hemen sonra olacak."

"Drat. Peki ya Baron Hornsby? Şakaklarına biraz ak düşmüş ama hâlâ yakışıklı. Sanırım bir yıldır yas tutmuyor." Calliope, karısı ölen ve ona dört asi çocuk bırakan barondan söz edilince kaşlarını çatı. O kadar korkunç oldukları söyleniyordu ki

hiçbir kadın onun takım elbisesini

düşünmezdi. "Sanmıyorum."

"Peki... aman... ne olmuş *ona*?"

Diana'nın '*o*' *deyişi* Calliope'nin tüylerini diken diken etmişti, çünkü böyle bir tepki uyandıran tek bir adam vardı. Diana'nın bakışlarını takip ederken elleri eldivenlerinin içinde nemli bir hal aldı ve nabızı titredi.

Bir grup genç adam onlara doğru yürüyordu, adımları hafif ve gösterişliydi, her gözeneklerinden gençlik ve canlılık damlıyordu. Beş kişiydiler, hepsi de farklı boylarda ve renklerdeydi; bazıları yakışıklıydı ama hiçbir *onun* kadar güzel değildi.

Saygıdeğer Bay Martin Lewes, *tonun* en çok aranan bekârlarından biriydi. Babasının ölümü üzerine bir vikontluk mirasına konan adam, bir annenin bekâr kızı için isteyebileceği her şeye sahipti. Gülünç derecede yakışıklı, çekici ve kibar, harika bir dansçı ve uygun biriydi. Bay Lewes'e bir unvanın yanı sıra büyük bir servetin ve nesilden nesile aktarılan zengin bir kır işletmesinin de miras kalacak olması hiç de kötü değildi. Hem erkeklerin hem de yüksek sosyetedeki kadınların gözdesiydi ve Londra'da akşam yemeği partilerinde ve balolarında onun varlığına imrenmeyen tek bir ev sahibi bile yoktu. Dans pistinde genç kadınlara centilmence eşlik eder, matmazelleri genç kızlar gibi kızarıp titreyene kadar büyüler ve mükemmel bir kart oyuncusuydu.

Calliope'e soğukkanlı ve zoraki bir nezaketle davranan ya da onu tamamen görmezden gelen pek çok *ton varken*, Bay Lewes ona karşı nazik olmak için sık sık kendi yolundan çıkıyordu. Birkaç baloda ona şampanya getirmiş ve sık sık onunla dans etmişti. Elbette düzinelerce başka genç hanımla da partnerlik yapmış ve dans etmekten zevk alıyor gibi görünmüştü. Bunun hiçbir anlamı yoktu ve o da aksini düşünmesine asla izin vermemiştir.

"O çok... şey, yakışıklı oldukça hafif bir kelime gibi görünüyor, değil mi?" Diana fısıldadı.

Adamlar yavaşlarken Calliope'nin midesi bulandı, Bay Lewes onları tanıyınca durdu. Sarı saçlı, mavi gözlü, klasik mükemmellikte bir çalışma olan altın tanrısı gibi bir adamdı. Dolgun, çekici dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ayrılmıştı ve o anda bayılmamak için elinden geleni yaptı.

"Leydi Hastings, Bayan Barrington," diyerek selam verdi. "İyi günler."

"İyi günler Bay Lewes," diye cıvıldadı Diana, Calliope'un rahatsızlığından habersizmiş gibi görünüyordu.

Callie tanıdık olmalarına rağmen adamın yanında dilinin tutulduğunu fark etti. Onu rahatlatan şey, Diana'nın sessizlikleri doldurmakta hiç zorlanmamasıydı.

"Yürüyüş için oldukça güzel bir gün, değil mi? Son zamanlarda hava o kadar berbattı ki, yağmurun dinmesine sevindim."

"Kesinlikle," diye onayladı Bay Lewes. "Peki Hastings bugünlerde nasıl, leydim? Onu uzun zamandır görmedim... sanırım düğününüzden beri."

"Evet, Londra'ya geri döndüğümüze göre bizi ziyarete gelmemen ne kadar kötü."

Bay Lewes kıkırdadı ve derin, yankılı ses Calliope'un karnında dalgalanmalara yol açtı. Adam çoğu şeye güldüğü gibi gülüyordu... güzel bir şekilde. Sol yanağında bir gamze belirdi ve gözlerinin köşelerinde derin, mavi göller gibi küçük gülümseme çizgileri belirdi.

"Gözden kaçırdığım için bağışlayın. Yeni evli bir çiftte yük olmak istemezdim."

"Oh, pish!" Diana elini sallayarak açıkladı. "Hastings House'da bulunmanız asla bir dayatma değildir. Kız kardeşim ve ben bizi ziyaret etmenizden büyük mutluluk duyarız, değil mi Callie'ciğim?"

Calliope, Bay Lewes ne zaman yakınına gelse onu saran o kızsı sevdadan gözlerini kırpıştırarak kurtuldu. Adamın üzerinde öylesine göz kamaştırıcı bir etkisi vardı ki, diğer erkeklerin ona hissettirdiklerinden çok farklıydı.

Bay Lewes'in vücudunda müstehcen bir kemik bile yoktu ve o safir gözlerini kendisine doğru çevirdiğinde sadece kibar bir ilgi kaydetti.

"Elbette," diye titrek bir gülümsemeyle başardı.

"İşte bu kadar," dedi Diana, Calliope'yi daha fazla kelime üretmek zorunda bırakmadan. "Ne zaman aramanı bekleyebiliriz? Oh, yarın geleceğini söyle!"

Bay Lewes yine güldü, Calliope ise kız kardeşine bakakaldı. Diana her zaman arkadaş canlısı ve misafirperverdi ama hiç bu kadar saldırgan olmamıştı. Kız kardeşinin neyin peşinde olduğunu anlayınca dehşete kapıldı.

Kes şunu, diye bağırdı gözleri Diana'nın bakışlarını yakaladığında.

Kız kardeşi sadece sırtıttı ve *"Hayır, sen de beni zorlayamazsın"* dercesine bir omzunu silkti.

Calliope, orada durup kız kardeşinin Bay Lewes ile tesadüfen karşılaşmalarını tamamen başka bir şeye dönüştürmesini izlemekten başka bir şey yapamayarak öfkeleni.

"Yarın öğleden sonra ziyaret etmekten memnuniyet duyarım leydim. Bayan Barrington, ben de sizi görmeyi dört gözle bekleyebilir miyim?"

Calliope neredeyse boğulacaktı. Bir balo sırasında selamlaşmak ya da dans etmek istemediği sürece ona asla doğrudan hitap etmemişti. Aralarındaki konuşmalar her zaman kısa ve zararsızdı ve bunun da aynı şey olduğu iddia edilebilirdi ama Calliope'nin etrafındaki hava elektriklenmiş gibi hissediyordu. Sanki sorusuna gerçekten olumlu bir yanıt almak istiyormuş gibi ona bakıyordu. Aradığında evde olmaması onu hayal kırıklığına uğrattır mıydı?

Büyük bir çabayla sesini bulan Calliope başını eğdi. "Evet, Bay Lewes."

Gülümsemesi genişledi ve tatmin olmuş gibi başını salladı. "Çok iyi. O zaman yarın ikinizle de görüşeceğim. İzin verirsiniz, arkadaşlarım bekliyor."

Hafifçe selam verip şapkasını çıkardıktan sonra, uzun ve zarif adımlarla yola koyuldu. İki kadın dönüp onun uzaklaşmasını izlediler ve Calliope, şişe yeşili paltosunun vücuduna yapışmasına hayran kaldı.

omuzlar.

Saçma sapan, rüya gibi düşüncelerinden arınmak için başını sallayarak Diana'ya döndü. "Delirdin mi sen? Daha dikkat çekici olabilir miydin?"

Kız kardeşi onu yol boyunca yönlendirmeye devam etti. "Sakin ol canım. Biraz iddialı davranmış olabilirim ama Bay Lewes pek aldırıyor gibiydi."

"Kibarlık yapıyordu ama benimle gerçekten ilgilendiğini düşünemezsiniz. Adam hayatta olduğumu bile bilmiyor."

"Saçmalık. Tanıştırıldınız ve Hastings ile olan arkadaşlığı ikinizi aynı sosyal çevreye sokuyor."

"Evet, ama bana karşı diğer tüm kadınlara olduğu gibi kibar davranıyor."

"Bunun tek nedeni adamın henüz seni istediğini bilmemesi. Ama bunu düzeltebiliriz."

"Diğer boş kafalılar gibi kendimi ona atmamı öneriyorsanız, yaptıklarımın sorumluluğundan tutulmayacağım."

"Tabii ki hayır," dedi Diana küçümseyici bir kokuyla. "Demek istediğim, bazen bir erkeğin sadece biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı olur. Yarın bizi arayacak, sen onu etkileyeceksin ve sonra-"

"Dizlerinin üzerine çöküp bana olan sonsuz aşkını mı ilan edecek? Bu adam gittiği her yerde bekâr kızlar ve *ton* anneleri tarafından taciz ediliyor."

"Evet, ama sen o süt gibi, sıkıcı kızlar gibi değilsin. okul odası."

"Tabii ki hayır. Ben yaşlı bir kız kurusuyum."

"Saçmalama, sende 'tozlu' bir şey yok. Otuzuncu yaşına hiçbir kadınla ciddi bir ilişki kurmadan ulaşmış olması bana onun seçici bir zevke sahip olduğunu söylüyor. Belki de yavan sosyete kızlarıyla ilgilenmiyordur. Belki de istediği şey tecrübeli bir kadındır."

"Tecrübe, yaşlı olduğumu söylemenin güzel bir yoludur. Yardım etme isteğinizi takdir ediyorum, ancak koca avını bırakmamın en iyisi olacağını düşünüyorum. Çok fazla angarya haline geldi ve bu şehirde sahip olmaya değer tek bir uygun erkek yok gibi görünüyor."

Diana sinisi bir gülümsemeyle parladı. "Bay Lewes hariç. Onu tamamen dikkat dağını buluyorsun. Ona nasıl baktığını gördüm. Az önce sana gülümsediğinde neredeyse bayılacaktın."

Calliope dudağını ısırды, başka birinin bunu fark etmesine sinirlendi. Böyle hayaller kuracak yaşı çoktan geçmişken, onun ilgi odağı olmayı hayal etmesi aptalcaydı.

"Elbette ona hayranım," dedi Diana'nın bakışlarından kaçınarak. "Bu beni isteyeceğini düşünecek kadar aptal olacağım anlamına gelmiyor - en azından evlilik için. Onu tanımaya başladıktan sonra bana diğerleri gibi davranacağını fark etmenin ne kadar acı vereceğini biliyor musun? Hayır, Diana. ... bu söz konusu bile olamaz."

"Sanırım bu kadar temkinli olduğun için seni suçlayamam. Ama en azından denemeyecek misiniz? Bay Lewes sizi şaşırtacak kişi olabilir, ama ona bir şans vermezseniz bunu asla bilemezsiniz."

Calliope bunu sessizce düşündü, içinde umuda benzer bir şey filizleniyordu. Ne kadar acımasızca söndürmeye çalışmış olursa olsun, küçük bir parıltı yaşamaya devam ediyordu. Bu ona Diana'nın haklı olduğunu söylüyordu. Yaşadıkları onu bıktırmıştı ama içinde bir yerlerde, dört yıl önce ilk çıkışını yapan genç kız daha fazlasını arzuluyordu. Bay Lewes saygı duyabileceği türden bir adam gibi görünüyordu ve ona karşı duyduğu güçlü çekim de cabasıydı. Onun ilgisini çekmeye çalışmakla ne kaybedecekti ki? Hiçbir şey çıkmazsa, yıpranmaktan kurtulacaktı.

Ancak, bunun daha fazla bir şeye yol açma ihtimali varsa... "Pekâlâ," diye geveledi korkaklaşmadan önce. "Bunu yapacağım."

Diana ona geniş bir sırıtış attı, mavi gözleri heyecanla parlıyordu. "Buna pişman olmayacaksın. Aradığın kişi o olacak, bunu hissedebiliyorum."

Calliope henüz o kadar iyimser hissedemiyordu ama kız kardeşinin ikisine de yetecek kadar özgüvene sahip olduğunu düşünüyordu.

Diana gevezelik ederken, *bu son olacak*, diye düşündü. *Eğer bu seferki bana ilgi duymazsa ya da yanlış türden bir ilgi duyarsa, kendimi bir daha asla bu duruma sokmayacağım.*

HAFTA SONUNDA CALLIOPE FIKRINI TAMAMEN DEĞİŞTİRMIŞTI.

-Potansiyel bir koca olarak Bay Lewes'in peşinden gitmeye şiddetle karşı çıkmaktan, boşluğa bakıp içinde onun olduğu bir gelecek hayal etmeye kadar. Yıllar boyunca bunu sık sık yapmış, arzuladığı aile hayatının hayallerini çözmüş ve bir kocanın olması gereken boş alana şu ya da bu adamı düzgünce yerleştirmişti. Bazen bu egzersiz onu umutsuz hissettiriyordu. Eğer bir adam hem saygı duyabileceği hem de sevebileceği biri gibi görünmüyorsa, onu böyle bir hayalin içine sıkıştırmak her şeyi çarpıtıyordu. Ama Martin Lewes tamamen mükemmeldi.

Parktaki buluşmalarının ardından onları ziyaret etmiş, Calliope, Diana ve Hastings ile çay içmişti. İki adam üniversitedeki yıllarına dair eğlenceli hikâyelerle hanımları eğlendirmişlerdi ve Bay Lewes Calliope ile sohbet etmek için elinden geleni yapıyor gibiydi. Gülümsemeleri geniş ve içtendi, Calliope konuştuğunda yüz ifadesi niyetliydi, sanki onun bitirmesini beklemek yerine gerçekten dinliyormuş gibi

Söylem. Sabahlığına iltifat etti ve Diana Calliope'un karakalem çizim yeteneğinden bahsettiğinde, çalışmalarını görmek istediğini ifade etti. Eskiz defterini getirmesi için bir hizmetçi gönderilmiş, o da çizimleri incelemek üzere Diana'nın yanına, bir kanepeye yerleşmişti.

Sayfaları çevirirken ve her birini incelemek için zaman ayırırken ona aval aval bakmamak neredeyse imkânsızdı. Pencerelerden süzülen güneş saçlarını ısıldatmış ve çalışmalarını incelerken aynı hizadaki kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

"Bunlar oldukça dikkat çekici, Bayan Barrington," demişti, konuşurken onun gözlerinin içine bakarak.

Calliope bir an için nefessiz kalmış, onun yakınlığının etkisine ya da hazırlıksız incelemesine hazırlıksız yakalanmıştı.

"Teşekkür ederim, Bay Lewes. Umarım böyle söylemek zorunda olduğunuzu hissettiğiniz için söylemiyorsunuzdur. Çizimlerimin bir amatörün çiziktirmelerinden başka bir şey olmadığını düşünmeniz duygularımı zerre kadar incitmez."

"Hiç de değil. Aslında, sanatla sadece hobi olarak uğraştığını iddia eden birinden gördüğüm en iyi resimler bunlar. Ne kadar yeteneklisiniz."

Öğleden sonra sona erdiğinde çekincelerinden tamamen sıyrılmış ve Martin Lewes'in harika bir koca olacağına karar vermişti. Aslında, diğer olası adaylar düşünüldüğünde, herhangi bir heyecan ya da ilgi uyandıran tek aday oydu.

Diana bu habere çok sevinmiş ve Hastings'le birlikte Calliope'u mümkün olduğunca sık adamın yanına götürmek için komplolar kurmaya başlamıştı. Kayınbiraderi bu tür entrikalarla ilgilenen bir adam değildi ama hâlâ yeni evliliğinin ilk aylarının tadını çıkarıyordu. Diana'yı memnun etmek için her şeyi yapardı ve görünüşe göre hiçbir şey Diana'yı, kız kardeşinin müstakbel Vikont'la evlenmesinden daha fazla memnun edemezdi.

Sonuç olarak, Calliope bir hafta içinde Bay Lewes'le birkaç yıllık tanışıklıkları boyunca geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmişti. Hastings ve Diana'nın eşlik ettiği parkta bir araba gezintisi, Vauxhall'da Bay Lewes'la vals yapmaları bir gece ve bir akşam yemeği davetine yol açan bir başka ikinci çayı. Hastings ve Diana manipülasyonlarında hiç de kurnaz değillerdi, bu yüzden adamın onların ne yapmaya çalıştığını fark etmemesi imkânsızdı ve bu da Calliope'un işine geliyordu. Calliope nazlanmanın ve başka bir şeymiş gibi davranmanın ötesindeydi.

Evlenmemiş bir kadın ve gözünde müstakbel bir talibi var.

Sadece bir sorun vardı.

Martin Lewes her zamanki gibi çekici ve cana yakındı, ama ne kendi teklifini yaptı ne de yeni kurdukları arkadaşlığın ötesinde onunla ilgilendiğine dair bir işaret verdi.

Gerçek dost diyebileceği çok az insan olmasına ve Bay Lewes'i de bunların arasında saymaktan mutluluk duymasına rağmen, Calliope kendini biraz hayal kırıklığına uğramış hissetmekten alamıyordu.

Operada geçireceği gece için giyinirken -Hastings ve Bay Lewes ona ve Diana'ya eşlik edeceklerdi- Calliope hem kız kardeşine hem de leydi hizmetçisine hayal kırıklığını ifade etti.

"Belki de biraz sabırsız davranıyorum," diye itiraf etti, elbisesi arkadan bağlanırken şoval aynadaki yansımasına bakarak. "Ama görünüşe göre senin ve Hastings'in karşılaşmalarımızı düzenlemeye devam etmenize olan ihtiyaç şimdiye kadar sona ermiş olmalı. Adam gerçekten ilgileniyor olsaydı, bunu kendi rızasıyla belli ederdi."

"Katılıyorum," dedi Diana Calliope'un makyaj masasında oturduğu yerden, bir dizi kap ve şişeyi karıştırırken. "Çok sabırsızsın. Bay Lewes bekârdır ve romantik ilişkilerden kaçınmasıyla ünlüdür. Böyle bir adamın fikrini değiştirmesi için zamana ihtiyacı vardır. Onu doğru yönde dürtüyoruz. Biraz zaman tanı Callie."

"Siz gençler gerçekten ne istediğinizi bilmiyorsunuz," diye mırıldandı Ekta, önlüğünün cebinden bir makas çıkarıp Calliope'nin korsajındaki gevşek bir ipliği kopardı. "İşte bu yüzden Bengal'de ebeveynler çocuklarının evliliklerini ayarlarlar. Bu şekilde, bir kız ve erkek çocuğu gelecekte ne olacağını bilerek büyür. Bu oyunlara ve entrikalara gerek kalmaz."

Calliope, her zaman bir tür anne figürü olan kadına hoşgörüyle gülümsedi. Bengal'de görev yaptığı yıllarda babasının evinde hizmet etmiş ve Calliope doğduğunda onun *ayahu* olarak seçilmişti. Onu besleyip büyüten Ekta olmuş, Vedah Barrington ikinci çocuğunu doğururken öldüğünde bir hemşireden çok daha fazlası haline gelmişti. Bir erkek olan bebek de onunla birlikte ölmüş, Calliope ve babasını birbirlerinden başka kimseleri kalmamıştı. Kendi oğlu olmayan kardeşi Vikont'un son kaybı, babasını görevinden istifa etmeye ve Calliope, Ekta ve Bengalli hizmetkârlardan oluşan bir maiyetle İngiltere'ye dönmeye zorlamıştı.

Artık yetişkin bir kadın olduğu için Calliope'nin bir bakıcıya ihtiyacı yoktu ama ne kendisi ne de babası Ekta'sız bir hayat düşünemiyordu. Bakacak çocuğu olmayan bir *ayanın* hayatı genellikle acımasız olabiliyor, yabancı kadınları pek önemsemeyen bir toplumun sınırlarında sefalet yol açabiliyordu. Ve böylece, Ekta onun Abigail'i olmuştu.

Calliope, "Hâlâ Bengal'de yaşıyor olsaydık bütün bunlar ne kadar basit olurdu," dedi. "Ama yaşamıyoruz... ve İngilizler ara sıra evlilikler düzenlese de, gençlerin pratik ya da romantik olsun kendi eşleşmelerini yapmalarına izin vermek oldukça önemli *bir şey*."

"Bu adam seni nasıl sevmez?" Ekta homurdandı, kollarını dar göğsünün üzerinde kavuşturdu, buruşuk yüzü küçümsemeyle buruştu. "Kör mü yoksa kalın kafalı mı? Hangi erkek benim Anni'mi eş olarak istemez ki?"

Calliope güldü, yaşlı hemşiresine karşı sevgi seline kapıldı - onu hâlâ doğumunda verilen Bengalce ismiyle çağıran birkaç kişiden biriydi. Sadece Ekta ve babası ona Anni diye sesleniyordu; bu da onu doğuran kadını ve dört yaşında alındığı toprakları hatırlatıyordu.

"Yapacak," diye ısrar etti Diana, bir şişe parfüm alıp bileklerine sürerek. "Sadece stratejimizi değiştirmemiz gerekecek. Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun? Başka bir talibe!"

Calliope dönerek kız kardeşiyle yüzleşti. "Başka bir talip istemiyorum, Bay Lewes'i istiyorum."

"Elbette biliyorsun," dedi Diana kaşlarını oynatarak. "Ve bir erkeğin dikkatini çekmenin en iyi yolu başka biriyle ilgileniyormuş gibi davranmaktır. Hiçbir şey bir erkeğin sahiplenme duygusunu rekabetle karşı karşıya olduğunu fark etmesi kadar harekete geçiremez."

Ekta, Calliope'nin atılmış sabahlığını ve terliklerini kaldırırken, "Ne aptalca oyunlar," diye mırıldandı. "Babana yazıp bu adamla evlenmek istediğini söylemelisin. O da Bay Lewes'in senin için teklifte bulunmasının ne kadar akıllıca olacağından haberdar olmasını sağlayacaktır."

Diana, Ekta'yı görmezden gelerek ayağa kalktı, gözleri muzip bir ilhamla parlıyordu. "Çoğu erkek gibi Bay Lewes da evlenmek için acele etmiyor. Belki de çok genç olmadığınız ve hâlâ bekâr olduğunuz için, sizi düşünmek için bol bol vakti olduğunu sanıyor. Ama... eğer başka bir erkeğin sizi elinden alabileceğini düşünürse..."

Calliope, Diana'nın sözlerini sindirirken kaşlarını çattı. Ekta gibi o da sosyete de kur yapma oyununun oynanış biçimine karşıydı. Dürüstlüğü tercih ederdi ama Diana'nın haklı olduğunu fark etti. Kız kardeşi

Sezonun başlarında Hastings'in ilgisini çekmişti ama adam onu istemekte ayak sürümüştü. Daha sonra iki kişi daha ona ilgi göstermeye başlamış ve Hastings niyetini hemen belli etmişti.

"Belki de haklısınız."

"Bu berbat bir fikir," dedi Ekta, odada koşuşturup akşam tuvaletlerinin arkasını temizlerken başını sallayarak. "Eğer babanın senin için bir maç ayarlamasına izin vermeyeceksen sabırlı olman senin için daha iyi olur."

Diana, "Ekta, işler böyle yürüyor," diye karşı çıktı.

"Belki de," dedi Calliope. "Ama bir adamı tuzağa düşürmek için başka bir adama yol gösterme fikrinden hoşlanmıyorum. Bir erkeğin bana olan ilgisinin onurlu olduğuna inandırıldım ve bunun böyle olmadığı ortaya çıktığında nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyorum."

Diana dudağını ısırdı, zihni bir çözüme doğru koşarken bakışları dalgalanıyordu. Calliope kız kardeşinin kafasında dönen çarkların gıcırtısını duyabiliyordu. Diana bir kez bir fikir edindiğinde, birisi bunun kötü bir fikir olduğunu kanıtladığında ölmesine izin vermekten asla memnun olamazdı. Sadece rotasını değiştirir ve fikirlerini hayata geçirmenin bir yolunu bulurdu.

"Buldum," dedi birden, heyecandan ellerini çırparak. "Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum. Ya kimseyi kandırmak zorunda olmasaydın? Ya bir beyefendinin sana kur yapıyormuş *gibi davranmasını* sağlayabilirsen? Bu beyefendiye ilişkinizden bir şey çıkmayacağını ve tek görevinin sizi Bay Lewes'e mümkün olduğunca çekici bir gelin adayı olarak göstermek olduğunu söyleyebilirsiniz."

Ekta onaylamayan bir ses çıkardı ama hiçbir şey söylemedi. Calliope kız kardeşini doğru duyduğundan emin olamayarak gözlerini kırıştırdı.

"Bu kadar yeter," diye espri yaptı. "Hamile olmalısın ve bu sadece bunu doğruluyor. Bu durumun bir kadının zihnini olduğu kadar sinirlerini de etkileyebileceğini duymuştum. Sayıklıyor olmalısınız. Kendini hasta mı hissediyorsun? Uzanabilmeniz için operayı atlayalım mı? Hastings'i çağırayım."

Diana kısa bir kahkaha attı. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Muhtemelen hamile olabilirim ama aptal değilim. Bu mükemmel bir plan! Tek ihtiyacımız olan doğru beyefendi."

"Peki bu adamı nerede bulmamızı öneriyorsun?" Calliope ellerini kalçalarına dayayarak meydan okudu. "Hastings'in arkadaşlarından herhangi birini sorguya çekmemizin yaratacağı skandalı hayal edebiliyor musun?"

komplomuza katılmak ister misiniz? Kendi başıma yeterince yürüyen bir skandalım, teşekkürler. Bunun üzerine bir de daha fazla incelemeye maruz kalmak istediğimi sanmıyorum."

Her adımda neredeyse zıplayan Diana, Calliope'in kitap okumak için uzanmayı sevdiği şezlonga doğru odanın içinde hızla ilerledi. Altında son romanlarından bir yığın, karakalem kalemlerinin ve son eskizlerinin bulunduğu kutu ve bir avuç skandal sayfası duruyordu. Diana sayfaları alıp müstehcen gazetelere olan gizli aşkını açığa vurunca Calliope'yi utanç kapladı. Ekta onları anlamsız saçmalıklar olarak küçümsüyordu ama Calliope'nin kendine izin verdiği tek suçlu zevk onlardı. Tüm hayatını bir gösteri olmaktan kaçınmaya çalışarak geçirmiş olması, diğer skandalların haberlerinden zevk almasına engel değildi.

"Ah-ha," dedi Diana demetten bir tane çekip havaya kaldırırken.

Kasabanın en popüler gazetesi *The London Gossip*'in bir kopyasıydı. Diana, Calliope'a doğru uzatarak aylardır *gündemi* meşgul eden bir haberi işaret etti. Köşenin isimsiz yazarı, güya *Centilmen Fahişeler* olarak bilinen adamların hizmetlerini kiralayan bir kadının birinci elden anlattıklarını yayınlamıştı. Hiçbir isim yayınlanmamıştı, ancak bu köşe yazısı, gizli örgütün içine bir bakış sunan bir dizi bölümün ilk kısmıydı. Elbette, iddiaları doğrulayacak somut bir kanıt sunulmamıştı, bu da *sosyetenin* çoğunun bunu gizemli London Gossip'in eğlenceli kurgusal yazılarından başka bir şey olarak görmediği anlamına geliyordu.

"Ciddi olamazsın!" Calliope bağırdı. "Bu Centilmen Fahişelerin var olduğuna dair hiçbir kanıt yok ve var olsalar bile, amaçları kesinlikle evde kalmış bir kızın koca bulmasına yardım etmek olmaz."

Diana sanki Hastings'in ya da başka bir hizmetkârın her an gölgelerden fırlayıp gelmesini bekliyormuş gibi etrafına bakındı. Böyle bir şey olmayınca yaklaştı ve sesini alçalttı.

"Hepsi doğru. Kocasının ölümünden sonra aylarca onlardan biriyle ilişki yaşayan birini tanıyorum."

"Diana!"

Kız kardeşi omuz silkti. "Artık evli olduğum için insanlar benim yanımda her türlü şeyden bahsediyor. Bu aydınlatıcı bir deneyim oldu. Her neyse, kadın tariflerinde oldukça açıktı ve fahişelerin müşteriye sadece ne isterse onu verdiğinde ısrar ediyordu. Bir keresinde yaşlı bir dul, her öğleden sonra gelip kendisiyle çay içmesi ve romatizmalı eklemlerini ovması için onlardan birine para ödemişti. Bir başkası ise sadece birisinin onunla yatmasını ve

uyurken onu tutardı. Gördüğünüz gibi, adamdan ne isterseniz onu yapabiliyordu - halk eskortu olmak da dahil."

Calliope duyduklarına inanamayarak Diana'ya bakakaldı. Onun yaşında olup da bazı konular konuşulduğunda etrafındaki insanların sessizliğe bürünmesi ne kadar sinir bozucuysa, böyle şeylerin her gün burnunun dibinde yaşandığını bilmek daha da rahatsız ediciydi. Bir İngiliz lordundan ve onun yasal karısı olan Bengalli bir kadından doğduğu için ona iftira atan bir toplum, böyle bir ahlaksızlığa gerçekten göz yumar mıydı? Ama tabii ki görürlerdi. Erkeklerin metreslerini eşlerinin arkasından teşhir etmesi olağan bir durumdu, o halde neden zengin kadınların kaprislerine hizmet eden bir iş kolu da olmasındı?

Calliope, "Bu adamlar çeşitli görevlerde kullanılıyor olabilir ama hepimiz onların gerçek amacının ne olduğunu biliyoruz," diye karşı çıktı. "Herhalde biriyle herkesin önünde görünmeme izin vermemi önermiyorsunuzdur!"

Diana onun ellerini tuttu ve kaşlarını kaldırarak ona anlamlı bir bakış attı. "İşte bu, Callie. Bu adamların ağzı sıkıdır, öyle olmak zorundadırlar. Dedikodu sütunlarında tek tük bahsedilse de, onlar hakkında gerçekten önemli bir söylenti duydun mu hiç? İsimlerinin kibar toplumda herhangi bir yerde fısıldandığını duydun mu? Herhangi bir kadının bu adamlarla birlikte olduğu için alenen mahvolduğunu biliyor musun?"

Yine de kız kardeşi haklıydı. Çılgın spekülasyonlara rağmen, kimse Centilmen Fahişelerin kim olduğunu, nasıl çalıştıklarını ya da kimlere hizmet ettiklerini kesin olarak söyleyemiyordu. Hiç değilse Calliope böyle bir girişimin kurnazlığına hayranlık duyabilirdi. Haklarında konuşulanlara inanılacak olursa, yıllarca ifşa edilmeden gizlilik içinde faaliyet göstermişlerdi.

"Oh, Diana... Bilmiyorum..."

"Bir düşünsene," diye ısrar etti Diana. "Bay Lewes büyük olasılıkla geldi ve Hastings ayrılmak için sabırsızlanacak. Ama bunu düşünmeni istiyorum.

Eğer bunu yapmaya karar verirsen, işyeri sahibini tanıyan bir hanımla tanıştıracılabilecek birini tanıyorum."

Calliope başını salladı, Diana'nın bu tuhaf fikrine karşılık verecek hiçbir kelime bulamıyordu. Ekta sessizce redingotunu giymesine yardım ederken, yıpranmış, kahverengi yüzüne açıkça onaylamadığı damgasını vuran Calliope bu fikri bir kenara itmeye çalıştı. Başka bir erkeğin dikkatini çekmek için ona aşıkmiş gibi davranacak birine para ödemeyi düşünmek saçmaydı.

Bu ona yakışmazdı, dürüstlükten uzaktı ve mirasının bir kısmını boşa harcamak olurdu.

Calliope'ye annesinden kalan giysiler ve mücevherlerin yanı sıra büyük miktarda para da miras kalmıştı; bir koca bulamaması durumunda ölene kadar yaşayabileceği bir servet. Babası inanılmaz derecede cömert davranmıştı, muhtemelen sosyetenin diğer hanımları arasında bir garip olarak onun için ne kadar zor olacağını biliyordu. Parayı bir fahişeye harcayabilir ve bunu özlemeyebilirdi ama bu, paranın anlamsız bir şekilde kullanılması gibi görünüyordu. Calliope çabalarını ve servetini kendisi için önemli olan şeylere yoğunlaştırmaya devam etmeyi tercih ederdi - katıldığı hayır kurumu gibi - bakacak bir kocası veya çocuğu olmadığı için zamanını ve kaynaklarını dolduran şey.

Bir fahişenin ilgisini satın almak için mi? Hayır, bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. Bu fikrin cazibesine kapıldığı için bile kendine kızıyordu.

Ancak Diana'yla birlikte alt kattaki adamlara katıldıklarında, Calliope'nin kalbi istediği beyefendiyi görünce acı dolu bir şekilde sıkıştı. Siyah-beyaz gece kıyafeti içinde son derece güzeldi, sade tonlar sadece parlak rengini daha da güzelleştiriyordu. Onu karşılarken güler yüzlü ve arkadaş canlısıydı, bekleyen arabaya kadar ona rehberlik etmesi için kolunu uzattı. Kulağına bir şeyler mırıldanmak için başını eğdiğinde, Hastings'in Diana'ya baktığı gibi ona bakması için neler vermezdi. Diana'nın yanaklarını pembeleştiren ve Calliope'un sahip oldukları şey için derin ve dokunaklı bir özlem duymasına neden olan özel bir şey.

Bay Lewes ondan hoşlanıyor gibiydi ve Diana'nın da dediği gibi, tek ihtiyacı olan doğru yönde bir itme gücüydü. Calliope'un onu bir arkadaşının baldızından daha fazlası olarak görmesini sağlamak için elindeki araçları kullanması o kadar da kötü olmazdı, değil mi?

Öyle mi?

OceanofPDF.com

CH A 9 T k R 2

"Bahis oynamanın toplumumuza bu kadar nüfuz etmesini ve babalarımızın, kardeşlerimizin ve kocalarımızın zihinlerini zehirlemesini dehşet verici buluyorum. Bahis kitaplarından horoz dövüşlerine, boks maçlarından oyun cehennemlerine kadar... Bence kumardan daha centilmenlik dışı bir ahlaksızlık yoktur."

The London Gossip, 21 Ağustos, 1819

Dominick Burke bir elindeki fildişi zar bardağını tıkırdatırken diğer eliyle gömleğinin koluna yapışmış olan ışıklı eteği tutuyordu. İçkiden bulanıklaşan gözlerini kırıştırdı ve başını sallayarak önünde dönen iki Hazard masasını tek bir masada birleşmeye zorladı. Oyun cehenneminin gürültüsü donuk bir kükremeye dönüştü ve masanın etrafında toplananların yüzleri odaklanamayan gözlerine çarpık ve çarpık görünüyordu. Şu anki durumundan yorgunluğun mu yoksa ruhların mı sorumlu olduğundan emin değildi. Muhtemelen ikisi de. Saatlerdir buradaydı ve şansı dönene kadar gitmemeye kararlıydı. Bu kadar çok çentikten sonra, insan bir noktada pes etmek zorunda kalıyordu.

İşte buydu; bunu hissedebiliyordu. Beklenti damarlarında dolaşıyordu. Tüm dünya kaybolmuş gibiydi, görüş alanı masaya daraldı ve zarları fincandan çıkarırken yeşil çuhanın üzerinde uçuştular.

Durmadan önce birkaç tur yuvarlandıklarında nefesi kesildi ve tutuldu, göğsü yanmaya başladı. Nasıl iniş yaptıklarını göremeyecek kadar uzaktaydılar ve çok fazla tilkilenmişti. Ancak, ortaya çıkan iniltiler

Etrafında toplanan diğer adamlar yüreğini ağzına getirdi. Bankacı masanın ucundan başını kaldırdı ve acımasız bir sertlikle "On bir" dedi.

Nick masanın kenarını kavrayıp başını eğerek, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Zar kupası solundaki adam tarafından elinden alındı, çünkü bu onun üçüncü kaybedişiydi. Ayaklarının üzerinde sallanıyordu, sarhoşluk dengesini bozuyordu.

"Hadi aşkım," diye mırıldandı yanındaki kadın, elleri kolunu okşuyordu. "Şansın değişmek zorunda. Şimdi pes etme."

Nick, Hazard'da şansını deneyen diğer erkeklerin arasında yerini aldığından beri ona asılan yüke baktı. Ya adam inanılmaz derecede sarhoştur ya da kadının dört göğsü vardı. Gözlerini kırptırdı. Hayır, sadece iki tane vardı ve en sevdiği türdendi - büyük, yuvarlak ve kötü oturan bir korsajın yakasından dökülüyorlardı. Bu cehennemde ticaret yapan fahişelerden birkaçı onu ismiyle tanıyordu ama bu yeni olmalıydı. Onunla daha önce birlikte olduğunu sanmıyordu.

"Şans için bir öpücüğe ne dersiniz lordum?"

"Ben bir lord değilim," diye mırıldandı, ama kadın yüzünü tutup onu boyundan aşağı çektiğinde direnmedi.

Dudakları buluştu ve kadının dili adamınkine sürtündü. Kadın onu bıraktığında, adamın başı döndü. Birkaç saniyeliğine, ikiz, allık lekeli ağızlarla tamamlanmış iki kafa filizlendi. Kadın tekrar odak noktasına geldi ve Nick onun sırtışına karşılık verdi.

"Tadın şimdiye kadar yediğim tüm lordlardan daha güzel," diye mırıldandı.

"Bir erkeğin güvenini nasıl artıracığını kesinlikle biliyorsun

Mellie." "Mildred."

"Doğru," diye mırıldandı, sonra uzanıp yumuşak bir yanağı çimdikledi.

Kadın ciyakladı, sonra güldü ve adamın içine düştü, elleri adamın gövdesinden aşağıya, pantolonunun önüne doğru el yordamıyla ilerliyordu. Aleti tahmin edilebileceği gibi tepki verdi.

"Her zaman benimle gelebilir ve Hazard'ı bir süreliğine unutabilirsin," diye mırıldandı, adamın düşmesindeki düğmelerden biriyle oynayarak. "Sana her şeyi unutturacağım."

"Korkarım bunun beklemesi gerekecek."

Nick, Benedict Sterling'in sesiyle başını kaldırdı ve adamın kaşlarını çatmış bir halde yanında durduğunu gördü.

yüz hatları. Yoksa bu bir gülümseme miydi? Şu anda yukarıdan aşağıya zorlukla ayırt edebiliyordu.

"Merhaba lordum," dedi fahişe, arkadaşına geniş gözlerle bir kez daha bakarak. "Vay canına, ama sen birinci sınıf bir parçasın. Bir kerede iki tane almaktan çekinmem, bilirsiniz."

Nick, Benedict'in fahişeye attığı tiksinti dolu bakışı fark edemeyecek kadar kendini kaybetmiş değildi.

"Sanmıyorum," diye tersledi. "Dominick, gidiyoruz. Şimdi."

Benedict kolundan tutup onu kavrayan doxy'den uzaklaştırırken Nick'in karşı koyacak gücü yoktu. Yine de, dengesiz bacaklarını altında tutmayı başardı.

"Elveda, Mopsy," diye seslendi omzunun üzerinden.

Slatern ellerini kalçalarına dayadı ve oflayıp pufladı. "Ben *Mildred*." Çok fazla ismi olan fahişenin gizeminden hemen sıyrıldı, Dominick, Benedict'i bekleyen bir görevliden bir şey alırken buldu. Burnunun dibinde bir fincan duruyordu ve kahvenin güçlü kokusu burun deliklerine kadar yayılıyordu.

"Londra'nın her yerinde seni aradım," diye homurdandı Benedict. "Dört oyun cehennemine daha gittim ve sen fincanlarına o kadar dalmışsın ki, Tanrı aşkına Nick, öylece bakıp durma. İç şunu ve gidelim! İşimiz var."

"Tamam," diye mırıldanarak kahveyi kabul etti.

Ancak ılıktı ve şekersiz ya da sütsüzdü, acı tadı şaşkın duyularını dürtüyordu. Fincanı tepsiye geri koydu, ardından görevliye şakacı bir selam verdi.

"Bir dahaki sefere kadar, dostum."

Sonra Benedict onu tekrar kolundan tutup gecenin karanlığına doğru çekti.

"Kahretsin... Paltomu unutmuşum."

Benedict siyah bir çuha bohçasını kaldırıp ona doğru itti. "Giy şunu."

Nick itaat etti, Benedict'in küçük giysileri düğümlendiğinde onun isteklerini yerine getirmenin en iyisi olduğunu biliyordu. Nick'in nedenini bilmemesine rağmen, şu anda özellikle telaşlı görünüyordu. Yaklaşık bir düzine centilmen fahişenin işvereni olan Benedict'in işi hiçbir zaman bitmezdi. Şu anda ajansın adamlarının çoğu mutlu bakıcılarla çalışıyordu, ancak Nick aylardır hizmet edecek bir kadın bulamamıştı. Hızla

Fonların azalması elbette bir sorundu ama bunun Benedict'i neden bu kadar üzmesi gerektiğini anlayamıyordu. Adamın kendi hanımı vardı ve iki yıldır ona muhteşem bir şekilde bakıyordu.

Benedict başını sallayarak, "Dudaklarınızda allık var," dedi.

Bir mendil bulup Nick'e uzattı, Nick de mendili alıp fahişenin öpücüğünün izlerini hemen sildi. Benedict daha sonra Nick'i tepeden tırnağa inceledi.

"Sanırım iş görürsün. Gel."

Nick adamın arabasının kaldırımında durduğunu fark etti, bir uşak onlar yaklaşırken kapıyı açtı. "Bu saatte iş mi? Gecenin bir yarısı."

"Neredeyse şafak sökmek üzere," diye düzeltti Benedict. "Yeni müşterimiz bizimle uğraşırken yakalanmaktan çok korkuyor, bu yüzden görülme ihtimalinin en düşük olduğu zamanda buluşmak için ısrar etti."

"Zeki kadın," dedi Nick, koltukların üzerine çökerek.

Araba sallanırken, akşam yemeğini ve boğazından aşağı döktüğü içkileri kaybetmemek için gözlerini kapatıp derin ve yavaş nefesler almak zorunda kaldı.

"Şu London Gossip sürtüğü iş yapmamızı çok zorlaştırdı ama yine de hizmetlerimize talep var. Bana ulaşan kadın sayısı hiç de az değil ve bu özel müşteri sizin için mükemmel görünüyor."

Nick tek gözünü araladı, ağzı yarım bir sırıtışla eğildi. "Anladığım kadarıyla 'benim için mükemmel' derken sarışın, göğüsleri dolgun ve çok zengin demek istiyorsun."

"Pis zengin kısmını doğru anladınız, sizin için önemli olan da bu. Bayan Barrington'ın çok özel bir ihtiyacı var ve bu iş için uygun olan tek fahişe sizsiniz."

"Peki ya David?"

"David bu görev için doğru kişi değil. Şimdilik bakıcısı olmayan ve borç içinde boğulan sensin."

Nick bir parmağını kaldırarak, "Düzeltiyorum," dedi. "Başım su yüzeyinden oldukça yukarıda, teşekkür ederim. Artık borç yok."

"Eğer bu şekilde devam etmek istiyorsan, oyun masalarından uzak durmalısın. Kahretsin Nick, bunu konuşmuştuk."

"Evet, evet... Biliyorum. Kumar, kötü. Ne zaman çekip g i d e c e ğ i m i bilme konusunda berbatım. Bu pervasızca ve sorumsuzca. Paramı daha iyi artırabilirim."

para senin yolun."

"Akıllıca yatırımlar ve tutumluluk 'benim yolum' değildir. Onlar akıllıca bir yoldur. Sürekli söylenmemden bıkmış olabileceğinizi biliyorum, ancak borçlular hapisanesinde çürüyüp gitmektense bana kızmanızı tercih ederim."

Benedict yıllardır onun kumar ve savurgan harcama alışkanlıklarını dizginlemesinin peşindeydi ve hayatındaki herkes bundan vazgeçmişti. Bir kont olan babası, cömert aylık ödeneğini akıllıca kullanması konusunda ona öğüt vermekten bıktıktan sonra onunla ilişkisini kesmişti. Babası ona bir şans daha verdikten sonra Nick'in annesi onun adına yalvarmayı bırakmıştı, ama Nick dönüp bütün bir aylık parasını bir gecede çarçur etmişti. Bu, hayatında kendini hiç bu kadar zor durumda bulmamış olan Nick için yeni bir dip noktasıydı.

Benedict ve Gentleman Courtesans'ın girişimleri sayesinde, son zamanlarda bir bakıcı bulamadığı için zorlanan kendi gelir kaynağına sahipti. Nick bu yüzden dünyadaki en eski arkadaşının dırdırına katlanıyordu.

Ayrıca, haklı olduğu bir nokta vardı. Spekülasyon, kumarın kendi biçimiydi ama Benedict bu tür girişimler için keskin bir zekâya sahipti ve kaybettiğinden daha fazlasını kazanmıştı. Gentleman Courtesans'tan elde ettiği gelir ve ara sıra yapılan boks maçlarından kazandığı ödüllerle birlikte, arkadaşı son birkaç yıl içinde kendine ait küçük bir servet biriktirmeyi başarmıştı. Bunun kendisi için yapması gereken bir şey olduğunu fark etti. Görünüşü eninde sonunda solacaktı ve Londra'da sadece onunla yatmak için skandal ve mahvolma riskini göze alan çok fazla zengin kadın vardı. Bir gün hayatında yapacak başka bir şey bulması gerekecekti. Bunun ne olduğundan henüz emin olmasa da, bulana kadar para konusunda endişelenmek zorunda kalmamak güzel olurdu.

Nick omuz silkerek, "İyi o zaman," dedi. "Bu yeni anlaşmayı sağlama aldığımda, kazancın yarısını sana bırakacağım. Benim için yatırım yap ve kesinlikle ihtiyacım olan bir şey olmadığı sürece kârı benden uzak tut. Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

Benedict dudaklarını büzdü ve durdukları sırada vagonun penceresinden dışarı baktı. "Çok az, ama şimdilik yeterli."

Nick onu arabadan inerken izledi, araba onları Madam Hershaw'ın elbise dükkânının arka tarafında indirmişti. Benedict'in gizli ofisine bu şekilde erişilebiliyor, bu da onları gözden uzak tutuyordu. Bu geç saatte, daha doğrusu bu erken saatte

-Etrafta önemli biri olmazdı ama asla çok dikkatli olamazlardı.

Gerçekten de ne kadar zaman geçtiğinin farkında olmadan bütün geceyi oyun masalarında geçirmişti. Belki de Benedict bir sorunu olduğu konusunda ısrar etmekte haklıydı. Bütün geceyi ve parasının büyük bir kısmını boşa harcamış olması iyiye işaret değildi.

Elbette bahis kitapları, at yarışları, horoz dövüşleri ve Benedict'in boks maçları da vardı. Küçük alışkanlığının onu ele geçirmesine izin vermemeyi gerçekten planlıyorsa uyanık olmak zorundaydı.

Benedict'in ofisinin kapısı açık duruyordu ve Nick içerideki ocaktan gelen ateşin parıltısını ve çıtırtısını algıladı. Dükkâna doğru ilerlerken anahtar şingirtılarını ve ayak seslerini duyabiliyordu; muhtemelen *modacı* ve terzileri o günkü işlerine başlamak için hazırlanıyorlardı.

Benedict kapıya yaklaşırken Nick onu durdurmak için elini uzattı.

"Elimi tutmana pek ihtiyacım yok. Senin önlük iplerin olmadan da bu işin nasıl yapıldığını bilecek kadar ilişkiye girdim."

Benedict ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Bayan Barrington diğerleri gibi değil, Nick. Bence sen-"

"Bence rahatlayın ve en iyi yaptığım şeyi yapmama izin verin. O sözleşmeyi imzalatacağım ve bu Bayan Botherton'ı on dakika içinde avucumun içine alacağım."

Benedict'in dudakları gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi titredi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öyle mi?"

Nick bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Oldukça. Kenara çekil."

Arkadaşı sarışın bir kaşını kaldırdı ama söyleneni yaptı ve çatlak kapıya doğru bir el salladı. "Sen ne dersen de. Sana iyi şanslar dilerim."

Nick kapıyı iterek açmadan önce, "Şansa ihtiyaç duymadığım tek alan burası," diye söylendi.

Yürüyüşündeki güven ve kararlılık onu çelikleştirerek içeri girdi. Bu müşteri onun iki katı yaşında da olsa, porsuk suratlı da olsa fark etmezdi; onu giysilerinden çekip çıkaracaktı. Ama kadın çoraplarını çıkarmayabilirdi... Nick kadınların çoraplarını çıkarmamalarından hoşlanıyordu.

Benedict'in masasının karşısındaki sandalyeden ufak tefek bir kadın kalktı ve Nick'in ilk başta seçebildiği tek şey parlak siyah saçları ve ince vücuduydu. Ama sonra kadın ona doğru döndü ve Nick neredeyse dilini yutacaktı.

Bayan Adı Her Neyse, kesinlikle onun iki katı yaşında değildi ve bir porsuğun yüzüne de sahip değildi. Benedict onun hayalindeki 'mükemmel' kadın kalıbına uymadığı konusunda haklıydı. Yine de Nick nedense hayatı boyunca ondan daha muhteşem bir yaratık görmemişti.

Daha önce hiç bu kadar yuvarlak, koyu renk gözler görmemişti; bir adamın içine düşüp mutlulukla boğulabileceği kadifemsi kahverengi havuzlar gibi. Narin, küçük bir çeneye sahip kalp şeklinde bir yüz, yüksek, muhteşem elmacık kemikleriyle oyulmuş ve ince bir burunla kesilmişti. Ve ağzı... Hayatında hiç bu kadar mükemmel bir ağız görmemişti. O dolgun alt dudağı yaladığını, sonra da kız inleyene kadar ısırıldığını hayal ederken siki bir anda sertleşti. Parmak ucuyla üst dudağındaki aşk tanrısı yayının izini sürmek, sonra ağzına dalmak, dilinin hissini test etmek istedi. Çıplak göğsünün üzerinde gezinen dudaklar, kadın coşkuyla inlerken ayrılmış, aletinin etrafına sarılmıştı...

Vahşi hayal gücünün yarattığı görüntüler karşısında neredeyse inleyecekti ama sakın kalmayı başardı.

Ellerini önünde düzgünce kavuşturmuş, sessiz ve değerlendirci bir tavırla ona bakıyordu. Nick'in zihni tamamen boşaldı ve söyleyecek söz bulamadı.

Kelimeler onun için *hiçbir zaman* sorun olmadı. Aslında, ister sosyete matronlarını büyülüyor, ister arkadaşlarını iyi zamanlanmış şakalarla güldürüyor, isterse de sefahat için para ödeyen kadınların kulaklarına pislik fısıldıyor olsun, bunlar bir uzmanlık alanıydı. Yutkundu ve aklına gelen ilk kelimeleri tükürdü.

"Tanrım, harikasin."

Ürkmüş gibi gözlerini kırıştırdı, sonra kaşlarını çattı. "Teşekkür ederim."

Sözlerinde sorgulayıcı bir ifade vardı, sanki az önce söylediklerine inanamıyormuş gibiydi.

Harika.

Boğazını temizleyerek, onu gördüğünde üzerine çöken sersemliği üzerinden atmaya çalıştı. Fahişe olmadan önce bile kadınları yatağına çekmek hiç zor olmamıştı. Küçük gafını telafi edecek ve bu kadını bir sonraki müşterisi yapacaktı; sadece paraya ihtiyacı olduğu için değil.

"Dominick Burke. Hizmetinizdeyim."

Yaşadığı şoku atlatmış gibi görünerek sert bir şekilde başını salladı ve adama elini uzattı. "Evet, kim olduğunuzu biliyorum Bay Burke. Ben Calliope Barrington."

"Bana Dominick de," diye ısrar etti, elini tutup çekiştirerek. "Ya da istersen Nick de. Gerçekten, ben senin içine gömülüyken bana ne istersen diyebilirsin."

Nefes nefese kaldı, ellerini göğsüne bastırdı ve ona doğru eğildi. Bu sadece pelvisini onunkine daha sıkı bastırmaya yaradı. İkisi de sertleşti, adamın siki kadının karnına doğru kalınlaştı ve kadının tüm vücudu katılaştı.

"Aslında... ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyordum, *Bay Burke*. Korkarım ki isteğim oldukça sıra dışı ve ne istediğimi bilmenizi istiyorum."

Utangaç bir kadın. Önemli değil... O, kendi payına düşen isteksiz kadınların savunmalarını kırmıştı.

"Sanırım tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye mırıldandı, dudakları yanağında bir yol çizerken.

Adamın ağzı kulağının kabuğuna değdiğinde titreyerek kıvranmaya başladı. Vanilya ve gül kokuyordu, bu kadar erotik olabileceğini hiç fark etmediği bir kombinasyondur. Aleti kesinlikle bundan hoşlanıyor gibiydi, baş döndürücü kokuyu burun deliklerinden içeri çekerken zonkluyor ve nabız gibi atıyordu.

"Seni daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı şekilde tatmin edecek bir erkeğe ihtiyacın var," diye fısıldadı, avuç içleri kalçalarıyla dolana kadar ellerini aşağı doğru gezdirerek. "Seni alması için ona yalvarana kadar bu nefis vücudu boynundan ayak parmaklarına kadar yalayacak birine. Seni yatağa attığında dönüştüğün küçük vahşi kediyle başa çıkabilecek biri. Seni öyle bir sikecek ki kendi adını bile unutacaksın."

"*Bay Burke!*" diye ciyakladı adam kичının sert yanaklarını sıkıp onu kendine doğru daha sıkı çektiğinde.

Kıkırdadı ve bir öpücük için onun nefis ağzını aradı. "Daha önce yatakta bana hiç *Bay Burke* denmemişti ama sanırım bu hoşuma gitti."

Ağzı onunkine değdi, ama bunu düzgün bir öpücüğe dönüştüremeden yüzünün yan tarafında bir acı patladı. İyi zamanlanmış bir tokat olduğundan emin olduğu bu darbenin şiddetiyle sendeleyerek geri çekildi.

Sağ kulağı çınılıyordu ve çenesi darbeden arta kalan ısı nedeniyle karıncalanıyordu. Bir elini yanağına bastırarak gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona baktı.

Kadın tepeden tırnağa titriyordu, dudakları sımsıkı kenetlenmiş, çenesi sıkılmıştı. Gözlerinin sıcak kömür gibi kaynamasına neden olan şey arzu değil, öfkeydi.

"Bay Burke, ihtiyacımın niteliği konusunda açıkça yanılıyorsunuz. Bay Sterling bunu size açıklamadı mı?"

Nick, Benedict'in ona yeni müşterileri hakkında *bir şeyler* anlatmaya çalıştığını hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Bu odaya gelmeden önce hazırlanmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. Gentleman Courtesans'a Nick'i aramak için gelen her kadın onun ne ile tanındığının farkında olmalıydı: açık saçık bir dil ve ahlaksızlığı ve vicdansızlığı gerçeğinin üzerine serilmiş ince bir beyefendi cilası. Benedict, müşterilerinin ihtiyaçlarını değerlendirmek için onlarla görüştüktan sonra onları mükemmel bir fahişeyle eşleştirmek gibi bir tutkuya sahipti. Nick'i, onunla neye bulaştığını tam olarak bilmeyen bir kadınla asla eşleştirmemişti.

Görünüşe göre durum böyle değildi. Nick, soğuk yatağını ısıtacak birini arayan tecrübeli bir kadınla tanışmak yerine, yaptıklarından mı yoksa söylediklerinden mi, tam olarak emin olamadığı, öfkeli bir kadınla karşı karşıya kalmıştı.

Çok sarhoştı ve ona karşı duyduğu ani ve şaşırtıcı çekim karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Ama şimdi bunu açıkça görebiliyordu. Benedict ona *asla* emanet edilmeyecek türden bir müşteri vermişti.

Bir bakir. Calliope Barrington açık bir şekilde geniş gözlü, deneyimsiz, dokunulmamış bir *bakireydi*.

Birden ayıldı, kadının tokadı aklını başına getirmişti. O kadar sarhoştı ki, onun dikenli bir gül fidanı olduğunu açıkça gösteren işaretleri okuyamamıştı. *Güzel* bir gül fidanı, ama yine de sapları boyunca keskin dikenleri olan bir gül fidanı.

"Şey... hayır, aslında. Bay Sterling bana bunu açıklamadı," diye cevap verdi, sulanan gözünü ovuşturarak. "Doğrusu, buna ihtiyacı olduğunu düşünmedim. Benim işimde bir kadının benim gibi bir adamla tanışmak için buraya gelmesinin tek bir nedeni vardır."

Çenesini meydan okuyan bir açıyla eğdi. "Peşinde olduğum şey bir fahişe değil."

"Öyle mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "O zaman tam olarak neyin peşindesin Calliope?"

"Bayan Barrington, lütfen. Ben de ... arayan hafifmeşrep bir kadın değilim..."

"Güzel, uzun bir sikiş mi?" diye eğlenerek söylendi.

Artık onun masum olduğunu bilmesine rağmen, onu biraz iğnelemekten kendini alamadı. Böylesine el değmemiş bir kadının huzurunda durmak büyüleyiciydi.

Nick yetişkin hayatı boyunca böyle kadınlardan uzak durmuştu. Ona her gün bir gevşek ver.

"Her zaman bu kadar kaba ve saldırgan mısın?"

"Evet. Sonuçta bir erkeğin koruması gereken bir itibarı var ve kadınlar bana centilmen tavırlarım için gelmiyor. Hâlâ bana tam olarak ne istediğinizi söylemenizi bekliyorum. Her ne ise, sizi temin ederim ki bu göreve hazırım."

Kızgınlıkla bir of çekti ve sanki öfkeli bir çocukmuş gibi başını salladı. "Benim istediğim bir koca."

Şey. Kesinlikle *buna* hazır değildi. Gentleman Courtesans'ın ofisinde dururken yaptığı açıklamanın saçmalığı çok fazlaydı. Nick göğsünde fokurdayan kahkahayı tutamadı, sesi inançsızlıkla renklendirdi.

"Bir ... bir koca mı? Canım, sanırım yanlış yere geldin."

Adamın kahkahası onu daha da çileden çıkarmışa benziyordu ve sandalyesinin arkasına asılı pelerinini kapıldığı gibi homurtu ile hırıltı arasında bir ses çıkardı. Ona ters ters bakarken ceketini çekiştirdi. Eğer bakışlar öldürebilseydi, onu oracıkta yakardı.

"Bunun bir hata olduğunu görebiliyorum. Zamanınızı harcadığım için özür dilerim Bay Burke. Bay Sterling'in ısrarlarına rağmen bu iş için doğru adam olmadığınızı açıkça görüyorum."

"Bekle," diye seslendi, onu kapıya kadar takip ederek. "Özür dilerim... Ben sadece... Şaka yaptığımı sanmıştım. Ama yapmıyordun, değil mi?"

Kapıyı açıp Benedict'in diğer tarafta durup gizlenmeyen bir merakla onları izlediğini gördükten sonra dönüp ona baktı.

"Hayır, Bay Burke. Ciddiydim ve hizmetleriniz için mirasımın büyük bir kısmını vermeye hazırdım ... ama şimdi bunun işe yarayacağını düşünmekle aptallık ettiğimi görebiliyorum. İyi günler."

Nick, Benedict giderken ona şaşkın şaşkın baktı.

Benedict boğuk kahkahalar arasında, "Orada bekle, seni aptal," dedi. Sonra da geri çekilen kadının peşinden yürüdü. "Bayan Barrington, lütfen bekleyin..."

Benedict ona Nick'in duyamayacağı bir şeyler mırıldanırken durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. Yüz ifadesi yumuşadı ve Benedict'in söylediği her neyse, kızarmış tüylerini yatıştırmışa benziyordu. Yine de geri dönmedi.

Calliope kaçarken Benedict geri geldi, ayak sesleri döşeme tahtalarında keskin bir şekilde yankılanıyordu.

"Bu da neydi böyle?" Nick uzaklaştıkları anda patladı. "O kadının buraya ayaklarına pranga taktırmak için geldiğini biliyor muydun?"

Artık yalnız olduklarına göre, Benedict omuzlarının titremesine ve yüzünün kızarmasına neden olan kahkahalara teslim oldu ve Nick'in kızgınlığını daha da artırdı. Arkadaşının kendisini bilerek aptal yerine koyup koymadığını bilmiyordu ama böyle bir tuzağa düşmekten hiç hoşlanmamıştı. Zavallı kadın muhtemelen bütün bu olanlardan utanç duymuştu ve şimdi Nick'in yeni bir anlaşma yapma umutları da suya düşmüştü.

"Tüm bunları bu kadar eğlenceli bulmana sevindim," diye mırıldanarak Benedict'in içki dolu birkaç sürahiyi sakladığı dolaba doğru yürüdü.

Konyak seçti ve bir kadehi yarıya kadar doldurdu. İlk yudumunu aldığı anda Benedict sakinleşmişti, masasına doğru ilerledi ve arkasına yerleşti.

"*Seninle* evlenmek istemiyor, seni aptal. İhtiyacı olan şey ona kur yapacak biri, böylece gerçekten istediği budala züppe farkına varacak."

Nick, Calliope'un terk ettiği sandalyeye çöktü, bu duruma bir anlam vermeye çalışırken başı dönüyordu. "Anlamıyorum."

Benedict sanki bir embesille konuşuyormuş gibi yavaşça, "Gözü belirli bir beyefendinin üzerinde," dedi. "Adam onu bir arkadaş olarak görüyor ama Bayan Barrington onun kendisini potansiyel bir gelin olarak görmesini istiyor. Rekabet yanılsamasının onu kendine getireceğini tahmin ediyor - oldukça haklı olarak, sanırım -."

Nick kaşlarını çatarak konyağına baktı. "Bu kadın bana para ödemek istiyor. Ona *kur mu* yapacaksın?"

Bu kesinlikle hayal kırıklığı yaratmıştı. Heyecan verici Calliope Barrington'a yapabileceği pek çok şey aklına geliyordu ama kur yapmak bu listede yoktu.

"Ona kur yapıyormuş *gibi davranman* için sana para ödemek istiyor. Sadece talibi fark edene kadar."

Nick burnunu kırıstırdı, çünkü evli olmayan bir kıza Kasaba'da eşlik etmekten ve ona aşıkmiş gibi davranmaktan daha az hoşlanacağı bir şey düşünemiyordu. Her hafta çok sayıda daveti kabul ediyordu, çünkü onun konumundaki bir adam başkasının evinde yeme içme fırsatını geri çeviremezdi. Ancak, her hafta

Annelerin kızlarını utanmadan onun yoluna atmalarına rağmen, asil ve düzgün sosyete kızlarından uzak duruyordu. Bir kontun üçüncü oğlu olması önemli değildi. Yakışıklıydı, çekiciydi ve kanı safırdan daha maviydi. Savurgan yaşam tarzı pek çok kişinin cebinin dolu olduğuna inanmasına yol açmıştı ve hiçbirinin bunun ne kadar yanlış olduğunu öğrenmesine izin vermeden ölecekti.

"Hugh'yu özlüyorum," diye homurdandı. "Bu tür bir müşteri onun için mükemmel olurdu. Muhtemelen çok düşkün bir talibi oynamak hoşuna giderdi." "Şey, Hugh artık evli bir adam... ve ayrıca, onun kadar Senin kadar popüler."

"Ve bu nedenle, bu görevin benim için doğru olduğuna mı karar verdin? Ben, bana nasıl baktığını görmeliydin. *Beni tokatladı.*"

Gerçi geriye dönüp baktığında bunu hak etmişti. Kızlık duyguları onun davranışından iğrenmiş olmalıydı.

Benedict omuz silkti. "Seni uyarmaya çalıştım. Her neyse, Bayan Barrington senin 'iğrenç davranışların' yüzünden sinirlenmiş olsa da sana bir şans daha vermek istiyor. Ona bütün gece ayakta kaldığınız için sağlıklı düşünemediğinizi söyledim. Bu öğleden sonra sizi kabul etmeyi kabul etti. Teklifini kabul etmenizi öneririm."

Nick gözlerini devirdi. "Kesinlikle hayır. Ben bir kadının koluna takılacak yüceltilmiş bir aksesuar değilim. Ne kadar ödediği umurumda değil."

Benedict tek kaşını kaldırarak kontratı masanın üzerinde kaydardı ve parmağını Calliope'un ödemeyi kabul ettiği miktarı göstermek için aşağı doğru vurdu. Miktarı okuyunca Nick'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Şimdiye kadar yaptığı en kârlı sözleşmenin iki katıydı. Azalan hesaplarını yenilemesine, gardırobunu yenilemesine ve bir yıl boyunca karnını doyurmasına yetecek kadardı. Eğer Benedict'in önerdiği gibi bir kısmını yatırıma dönüştürürse, uzun bir süre için iyi bir durumda olabilirdi.

"Lanetleneyeğim."

"Bunu geri çevirmeyi göze alamazsın Nick," diye ısrar etti Benedict. "Kuliste bekleyen başka müşterim yok ve ne zaman olacağını da kestiremiyorum. Ona birkaç baloda eşlik etmenin ve onunla ilgileniyormuş gibi davranmanın ne zararı var? Para ödemeye hazır ve çaresiz durumda."

Nick de öyleydi ve Benedict onun kişisel mali durumu hakkında öyle değilmiş gibi davranamayacak kadar çok şey biliyordu. Hayal kırıklığına rağmen

Calliope'a duyduğu ani ve içgüdüsel şehveti bastırmak için, sözleşmenin çekici olduğunu inkâr edemezdi.

"Haklısın, lanet olsun sana." "Yani, yapacak mısın?"

"Sizin de belirttiğiniz gibi, gerçekten başka seçeneğim yok."

"Mükemmel. Kontratı al... işte adresi, Hastings Kontu ve Kontesi olan kız kardeşi ve eniştesiyle birlikte yaşadığı yer. Sana konyağı bırakmanı ve zamparalık geceni uyuyarak geçirmeni öneririm. Eğer tekrar onun gözüne girmek istiyorsan yapman gereken çok şey var."

Kadının tokadının sıcaklığı nihayet azalırken Nick çenesini oynatarak bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdi. O kadının gözünden düşmenin nasıl bir şey olduğunu çoktan tatmıştı.

"Bana ödediğı paraya karşılık, isterse ayaklarını öper ve ona Majesteleri diye hitap ederim."

Benedict kıkırdadı. "Bu da bir başlangıç olur."

Ayağa kalkarak yarım kalan brendisini bir kenara bıraktı ve Benedict'in üzerine adresi karaladığı kâğıt parçasıyla birlikte sözleşmeyi aldı. Calliope Barrington'ı sikmeyi sandığı kadar çok istemediğine kendini ikna etmeyi umarak, kararlı adımlarla ofisten çıktı.

CALLIOPE, O ZAMANDAN BERİ GÜLMİYİ KESMEYEN KIZ KARDEŞİNE TERS TERS BAKTI.

Dominick Burke ile tanışmasının hikâyesini anlatmaya başlamıştı. Diana neredeyse sandalyesinden düşecekti, kucağındaki nakış kasnağını unutmuş, nefes nefese kalmış, kıkırdamaları Calliope'nin sinirlerini bozmuştu.

"Bu hiç komik değil, Diana," diye homurdandı ve sinirli bir iç çekişle romanını kapattı. "Adam tamamen çirkinleşmişti."

Diana dik oturarak yaşaran gözlerini sildi ve derin bir nefes aldı. "Özür dilerim Callie ama ne bekliyordun ki? O bir fahişe... baştan çıkarma onun işi. Ve Bay Burke de birinci dereceden bir çapkın olarak nam salmıştır."

Adamın davranışları göz önüne alındığında bu pek de şaşırtıcı değildi. Adam alçakça davranmış, kadının midesini bulandıran ve derisini karıncalandıran türden davranışlarda bulunmuştu.

Bu tamamen uygunsuzdu. Ne tür bir erkek bir kadının vücudunu *yalamaktan* bahseder? Hayatında hiç böyle bir şey duymamıştı. Diana'nın evlilik yatağında olup bitenler hakkında ağzını sıkı tutması onu çileden çıkarmıştı ve Calliope erkeğin kadının içine bir parçasını sokması gerektiği gerçeği dışında pek bir şey öğrenememişti. Diana'nın beceriksizce yaptığı açıklamanın hiçbir yerinde dilini kullanmaktan söz edilmemişti. Ve Diana bu eylemden en hoşnut edici şekilde söz etmişti. Buna *sevişmek* diyordu.

Ama Bay Burke bundan farklı bir şekilde söz etmişti. Bay Burke'ün onu tanımlamak için kullandığı kaba terimi hatırlayınca ürperdi.

Sikişmek.

O kaba söz adamın dudaklarından kaba ve kırılmış bir şekilde döküldüğünde kulakları yanmıştı. Kulağa tamamen uygunsuz ve korkutucu gelmişti. Belki de şimdiye kadar birinin ağzından duymuş olduğu en edepsiz kelimeydi. Bu kelimeyi düşünmenin bile içinde tuhaf bir etki yarattığını fark etmekten utanıyordu. Ortasında bir sıcaklık patlaması yaratmış ve nabzını dört nala attırmıştı.

"Callie!"

Diana'nın sert ses tonuyla kendine geldi, yün toplarken yakalandığı için utanmıştı. "Pardon?"

"Ona bir şans vermelisin dedim. Ne de olsa o odaya muhtemelen istekli bir müşteriyi baştan çıkarmayı umarak girdi. Gerçek niyetinizin ortaya çıkmasıyla hazırlıksız yakalandığını söyleyebilirim."

Calliope bir kocaya ihtiyacı olduğunu söylediğinde adamın yüzünde beliren şaşkın ifadeyi hatırladı. Mahcubiyet bir kez daha üzerine çöktü. Kendini açıklamakta berbat bir iş çıkarmıştı ama bu tamamen adamın suçuydu. Adam yakınlığı ve müstehcen konuşmalarıyla onun duygularını karıştırmıştı.

"Bay Sterling de böyle söyledi. Görünüşe göre neye bulaştığından haberi yokmuş."

Diana iğnesini ve kasnağını bir kez daha eline alarak, "İşte oldu," dedi. "Bay Burke son derece popüler, bu da onu planımız için ideal bir aday yapıyor. Bay Lewes size gösterdiği ilgiyi görmezden gelemeyecek, bu da onu sizin için teklifte bulunmaya ikna etmek için ihtiyacımız olan tek şey. Bunun birkaç haftadan fazla sürmeyeceğini düşünüyorum."

"Umarım öyledir. Bay Burke ayyaşın ve şehvet düşkününün teki. Onunla gereğinden fazla zaman geçirmek istemiyorum."

Diana ona bilmiş bir bakış attı. "Bir şehvet düşkünü, evet... ama şeytani derecede yakışıklı biri. Sence de öyle değil mi?"

Calliope itiraz edemedi. Sarhoşken ve saygısızken bile gözler için bir ziyafet olmuştu. Maun kahverengisi saçları dağınıktı ve biraz fazla uzundu ama yine de köşeli yüz hatlarına yakışıyordu. Ofisin loş ışığında bile gözlerinin şaşırtıcı tonu onu etkilemişti; zengin, kara kaşların gölgelediği canlı bir zümrüt rengi. Adamın onu kollarının arasına alışı, sert ve kaslı vücudunun ona doğru bastırışı aklına gelince sandalyesinde kıpırdandı.

İstemedi de olsa, böyle bir adamın nasıl olup da kadınların ayaklarına kapandığını anlamamanın kolay olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ancak Calliope kendisinin böyle sığ bir çekiciliğin ötesinde olduğunu biliyordu. Evet, adam kendi tarzında çekiciydi ama onun bu kadar kaba bir şekilde sunduğu şeylerin hiçbirini istemiyordu. Her şey bittiğinde onu unutacakmış gibi görünen bir adamla anlamsız karşılaşmalar yaşamak istemiyordu. Calliope bunu isteseydi, Rufus Gordon'un teklifini kabul edebilirdi.

Hayır, onun istediği farklı türde bir adamdı; karakterli ve onurlu bir adam. Martin Lewes gibi bir adam.

"Sanırım, eğer insan bu tür erkeklerden hoşlanıyorsa," diye sözünü kesti.

Diana sert bir homurtu çıkardı. "Uzun boylu, esmer ve erkeksi mi?

Sevgilim, *herkes*

böyle adamları sever."

Calliope cevap vermek zorunda kalmadan, kapıda bir uşak belirdi. Uşak Diana'ya bir kartvizit uzattı ve kız kardeşi kalın kâğıda kazınmış ismi okuyunca sırtıttı.

"Şey... görünüşe göre Bay Burke hiç vakit kaybetmeye niyetli değil. Az önce geldi. Sanırım onunla görüşebilmeniz için nezaket kurallarını bir kenara bıraksam iyi olacak. Bana on dakika verin ve sonra aşağıya gelin."

Calliope'un kalp atışları hızlandı, kitabına sarılırken avuç içleri terlemeye başladı. Garip, bu sabah Bay Burke'le buluşmaya giderken hiç bu kadar gergin olmamıştı. Onu geren ek bir farkındalık vardı ve bunun adamın ona yaklaşma şekliyle bir ilgisi olmasından nefret ediyordu. Adamı düşündükçe gözleri dolan yeşil gözleri, belini saran kolları ve karnına saplanan erkeksi organının sert baskısı aklına geliyordu.

Aman Tanrım! Bir erkeğe karşı ne kadar garip bir tepki. İyice tedirgin olmuştu ve henüz onu görmemişti bile.

Dakikalar akıp gidiyor, şöminenin üzerindeki saatin tik takları her saniye bir gong sesi gibi odanın içinde yankılanıyordu. Bir paragrafı zar zor bitirdi, bakışları sık sık saate kayıyordu

konsantre olması için. Dokuz dakika geçtikten sonra ayağa kalktı ve aşağıya indi.

Salona girdiğinde Diana'yı en sevdiği koltuğunda oturmuş, elinde bir fincan çayla buldu. Bay Burke'ün sadece başını ve geniş omuzlarını kanepenin arkasından görebiliyordu.

"Ah, Calliope, işte buradasın," dedi Diana parlak bir gülümsemeyle. "Lütfen, gel ve bize katıl."

Bay Burke'ün omuzları lacivert ceketinin altında gerildi, sonra ayağa kalktı ve onu selamlamak için döndü. Bu sabah tanıştığı adamdan çok farklıydı, öyle ki Calliope onun bu halini, o iğrenç şeyleri söyleyen haliyle bağdaştırmakta zorlanıyordu.

Tam bir beyefendi görüntüsündeydi. Koyu kahverengi saçları açık perdelerin arasından süzülen güneşin ışığında parlıyordu, yüzü kirli sakallardan arınmıştı.

Ama sonra bakışları çarpıştı ve ince bir kayma kibar maskenin altında gizlenen adamı ortaya çıkardı. İşte *oradaydı*... bakışlarını onun yüzünden vücuduna doğru takip ederken gözleri erimiş yeşil ateş havuzlarına dönüşen adam. Kadının yüzü kızardı ve sinirleri diken diken oldu.

"Bayan Barrington," dedi çocuksu, orantısız bir gülümsemeyle. "Sizi görmek çok güzel. Benimle tekrar görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"İyi günler Bay Burke. Umarım dinlenmişsinizdir ve önceki konuşmamıza devam etmeye hazırsınızdır."

Ağzının kenarındaki hafif bir tik, eğlendiğini ima ediyordu ama yüzünü asmamak için yeterli bir iş çıkardı. "Oldukça."

"Pekâlâ," dedi Diana, ayağa kalkıp çay fincanını bir kenara bırakarak. "Adab-ı muaşeret kurallarına uyulduğuna göre artık ortalıkta görünmeyeceğim. Hizmetkârların davetsiz misafirliği ya da dedikodusu konusunda endişelenmenize gerek yok. Personelimizin ağzı çok sıkıdır."

Bunu Bay Burke'ün iyiliği için söylemişti, çünkü Calliope bunun doğru olduğunu zaten biliyordu. Hizmetçiler Hastings'e sonsuz bir sadakatle bağlıydı ve bu bağlılık kontesle kız kardeşini de kapsıyordu. Ekta, akrabası olmayan bir adamla yalnız bırakılmasına itiraz ederdi ama hizmetçi öğleden sonra uykusundaydı ve bunu asla bilemezdi. Eğer sorarsa, Calliope Diana'nın odadan hiç çıkmadığı konusunda ısrar edecekti.

Sonra, sessizliği bölen ateşin patlaması ve çıtırtısı dışında hiçbir ses olmadan yalnız kaldılar.

Bay Burke boğazını temizledi ve kalçasını kanepenin kenarına yasladı. "Calliope, ben-"

"Lütfen, bana özel olarak bile Bayan Barrington demenizi tercih ederim. Böyle bir yakınlık yakışsınız."

Adam kızın isteğini son derece saçma bulmuş gibi kaşlarını çattı ama omuz silkti. "Pekâlâ... Bayan Barrington. Bu sabahki yanlış anlamamız için özür dilemek istiyorum."

"Sadece yanlış anlaşılma için mi? Şahsıma ya da... söylediğiniz şeylere saygısızlık ettiğiniz için üzgün değil misiniz?"

O sinir bozucu gülümsemesi geri dönmüş, ağzının yarısı yukarı kalkmıştı. "Olduğumdan başka bir şeymişim gibi davranmam. Ben bir fahişeyim ve bir tanrıçanın baştan çıkarılmaya geldiğini düşündüm, bu yüzden ona göre davrandım."

Gözlerini kırptırdı. "Tanrıça mı?"

"Calliope... Yunan tanrıçası, şiirin, müziğin ve şarkının baş ilham perisi. Uygun göründü. Kesinlikle böyle bir lakabın güzelliğini yaşıyorsunuz. Şarkı söylemek için de bir yeteneğiniz var mı? Ya da belki bir şairsiniz?"

Calliope omuzlarını dikleştirdi ve onun iltifatlarına karşı kendini çelikleştirdi. Çiçekli kelimelerle başa çıkabilirdi. Nasıl başa çıkacağını bilmediği şey ise adamın bu sabah ona karşı kullandığı daha kaba kelimelerdi.

Tanrım, harikası.

Onun böyle bir şeye ne demesini bekliyordu?

"Bunun konuyla pek ilgisi yok. Sizi temin ederim ki iltifat ve pohpohlama anlaşmamızın gerekli bir parçası değildir."

Adam onun soğukluğu karşısında korkmak yerine kanepeye yaslandı ve başka birinin salonunda fazlasıyla rahat görünüyordu. Bu adamın kendini her yerde evindeymiş gibi hissettiğini düşünüyordu. Odanın tüm havasını emiyor ve varlığıyla odaya hükmediyor gibiydi.

Ağzı neşeyle kıvrıldı. "Sana aşık olduğuma inanacak biri varsa, öyledir. Talibini kışkandırmamı istiyorsun, değil mi?"

"Benim derdim tam olarak bu değil. Ben sadece onun beni evlenilebilir biri olarak görmesini istiyorum. Başka bir erkeğin kollarında olmak bunun için iyi bir yol gibi görünüyor."

"Kendinizi daha iyi hissetmek için ne dersiniz deyin. Gerçek şu ki, eğer bu adam seni önemsiyorsa, seni benimle görmek onu

kıskançlıktan yeşerdi."

Calliope yutkundu ama ağzındaki acı tattan kurtulamadı. Adamın amacını tanımlamak için kullandığı açık ifadelerden hoşlanmamıştı ama haklı olduğunu da inkâr edemezdi. İçten içe, Bay Lewes'in kıskançlığını kıskırtmanın, onu kendini açıklamaya teşvik etmek için mükemmel bir yol olduğunu fark etti.

"Evet, şey... Sanırım haklısınız, ama belki de böyle bir davranışı gerektirecek kadar uzun süre birlikte görülene kadar sevgi gösterilerinizi geri çekebilirsiniz. Kimsenin birlikteliğimizin uygunsuz olduğunu düşünmesi riskini göze alamam."

"Anlaşıldı. Bana şu talipten bahset. Onu ne zamandır tanıyorsunuz? Sizinle romantik anlamda ilgilendiğine inanmanız için size hiç sebep verdi mi?"

Calliope onun yakın incelemesine daha fazla dayanamadı. Adamın ona bakışı sadece tedirginliğini artırıyordu.

En yakın pencereye doğru ilerleyerek sokağa baktı. "Bay Martin Lewes... onu tanıyor musunuz?"

"Kardeşi ve ben üniversiteye birlikte gittik. Sanırım Lewes bizden birkaç yıl öndeydi. Ailelerimiz tanışıyor. Dürüst bir adam."

"Evet," diye cevap verdi, kalbini çalan yakışıklı adamı düşündükçe rahatlıyordu. "Hastings'in bir arkadaşı ama yakın zamana kadar sadece tanışıyorduk. Tanıştırılmıştık, birkaç baloda birlikte dans etmiştik. Hepsi çok zararsızdı."

"Ne zamana kadar?"

"Birkaç hafta öncesine kadar, ben ..."

Devam etmesini beklerken, adamın bakışlarının sırtında sıcaklığını hissetti. Calliope duygularını Bay Burke'e yüksek sesle söylemenin onu neden bu kadar rahatsız ettiğini anlayamıyordu. Onunla daha yeni tanışmıştı ama buraya evlilik için birini aradığını bilerek gelmişti. Martin Lewes'e karşı bir *eğilim* geliştirdiğini bilmesinin ne önemi vardı ki?

"Arkadaş olduk. Düşünceli ve nazık biri. Geçmişte bana kur yapan diğer erkeklerin aksine, konuştuğumda beni gerçekten dinliyor gibi görünüyor. Sanırım benden hoşlanıyor. Ama belki de Hastings'le olan arkadaşlığı onu çekingen yaptı ya da-"

"Güven bana, eğer adam seni yeterince çok isteseydi, Hastings'le arkadaş olması onu durdurmazdı."

"Oh."

Onun sözleri karşısında kalbi sıkıştı. Eğer Bay Lewes da onun gibi düşünüyorsa, kayınbiraderinin kim olduğu umurunda olmamalıydı. Ayrıca, Hastings ve Diana'nın çöpçatanlık yaptığı gerçeğini de görmezden gelemezdi.

"Ama sonra," diye ekledi Bay Burke, "birçok genç bekar kendini açıklamakta yavaş davranır. Dünyada çok zamanı olduğunu düşünüyor ama siz beklemek istemiyorsunuz. Evlenmek istiyorsunuz ve başka biriyle yetinmeyeceksiniz."

"Evet," dedi aceleyle, onun güvencesiyle rahatlamıştı. "Evet, aynen öyle."

Bakışlarını kaldırdı ve adamın gözlerinin artık kendisinde olmadığını gördü. Bir elini çenesine dayamış, odanın diğer ucuna bakıyordu. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Calliope huzursuz oldu. Boğazını temizledi ve ona doğru bir adım attı, endişeden elleri titriyordu.

"Peki... bunu yapacak mısın? Senden tek istediğim bana eşlik etmen ve Bay Lewes yakınımdayken bana özel ilgi göstermen. Umuyorum ki arzu ettiğim sonucu elde etmek çok uzun sürmez."

Doğruldu, elini göğüs cebine attı ve katlanmış bir parşömen kâğıdı çıkardı. Açarak Calliope'ye uzattı. Parşömeni açtığında, Bay Sterling'in dün gece kendisine sunduğu sözleşmeyi gördü. Kendi imzasının hemen altında Bay Burke'ün imzası vardı, eğimli çizgiler ve ilmekli süslemelerle şaşırtıcı derecede düzgündü.

"Kocanı tuzağa düşürmene yardım edeceğim. Onu o kadar kışkındıracağım ki, sırf rekabeti ortadan kaldırmak için beni çağırmak isteyecek."

Calliope sözleşmeyi katladı ve ona geri verdi. "Teşekkür ederim. En kısa zamanda birlikte görülmemizin ideal olacağını düşünüyorum."

"Tabii ki. Elemem gereken bir yığın açılmamış davetiye var. Bahse girerim Hastings'le aynı etkinliklere davet edildim, bu da senin üzerinde kendimi göstermem için pek çok fırsat olacağı anlamına geliyor. Sizi temin ederim ki bu büyük bir deneme olmayacak."

Son sözleri söylerken adamın bakışları üzerinde gezinirken boğazında keskin bir nefes yandı. Sesi yumuşak, baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüşmüştü ve gezinen gözlerinin yörüngesi sanki görünmez eller vücudunun üzerinde geziniyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Onu kendine doğru çektiğini, ellerinin kalçalarını kavradığını ve onu o sert, erkek kısmına doğru bastırdığını hatırlamak çok kolaydı. Karnının alt kısmında garip bir his titredi.

"Bay Burke, bu tür davranışlardan kaçınmanızı rica etmek zorundayım..."

Az önce yaptığı şeyi nasıl adlandıracağını bile bilmiyordu; o kadar belli belirsiz bir değişim olmuştu ki. Ama adam onun ne demek istediğini anlıyor gibiydi, çünkü sadece gülümsedi. Bu sırıtış daha önce ona verdiği alaycı sırıtışa hiç benzemiyordu. Bu seferki tam ve parlaktı ve tamamen silahsızlandırıcıydı. Kızın elini tutup dudaklarına götürdü. Parmak boğumlarına iffetli bir öpücük kondurduktan sonra ışıltılı gözleriyle ona baktı.

"Üzgünüm tanrıça... kuşlar uçmalı, balıklar yüzmeli. Benimle ilgili bazı şeylere alışman gerekecek. Bu akşam davet edildiğim etkinliklerin listesini içeren bir not göndereceğim. Hangilerine katılacağınızı bana bildirin."

Bununla birlikte, elini bıraktı ve yürüyüşü kolay ve rahat bir şekilde odadan çıktı. Bu arada Calliope'yi tamamen huzursuz ve kendisiyle çelişkili hissettirmişti. Calliope onun üzerindeki bu etkiyi anlayamıyordu; yüzünü tekrar tokatlamak ve küstahlığından dolayı onu cezalandırmak istemesine neden olan bu etkiyi.

Zorlu bir inilti çıkararak en yakındaki sandalyeye çöktü, bir elini de fokurdayan karnına bastırdı.

Bay Lewes'in bir an önce mihraba doğru ikna edilebileceğini umuyordu. Calliope Dominick Burke'e ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

"H Kontu'nun geliş haberi Londra'yı ayağına kaldırdı. Yarı İskoç kökenli bu skandal beyefendi şehirde pek görülmez... Ancak aniden ortaya çıkmasının nedenini çok uzaklarda aramaya gerek yok. Görünüşüne göre kızıl saçlı, şöhrati yerle bir olmuş bir hanımefendi, onaylanmış bekârın dikkatini çekmiştir. Acaba huysuz Leydi D'yi kendine eş mi yapmak niyetinde... yoksa planları daha parlak bir nitelik mi taşıyor?"

The London Gossip, 21 Ağustos, 1819

A Calliope Barrington'la başarılı bir buluşma gerçekleştiren Nick, dün geceki eğlencenin etkisiyle başı dönmüş bir halde Picadilly'deki lojmanına döndü. Bekâr odalarından oluşan bir süit kiraladığı Albany'nin merdivenlerini çıkarken, yeni anlaşmasından memnun olup olmadığından emin olmadığına karar verdi. Bir yandan, müşfik bir talibi oynamak için aldığı ücret, diğer kadınların yataklarını ısıtarak kazandığından daha fazlaydı. Ancak bu görevin can sıkıcı bir dezavantajı vardı; Benedict'in bunun önemli olmadığı konusunda ısrar edeceğini biliyordu. Nick'in sağlıklı iştahına sahip bir adam için bu bir sorundu.

felaket boyutlarında.

Yeni bakıcısı o güne kadar gördüğü en çekici kadındı ve ona elini süremiyordu - en azından istediği şekilde. Misafir odasının parlak ışığında da Benedict'in ofisinin loşluğunda olduğu kadar, hatta belki de daha fazla göz alıcıydı. Işınlarla birlikte

Pencerelerden sızan güneşin ışığında, neredeyse mavimsi bir renkle parıldaayan o gür, siyah saçları daha iyi görebiliyordu. Büyüleyici yüzünü, dolgun dudaklarını ve kavisli siyah kaşlarını inceledi. Vücudu kıvrak ve esnekti, göğüsleri ellerini dolduracak kadar büyüktü ve kalçalarının genişliği eteklerinin arasından umut verici bir hat oluşturunuyordu.

Her zaman fahişelerle rahatlayabileceğini düşündü. Benedict dün gece Nick'in planlarını bozmuştu ve oyun cehennemindeki etek parçasıyla başladığı işi bitirememişti.

Yatak odasının açık kapısından tökezleyerek geçerken sıkıntılı bir iç geçirdi ve kendi kendine bu anlaşılmayı bir an önce bitirmesini söyledi. Bu işi aylarca uzatmak maddi açıdan kendi yararına olsa da, Nick kendini inkâr eden biri değildi ve arzuladığı ama yatağa atamadığı bir kadının yanında bu kadar çok zaman geçirmenin, titreyen bir karın ve boş ceplerle bir pastanenin vitrinine bakmaya benzeyeceğini düşünüyordu. Neden kendine gereksiz yere işkence etsin ki?

Dağınık masasının önündeki sandalyeye oturarak, görmezden geldiği davetiye yığını bulmak için birkaç eşyayı kenara itti. Genelde sadece akşam yemeği partilerine katılırdı; başkasının aşçısının yeteneklerinin tadını çıkarmak daha iyiydi. Ama şimdi hepsini değerlendirmek zorundaydı. Kolunda Calliope'yle sosyal ortamlarda ne kadar çabuk dolaşırsa, onu müstakbel damadının kollarına o kadar çabuk itebilir ve bir sonraki gerçek fethine geçebilirdi.

"Bugün beklediğimden daha erken ayaktaydınız efendim."

Nick elindeki açık zarftan başını kaldırdığında uşağı ve her işe koşan hizmetkârı Thorpe'un elinde gümüş bir tepsiyle içeri girdiğini gördü. Tepsinin üzerinde, içinde tanıdık bir iksir bulunan bir bardak duruyordu.

"Thorpe, sen Tanrı'nın bir lütfusun," diye mırıldandı, çok fazla içkinin neden olduğu baş ağrısı ve mide bulantısını iyileştirmek için adamın denenmiş ve doğru karışımını kabul ederek. "Ve sizi temin ederim, eğer tamamen gerekli olmasaydı, hâlâ yastığıma horluyor olurum."

Thorpe'un gizemli içkisinin kokusuyla burnunu kırıştırdı ama sonra birkaç yudumda zorla içti.

"Dışarıdayken bir mesaj almışsınız."

Thorpe bir elinde tepsiyi dengede tutarken elini ceketinin içine soktu ve kırmızı balmumuyla mühürlenmiş, katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Nick babasının armasını tanıdı ve bir iniltiyi bastırdı. Kont her ne istiyorsa, bu iyi bir şey olamazdı.

Nick, dünya ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetmeyene kadar kıyafetlerini çıkarıp yatağa girmekten başka bir şey istemiyordu ama yapılması gereken işler vardı. Babasının davetiyelerini görmezden geldi.

-Adam bunu görmek için burada olmasa bile, kendi küçük kin biçimi.

Kont onu yıllar önce gözden çıkarmıştı, zaten babalar arasında en ilgili ya da şefkatli olanı da o değildi. Nick'in veraset sıralamasında bu kadar geride olması onu gereksiz bir yük haline getirmişti.

Yeni bir parşömen kâğıdı aldı ve Calliope ile katılabilecekleri en iyi etkinliklerin bir listesini yaptı; Martin Lewes'in de bunların çoğuna davet edildiğinden emindi. Adam tıpkı Nick gibi popülerdi ve birçok ev sahibesinin peşinden koştuğu, arzu edilen bir konuktu.

Bunu yaptıktan sonra Benedict'e aceleyle bir not karaladı ve arkadaşına Calliope ile görüşmesinin iyi geçtiğini ve sözleşmenin imzalandığını söyledi.

Nick ancak bütün bunları yaptıktan sonra babasının mesajını açtı ve sevindirici haberlerle karşılaşınca şaşırdı. Amcası Londra'daydı ve ailenin Town'daki evinde kalıyordu. Anne babası ve kardeşleriyle birlikte akşam yemeğine katılması için çağrılmıştı ki bu çok ender rastlanan bir durumdu. Babası en küçük oğluyla iletişimini en gerekli ziyaretlerle sınırlamıştı ve Paul Amca'nın gelişi de böyle bir durumdu.

Nick, orada bulunması için ısrar edenin amcası olduğundan emindi. Bu adam ona Kont'tan daha çok babalık etmişti ve ikisi, bir erkeğin, otorite sahibi herhangi bir erkeğin onayını arayan genç bir çocuk olduğundan beri yakındılar. Paul, babasının onu reddettiği yerde onu şımartmıştı ve bu nedenle Nick yemeğe katılacaktı. Kardeşlerini, yeğenlerini görmek de iyi olacaktı.

Katılacağını teyit eden bir yanıt kaleme aldı ve hemen mühürledi. Notları Thorpe'un ellerine teslim ettikten sonra masadan kalktığında kendini ilk geldiğinden daha iyi hissediyordu. Çarpan başı hafif bir ağrıya dönüşmüştü ve artık midesindekileri kaybedecekmiş gibi hissetmiyordu. Yine de bu sabah fazla uyumamıştı ve yorgunluk onu ağırlaştırıyordu.

Beline kadar soyundu, botlarını çıkardı ve perdeleri kapatarak odayı karanlığa gömdü. Thorpe'un izniyle özenle yapılmış yatağına yüzüstü düşerek gözlerini kapadı ve kendini unutuşa bıraktı.

O AKŞAM NICK, BURKE AİLESİNİN EVİNE GELDİ.

baş ağrısından kurtulmuştu. Thorpe'un karışımı görevini yerine getirdiğine göre, artık açlıktan ölmek üzereydi.

Zamanında gelmiş olmasına rağmen, salona girdiğinde en son gelen kişi olduğunu gördü. Babası ve amcası, ayaklarının dibinde çeşitli yaşlarda bir sürü çocukla birlikte aynı koltuklarda oturuyordu. Genç seslerin kakofonisi, en büyük yeğenin çaldığı piyano müziğine karışıyordu; yeğeni piyano çalmaya o kadar dalmıştı ki onun girişini fark etmemişti.

Ama diğer çocuklar bunu anladılar ve hemen ayağa kalkıp Nick'e doğru koşmaya başladılar. Babasının onaylamayan bakışlarını görmezden gelerek dünyada en sevdiği insanlardan bazılarıyla selamlaştı.

Bir dizinin üzerine çöktü ve iki çocuk ona çarparken kendini destekledi, üçüncüsü ise arkadan ona yapıştı, ince kolları boynuna dolandı. İki kız kıpırdayabildikleri kadar kıpırdandı ve küçük eller onu her yönden çekiştirdi. Hepsini aynı anda kollarının arasına almaya çalışırken yüzünde geniş bir sırıtış belirdi; bu, kıpırdayan yılan balıklarıyla dolu bir fıçıyla güreşmeye benziyordu.

Çığlıkları ve kahkahaları müziği bastırınca piyano müziği aniden durdu ve Nick bir kalçasında bir kız, bacağına sarılmış bir başkası ve paltosunu çekiştirip dikkatini çekmek için yarışan üç çocukla ayağa kalktı.

"Nicky Amca, beni de kucağına al!" diye sızlandı Sarah, kız kardeşinin en küçük çocuğu. Adamın bacağına yapışmış, kocaman mavi gözleriyle ona bakıyor, ağzını pembe bir dudakla kapatıyordu.

"Sıranı bekle Sarah," dedi Louisa, Nick'in kolunun altından küçük kız kardeşine bakarak.

"Pekala, şimdi... Sanırım ikinizi de idare edebilirim. Bir bakalım. Tanrım, Sarah, annen seni neyle besliyordu?"

Babaları onu diğer kalçasına oturttuğunda kız kıkırdadı, oğlanlar ise her biri ona bir şeyler anlatmak için etrafına üşüştü. Hepsi de koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü olan Maurice, Owen ve Curtis babalarının minyatür suretleriydi. Lord Julius Burke en büyükleriydi ve kontluğun varisiydi. Tipik doğası gereği, evlenerek ve her biri bir yıl içinde doğan üç erkek çocuk doğurarak görevini yerine getirmişti.

Maurice, en büyükleri olan Owen'dan daha uzun boylu olduğuna dikkat çekti ve bu gelişmeden memnun görünmüyordu. Curtis, Maurice'e

ona bulduğu ve annesini bakması için ikna ettiği sokak kedilerini anlattı. Kızlar kıkırdayıp yanaklarını öperken Nick de onlara elinden geldiğince ilgi gösterdi.

"Yemekten sonra bize kitap okur musun, Nicky Amca?" Maurice sordu.

"Hayır, ona çizimlerimi göstereceğim," diye karşı çıktı Louisa kuzenine ters ters bakarak.

"Ama beni şarkı söylerken dinlemesini istiyorum," diye itiraz etti Sarah. "Haftalardır pratik yapıyorum ve annem sesimin bir melek gibi çıktığını söylüyor."

"Boğazında kurbağa olan bir melek," diye mırıldandı Owen.

Nick, kızları tekrar ayağa kaldırmak için çömelerek, "Şimdi, şimdi," diye söylendi. "Bu akşam başka bir planım yok, bu yüzden herkesle geçirecek zamanım var. Maurice, elbette sana kitap okuyacağım. Ondan sonra Louisa bana çizimlerini gösterecek ve Sarah da şarkısını söyleyecek. Jane... Nicky Amca'yı doğru dürüst selamlayamayacak kadar yaşlandın mı?"

Piyanonun başında oturan genç kız utangaç bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve anne babasına bir bakış fırlattı. Burke'ün ikinci erkek kardeşiyle karısının ilk çocuğuydu -bir erkek kardeşi de çocuk odasında kalıyordu- şimdi on üç yaşındaydı. Nick onu her gördüğünde daha ağırbaşlı ve daha hanımefendi oluyordu ama bir zamanlar babasına eşek şakaları yaparken ona eşlik eden o yaramaz küçük kız hâlâ oralarda bir yerdeydi. Nick onun bir anlık görüntüsünü gördü -yeşil gözlerindeki en ufak bir parıltı- tam o sırada kız kendini kaybetti ve ona doğru atıldı.

Ona sarılırken göğsü sıkılaştı ve başının tepesinin neredeyse çenesine ulaştığını fark etti. Çok büyümüştü ama sanki daha dün dizinde zıplayan bir bebek gibiydi.

"Merhaba, Janey canım. Ne kadar güzelsin. İlk kez sahneye çıktığında baban taliplerini sopayla dövmek zorunda kalacak."

Nick'i selamlamak için ayağa kalkan babası, "Sağlam bir tane seçtim bile," diye takıldı.

Jasper da diğer Burke erkekleri gibi uzun, ince yapılıydı ve parlak maun rengi saçları vardı. Nick'in elini sıktı, sonra bir kolunu kızının omzuna doladı.

"Amcası olarak, tırmıkları uzak tutmak için sana güveniyorum." Nick yarı alaycı bir sesle, "Tamamdır," dedi. *Ton* erkeklerle dolup taşıyordu. Kendisi gibi, yeğeninin nihai çıkışını düşünürken bunun hiç bu kadar farkında olmamıştı. "Yine de manastır hâlâ bir seçenek."

"Kesin şunu, hepiniz," diye azarladı ablaları, Nick'i kucaklamak için Jasper'ı kenara iterek. "Kimse manastıra gitmiyor. Üçünüzün koca bulmamı ne kadar zorlaştırdığınızdan sonra, kızlarıma ve yeğenime eziyet etmenize izin vermeyeceğim."

Nick en sevdiği kardeşine gereğinden uzun bir süre sarıldı ve onun yakınlığıyla rahatladı. Kendisinden sadece bir yaş büyük olan Charity her zaman ona en yakın olanıydı. Evlilik ve annelik onu hayatından çıkarmıştı ve onu istediği kadar göremiyordu.

"İşleri bizim için çok zorlaştırdın Charity. Seni beladan uzak tutmak için üç kardeşten daha fazlasına ihtiyacın vardı... bütün bir alaya ihtiyacın vardı."

Ayrıldıklarında Charity ona hınzırca bir gülümseme verdi. "Senden kaçtığım gibi onlardan da kolayca kaçabilirdim. Nasılsın Nicky?"

"Yeterince iyiyim," diye cevap verdi, yanağından öperek. "Seninle daha sonra konuşmam gerek... yalnız."

Çocuklar amcalarını içeri almak için ayrılırken başını sallamaktan başka bir şey yapacak zamanı yoktu. Paul sandalyesinden kalkmış ve cesetlerin arasından geçerek ona ulaşmıştı. Nick, amcasını son gördüğünden bu yana meydana gelen değişiklikler karşısında bir an şaşırıldı.

Adam her zaman inceydi ama şimdi bir deri bir kemik kalmıştı, elmacık kemiklerinin keskin hatları ve çenesi düpedüz zayıflamıştı. İkinci oğluydu, konttan birkaç yaş küçüktü ama her nasılsa yıllar daha yaşlı görünüyordu. Yüz hatlarındaki değişim çenesindeki gri telleri daha da belirginleştirmiş, kar şakaklarından yayılarak seyrelmiş kahverengi saçlarına karışmıştı.

"Paul Amca," diye boğuk bir sesle konuştu, şaşkınlığını belli etmemeye çalışıyordu. "Seni son gördüğümünden beri bir asır geçti. Nerelerde saklanıyordun?"

Yaşlı adam Nick'i kucakladı ve Paul'ün uzuvlarındaki şaşırtıcı zayıflık kendini belli etti.

Amcası titrek bir gülümsemeyle, "Benim kadar yaşlandığında, taşra hayatı her geçen yıl daha cazip hale geliyor," dedi. "Ama şehir hayatı sana uygun görünüyor, oğlum. İyi görünüyorsun."

"Ve sen..."

Nick bu yalanı yutkunarak söyledi, kaşları birbirine çarparken olanları anlamaya çalıştı. Asık suratlı anne ve babası sessizce ona bakıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu ve bu aileye özgü bir şekilde, Nick bunu en son öğrenen kişi olacaktı. Kardeşleri şimdi onun bakışlarından kaçıyorlardı ve Charity canını sıkkan bir şey olduğunda her zaman yaptığı gibi dudağını çiğniyordu.

"Bu gece bize katılabildiğine sevindim," dedi Paul onun omzunu tutup zayıf bir şekilde sıkarak. "Eski günlerdeki gibi konuşabileceğimizi umuyordum."

Birdenbire Charity ile konuşmak istediği konu, Calliope ya da fahişelik görevleriyle ilgili her şey gibi önemsiz göründü. Ortasında endişeli bir önsezi belirdi ve iştahı azaldı.

"Tabii ki."

Uşak yemeğin hazır olduğunu bildirmek için geldi ve aile *topluca* yan kapıya doğru ilerlemeye başladı. Annesi daha içeri girmeden onu durdurdu ve elini tutup dudaklarına götürdü.

"Her zamanki gibi yakışıklısın oğlum," dedi, ona hayranlık dolu, yeşil bir bakış fırlatarak. "Seni çok özledim. Daha sık ziyaret etmelisin."

İhmalinin kanıtlarıyla yüzleşirken suçluluk duygusu Nick'in vicdanını sızlatıyordu. Babasıyla arasındaki gerilim onu, hak etmediği halde ona karşı sabırlı davranan annesinden uzak tutmamalıydı.

"Beni affet," diye mırıldandı, eğilip onun alnından öptü. "Meşguldüm, ama çaba göstereceğim-"

"Elindeki azıcık parayı kumara yatırmakla meşgulsün," dedi Kont alaycı bir homurtuyla, bakışları karanlık ve soğuktu. "Gerçi, Tanrı bilir bugünlerde bir araya getirecek iki altı peniyi nasıl buluyorsun."

Nick, babasının kendi parasını nasıl kazandığı konusundaki bilgisizliğinden her zamanki gibi gıdıklanarak sinsi bir gülümsemeye engel olamadı. Kont bu konuda onu iğneliyor, sorduğu sorularla alay eder gibi görünürken bir yandan da işin içinden çıkmaya çalışıyordu.

"Bir centilmen asla para hakkında konuşmaz, baba," dedi umursamaz bir omuz silkmeye. "Bu görgüsüzlüktür. Bunu bana sen öğrettin, hatırladın mı? Yine de endişeni dokunaklı buluyorum. Asla korkma... Beni okyanusa attın ve ben yüzmeyi öğrendim."

Başını suyun üstünde tutmayı zar zor öğrenmişti ama babasının bunu bilmesine gerek yoktu.

Kont kaşlarını çattı, çenesindeki kasların tik takları tedirginliğini belli ediyordu. "Küstahlığınız sandığınız kadar çekici değil."

"Ve onaylamamanız sandığınız kadar korkutucu değil."

Annesi aralarına girerek, "Wilfred, Dominick, lütfen," diye yalvardı. "Bir yılı aşkın süredir ilk kez tüm aile bir arada. Paul'ün ziyaretini mahvetmek istemiyoruz."

Kadının sözlerinin ağırlığı Nick'in zihninde paniğe yol açtı. Anne ve babasının bakışları anlam yüklüydü ve bunun ne anlama geldiğini bilmemek onu rahatsız ediyordu. Sormak yerine doğruldu ve yüzündeki alaycı gülümsemeyi düzeltti.

"Tabii ki. Beni affedin."

Babası kaşlarını çatmaya devam etti ama Nick onu görmezden geldi. Yakında sorunun ne olduğunu öğrenecekti -Paul aracılığıyla değilse bile kız kardeşi aracılığıyla.

Gizemi aklının bir köşesine iterek yemeğin tadını çıkarmak için elinden geleni yaptı. Her zaman olduğu gibi, babasının onaylamayan bakışlarına maruz kalmamak için masanın yeterince uzağında oturmayı tercih etti. Yetişkinlere katılmalarına izin verildiği için heyecanlanan çocuklarla çevrili olmayı tercih etti. Paul babasının sağında, Nick'in onunla sohbet edemeyeceği kadar uzaktaydı ama Charity onun karşısında oturmuş, çorbayı ağzına götürürken gözlerini kaçırmıştı.

Arada bir Nick'e bakıyor, ağzının kenarları büzülüyordu. Nick sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı ama kız başını hafifçe salladı. Nick ipucunu aldı ve konuyu akşam yemeği boyunca dinlenmeye bıraktı. Birkaç tabak yemekten ve Charity'nin uyarısına rağmen Nick'le oğlanlar arasında savrulan bir sürü kaşık dolusu bezelyeden sonra, aile kabul salonuna geri döndü, orada kâğıt oyunları başladı ve Jane piyanonun başındaki yerini aldı.

Nick amcasını köşeye sıkıştırmayı ummuştu, ama Paul kardeşleriyle bir iskambil oyununa zorlanmıştı. Ayrıca, yerine getirilmesi gereken sözler vardı. Sonraki birkaç saatini çocukları eğlendirerek geçirdi ve bu da odadaki diğer yetişkinlerin hoşuna gitti. Ailesinin çoğu onun çocuksu bir pislik olduğunu düşünüyordu ama yeğenleriyle arasının iyi olduğunu kimse inkâr edemezdi. Onlara Maurice'in hediye ettiği bir kitabı okuyor, dramatik anlatımı ve karakterlere verdiği komik sesler karşısında kıkırdamalar ve ünlemler yükseliyordu. Sarah şarkı söylediğinde alkışladı ve Louisa'nın çizimleri üzerinde yaygara kopardı. Ceketinin cebinden bir deste kâğıt çıkardı ve neredeyse cehennemde yaşarken öğrendiği bir dizi numarayla onları eğlendirdi.

Onlarla geçireceği kısa zamanın tadını çıkarıyordu, çünkü birkaç hafta içinde aileleriyle birlikte Londra'dan ayrılacaklar ve Nick onları Noel'e kadar bir daha göremeyecekti. Nihayet hanımlar çocukları yatağa götürmek üzere odadan çıkardıklarında Nick de kendi açılışını yaptı.

Babası ve kardeşleri purolarını yudumlamak için terasa çıkmış, onu Paul'le yalnız bırakmışlardı. Adam, çocuklarla birlikte oynadıkları tenke asker sepetinin yanında yerde oturmakta olan Nick'e yaklaşmak için ayağa kalktı.

Paul onun yakınındaki bir koltuğa çökerek hüzünlü bir ifadeyle Nick'i inceledi. Bir an için gençlik günlerine geri döndü

-Etrafına saçılmış oyuncaklarla benzer odalarda oturuyor ve amcası ona her zaman babasının bakmasını dilediği gibi bakıyordu. Pervasızca yaptığı bir hareketten sonra kendini yaraladığında, gözyaşları içinde koştuğu kişi Paul'dü. Okuldaki yüksek notlarını öven ve ona en son doğmuş olmanın hayatında bir şeyler yapmayı arzulamayacağı anlamına gelmediğini hatırlatan Paul'dü.

Fahişe olmasına yol açan seçimlerinden dolayı genellikle utanç duymazdı, bunun başlıca nedeni gösteriş yapmaya ya da olduğundan başka bir şeymiş gibi davranmaya inanmamasıydı. Kendini fazla ciddiye almama özgürlüğüne sahip bir üçüncü oğuldu o. Gülmeyi, eğlenmeyi ve güzel kadınlarla yatmayı seven bir adamdı. Bir çift zar atmanın ya da bir kart çevirmenin heyecanını yaşayan bir adamdı.

Ama şimdi, Paul'ün gözlerinin içine bakıp hayatının boşa gitmediğine dair bir kanıt sunabilmeyi dilerken buldu kendini. Sadece bir kez daha, amcasının herhangi bir nedenle kendisiyle gurur duyduğunu söylemesini istiyordu.

Herhangi bir nedenle. Paul, "Artık yalnız olduğumuza göre," dedi, "bana hikayelerini anlatabilirsin.

son maceralarından."

Nick güldü ve dirseklerine dayanarak arkasına yaslandı. "Dikkatli ol. Eğer babam bu şekilde konuştuğunu duyarsa, sen de benim gibi onun gözünden düşersin."

Paul homurdandı ve başını salladı. "Wil gençken bile kendi iyiliği için fazla ağırbaşlı biriydi. Hadi ama... Böyle bir heyecan için fazla yaşıyım ama bu genç ve fazla yakışıklı olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğum anlamına gelmiyor."

Nick buna pek itiraz edemezdi, bu yüzden sonraki birkaç dakikasını son bir yıl içinde meydana gelen en eğlenceli olayları düşünerek geçirdi - ancak Centilmen Fahişelerden bahsetmekten kaçındı. Paul onu maceralarından dolayı azarlamayan birkaç kişiden biriydi ama yeğeninin parasını yüksek ücretli bir fahişe olarak çalışarak kazandığını duyduğunda gülmesi pek mümkün değildi. Ve hiç şüphe yok ki o bir fahişeydi. Diğer fahişelerden bazıları kibar tavırları ve romantik duyarlılıklarıyla tanınıyordu ama Nick kendi ligindeydi

Kendisi. Kadınlar ona sadece iki şey için gelirdi; sert ve derin bir masaj ve kulak dolusu pislik.

Paul, katıldığı gürültülü partileri, bir anlaşması olmadığı zamanlarda kur yaptığı kadınları ve iskambil masalarında ve ara sıra boks maçlarında kazandığı fahiş bahisleri dinlerken yeterince eğlenmiş görünüyordu. Kazandığından daha fazlasını kaybettiğinden bahsetmemeyi tercih etti. Paul de herkes gibi onun eğilimlerinin farkındaydı.

Amcası hüzünlü bir gülümsemeyle, "Senin yaşama sevincine her zaman hayran olmuşumdur, Nicky," dedi. "Bana genç bir delikanlı olarak kendimi hatırlatıyorsun. Asla miras alamayacak olan bizler, kaprislerimizin peşinden gitmekte özgürüz. Yine de, Wil'in aile mülklerinden herhangi birini size emanet etmeyi uygun görmemesinin bir kayıp olduğunu düşünüyorum. Julius unvanı ve kır evini miras alacak ve Jasper-"

"Fark etmez," diye araya girdi Nick, ama sözlerinin inandırıcı olduğundan emin değildi. Paul'ün ona, kardeşlerinin her birine ailenin mal varlığının bir kısmının emanet edildiğini hatırlatmasına gerek yoktu. Dışarıda bırakılan tek kişi kendisi olmuştu ve babasının gerekçesini anlasa da, bu hatırlatma ağzında acı bir tat bırakmıştı. "Muhtemelen elime geçen her şeyi mahvederdim, bu yüzden en iyisi bu."

Paul başını eğdi ve kaşlarını çattı. "Boş zamanlarını doldurmak için bir amacı olan erkekler genellikle başlarını belaya sokacak zaman bulamazlar. Her zaman kumar oynamanızın daha büyük bir sorunun belirtisi olduğunu düşünmüşümdür."

"Peki bu nasıl bir sorun?"

"Yapacak daha iyi bir şeyiniz yok ve hiç kimse bunu değiştirmek için elinden geleni ardına koymadı."

Nick omuz silktilti ve halının üzerindeki gevşek bir ipliği karıştırdı. "Babam yıllar önce benim için bir komisyon satın almayı teklif etti ama ben reddettim. Askerlik için uygun değildim ve sanırım o bile bunu biliyordu. Bir de din adamı olmamı önermişti... O konuşmadan sonra günlerce gülmekten kendimi alamadım."

Paul kıkırdadı. "Hayır, senden iyi bir din adamı olacağını sanmıyorum. Ama biliyorsun... rakamlar ve ilham verici fikirler konusunda iyi bir kafan var. Ürün rotasyonu ve nadasa bırakılan arazilerin yılın yarısında dinlendirilmesi konusundaki önerileriniz kârımı katlanarak artırdı. Her üç rotasyonda bir şalgam ekmek toprağı mucizevi bir şekilde gençleştiriyor ve hayvanlar için ucuz yem oluyor."

"Yararlı bir ürün, şalgam," dedi Nick, amcasının övgüsünü nasıl karşılayacağını bilemiyordu. Herhangi bir şey için alkışlanmaya o kadar alışık değildi ki.

"Newburn hiç bu kadar iyi durumda olmamıştı." "Bunu duyduğuma sevindim."

Doğrusu Nick, yıllar önce Paul Newburn'ü ilk satın aldığında yaptığı hazırlıksız açıklamaları pek düşünmemişti. Malikânede bir malikânenin yanı sıra binlerce dönümlük tarım arazileri ve kiracılara kiralanmış araziler vardı. Amcası ürün veriminin düşüklüğünden ve toprağın ölesiye işlenmiş gibi görüldüğünden şikâyet etmişti. Nick sadece ürün rotasyonu uygulamaları ve şalgam kullanımı hakkında bir şeyler okuduğunu hatırlamış ve bundan bahsetmişti.

"Ne okuduğumu hatırladığıma bile şaşırdım çünkü aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki... şey, babam kardeşlerime kolayca verdiği şeyi bana sunmaya istekli görünmüyordu, bu yüzden..."

Paul daha yakına eğildi, Nick'in gözlerinin içine bakarken yüz ifadesi ciddileşti. "Şimdi, gerçekten *denersen* neler yapabileceğini hayal et."

Nick kaşlarını çatı, bu sözler karşısında içinde kabaran duygunun hoşuna gittiğinden emin değildi. Artık küçük bir çocuk değildi, yine de amcasının düşüncelerine ve fikirlerine değer veriyordu. Ama artık ne kimsenin onayına ihtiyacı vardı ne de yetenekli olduğunu göstermek için kendisine bir şans vermesi için babasına yalvarmaktan zevk alıyordu. O yıllar çoktan geçmişti.

"Bana asla fırsat vermez ve ben de elimi uzatarak ona gitmeyeceğim. Bir daha asla."

"Anlıyorum. Wil'den bir şey istemeni önermiyorum. Ancak, yaşım ilerliyor ve böyle bir farkındalık beni geride ne bıraktığımı düşünmeye itti. Babamdan ya da ağabeyimden gelmeyen bir unvanı ya da tek kuruşu olmayan ikinci bir oğul olarak, bunu düşünmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Ta ki Newburn'ü satın alana kadar."

Nick'in daha önce yaşadığı dehşet geri gelmişti ve Paul'deki değişiklikleri bir kez daha gözden geçirdi.

"Düşündüğüm şeyi mi ima ediyorsun?"

Paul içini çekti, bakışları Nick'in bakışlarından ayrılıp odanın öbür ucuna kaydı. "Uzun ve çoğunlukla mutlu bir hayat yaşama ayrıcalığına sahip oldum. Bazen hiç evlenmediğim ve çocuk sahibi olmadığım için pişmanlık duyuyorum ama yeğenlerime yakın olma ayrıcalığına sahip oldum... özellikle de sana. Sanırım benzer ruhlara sahibiz, bu yüzden bana her zaman oğlum gibi hissettin."

Nick'in boğazı düğümlendi ve korkunç bir an için gerçekten gözyaşı dökülecekti gibi hissetti. Bunun yaşlı bir adamın kendi ölümlülüğü üzerine düşünmesinden daha fazlası olduğunu fark ettiğinde gözleri doldu ve göğsü ağrıdı. Her zaman gülünç derecede sağlıklı ve aktif olan Paul'de zayıflığın açık bir kanıtı vardı.

"Paul Amca..."

Sakin kalmak için elinden geleni yaparak yutkundu ve gözlerini kırptırdı. Teras kapısının ardında babası ve kardeşleri vardı ve annesi ya da kız kardeşi her an geri dönebilirdi. Hiçbirinin onun dağıldığını görmesini istemiyordu.

"Hasta mısın?"

Paul içini çekti ve yavaşça başını salladı, kendi gözleri de sulanmaya başlamıştı. "Şansım yaver giderse sadece birkaç ayım olduğu söylendi. Buradan İskoçya'ya kadar her doktor tarafından dürtüldüm, dürtüldüm ve kanım akıtıldı ve hepsi de aynı korkunç tahmini yaptı. Ölüyorum, Nicky."

Nick bu korkunç haberle boğuşurken elleri titriyor, içi içini yiyordu. "Hayır. Hayır, bunu kabul etmiyorum."

Amcası yüzünü buruşturdu. "Bunu kabul etmekten başka seçeneğimiz yok. İkimiz için de yeterince uzun süre inkar ettim. Yapılacak başka bir şey yok."

Erkek sesleri teras kapısından onlara doğru uzandı ve Nick, babası ile kardeşlerine doğru ters ters baktı. "Hepsi biliyor, değil mi? Diğer herkes zaten biliyordu."

"İsteklerime uydukları için onlara kızmayın. Sana kendim söyleyene kadar bu konuyu gizli tutmalarını istedim."

Nick derin bir nefes aldı ama içinde dönüp duran şiddetli kederi yatıştıramadı. Paul'ün her zaman yenilmez ve yaşlanmayan biri olduğunu düşünürdü. Adam sadece son birkaç yıl içinde kırılmaya başlamıştı ve kendi yaşının yarısındaki çoğu erkekten daha sağlıklı görünüyordu.

"Elbette hiçbir şey yapılamayacağı doğru olamaz. Denemelisin, bir yolu olmalı-"

"Geçtiğimiz yılı çabalayarak geçirdim ve yoruldum. Ama her şey yolunda. Olacakları kabullendim ve bu da ben gittikten sonra olacaklar hakkında konuşmamı, düşünmemi ve plan yapmamı kolaylaştırdı."

Nick parmaklarının ucunu gözlerine bastırdı ve gözlerinin nemli olduğunu fark etti. Sanki biri üzerine bir kaya parçası düşürmüş gibi hissediyordu, bu haberin ezici ağırlığı taşıyamayacağı kadar ağırdı.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı Paul. "Darbeyi yumuşatmanın bir yolunu bulamadım. Ama şimdi mirasın hakkında konuşmalıyız."

Bunun üzerine kafasını kaldırdı, gözleri şokla irileşti. "Benim neyim?"

Amcası ona alaycı bir gülümseme verdi. "Her şeyi Julius'a bırakacağımı düşünmedin, değil mi? Kontluğu o alacak ve benim yardımına ihtiyacı olmayacak. Ayrıca, varisimin kim olacağını hep biliyordum. Sana birçok kez söylemeyi düşündüm ama dört gözle beklediğini bilmekle yetinmeni hiç istemedim. Eğer bunun olacağını fark etmeseydin, hayatta kalmak ve gelişmek için kendi yolunu bulurdun ve sen de tam olarak bunu yaptın. Artık Newburn konusunda sana güvenebileceğimi biliyorum."

Dehşet onu sardı ve Nick başını iki yana salladı. "Newburn'ü yok ederim, bunu sen de biliyorsun."

"Yapar mıydın? O kadar emin değilim." "Eminim."

"Çünkü sen de herkes gibi kendin hakkında aynı fikre sahipsin. Sana bir serseri olduğun söylendi, sen de buna inanmaya başladın. Bence birinin sana yardım etmesinin zamanı geldi, öyle değil mi? Bir ömür boyu harcayabileceğinden çok daha fazla servete sahip centilmen bir çiftçi... evet, sanırım bunu senin için 'utanmaz, kumarbaz bir hovarda'dan daha çok sevdim."

İnançsızlığı ve şokuyla birlikte, amcasının ona teklif ettiği şeyden içgüdüsel bir nefret de duyuyordu. Başka bir adamın ölümünden kazanç sağlamaktan zevk alması mı gerekiyordu?

"İstemiyorum."

"Bunu istememen öleceğim gerçeğini değiştirmez. Ayrıca, yakın zamanda sonuçlandırılan ve benim olan her şeyin tek alıcısının sen olduğunu belirten vasiyetimin içeriğini de değiştirmez."

Nick elini yüzünde gezdirerek gözlerinin kenarlarından sızan son nemi de temizledi. Bunu nasıl hazmedeceğini bilemiyordu - amcası öleceğini açıklamış ve sahip olduğu her şeyi Nick'e sanki bir armağanmış gibi bırakmıştı. Yıllardır düzenli bir gelire ihtiyaç duyuyordu ama buna sahip olmak için dünyada en çok hayranlık duyduğu insanı asla değişmezdi.

Tam o sırada kapı açılarak Charity'yi içeri aldı ve kirpiklerine yapışan gözyaşlarını fark edince ona acıyan bir bakış attı. Nick burnunu çekerek onları uzaklaştırdı. Nick en yakındaki sandalyeye çöküp kamburunu çıkararak yüzünü yıkımının izlerinden uzak tutmaya çalışırken, amcası ve kız kardeşi birbirlerine dolu dolu bakışlar fırlattılar.

Charity onun yanına oturup terliklerini çıkarırken, "Tanrı'ya şükür çocukların hepsi mışıl mışıl uyuyor," dedi. "Bu arada, hizmetçiler

hala yemek odasında başıboş bezelyeleri arıyor ve temizliyor."

İçeri girdiği sahneyi görmezden gelmekten ve konuşmayı daha hafif konulara yöneltmekten memnun görünüyordu. Nick dikkatinin dağılmasına minnettardı. Daha sonra yalnız kaldığında duygularına gömülmek için zaman ayıracaktı. Şu anda Paul'ün ona söylediklerini unutmak istiyordu.

Nick, "Cook bezelyeleri ziyan etmemizi istemiyorsa, onları servis etmemeli," diye espri yaptı. "Herkes bezelyenin en iyi kullanım alanının mermi olduğunu bilir ve neden birileri onları tüketmek istesin ki?"

"Çocuklarımla sebzelerini *yemelerini* istiyorum, onları silah olarak kullanmalarını değil." Nick alay etti. "Bunun neresi eğlenceli?"

Paul güldü, Charity ise ona bıkkın bir bakış attı. Sonra kız kardeşi bacaklarını altına kıvırdı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Benimle ne hakkında konuşmak istemiştiniz?"

Amcasının açıklamasının ardından Nick Calliope'u tamamen unutmuştu. Şu anda dikkatini yöneltebileceği başka bir şey olduğu için mutluydu ve Charity'nin can simidine zevkle sarıldı.

"Yakın zamanda bir hanımefendiyle tanıştım ve bana onun hakkında daha fazla bilgi verebileceğinizi umuyordum."

Charity bunun üzerine canlandı, yüzü ürkmüş bir dişi geyiğe benzer bir ifade aldı. "Bir *hanımefendi* mi?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Paul. "Charity, korkarım bildiğimiz dünyanın sonuyla karşı karşıya kalabiliriz. Kardeşin gerçek bir hanımefendinin peşinden gitmeyi düşünüyor."

Nick gözlerini devirdi. "Öyle bir şey değil."

"Sen ve kadınlar söz konusu olduğunda ne zaman 'öyle değil' oldu ki?" Charity karşı çıktı.

"Bana Bayan Calliope Barrington hakkında ne bildiğinizi söyler misiniz?"

Yeni bakıcısına yardımcı olacak her şeyi memnuniyetle karşıladı. Kız ona biraz bastırılmış, onu tanımayı zorlaştıracak şekilde içine kapanık görünüyordu. Ve onu ne kadar iyi tanırsa, Martin Lewes'i ve tüm *tonu* ona kur yaptığına ikna etmesi o kadar kolay olacaktı.

"Bayan Barrington," diye mırıldandı Charity, derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini kısarak. "Arkadaş değiliz ama tanıştırıldık. Onunla bir vesileyle temas kurdum. Londra'daki bir yardım komitesinin tanınmış bir hamisi. Adı neydi? Bugünlerde onlardan çok var.

... sanırım kimsesiz çocuklarla ilgili bir şey."

Tabii ki. Kadın ilkel, düzgün ve namuslu biriydi, bu yüzden boş zamanlarını yetimlerin refahını sağlamak için harcayan bir azize olması da mantıklıydı.

"Peki böyle bir şey için parayı nereden buluyor?" Nick sordu, ama asıl bilmek istediği, kadının ona para verecek kadar nasıl zengin olduğuydu.

"Kısa bir süre önce reşit oldu ve evlenmediği için bir mirasın sahibi oldu - ancak kimse ne kadar olduğundan emin değil. Babası şu züppelerden biri, biliyorsunuz... gençliğinde servetini kazanmak için Hindistan'a gitmiş."

"Babası Vikont Barrington olamaz mı?" Paul sordu. "Tam da o adam," diye onayladı Charity. "Vikont olmasına rağmen Hem ağabeyinin hem de adamın bebek oğlunun ölümünden sonra beklenmedik bir şekilde. Bebek, unvanın varisiydi, ancak onun ölümüyle, şimdiki Vikont Barrington veraset sırasına girdi. Ağabeyinin ölümüne kadar hiç düşünmedikleri bu adamın, dünyanın öbür ucunda, Bengal'de görev yapan Doğu Hindistan Şirketi'nin bir memuru olduğu ortaya çıkınca herkesin yaşadığı şaşkınlığı bir düşünün."

Paul, "Vikontluğa yükselmesinin yol açtığı skandalı hatırlıyorum," dedi. "Barrington Hindistan'dayken yerlileşmiş, oradaki insanların geleneklerini ve kıyafetlerini benimsemişti."

"Bengalli bir soylunun kızına kur yapmak ve onunla evlenmek için Hinduizm'e bile geçtiğini duydum. Görünüşe göre, kendisini o topluma kabul ettirme çabaları işe yaramış, çünkü meşru, yarı Bengalli bir kızla geri dönmüş."

Bu, teninin bronz rengini ve gözlerinin çekici şeklini açıklıyordu. Kız kardeşinin ve eniştesinin çok şey biliyor gibi göründükleri bu skandalı hiç duymamıştı ama Nick bu tür konulara hiç dikkat etmezdi. Vikont Barrington, yabancı bir eşten ya da metresinden çocuk doğuran ve çocuğunu İngiltere'ye getiren ilk adam değildi ve kesinlikle sonuncusu da olmayacaktı.

"Peki ya annesi?" Nick merakı her zamankinden daha güçlü bir şekilde sordu. "Öldü," dedi Charity kaşlarını çatarak. "Zavallı kadın, annesine ikinci çocuklarını doğurdu; o da hayatta kalamadı. Vikont Barrington sosyetedeki yerini almak için geri döndüğünde, yanında genç Bayan Barrington ve Hindistan'dan gelen bir grup hizmetkâr vardı. Evdeyken de yerli gibi giyinmeye devam ettiğine dair dedikodular yıllarca sürdü."

Cüppeler ve sarıklar giyerdi, hatta bazıları evinde putperest tanrılara adanmış bir tapınak olduğunu söylerdi. Komşuları her gün onu bu skandal kıyafetleri içinde görebilmek umuduyla ziyarete geliyorlardı."

Nick alaycı bir homurtuyla başını salladı. "Tanrı aşkına, adam ölen karısının yasını tutuyordu. Bu *tonda* hiç yürek yok."

"Hiç de değil," diye kabul etti Paul. "Aceleyle ikinci evliliğini yapmasının nedeninin bu konuşma olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Dönüşünün üzerinden bir yıl bile geçmeden Vikontes'le evlendi ve İngiliz modasının en üst düzeyine uygun kıyafetler giyerek ve tam bir Vikont gibi görünerek sosyete de boy gösterdi."

"Evet, ama ikinci eşi sanırım beş yıl önce öldü. Bir de kızları vardı... Şu anda Hastings Kontesi. Erkek varisi olmamasına rağmen Vikont Barrington bir daha asla evlenmedi. İlk eşini kaybettikten sonra bir daha toparlanamadığına inanmışımdır hep. İkincisi görünüş için bir zorunluluktur. Tüm bunları üçüncü kez yaşamak istemediği için onu suçlayamayız."

"Bayan Barrington'ın neden bekâr kaldığını biliyor musunuz?" diye sordu. "Bu kadar... güzelken garip görünüyor."

Kibarlık Calliope'u tanımlamak için çok basit bir kelime gibi görünüyordu ama Charity onun bu kadına karşı onurlu niyetleri olduğunu düşünmeye başlamıştı bile - ki bu, Charity'nin onun onursuz niyetleri olduğunu düşünmesinden daha kötüydü.

"Öyle, hem de çok hoş bir insan," dedi Charity. "Gerçekten neden bekâr olduğunu anlayamıyorum. Sadece büyüleyici bir güzellik değil, aynı zamanda çok değerli ve nazik bir insan. Her erkek ona sahip olduğu için çok şanslı olacaktır."

Nick'in düşünceleri de bunlardı ama o bunları paylaşmıyordu. Önemli olan tek şey, Lewes'in neden hâlâ hak iddia etmediğini bulması ve bunu değiştirmek için elinden geleni yapmasıydı. Ona kur yapıyormuş gibi davranmak işe yarayabilirdi ama Nick daha aktif bir yaklaşımın daha etkili olacağını düşünüyordu. Ayrıca Calliope Barrington'la işi ne kadar çabuk biterse, dikkatini Paul'e o kadar çabuk yöneltebilirdi. Görünüşe bakılırsa amcasıyla çok az zamanı kalmıştı ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyordu -her ne kadar yaklaşan kaybını kabullenmeye hâlâ hazır olmasa da. Ayrıca şu miras meselesiyle de uğraşmak zorundaydı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, çok kısa bir süre sonra hayatı sonsuza dek değişecek gibi görünüyordu.

C H A 9 T k R q

"Dün akşam Covington'ın yıllık yaz balosu vardı. Belli bir beyefendinin ortaya çıkışından bahsetmezsem ihmalkârlık etmiş olurum - bu kelimeyi gevşek kullanıyorum. W Kontu'nun en küçük oğlu olan bu beyefendi, balo salonlarından çok oyun cehennemlerinde görülüyor ve bu da bu utanmaz çapkının sonunda bir yuva kurup bir eş bulmaya niyetli olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Daha da önemlisi, saygın bir kadının ona sahip olup olmayacağıdır."
The London Gossip, 24 Ağustos, 1819

T Dominick Burke'le buluşmasından iki gün sonra Calliope, Covington'ın balo salonunda onun gelmesini bekliyordu. Ortam boğucuydu ve kapılar açılmış olsa da sıcak yaz havasını daha fazla içeri alıyordu. Bu özel olay destansı bir ezilmeye dönüşmüştü, bu da onu ve kiraladığı fahişeyi bir buluşma sahnelemek için mükemmel bir fırsat haline getirdi. Diana ve Hastings'le birlikte bir saat kadar önce, her zamanki gibi tam zamanında gelmişti. Dans pisti İskoç makarası oynayan çiftlerle dolup taşarken, kâğıt odasının kapıları oyunlarına dalmış düzinelerce erkeği göstermek için açık duruyordu. Bay Burke, Diana'yı çok kızdıracak şekilde ortaya çıkar.

Kalabalığı taramak için boynunu büküğünde, birkaç kahverengi saçlı erkeğin dans ettiğini, konuştuğunu ya da genç hanımlarla balo salonunun çevresinde dolaştığını gördü. Bay Burke aralarında değildi ve alan duvardan duvara dolu olmasına rağmen, onu her yerde tanıyabileceğini hissetti. Adam

dikkat çeken biriydi ve kendini göstermekten çekinmiyor gibiydi. Kalabalığın içinde en canlı tavus kuşu gibi göze çarpardı.

"Ah, Bayan Barrington. Bu gece sizi burada görmeyi umuyordum."

Calliope tanıdık sesin geldiği yöne dönerken nefesi kesildi. Martin Lewes karşısında duruyordu, yeleği gözlerinin tonunu vurgulayan lacivertin koyu bir tonuydu. Sarı saçları özenle taranmış dalgalarla dalgalanıyor, pürüzsüz çenesi bakışlarını ağızının mükemmel dudaklarına çekiyordu.

"Bay Lewes," dedi karnı üzücü bir takla atarken. "Sizi tekrar görmek ne kadar güzel."

Elini tuttu ve dudaklarına doğru kaldırdı, ancak ağzı asla temas etmedi. Hayal kırıklığı içinde dönüp dursa da bunu belli etmedi. Adam parmak eklemlerinin üzerindeki havayı şefkatiyle süslemekten vazgeçip doğrulurken ona gülümsemekle yetindi.

"Bir sonraki dans için söz verdin mi?"

"Değilim."

"O halde bu onuru bana bahşeder misiniz?" "Elbette, Bay Lewes."

Gülümsedi ve Calliope'nin kemikleri sızladı. Adam gülümsediğinde gerçekten çok güzeldi.

"Mükemmel. Beklerken size içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

"Çok isterim, teşekkür ederim."

"Kısa süre içinde döneceğim," diye söz verdi kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerlemeden önce.

Calliope yelpazesini *savurdu* ve aşık bir aptal gibi ona bakmamaya çalıştı, sadece... aşıktı. Ancak, Bay Lewes kendi ilgisini gösterene kadar bunu belli etmemesi gerekiyordu. İhtiyacı olan son şey, birilerinin onu müstakbel bir Vikont'un peşinden koşan, utanmaz, gevşek bir kadın olarak görmesiydi. Annesi hakkında bu tür fısıltılar dolaşmış ve yıllar sonra bile devam etmişti. Calliope iyi bir üne sahip olmak için çok çalışmıştı ve şimdi bunu mahvetmek istemiyordu.

Kavernöz odanın diğer tarafındaki bir kargaşa onu büyük merdivene doğru döndürdü. Seslerin mırıltısı, az önce anons edilen isme tepki olarak donuk bir kükreneye yükseldi. Geç gelen kişinin görüntüsü konukları bir kargaşaya sürüklemiş gibiydi ve insan İsa'nın ikinci gelişine tanıklık ettiklerini düşünebilirdi.

Ancak bu sadece Bay Burke'tü, gerçi Calliope onun böyle durumlarda nadiren görüldüğünü biliyordu. Şöhreti, onun gibi bir adamın sık sık gittiği yerler olarak keyifsiz meyhaneleri, genelevleri ve oyun cehennemlerini akla getiriyordu. Ancak, küçük bir şaşkınlıkla onun bu balo salonunda da en az kendi salonunda olduğu kadar evindeymiş gibi görüldüğünü fark etti. Tam da tahmin ettiği gibi, adam aralarına girdiğinde tüm bakışları üzerine çekmiş, saçlarını gösterişli bir şekilde toplamış ve dudakları, sanki diğerlerinin bilmediği bir şakanın içindeymiş gibi, hem alaycı hem de şakacı hissettiren bir tür yarı gülümsemeye dönüşmüştü. Bakışları bir an odayı taradıktan sonra kıza kaydı ve kızın daha önce hissettiği aynı tedirginlik çirkin yüzünü gösterdi. Adam kalabalığın içinde kaybolmadan önce kaşlarını kaldırıp ona bakınca kızgınlık alevlendi.

Hem gecikmesine hem de onu kışkırtmasına tepki olarak küçük bir homurtu çıkardı. Artık geldiğine göre, yanına gelmeden önce onu biraz oyalayacaktı. Gerçekçi görünmek istiyorlarsa bunun akıllıca bir şey olduğunun farkındaydı ama şu anda sanki bunu sırf yapabildiği için yapıyormuş gibi hissediyordu ve eğer bir adam onu sırf yapabildiği için bir şeyler yapan biri olarak etkilediyse, bu Dominick Burke'tü.

Bay Lewes ona bir fincan punçla döndü ve yeniden ortaya çıkması hoş bir dikkat dağıtıcı oldu.

"Buyurun," diye mırıldandı, fincanı kadının avuçlarına bıraktı ve sonra ellerini arkasında kavuşturarak onun yanında durdu. "Hastings ve kontes bu gece burada mı?"

"Evet. Diana dans ediyor ve Hastings... oh, bu tarafa geliyor."

Calliope, kayınbiraderi kalabalığı yararak onlara doğru ilerlerken bir başka heyecan dalgası daha yaşadı. Dominick Burke topuklarının üzerindeydi, ağırlaşmış gözleri Calliope'a sabitlenmişti ve dudaklarında hâlâ alaycı bir gülümseme vardı. Onlar yaklaşırken Calliope yelpazesine daha sıkı sarıldı ve gülümsemeye zorladı.

"Kardeşim, Bay Lewes, sizi eski bir tanıdığımın tanıştırmayı umuyordum. Kendisi bu tür toplantılara pek katılmaz, ben de bu fırsattan yararlanmanın en iyisi olacağını düşündüm. Size Bay Dominick Burke'ü takdim edeyim... Bay Burke, baldızım Bayan Calliope Barrington ve eski dostum Saygıdeğer Bay Martin Lewes."

"Bay Lewes, biz hiç tanıştırılmadık ama küçük kardeşinizle Eton günlerimizde tanıştık."

Bay Lewes güler yüzle gülümsedi. "Elbette. Kurbağalar ve lazımlıklarla ilgili oldukça eğlenceli hikâyeler hatırlıyor gibiyim."

Bay Burke güldü ve duyma mesafesindeki her kadının dikkatini çekti. Zengin, sıcak ve bir balo salonu için fazla gürültülü olan bu ses karşısında kafalar döndü ve gözler büyüdü. Adam tüm bu ilgiyi fark etmiş ya da umursamış gibi görünmüyordu.

"Ah evet, yine de umarım hikayeler beni çok fazla küçük bir haylaz gibi göstermez. Sizi temin ederim ki o günlerden bu yana çok yol kat ettim."

Sonra ona baktı, gülümsemesi kayboldu ve yüz ifadesi kızın yanaklarını kızartan bir ifadeye dönüştü.

"Bayan Barrington, henüz sizinle tanışma zevkine erişemedim ama şimdi bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum. Umarım böyle bir sarı tonunun size çok yakıştığını söylediğim için beni çok küstah bulmazsınız."

"Teşekkür ederim, Bay Burke."

"Umarım beni bir dansla onurlandırırınız. Yine de sizi uyarmalıyım, bir bayanı dans pistine gtrmeyeli uzun zaman oldu. Umarım zarafetten uzak bir partner olursam beni affedersiniz."

Calliope onun bakışlarının yoğunluğu altında kıvranmamak için mücadele etti ve bunu daha önce olduğu gibi rahatsız edici buldu. Genelde sakın kalmakta bu kadar zorlanmazdı ama kendi kendine bunun planlarının doğası gereği olduğunu söyledi. İşe yaraması ve başka kimsenin neyin peşinde olduklarını öğrenmemesi için endişeliydi.

"Bir sonraki dansı Bay Lewes'e söz verdim ama ondan sonrakini size ayıracağım."

Nick zarif bir jestle başını eğdi. "Nefesimi tutarak bekleyeceğim."

O anda dans sona erdi ve Bay Lewes Calliope'a kolunu uzattı.

"Gidelim mi?"

Hastings onun boş fncanını aldı ve dans pistindeki partnerine katılması için onu serbest bıraktı. Bir sonraki dans bir quadrille'di ve bu dans onu çeyrek saat boyunca Bay Lewes'in yanında tuttu. Bay Lewes her zamanki gibi çekici ve cana yakındı, dans onları birbirine yaklaştırdığında hafif bir sohbeta dalıyordu. Bu gece onun bakışlarında belirgin bir farklılık olduğuna yemin edebilirdi. Konuşmaları her zamanki gibi zararsız kaldığında bunu hayal ediyor olmalıydı. Ancak, dans sona erdiğinde ve adam

Hastings'e ve onunla birlikte sırasını bekleyen Bay Burke'e doğru geri götürmek için elini uzattı, başını eğdi ve bir avuç kelimedenden başka bir şey söylemeden kızın içindeki umudu körükledi.

"Bay Burke haklı, biliyorsunuz. Sarı renk hiçbir zaman şu anda olduğu kadar çekici olmamıştı."

Calliope sadece ona bakabilmiş ve nefes nefese bir "teşekkür ederim" mırıldanabilmişti ki Bay Burke karnını titreten gülümsemesiyle onu selamladı. Sonra eli Bay Burke'ün elindeydi ve onu dünyada en çok istediği şeyden uzaklaştırdı.

Yeni partneri ona bir elini uzattı, sonra diğer elini vals pozisyonunda sırtına doladı. Gözlerini kırıştırdı, kendisini ondan yayılan sıcaklığı hissedebileceği kadar yakın bulduğu için tedirgindi. Ona bir sonraki dans için söz verirken, bunun onları bu kadar yakınlaştıracak bir dans olacağını fark etmemişti.

"Sonunda yalnızım. Bakalım ayak parmaklarını ezmeden bunu nasıl yapacağımı hatırlayabilecek miyim?"

Calliope bir yanıt vermeden müzik başladı ve Bay Burke baş döndürücü bir dönüşle valsini ilk adımlarında ona rehberlik etti. Dişlerini sıktı, paslı bir partnerin hantal hareketlerine karşı kendini hazırladı. Onun yerine, yürüdüğü kadar kolay dans eden bir adamla karşılaştı.

"Pratik yapmadığınızı söylediğinizi sanıyordum," dedi, adamın onu yönlendirişindeki keskin zarafete şaşırarak.

"Sanırım bazı şeyler bir kez öğrenildiğinde ikinci doğa gibi olur. Dans etmek... ata binmek... sevişmek."

"Bay Burke-"

"Aramızdaki bu resmiyet devam etmek zorunda mı tanrıça? Bana Dominick demeni istediğimi sanıyordum."

Calliope çenesini sıktı, burun delikleri açıldı ve kızgınlığının yüzüne yansımaması için elinden geleni yaptı. Bu adamın onu ne kadar sinirlendirdiğini kimsenin görmesine izin veremezdi.

"Anlaşmamızın böyle bir yakınlık gerektirmediğini söylediğimi sanıyordum. Evlilik yatağı ve atlar hakkındaki fikirlerinizi kendinize saklamalısınız. Bunlar amacımız için pek gerekli değil."

"Tabii ki öyle. Dans ederken *evlilik yatağından* bahsedersen, kızarırsınız, nefesiniz kesilir ya da tam anlamıyla skandala uğramış gibi görünürsünüz, bu da başkalarının neden bahsettiğimizi merak etmesine neden olur. Ben hiçbir şeye dikkat etmem."

Bu yüzden bu geceki ilk dans partnerim olarak sizi seçmiş olmamın bize gereken ilgiyi kazandıracağından eminim."

"İlgisini önemseydiğim tek bir kişi var."

"Güzel, çünkü seni kollarıma aldığımdan beri gözlerini senden ayırmıyor."

Kız keskin bir nefes çekince Bay Burke kıkırdadı ve boynunu bükerek Bay Lewes'i görmeye çalıştı. Onlar döne döne geçerken Bay Lewes'i gördü, kristal gözleri dansçı kalabalığının içinde onların ilerleyişini takip ediyordu. Hastings'le birlikte bıraktığı yerden hiç kıvıldamamıştı.

Ağzının kenarından küçük bir gülümseme geçti ve Bay'a doğru gevşedi. Burke'ün ambarında.

"Dansınız sırasında sizi izledim," diye ekledi Bay Burke. "Adamın sizinle ilgilendiği çok açık."

Calliope ona bakmaya cesaret etti ve yüzünde en ufak bir mizah izi bulamadı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Hedefimize ulaşmak zor olmasa gerek. Onun dikkatini çektiniz; tek yapmamız gereken neden henüz kendini açıklamadığını bulmak."

Kaşlarını çattı. "Sadece rekabet yanılsamasına ihtiyacı olduğunu zaten belirlediğimizi sanıyordum."

"Bu çoğunlukla doğru, ama düşünüyordum da... şimdiye kadar evlenmiş olman gerekirdi, tanrıça. Evlenmemiş olmanız bana hesaba katmadığımız bir şeyler olduğunu düşündürüyor."

Calliope onun elinde kaskatı kesildi. "*Biz* mi?"

"Buna bir anlam veremiyorum. Evde kalmış bir kız olamayacak kadar güzelsin. Seni yatağa atma ihtimali, *tonlarca* erkeğin yarısının senin peşinden koşması için yeterli olmalı. Bir de mirasçı olduğun gerçeği var."

"Mirasımın miktarı çok fazla dillendirilmedi ve bu şekilde kalmasını istiyorum. Birilerinin servetime el koymak için bana teklifte bulunmasını istemiyorum. Güzelliğime gelince, sadece şehvete dayalı yüzeysel bir ilişkiyle ilgilenmiyorum."

Bay Burke alaycı bir homurtu çıkarınca kız başını çevirip ona baktı. Etraflarına dikkat etmek yerine onu izlediğini fark etti. Garip olan, müziğe ayak uydurmayı nasıl başardıklarıydı, vücutları diğer çiftlerin denizinde mükemmel bir ritimle hareket ediyordu.

"Sanki cazibenin hiçbir önemi yokmuş gibi konuşuyorsunuz. Bu, arzuladığınız *aşkın* üzerine inşa edildiği temeldir. Eğer Bay Lewes'in

kalbini kaybetmesi için önce sikinin kontrolünü kaybetmesi gerekir. Flört etmeniz ve biraz göğüs göstermenizden zarar gelmez."

Calliope insanlarla dolu odayı unutmuştu. Şu anda, yüzünün ona ne kadar çok zarar vermek istediğini göstermesine engel olamıyordu.

"Sizin gibi geçmiş ve mesleği olan bir adam, biraz dekolte göstermenin evlilik teklifi kapmak için yeterli olduğunu düşünür. Kız kurusu olmamanın nedenleri sizi ilgilendirmez. Kişisel meselelerime burnunu sokman için sana para ödemiyorum."

Bay Burke'ün ağzı küstah bir sırıtışa dönüştü. "Aynı fikirde değilim. Benden bir kocayı küçük tuzağınıza çekmeme yardım etmemi istiyorsunuz ve bu da Lewes'in yemi yutmasını sağlayacak şeyi bulmamı gerektiriyor. Bana kalırsa adam senden yeterince hoşlanıyor ama yatağını ısıttığını hayal bile edemiyor... Hem sen kışın bir buz saçağı kadar soğukken nasıl etsin ki?"

İçindeki bir şey içgüdüsel olarak tepki verdi ve daha iyi düşünmeden, sırtındaki elin tutuşunu kırarak ondan uzaklaştı. Lanet olası adam hiç hata yapmadan toparlandı, elini sıkıca kavradı ve ona izleyenlere bir yetenek ve beceri gösterisi gibi görünecek bir dönüş yaptı. Adam onu geri çekerken nefesi kesildi, parmakları onu yerine sabitlerken omurgasına saplandı. Bu sefer ondan kaçmak mümkün olmayacaktı. Eğer onunla dövüşürse, bu sadece onları birbirlerine daha da yakınlaştıracaktı ve adamın yakınlığı şimdiden duyularına zarar vermeye başlamıştı.

Bu kadar *sıcak* olmak zorunda mıydı? Adam sanki karnında bir fırın kükrüyormuş gibi sıcaklık yayıyordu ve Calliope kendini biraz sersemlemiş hissediyordu. Şüphesiz bu ve valslerinin baş döndürücü hızıydı Calliope'nin keyfini kaçırın; adamın sözleri ya da giysilerinin katmanları arasından görmeye çalışır gibi bakan gözlerinin keskinliği değil.

"Bu ne cüret?" diye tısladı, gözlerini ona dikti, vücudu sıkı sıkıya dizginlenmiş bir öfkeyle gümbürdüyordu.

"Oldukça kolay, sizi temin ederim. Duymak isteseniz de istemeseniz de gerçek bu. Beni toplum içinde dikkatleri üzerinize çekmem için tuttunuz, evet, ama bu işin bir an önce bitmesini istiyorsanız, tavsiyeme kulak verseniz iyi edersiniz. Aksi takdirde, altı ay sonra yine bu konuyu konuşuyor olacağız."

Calliope'nin midesi çalkalanırken, adam onu tuzağa düşürdüğü için ne başka tarafa bakabildi ne de geri çekilebildi. Onu sarsmaktan zevk alıyor gibi görünmesi önemli değildi. Az önce, onu kontrolünün olağan sınırlarının ötesine itmişti.

"İlk tanıştığımızda seni iğrenç bir hödük gibi davranmaya iten şeyin sadece ruhlar olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bunun senin doğal halin olduğunu görebiliyorum. Kibar bir toplumda kabul görmen bile mucize."

Alaycı bir kaşını kaldırdı. "İnan bana, bu seni olduğu kadar beni de şaşırtıyor. Eğer bunu atlatacaksak benim hakkımda öğrenmen gereken bir şey var... Ben asla yalan söylemem. Duymak istemeyeceğin şeyler söyleyebilirim ve hassas duygularını incitebilirim, ama hataya yer bırakmayacak kadar dürüstümdür. Tanıdığınız kaç kişi aynı şeyi söyleyebilir? Kaç tanesi gerçek niyetlerini kibar bir nezaketin arkasına gizlemek yerine açıkça konuşabilir?"

Lanet olsun, haklıydı. Kadın, art niyetli bir komplikasyondan kaçınmak için bir fahişe tutmuştu. Adamın paraya ihtiyacı vardı, kadın da kocası için Martin Lewes'i istiyordu. Bundan başka bir şey yoktu. Bunu anlamak, onun haklı olabileceği gerçeğiyle yüzleşmeyi kolaylaştırmıyordu. Ancak, bu işte fark ettiğinden çok daha fazlası vardı. Bu yönüyle Diana'ya benziyordu, onun *tonun* diğer kadınlarından farklı bir yolda yürüdüğünü anlayamıyordu. Onların yaptıklarını bu kadar kolay ve cezasız yapamazdı.

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı, sonunda onun bakışlarını kırarak. "Bu senin anlattığın kadar basit değil."

Yavaşlamaya başladılar, sonra etraflarındaki müzik kaybolurken sonunda durdular. Yine de Bay Burke'ün sıcak ve niyetli gözlerini hâlâ üzerinde hissedebiliyordu.

"O zaman anlamamı sağla. İstedğin herhangi bir erkeğe sahip olmaman için aklıma gelen hiçbir sebep yok. Peki, seni engelleyen ne?"

Calliope birden nefes alamaz oldu, göğsü yanıyor ve elleri titreyerek eteklerini sıkıyordu. Şimdiye kadar incelemeye alışmış olmalıydı. Ne de olsa skandal yaratan bir vikontun ve onun yabancı karısının kızıydı. Varlığı bile onu yürüten bir skandal haline getiriyordu ve o da bakışlardan ve fısıltılardan payına düşeni almıştı. Ancak Bay Burke'ün ona bakışı karşısında her zamanki savunmasını yapmakta zorlandı. Bay Burke, elinden gelse bile bunu yapmasına izin verecek türden bir adama benzemiyordu.

Bir yanıt düşünmeden -onun daha fazla araştırmasını engelleyecek herhangi bir şey- toplantı tek bir yöne doğru kayar gibi oldu. Atmosferdeki ani değişiklik onu kendine getirdi ve gözlerini kırptırdığında akşam yemeğinin anons edildiğini gördü. Şimdi herkes

Covington'ın zengin yemek salonuna açılan ayırık kapılara doğru ilerliyorlardı.

Bay Burke dudaklarını bükerek kolunu ona doğru uzattı ve kadının içine bir korku saldı. Dans teklifini kabul ederken hesaba katmadığı bir şey daha vardı: akşam yemeği öncesi dans edeceği partneri aynı zamanda akşam yemeğinde de ona eşlik edecekti.

Calliope, dişini çektirmek ya da bir çakıl taşına yalınayak basmak dışında daha az hoşlanacağı bir şey düşünemiyordu. Bay Lewes'in yanında oturma umutları suya düşünce, tek istediği ondan uzak olmakken, fahişesinin yanında daha fazla zaman geçirmeye razı oldu.

Yemek odasına yaklaşıtlarında Diana, Hastings'in kolunda onun yanında belirdi. Gözleri parlak ve yanakları kızarmış bir halde, heyecanını zor zapt ediyormuş gibi sırtarak Calliope'ye baktı.

"Bu gece amacına ulaştığını söyleyebilirim, kardeşim," diye fısıldadı. "Bay Burke ile dansınız onun dikkatinden kaçmış olamaz. Tanrım, bilmesem ikinizin gerçekten birbirinizden etkilendiğinizi düşüneneğim."

Calliope irkildi, bir eli boğazına gitti ama hızlı bir bakış onu rahatlattı. Kimse onları duymamıştı. Ancak şimdi kız kardeşinin Bay Burke'le herhangi bir ilgisi olduğunu düşünmesi onu dehşete düşürmüştü.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu sesini alçaltarak.

"Fark etmediğinizi mi söylüyorsunuz? Sevgilim, valsiniz sırasında kimse gözlerini senden ve Bay Burke'ten alamadı. İkiniz kıvılcımlar saçmaya başlasaydınız hiçbirimizin şaşıracağından şüpheliyim. Herkes bundan bahsediyor."

"Saçmalık," diye mırıldandı, ancak protestosu zayıftı.

Diana bundan bahsettiğine göre, gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyor ve ara sıra fısıltılar duyabiliyordu. Başını dik tutarak her zaman yaptığı gibi görmezden geldi.

O ve fahişesi biraz heyecan yaratmışlarsa ne olmuş yani? Bay Lewes'in ona daha fazla ilgi göstermesini sağladıysa, dansları amacına ulaşmış olurdu. Eğer insanlar gördüklerinden romantik anlamlar çıkarmayı seçiyorlarsa, öyle olsun.

Bay Burke'e gelince, kendi amaçlarına ulaşana kadar ona tahammül edecekti. Sonra da onu geride bırakacak ve asla aklına getirmeyecekti-

ya da onun üzerindeki rahatsız edici etkisini bir daha asla.

COVINGTON'UN TOPUNU TAKIP EDEN ÖĞLEDEN SONRA TARAFINDAN
NICK

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca daha fazla suare için mesajlar ve davetlerle dolup taştı. Thorpe bunları avuç dolusu dağıtıyordu, tipik soğukkanlı ifadesinde bir parça mizah vardı. Görünüşe göre daha önce aldığı davetiyeler sonradan aklına gelenlerden başka bir şey değildi. Hiçbir ev sahibesi onun, çaresiz matronların bakire kızlarını nabızı atan her erkeğin burnunun dibine soktuğu bir odada yüzünü göstermesini beklemiyordu. Artık bir baloda görüldüğüne ve Calliope'yle herkesin önünde kendini gösterdiğine göre, herkes bir sonraki toplantılarına katılmasını istiyordu.

Sinirli bir öfkeyle, son birkaç saat içinde gelen on ikinci davetiyeyi bir kenara fırlattı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Calliope Barrington'ı müşteri olarak kabul etmenin neden berbat bir fikir olduğunun kanıtı burada yatıyordu. Aralarındaki anlaşmanın onun kalçalarının arasına girmesini engellemesinin yanı sıra, Londra'da önemli olan herkesin onun bir eş arayışında olduğunu düşünmesine yol açacak bir yan etkisi de vardı. Tüm bu davetler için başka ne sebep olabilirdi ki? Geceyi evli olmayan bir kadınla vals yaparak açmış, sonra da ona yemeğe kadar eşlik etmişti. Sonra da balonun diğer yarısını başka kadınlarla birlikte olarak geçirmişti, çünkü Calliope'u bütün bir gece boyunca tek partneri yapmak için henüz çok erkendi.

Ama ne kadar iyi bir ortaktı.

Sandalyesinde kamburlaşarak, zihninin onu danslarına geri götürmesine izin verdi. Onu Lewes'in yanında, sarı ipekler içinde canlı ve görkemli bir şekilde gördüğü andan itibaren büyülenmişti. Odadaki hiçbir kadın, onun inkâr edilemez cazibesiyle kıyaslandığında, kendi sıkıcı pastel renkleriyle karşılaştırılmazdı. Sonra, vals için onu kollarına almasına izin vermişti ve o lanet vanilya ve gül kokusu duyularına saldırmıştı.

İlk başta bir tahta parçası gibi kaskatı kesilmişti ama sonra onunla dansın ritmine kendini kaptırmış, vücudu onun tutuşuyla gevşemişti. Onu kendisine doğru çekmemek için iradesinin her zerresini -ki başlangıçta pek de güçlü olmadığını kabul etmek zorundaydı- kullanmıştı. Dişlerini sıkı, tanışıkları geceyi ve o zaman ona karşı hissettiklerini hatırlamaktan kendini alamadı. Bu sadece nasıl hisseceğini merak etmesine neden oldu

Onun altında, kamburlaşıp kıvranırken, hareketlerinin zarafeti yatak odasında ilkel ve kötücül bir şeye dönüşürken.

Kız ona bu kadar yakın durup sahip olamayacağı şeylerle alay ederken en iyi davranışını sürdürmeye çalışmak çok dikkat dağıtıcıydı. Bu yüzden aralarındaki sessizliği doldurmak için ağzını açtı... ve hemen ayağını soktu.

Ona söylediği her şey doğru muydu? Kesinlikle doğrudu. Martin Lewes'in peşine düşmesiyle ilgili sorun onun için açıktı ve bunun farkında olması gerektiğini düşünüyordu.

Bununla birlikte, konuşması arzulanan çok şey bırakmıştı ve şimdi seçtiği kelimelerden pişmanlık duyuyordu. Onu aşağılamıştı. Yine. Dün akşamki yemek sırasında ona bakmamak için elinden geleni yapmış, sadece gerektiğinde onunla konuşmuştu. Yeni filizlenmekte olan bir aşk izlenimi vermeleri gerektiğini unutmuş gibiydi ve tüm yemeği kız kardeşi ve yanlarında oturan diğerleriyle ilgilenerek geçirmişti. Adam yanıyor olsaydı, Nick'in alevleri söndürmek için kendini sıkıntıya sokacağından kuşkuluydu.

Güldü ve neye uğradığını şaşırması bir halde başını salladı. Dominick Burke, kötü şöhretli bir hovarda ve gizli bir fahişe... sadece bir valsın ardından iffetli bir kız kurusu için nefes nefese kalmıştı. Sokak aralarında fahişelerle, en görkemli yatak odalarında dul kadınlarla yatan adam. Bir keresinde içinde yarım sürahi konyak varken üç kadını aynı anda tatmin etmiş, masum kocaları tarafından keşfedilmekten kurtulmak için sayısız pencereden tırmanmıştı.

Belki de ulaşılmaz olanı arzulamak için söylenecek bir şey vardı. Kadınlar yıllardır işini kolaylaştırmış, onu yataklarına almanın heyecanı için para saçmışlardı. Şimdi, yaşam tarzını finanse eden kadın onu istemiyordu ve onu ilk gördüğünde verdiği güçlü tepki düşünüldüğünde bu acı veriyordu.

Saçmalıyordu. Elini yüzüne sürerek ayağa kalktı ve o lanet düşünceleri bir kenara itti. Yapması gereken bir iş vardı ve Calliope'un kızlığını bozacak kişinin kendisi olmasını ne kadar çok istediğine dair hayaller kurmak o iş değildi. Bu akşam ilerleyen saatlerde kendine bir fahişe bulacak ve kanına giren bu ateşi kovması için ona para ödeyecekti. Bu arada, kontrolsüz ağzı yüzünden gelirinin bir gecede kurumamasını sağlamak için telafi etmesi gerekiyordu.

Ona bu kadar çok sözleşme kazandıran şeyin şu anki anlaşmasını mahvedebilecek olması ironikti.

Öğleden sonrası için hazırlanmasına yardım etmesi için Thorpe'u çağırarak, odasından çıkmadan önce kılık kıyafetinin düzgün olduğundan emin oldu. Adamını bu sabah Calliope'a çiçek alması ve Hastings House'a teslim etmesi için göndermişti. Bu jestin Calliope'yi kendisine karşı yumuşatacağını ve Hastings Malikânesi'ne bekâr bir hanım için gelen buketin kulaktan kulağa yayılacağını umuyordu. Lewes'e geri dönerse çok daha iyi olacaktı.

Yolculuğunu yaya olarak sürdürürken, onu gördüğünde ne söyleyeceğini düşündü. 'Sana buz saçağı dediğim için özür dilerim' demek yeterli görünmüyordu, 'Hatalıydım' ise çok ileri bir adımdı. Ne de olsa Nick'in pek çok kusuru vardı ama doğruyu söyleme konusundaki tutkusuyla gurur duyuyordu.

Oraya vardığında birkaç süslü konuşmanın provasını yapmış ama onları bir kenara atmıştı. Calliope bunu takdir edecek türden bir kadına benzemiyordu -ki bu tesadüftü, çünkü centilmenlikte hiçbir zaman iyi olmamıştı. Kapının tokmağını kullanırken yüzünü kibar bir gülümsemeye düzeltti ve özür dilemeyle karışık bir açık sözlülük taktiğine karar verdi.

Calliope'nin 'evde olmadığı' bilgisini almayı bekliyordu ama bir uşağın onu hemen içeri alıp eldivenlerini ve şapkasını aldıktan sonra bir salona götürmesi karşısında şaşırdı.

İlk fark ettiği şey çiçeklerin bunalıcı kokusuydu. Onları görmeden önce kokusunu almıştı, parfümleri koridorda dolaşıyor ve duyularını rahatsız ediyordu. Kaşınan burnunu ovuşturarak, Calliope ve Hastings Kontesi'yle yüz yüze geldiğinde etkilenmemiş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Etrafları her yeri kaplayan vazolardaki çiçeklerle çevriliydi ve odayı renk cümbüşüyle dolduruyorlardı. Kendisinininkiyle birlikte en az on beş buket olmalıydı ve nedense bu Nick'in sinirini bozuyordu.

"Günaydın Bay Burke," diye cıvıldadı kontes güneşli bir gülümsemeye. "Callie'ye gönderdiğiniz buket çok güzeldi. Ve bu sabah gelen diğerlerine de bir bakın! Görünüşe göre kız kardeşimi tüm bekârların kıskandığı ve tüm bekâr erkeklerin merak ettiği bir nesne haline *getirmişsiniz*."

Nick onun gülümsemesine karşılık verdi ama bakışları Calliope'nin üzerindeydi. Oturduğu yerde kalmış, Nick'i her an saldırması beklenen bir yılanmış gibi izliyordu. Sırtı dimdikti ve elleri kucağında kenetlenmişti. Adamın içindeki bir şey, beyazlar giymiş ve güneşin ışığıyla teni parıldayan bu kadını görünce sarmal bir yay gibi gerildi.

yanık bronz. Saçları bu ışıkta daha koyu görünüyordu, saçlarından dökülen gevşek, çerçevesi bukeller yüz hatlarını yumuşatıyordu.

"Bayan Barrington, bu sabah çok güzel görünüyorsunuz. Umarım uygunsuz bir zamanda gelmemişimdir."

Calliope cevap vermeyince Diana, "Hiç de değil," dedi. "Aslında Hastings de Callie ve bana günlük yürüyüşümüzde eşlik etmek üzereydi. Neden sen de bize katılmıyorsun? İkinizin birlikte görülmesi için mükemmel bir fırsat olur."

"Diana!" Calliope bu düşünce karşısında dehşete düşmüş görünerek uyardı.

Onun arkadaşlığını mı istemiyordu, yoksa kız kardeşinin anlaşmalarından yüksek sesle söz etmesini mi istemiyordu, Nick bundan emin değildi.

"Oh, rahatla, Callie. Bay Burke, tüm bu plan benim fikrim olduğu için endişelenmenize gerek yok. Yani bunu bir sır olarak saklayacağıma güvenebilirsiniz."

Nick bu açıklamayı sindirirken Calliope'u inceledi. Kontesin bunu açıklamasından son derece utanmış ve biraz da sinirlenmiş görünüyordu. Kadının kötü mizacının nedeni oydu ve bu asla kabul edilemezdi. Kadın duygularını gizleme konusunda berbattı, bu da şu anda onunla toplum içinde görülemeyeceği anlamına geliyordu. Önce işleri yoluna koyması gerekiyordu.

Kontese, "Yürüyüşünüzde size eşlik etmekten memnuniyet duyarım," dedi. "Ama önce Bayan Barrington'la biraz konuşabilir miyim acaba?"

Diana'nın gözleri büyüdü ve kız kardeşine bakmadan önce ona anlamlı bir bakış attı. "Elbette. Callie, ben gidip şapkalarımızı ve şallarımızı alayım. Birazdan dönerim."

Calliope ayağa kalktı ve yalvaran bakışlarını kız kardeşinin geri çekilen sırtına dikti. "Lütfen-"

"Hemen döneceğim!" Diana sanki duymamış gibi, "Hemen dönerim," dedi ve telaşla odadan çıktı.

Kapı biraz açık bırakılmıştı ama her şeye rağmen yalnızdılar. Kendini evli olmayan bir kadınla bulmak istemeyeceği bir durumdu ama Calliope'yle bir tür anlaşmaya varamazlarsa bu düzenleme işe yaramayacaktı.

Ancak şu anda bu olaya nasıl yaklaşması gerektiğini hatırlamakta zorlanıyordu. Ona bakmaktan kaçınmaya devam etti, çenesi sıkılıydı ve duruşu savunmaya yönelikti.

Nick boğazını temizledi ve kelimeleri bulmakta zorlandı. "Dün gecenin müthiş bir başarı olduğunu görüyorum. Bu buketlerden herhangi biri Lewes'den mi?"

Sanki ona cevap vermek çok zor bir işmiş gibi sıkıntılı bir iç çekti. "Şuradaki."

Etrafindakileri gölgede bırakan renkli bir düzenleme fark etti. Planlarının çoktan işe yaradığının açık bir işaretiydi bu.

Ses tonunu hafif tutmaya çalıştı. "Görünüşe göre yeni talibinizin farkına varmış... tıpkı *tonun* yarısı gibi, öyle görünüyor."

"Bunu kim tahmin edebilirdi ki?" diye tersledi. Gözleri kızgın kömür gibi parlıyordu ve Nick oracıkta parçalanmadığına şaşırды. "Belki de bu kadar çok çiçeğin yanında dikkatli olmalıyım. Donarak ölmelerini istemem."

Nick yüzünü buruşturdu. "Bayan Barrington, anlıyorum-"

"Hayır," diye araya girdi, ellerini iki yanında yumruk yaparak ona doğru bir adım attı. "Anlamıyorsun, ama nasıl olduysa, sadece birkaç görüşmeden sonra benim hakkımda her şeyi bildiğine karar verdin. Bir koca bulmakta zorlanmamın nedenlerini çıkardın ve tabii ki hata bende. Bu kadar keskin bir gözlem gücüne sahip olduğunuz için tebrikler!"

"Haklısın."

Dudaklarını ayırarak durakladı. Görünüşe göre onu suçlamaya devam etmeye hazırdı ama adam onun yelkenlerini suya indirmişti.

Elini tutarak onu terk ettiği koltuğa doğru çekti ve oturması için ısrar etti. Yanına çöktü, aralarına olabildiğince mesafe koydu ve bunu sadece görünüş için yapmadı. Bugün onun kokusunda yeni bir şeyin izi vardı, sıcak ve baharatlı bir şeyin. Bu kadar yakinken, çiçeklerin tiksindirici kokusunu kırıyor, tanıdık gül ve vanilya ile karışarak duyularını bir girdaba sürüklüyordu.

"Dedim ya, haklısın. Anlamıyorum ve dün gece de bunu itiraf ettim. Bugün buraya bana açıklamayı istemek için geldim, çünkü sana yardım etmek *istiyorum*."

"Evet, sanırım geçiminiz buna bağlı."

Omuz silkti ve her zaman orada tuttuğu iskambil destesini almak için göğüs cebine uzandı. Elleriyle bir şey yapmadan bu kadar uzun süre hareketsiz oturmak onu çok geçmeden çıldırtacaktı. Eski, yıpranmış kâğıtları karıştırırken bir o yana bir bu yana savruldu.

"Cömert kontratınız kesinlikle bir nimet. Ancak, size sadece para için yardım etmiyorum. Anlaşmamızı sona erdirmeye karar verirseniz

Londra'da bana sahip olmak için birbirlerinin gözlerini oyacak düzinelerce kadın vardır."

Kaşlarını çattı, bakışları adamın ellerini takip ediyordu; adam kartları dağıtıyor, sonra onları düzgün bir kılıfın içine yerleştiriyor, sonra da bileğini oynatarak desteden bir tanesini iki parmağının arasından kaydırıyordu. Bu manevrayı o kadar mükemmelleştirmişti ki, aslında sadece bir el çabukluğu olmasına rağmen sihir gibi görünüyordu.

"Ne alçakgönüllülük," diye mırıldandı.

Nick sırtarak kartı desteye geri koydu. "Sana söylemiştim, tanrıça ... Ben her zaman dürüstümdür. Bu nedenle değerlendirmem için özür dileyemem, ancak gözlemlerimi size aktarma biçimimden pişmanlık duyuyorum. Gerçek şu ki... soğukluğunuz, mesafeli duruşunuz, hepsi bir dış görünüş. Sınırlı karşılaşmalarımızdan sonra bile bu kadarını anlayabiliyorum. Tanıştığımız gece beni dilinin keskin kenarıyla ve avucunun yüzümdeki çatlağıyla kestir. Seni çok korkutucu buldum."

"Bunu hak ettin!" diye bağırdı.

Tekrar konuşmak için dudaklarını araladı ama aniden kapattı. Adam dudağını ısırdı, kadının tepkisi karşısında hem büyülenmiş hem de azarlanmıştı. Diline dikkat etmeyi hatırlamak, bu kadının olabildiğince masum olduğunu hatırlamak çok zordu.

"Evet," diye kabul etti, avucunu açtı ve bir elini destenin üzerinde gezdirerek kartların mükemmel bir yarım ay şeklinde yayılmasını sağladı. "Ama sonra... seni baloda izledim, konuşmalarını dinledim ve tavırlarını not aldım. Çarpıcı bir sonuca vardım."

Başını kaldırdığında onun dikkatinin kartlarda olduğunu gördü, meraklı bakışlarla kartları tek bir deste haline getirmesini izliyordu. Ani hareket karşısında irkildi, sonra Nick'in bakışlarına karşılık verdi. Nick desteden bir kart çekerken ona bir kaşını kaldırdı.

"Sen bu karta çok benziyorsun," diye mırıldandı maça asını havaya kaldırarak. "Bu senin dünyaya sunduğun yüzün. Basit... alçakgönüllü... sıradan. Diğer ev kadınlarının arasına karışırıyorsun ve bahse girerim ki sadece görünüşün seni diğerlerinden ayırıyor. Ama gerçekte..."

Adam kartı saklamak için elini içe doğru kıvrıdığında nefesi kesildi, sonra kartı açıp yeni bir kart gösterdi - bu kupa kızıydı.

"Bu senin gerçek yüzün. Çok nadiren kimsenin görmesine izin veriyorsun ve bana bir an için izin verdiğinin farkında olduğunu bile sanmıyorum. Neden korkuyorsun tanrıça?"

Calliope gözlerini kırptırdı ve şaşkın bakışlarını kırmızı karttan ayırıp ona baktı. Adam onun gözlerinde büyük bir şüphe ve ihtiyat buldu. Kadın hayatın içinde sürekli savaşımaya hazır bir asker gibi yürüyor gibiydi. Ama neden?

İç çekerek kupa kızını ondan aldı ve iki elinin arasına aldı. Ona bakarak başını salladı.

"Bana baktığında ne görüyorsun?"

Başka bir kadın olsaydı, küstahça bir söz ya da nükteli bir espri yaparak kurtulabilirdi. Ama Nick, kadının bu konuda konuşmak istemediği apaçık ortadayken ortamı yumuşatmaya çalışmakta tereddüt ediyordu ama başka çaresi de yoktu.

"Güzellik," dedi. "Çarpıcı, kör edici, uhrevi bir güzellik. Zeka. Konuşma tarzınızdan anlaşılıyor ama gözlerinize de yansıyor. Onlarda bir parlaklık, bir keskinlik var."

Sanki bu onu şaşırtmış gibi kaşları çatıldı, ama o sadece karta bakmaya devam etti, başparmağı kalplerden birinin üzerinde geziniyordu.

"Gururum okşandı ama sen benim küçük sorunumun istisnasısın, kuralı değil. Çoğu erkeğin bana baktığında ne gördüğünü bilmek ister misin? Bir fetih, işte bu. Bir vikontun, tesadüfen vikont olmuş melez dinsiz kızı. Yataklarını ısıtmak ve şehvetlerini doyurmak için mükemmel bir etek parçası. İsmen bir leydi ama evlenecekleri ya da meşru oğullar doğuracakları biri değil. Açıldığımdan beri bir düzineden fazla teklif aldım, biliyorsunuz... hatta bir tanesi bir dükten bile. Ama hiçbir evlilik için değildi."

Nick'in elleri titredi ve kartları uçarak bacaklarının üzerinden yere döküldü. Daha önce hiç bu kadar afalladığını hatırlamıyordu.

-Belki de Benedict'in Calliope'un onu neden işe almak istediğini söylediği an hariç.

"Anlamıyorum. Siz de diğerleri kadar bir leydisiniz. Babanız bir vikont, kız kardeşiniz bir kontes-"

"Annem de putperest tanrılara tapan Bengalli bir fahişeydi ve Doğu Hindistan Şirketi'nin bir subayına yapışarak onu skandal yaratan bir sığınmacıya dönüştürdü."

"Annen hakkında gerçekten böyle düşünüyor olamazsın. Anne ve babanızın hikâyesini dinledim ve bana sanki birbirlerini çok seviyorlarmış gibi geldi."

"Elbette böyle şeylere inanmıyorum. Ama herkes böyle düşünüyor. Ve ben onun çocuğuyum - İngiliz sayılamayacak kadar Hintli ve

Hintli sayılmak için İngilizce. Elimden geleni yapmama rağmen hiçbir yere ait olamadım."

Kadının sözlerine tepki olarak göğsünde garip bir sızı belirdi ama ona uzanmak üzereyken kendini durdurdu. "Calliope-"

"Üçüncü Sezonuma ulaşp da onca yıllık eğitimimin ve derslerimin hiçbir işe yaramayacağını fark etmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musunuz? Aynı yıl Diana'nın ortaya çıkması ve Hastings'ten bir teklif alması... onun düğününde ayağa kalkmak ve asla kendi düğünüme sahip olamayacağımı fark etmek? Babam beni buraya getirirken iyi niyetliydi, her şeyin en iyisine sahip olmamı ve diğer genç kızlarla aynı fırsat ve avantajlara sahip olmamı sağladı. Bu beni kabul etmeleri için yeterli olsa da, soyumu silmeye yetmedi. Kızlarıyla arkadaş olabilirdim ama oğullarıyla asla evlenemezdim."

Nick yutkundu, boğazı asidik bir safrayla yanıyordu. Kadının sözleri içinde bir şeyleri, çirkin, ilkel ve karanlık bir şeyleri harekete geçirmişti. Üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı bir şey yüzünden utanç duymasını sağlamaya çalışan herkese bedensel zarar verme isteği uyandırıyordu.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu şimdi anlayabiliyorum," diye söze girdi, bu kadar hafif bir ifade kullandığı için kendini tekmelemek istiyordu. "Ama seni isteyen ve sana sahip olmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olmayan bir erkek hayal edemiyorum. Açılmandan bu yana geçen onca yıl içinde tek bir evlilik teklifi almamış olmana inanmakta güçlük çekiyorum."

Calliope güldü, sesi sert ve mizahsızdı. "Ah, birkaç teklif vardı ama sadece babama yönelikti, bana değil. Çoğunlukla çeyiz söylentilerini duyan servet avcılarından. Kimse miktarını bilmiyordu ama öğrenmek için şanslarını denemek istiyorlardı. Babam hepsini gönderdi, kendi kocamı seçmeme izin vermekten memnundu. Ancak... şimdiye kadar böyle bir seçim yapabileceğime dair umudumu yitirmiştim."

Kapının yanındaki masayı dolduran çiçeklere bakarken ifadesi yumuşadı... demetteki en büyük buket diğerlerinin üzerinde yükseliyordu.

"Lewes farklı o zaman?"

Ağzının köşesi bir gülümsemenin başlangıcıyla kıpırdandı ve Nick ilk kez üst dudağının alt dudağından biraz daha dolgun olduğunu fark etti. Profilden bakıldığında bu daha belirgindi ve o ana kadar gördüğü en büyüleyici şeydi.

"Nazik biri ve bana bir kez olsun şehvet dolu bir bakış atmadı ya da imalarını süslü sözlerle maskelemedi. Bir tür arkadaş olduk ve sanırım bir kocada istediğim şey de bu. Gerçekten hoşlandığım biri."

"Ve ondan çok hoşlanıyorsun."

"Hoşlanıyorum."

"O zaman ona sahip olacaksın. Benim yardımımla, kısa sürede onunla evlenmen için sana yalvaracak."

Ona kartı geri uzattı. "Bu ilginç bir numaraydı, Bay Burke. ... ve aydınlatıcı bir gösteri. Ama şimdi neden toplum içinde kendimi belli bir şekilde sunmam gerektiğini anladınız mı? Neden flört edemeyeceğimi, göğüslerimi sergileyemeyeceğimi ya da mirasımın miktarıyla övünemeyeceğimi? Bunları yaparsam, bunları yapan diğer kadınlar gibi muamele görmeyeceğim. Bana gülmezler ya da aptal, yapmacık ya da görgüsüz demezler. Beni yaftalayacakları isimler çok daha kötü olur. Sahip olduğum tek şey lekesiz itibarım. Toplum içinde herhangi bir saygınlıkla hareket etmemi sağlayan tek şey bu."

Nick az önce yerden aldığı kartları topladı ve cebine geri koymadan önce eleyerek bir düzene soktu.

"Elbette, anlıyorum. Lewes'i seni arkadaşının kız kardeşinden başka bir şey olarak görmeye zorlamak için başka yollar düşüneceğiz. Bence şimdiden iyi bir başlangıç yaptık."

"Kesinlikle, Bay Burke."

Nick kolunu koltuğun arkasına doladı, "Gelin tanrıça... artık formaliteleri bir kenara bırakabilir miyiz? En azından özel olarak. Eğer ortak komplocular olacaksak, birbirimizin ilk isimlerini pekâlâ kullanabiliriz." İlk parmağını kızın kolunun arkasında boş boş gezdirerek onun yanıtını bekledi.

Calliope onun dokunuşuna tepki olarak kaskatı kesildi ve Nick donakaldı, parmağının ucu onun dirseğinde geziniyordu. Bu hareket tamamen zararsız görünüyordu, sadece elleriyle bir şey yapmadığı zaman huzursuz olduğu için yapmıştı. Düşünmeden, üzerinde yaratacağı etkinin farkına varmadan hareket etmişti.

Vücudundaki her tüy diken diken olmuş, ona dokunduğu yerden pürüzsüz, ince kolunun tüylerinin diken diken olduğu yere doğru akan görünmez bir akıma tepki veriyor gibiydi. Kadının nefes alıp verme sesi kesilmiş, iri gözleri büyümüştü. Adam o derin, karanlık gözlerde boğuldu, onda bir ipucu, bir cevap kırıntısı aradı.

Sanki ona daha önce hiç dokunmamış gibi değildi. Kızın her santimini avuçlarının içine almış, avuçlarını kızın sert kalçalarıyla doldurmuştu. Yine de kolunun arkasındaki o hassas, çıplak deri parçası şimdiye kadar dokunduğu en yumuşak şeymiş gibi geldi.

"Pekâlâ," dedi, ani sözleri onu sarsarak kendine getirdi.

Nick elini yumruk yapıp çekti ve kızın konuştuğu anda konuşmuş olmasından dolayı rahatladı. Bir an daha sessizce baksaydı, affedilmeyecek kadar aptalca bir şey yapabilirdi.

"Dominick," diye ekledi hafifçe başını sallayarak.

Dudaklarında hiçbir zaman tam olarak oluşmayan bir gülümseme belirdi. Az önce olanlarla ilgili hafif ya da komik hiçbir şey yokken nasıl sırtıabilirdi ki? Tuhaf olan, böylesine masum bir temasın onu ilk dokunuşlarında olmadığı kadar etkilemiş olmasıydı. Belki de o gece çok sarhoş olduğu, baştan çıkarmaya ve bir sonraki para akışını güvence altına almaya çok niyetli olduğu için ona hiç dokunulmadığını fark etmemişti.

Çünkü bunu bilseydi, şu anda kolayca gördüğü şeyi fark etmek için zaman ayırabilirdi - kızın gergin bir keman teli gibi olduğunu, hazır ve özlem dolu olduğunu ve şarkı söylemesi için sadece doğru dokunuşu beklediğini. Ona şarkı söyletebilirdi. Öpecek, kemirecek, yalayacak ve boğazının derinliklerinden gelen bir dizi sesi becerecekti. Ona Martin Lewes'in varlığını unutturabilirdi.

Sikeyim.

Ayağa fırlayıp ondan uzaklaştı ve pantolonundaki ereksiyonun kaybolmasını diledi. Bir fahişe... ihtiyacı olan şey buydu. Bu gece bir tane bulacak ve şehvetini dindirecekti. En son bir kadınla birlikte olmayalı haftalar olmuştu ve onun sorunu da buydu. Calliope güzeldi ama diğer sayısız kadın da öyleydi. Bu kadar tatlı kokan, bu kadar yakın oturan ve bu kadar dolgun, öpülesi dudaklara sahip olan herhangi birine verebileceği tepkiyi ona da vermişti.

"Ben hazırım!"

Döndüğünde Hastings Kontesi'nin odaya girdiğini gördü, başında gösterişli bir şapka vardı ve yürüyüş elbisesi hafif bir spencer ile örtülmüştü. Kız kardeşini görünce bir elini karnına bastırarak duran Calliope için de benzer şeyler yapmıştı.

"Biz de öyle," diye cevap verdi, kelimeleri nefes nefese ve zorlanarak çıkıyordu.

Göz ucuyla Nick'e bir bakış fırlattı ama bakmamaya kararlı görünüyordu. Sadece ona mı öyle geliyordu, yoksa sanki yapmamaları gereken bir şeyi yaparken neredeyse yakalanıyorlarmış gibi suçlu mu görünüyordu? Alay etmiş olabilirdi

Geçmişte böyle bir fikre kapılmıştı ama bu, kolunun arkasını hissetmekten ve hayali zihninin gezintilerinden başka bir şey yapmadan önceydi.

OceanofPDF.com

Ç A 9 T k R ç

"Görünüşe göre evlenmemiş kadınlar günlerini gün ediyor! Bu hafta birkaçının seçkin beyefendilerden belirgin bir ilgi gördüğünü fark ettim. Aferin hanımlar! Tabii ki bunların en dikkat çekenini, kötü şöhretli asilzade Vikont B'nin kızı Bayan C. İki tanınmış beyefendi onun eli için yarışıyor gibi görünüyor. Bu satırların yazarı, hangisinin sonunda evlilik teklifinde bulunacağına dair bahislerinizi şimdiden oynamanızı tavsiye ediyor."
The London Gossip, 1 Eylül 1819

"İ Korkarım ki diğer doktorların daha önce tespit etmediği hiçbir şeyi rapor edemem. Bay Burke'ün durumu tedavi edilemez."

Nick, bu haberi amcasından çoktan almış olmasına rağmen, bu açıklamanın gücünü bir koçbaşı gibi hissediyor, doktorun sözlerinin kesinliği zihninde yankılanıyordu.

Bilge Dr. Mosley ona kederli bir bakış attı ve bir eliyle Nick'in omzuna vurdu. "Bunu duymak eminim çok zor. Ama size ve ailenize onunla geçireceğiniz zamanı en iyi şekilde değerlendirmenizi öneririm."

Nick adamın acıyan bakışlarından kaçındı. "Elbette. Teşekkür ederim, Doktor."

Doktor gittikten sonra Nick, amcasının yatak odasının önünde beklemeye başladı. Kapı aralıktı ve aralıktan Paul'ün yatakta oturduğunu gördü. İçeri girerken amcasını bir kez daha muayeneden geçirmiş olmanın verdiği suçluluk duygusu Nick'i bunalıttı. Ama daha önce

Paul'ün öleceğini kabullenmeye istekliydi. Bu doğru, adil ya da mümkün görünmüyordu. En ufak bir ihtimal bile olsa... Nick'e hiç ihtimal *olmadığı* bildirildiği için artık bunun bir önemi yoktu. Hem de hiç.

Paul, kapalı kapıya yaslanmış olan Nicky'ye baktı, yüzünde doktorunki kadar acıyan bir ifade vardı. "İyi misin, Nicky?"

Nick aynı anda hem bir iç çekme hem de kaba bir kahkaha sesi çıkardı. "Ben iyi miyim? Tedavisi olmayan bir hastalıktan ölmekte olan ben değilim."

Amcası açık gömleğinin düğmelerini iliklerken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Evet, ama bunu sindirmek için bolca zamanım oldu. Bunların hepsi senin için yeni. Bunu bir şekilde anlamlandırma ihtiyacını anlıyorum. Dr. Mosley yıllardır bu ailenin güvenilir doktoru olmuştur. Gerçeği ondan duymak sizi daha iyi hissettirecekse-"

Nick kapıyı itip yatağa yaklaşarak, "Bunların hiçbirisi beni daha iyi hissettirmiyor," diye mırıldandı. "Senin var olmadığın bir dünyayı düşünmek istemiyorum."

"Sonsuza kadar yaşayacağımı düşünmediniz herhalde?"

"Evet. Hayır... tabii ki hayır. Ama benim için daha fazla zaman olacağını düşünmüştüm..."

Nick sözlerinin geri kalanında ağzını kapattı. Hayatta yaptığı seçimlerden hiçbir zaman pişmanlık duymamış olsa da, şimdi amcasına çabalarının boşa gitmediğini göstermek için bir şeyler yapmış olmayı dilediğini yüksek sesle itiraf edemiyordu. Nick'e inanarak, onu kardeşleriyle eşit hissettirmeye çalışarak geçirdiği yıllar boşa gitmemiştir. Bir beyefendinin eğitiminin üzerine böyle bir rehberlik için gösterecek neyi vardı? Skandallarla dolu bir şöhret ve neredeyse iflas etmesine neden olan bir kumar alışkanlığından başka bir şey.

"Hâlâ zaman var. Seni mirasa hazırlamama yetecek kadar." Nick

başını salladı. "Hayır."

"Nicky-"

"Hayır!" diye haykırdı, elleri tırnaklarını avuçlarına geçirecek kadar sıkıydı. "Burada oturup sanki çoktan ölmüşün gibi eşyalarını karıştırmayacağım ya da ölümünden kazanacak bir şeyim varmış gibi hissettirilmeyeceğim. Her şeyini bana bırakmanı anlıyorum ve belki bir gün bunun için minnettar olacağım. Ama şu anda... iyi talihimin senin ölümünün bir sonucu olacağı gerçeğinden zevk almamı isteyemezsin. Lütfen benden bunu yapmamı istemeyin."

Paul içini çekti, Nick'i araştıran gözlerle incelerken ağzı acımasız bir çizgiye dönüşmüştü. Bir süre sonra başıyla anlayışını belirtti, ama Nick onun tartışmak istediğini görebiliyordu.

"Pekâlâ," dedi Paul gülümseyerek. "Akşam için kendimize bir eğlence bulmaya ne dersin? Bütün gün bu evde yatmaktan sıkılıyorum."

"Yatmak tam da yapman gereken şey."

"Saçmalık! Ben daha ölmedim. Şimdi gel... Sadler's Wells'e gitmeye ne dersin?"

Nick kaşlarını kaldırdı ama amcasının böyle bir öneride bulunmasına şaşırması gerekirdi. Onu su tiyatrosuyla tanıştıran Paul olmuştu; sahne altındaki bir su tankı muhteşem denizcilik canlandırmalarını mümkün kılıyordu. Tiyatro, yelkenli gemiler ve havai fişeklerle tamamlanan heyecan verici prodüksiyonlar kadar gürültücü seyircileriyle de tanınıyordu.

"Neden olmasın?" diye omuz silkerek cevap verdi. "Bu akşam için bir planım yok ve yıllardır Sadler's'a gitmedim."

Solgun tenine ve gözlerinin altındaki mor halkalara rağmen Paul o anda yerinde duramayan bir çocuk gibi görünüyordu, meşhur Burke sırtışını sergilerken gözleri parlıyordu. Bu gülümseme ona gençliğinde kadınlar arasında büyük bir ün kazandırmıştı ve Nick bu özelliği miras almıştı. Yıllar boyunca ona kesinlikle iyi hizmet etmişti.

Dün gece sana çok iyi geldi.

Calliope Barrington'ın neden olduğu kan ateşini iyileştirmek için yaptığı ikinci başarısız girişimi hatırlayınca sinirleri bozuldu. En sevdiği kumar cehennemlerinden birinden birkaç kilo daha fakir çıkmış, bir fahişe üzerine çullanmış, parlayan gözleri meşgul elleriyle birlikte onun formunu taramıştı. Ayakları üzerinde dengesiz duracak kadar sarhoştu, ama horoz duruşunun aciliyetini kaybetmesine neden olacak kadar değil. Bütün hafta boyunca tedirgin bir halde dolaşmış, Calliope ve Hastings Kontu ve Kontesi'yle yaptığı yürüyüşten sonraki gece de aynı şeyi denemeye kalkışmıştı. Dün akşamki karşılaşma da aynı şekilde sona ermişti... ereksiyonu hızla ölürken hayal kırıklığı içinde homurdanmış, içindeki bir şey istediği şeyin yırtık pırtık elbiseli, pürüzlü dudaklı bir fahişe olmadığını fark etmişti.

Ama istediği şeye sahip olamazdı. Ya da daha doğrusu, istediği şeyi elde etmesine yardım etmemeliydi. Kadını baştan çıkarmak için para almıyordu ama

onu başka bir adamın kollarına atmayı tercih etti. Onunla evlenecek ve bu güzel tanrıça kadını her gece yatağına alıp Nick'in hayalini kurduğu her şeyi yapacak bir adam.

Kapının çalınması düşüncelerini böldü ve bunun için Tanrı'ya şükretti, çünkü kendini korkunç hayallerinden uzaklaştırmak giderek zorlaşıyordu. Eğer dikkatli olmazsa, bu şekilde ölecekti; zihni gerginlikten parçalanacak ve taşakları serbest bırakılmadığı için patlayacaktı. Üniversitedeki yıllarından beri istekli bir kadın olmadan bu kadar uzun süre geçirdiğini hatırlamıyordu.

Koridorda bir uşak buldu ve ona kendisini bekleyen ziyaretçileri olduğunu söyledi.

Paul el sallayarak, "Git, ziyaretçilerinle ilgilen," diye ısrar etti. "Eğer gecemizden keyif alacaksam, doktorun sürekli başımın etini yediği şu dinlenmeden biraz almalıyım sanırım."

"İyi fikir," diye yanıtladı Nick. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Nick aşağıya indi, buraya onu aramaya kimin geldiğini çoktan bildiğinden emindi. Sadece bir avuç insan onun dairesine dönmesini beklemek yerine babasının evine gitmeye cesaret edebilirdi.

Salona girdiğinde Benedict ve David Graham'ın kendisini beklediğini gördü. İki fahişe arkadaşı onu görünce ayağa kalktı. Hem görünüş hem de kişilik olarak birbirlerinden daha farklı olamazlardı: David esmer, Akdenizli görünüşü ve tembel gülümsemesiyle, Benedict ise iri cüssesi, parlak sarı saçları ve sert yüz hatlarıyla. David, tüm varoluşunun eğlenceli bir şakadan başka bir şey olmadığını düşünüyormuş gibi görünürken, Benedict sık sık dünyadan ve içindeki herkesten nefret ediyormuş gibi görünüyordu.

Benedict her zamanki anlayışıyla Nick'e bakarak, "Umarım bir şeyi bölmüyoruzdur," dedi. "Thorpe burada size katılmaya hazırlandığını ve eve ne zaman döneceğinizi bilmediğini söyledi."

Nick dışarıya karşı metanetli bir görünüm sergilemek için elinden geleni yaptı. "Burada her zamankinden daha fazla zaman geçireceğim... şey, ne kadar süreceğinden emin değilim. Paul Amca ziyarete geldi."

David'in mavi gözleri parladı ve sırıttı. "Oh, başkent! Onu yıllardır görmemiştim! Şehirde ne kadar kalacak?"

"Hiçbir fikrim yok. O... hasta. Çok hasta."

David'in gülümsemesi kayboldu ve gülünç derecede güzel yüz hatlarına nadir görülen ciddi bir ifade yerleşti.

"Çok üzgünüm Nick," dedi Benedict, sertleşmiş yüz hatlarını kıran bir endişeyle.

Nick, sanki tüm dünyası altüst oluyormuş gibi hissetmesine rağmen, önemsiz bir şeyden yakasını sıyrır gibi omuzlarını silktilti. "Kalan zamanımızın tadını çıkarmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Bu gece onu Sadler's Wells'e götüreceğim."

Benedict, "O zaman fazla vaktinizi almayalım," diye cevap verdi. "Sadece Bayan Barrington ile her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedim. Yeni sözleşmeleri bundan daha erken kontrol etmeyi sevdiğimi biliyorsun, ama biraz

... çözülmesi gereken başka bir anlaşmayla ilgili sorun."

David homurdandı ve gözlerini devirdi. "Problem. Bu yetersiz bir ifade.

Leydi Bowery'nin sahip olduğu şey bir sorundan çok daha fazlası." "David," diye tersledi Benedict.

"Bırak artık."

Nick kaşlarını çatı ve şaşkınlıkla iki arkadaşına baktı. "Ne oldu?"

"Aubrey'nin yeni bakıcısı ne istediğini bilmiyor, olan bu," diye yanıtladı David. "Onu bir hafta denedi, sözleşmeyi feshetti, benimle görüştü ve benim de yeterince iyi olmadığımı karar verdi."

Benedict, David'e ters ters bakarak, "Onu savunmak gerekirse, bu sefer temelli olarak Aubrey'e geri döndü," dedi. "Bu da artık seni ilgilendirmede anlamına geliyor. Sana başka bir bakıcı bulacağım. Ama buraya senin hakkında konuşmaya gelmedik, bunu hayal etmek senin için ne kadar zor olsa da. Nick, Bayan Barrington'la işler nasıl gidiyor?"

Zihni yine kaçınmayı tercih edeceği bir yöne doğru çekiliyordu. Yalnız geçirdiği saatleri aktif olarak onu düşünmeyerek geçiriyordu ve şimdi Benedict kararlılığını kırıyordu.

"Aramız yeterince iyi. Geçen hafta parkta birlikte yürürken görüldüğümüzden emin oldum ve birkaç gece önce oturma düzenini istediğim gibi ayarlayabildiğim bir akşam yemeğine katıldım. Lewes orada değildi ama bütün geceyi Bayan Barrington'a bakarak dans ederek geçirdiğim haberi ona ulaşacaktır."

"Hay Allah, Nick," diye mırıldandı David. "Kendini sevecen bir talibi oynarken bulacağını hiç düşünmemiştim. Şimdiye kadar delirmemiş olman bir mucize."

"Hiçbir fikrin yok," diye homurdandı Nick, gerçi kendisini bu kadar zorlayan şeyin oynadığı rol olmadığını asla kabul etmeyecekti.

Onu işe alan kadındı, lanet olsun ona, yumuşak teni, iri gözleri ve karşı konulmaz dudaklarıyla.

Benedict elini göğüs cebine atarken, "Nick bu işi bitirip başka bir yerde tatmin olma görevini fazlasıyla yerine getirebilir," dedi. "Lafı açılmışken..."

Nick'e uzun zamandır almadığı kadar büyük rakamlı bir banka çekini sundu.

"Bu Bayan Barrington'ın ilk ödemesinin sadece yarısı," diye ekledi Benedict. "Anlaştığımız gibi, diğer yarısını şimdilik sizin ulaşamayacağınız bir yerde tutacağım."

Calliope'un Lewes'i ne kadar çok istediğinin kanıtı karşısında Nick'in ağzı açık kaldı. Bu hatırlatma midesini ekşitti ve elindeki banka çekini sıcak bir kömür gibi hissetmesine neden oldu. Ağzındaki acı tadı bastırmak için yutkunarak parayı kendi cebine soktu.

"Teşekkür ederim. David için yeni bir bakıcı arayışındayken, benim için de bir tane bulabilirsin. Lewes'in er ya da geç kendini toparlayacağını tahmin ediyorum. Bu uzun sürmez."

David, "Bunun mümkün olduğunca uzun sürmesini isteyeceğinizi sanıyorum," dedi. "Eğer o çek hanımefendinin ödediğinin sadece yarısıysa, meseleyi Noel'e kadar uzatmaktan memnun olurum."

Yapması gereken tam olarak buydu, söz konusu kadın Calliope'den başka biri olsaydı yapacağı şey de buydu.

Konuyu değiştirmeye ve bir dahaki sefere onunla yüz yüze gelmek zorunda kalana kadar dikkatini dağıtmaya kararlı olan Nick boğazını temizledi.

"İkinizin öğleden sonrası için bir planınız var mı? Paul Amca dinleniyor ve benim de şu anda yapacak bir işim yok."

"Aslında Tattersall'a gidiyorduk," diye yanıtladı Benedict. "Siz de gelebilirsiniz."

Nick, amcası ya da şu anki şehvet nesnesi olmayan biriyle birlikte olma fırsatını kaçırmadı. Yarın öğleden sonra Calliope ile bir gezintiye daha çıkacaktı, bu yüzden o zamana kadar uyanık olduğu her anı kendini toparlamaya çalışarak geçirecekti.

Akıl sağlığı buna bağlıymış gibi görünüyordu.

NE DÜŞÜNÜYORDUM KI?

Kız kardeşi, ona kur yapıyormuş gibi davranan adam ve evlenmek istediği kişiyle aynı arabayı paylaşan Calliope'nin zihninde bu soru yankılanıyordu. Aracın içindeki hava boğucu gibiydi, bu da ona bayılacakmış gibi hissettiriyordu. Ki bu çok saçmaydı. Vikont Barrington'ın yirmi iki yaşındaki kızıydı ve pratikliği kadar metanetiyle de tanınıyordu. Bir mirasçı ve bir dęřkúnler yurdunun patroniçesiydi... okuldan yeni mezun olmuş iri gözlü bir çocuk değil. O *bayılmadı*.

Ancak şu anda kendini fena halde dengesiz hissediyordu ve bunun onları şehrin öbür ucuna taşıyan arabanın sallanmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Bu duruma nasıl dęřmüřtü? Evet, her şey tamamen tesadüfen olmuştu ama kaderinden sorumlu tanrıların içinde bulunduğu koşullarla biraz eğlendiğinden de emindi.

Gün beklendiği gibi başlamıştı. Calliope sabah ziyaretçilerini kabul ettikten sonra, öğleden sonra başkalarının yardımlarıyla ayakta duran yetimhanenin hamisi Diana'yla birlikte Londra Kimsesiz Çocuklar Evi'nin koridorlarında yürümek için kıyafetlerini değiştirmişti. Bugün fahişesinin arkadaşlığına katlanmak zorunda kalacağını bilmesine rağmen aylık ziyaretini dört gözle bekliyordu. Ona eşlik etmesinin neden gerekli olduğunu sorduğunda, bunun sadece davalarına yardımcı olabileceği konusunda ısrar etmişti.

"Kur yaptığı kadının çabalarına ilgi gösteren bir erkek kendini diğerlerinden ayırır. Ayrıca, hayırsever kurullarda yer alan hanımların dedikodu yapacağına güvenilebilir. Size kimsesizler yurduna kadar eşlik ederken görölürsem, bunu kısa sürede kimin duyacağını sanıyorsunuz?"

"Bay Lewes," diye cevap vermişti, kendi kendine isteksizce onun haklı olduğunu kabul ederek. Bir akşam yemeğinde dans ederken ya da birlikte otururken görölmeleri başka bir şeydi, Bay Lewes'in hayırseverlik çabalarıyla ilgilenecek kadar ona aşık olmuş gibi görünmesi ise bambaşka bir şeydi.

Onun çok fazla dikkat dağıtmayacağını umarak gezintiyi kabul etmişti. Bu büyük bir yanlış hesaplamaydı çünkü Dominick Burke dikkat dağıtmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Neden onun kendisine dokunmasına izin vermişti ve neden o anı zihninde yeniden yaşamaktan vazgeçemiyordu? Bu, adamın parmağının kolunun arkasından aşağıya inmesinden başka bir şey değildi ve bir hafta önce gerçekteşmişti. Bunun bir önemi olmamalıydı. Önemi *yoktu*.

Sadece... bu olay olduğundan beri her gece, zihni onu o salona ve adamın çıplak elinin ona temas ettiği ana geri götürüyordu

Cilt.

Koluna masum görünen o dokunuş onda çok tuhaf bir tepki yaratmıştı ve bu tepki başka düşüncelere yol açmıştı. Yatağında uzanırken gözlerini kapatmış ve adamın bunu tekrar yaptığını hayal etmişti, ama bu sefer eğilip onu öpecekti.

Hayatında çok az öpüşme yaşamıştı ama Nick'le nasıl olabileceğini hayal edebilecek kadar referans çerçevesi vardı. Nazik olmayacaktı ama ağzına da saldırmayacaktı. Daha önce onu yatağa götürmekle ilgili o iğrenç şeyleri söylerken yalamaktan söz etmişti. Ama ona dokunuşundan, gözlerinin yeşil ateşten dillerle canlanışından sonra o kadar da korkunç gelmemişti. Onun hınzır dilinin ağzını okşadığını, dudaklarının dış hatlarını çizdiğini hayal etti.

Bu hayaller, sadece o yanındayken yaşadığı şaşırtıcı semptomların daha da artmasına neden oldu. Karnı çırpınıyor, boğazı düğümleniyor ve kalbi göğüs kafesine doğru çılgınca çarpıyordu.

Bu tam bir delilikti. Dominick'i bu şekilde düşünmemeliydi.

Yine de, tüm dünyaya Londra'nın en kötü şöhretli alçaklarından biri tarafından kur yapılan bir kadın gibi görünmek için elinden geleni yaparak devam etti.

Gezintiye her zamanki gibi yakışıklı bir şekilde, yeni kestirdiği saçları ve vücudunun uzun, zayıf hatlarını avantajlı bir şekilde sergileyen kıyafetleriyle gelmesi de bu duruma yardımcı olmamıştı. Omuzlarının ceketinin dikişlerini nasıl gerdiğini fark etmemeliydi. Uсталıkla karıştırılmış saçlarını görünce parmaklarının kaşınması, sanki parmaklarını o samur buklelerin arasında gezdirmeyi arzuluyormuş gibi görünmemesi gerekirdi.

O yapmadı.

Calliope Barrington, bu öğleden sonrayı onurlu bir şekilde atlatacak ve bu uygunsuz düşünceleri aklından çıkaracaksın!

"Evi ziyaretimizin amacının ne olduğunu ve orada ne kadar kalmamızı beklediğinizi sorabilir miyim?" Nick, Hastings'in kendilerine katılmasını beklerken sormuştu.

Diana kocasının gelmesini sabırsızlıkla bekliyor gibiydi, emlak müdürlerinden biriyle yaptığı toplantıyı zamanında bitiremediği için ona kızgındı. Pencerenin yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, onlara hiç aldırış etmiyordu.

"Biz patroniçeler her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için ayda bir kez evi ziyaret ederiz," diye cevap verdi, ses tonunu hafif tutmaya çalışarak. "O zaman tesisi gezer ve dikkatimizi gerektirebilecek her şeyi not alırız-

onarımlar, malzemeler ve benzerleri. Evin yöneticisi ve çocukların eğitiminden sorumlu öğretmenle bir araya gelerek onlara yardımcı olmak için yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını soruyoruz. Daha sonra yetimleri ziyaret ederek vakit geçiriyoruz."

Nick dalgınca başını salladı ve ceketinin ceplerini karıştırdı. Sanki aradığı şeyi bulduğuna sevinmiş gibi göğsünü sıvazladı. Sonra o keskin yeşil gözler Nick'in gözleriyle buluştu ve Calliope'nin karnı tepki olarak sıkıştı.

"Çok iyi. Yolunuza çıkmamak ve mümkün olduğunca göze batmamak için elimden geleni yapacağım."

Bu bir tür şaka mıydı? Adamın, ördekler arasındaki bir tavus kuşu kadar göze çarpmama şansı vardı.

Diana bir yanıt veremeden odaya bir uşak girdi. Diana canlanmıştı ama sonra kapıdan girenin kocası olmadığını fark edince sıkıntıyla ofladı. Uşak Diana'ya bir kartvizit uzattı, sonra da eğilerek hanımına bir şeyler fısıldadı.

Calliope'ye anlamlı bir bakış atmadan önce, "Teşekkür ederim, onu içeri gönderin," diye cevap verdi.

Calliope kız kardeşinin sessizce ne anlatmaya çalıştığını anlayamadan uşak ortadan kayboldu ve yerine başka biri geçti. Kalbini küt küt attıran biri ve suçluluk duygusuna benzer bir şeyin ortasına yerleşmesine neden olan biri.

"Bay Lewes," diye boğuk bir sesle konuştu, bakışları Dominick'e kaydı ve sonra tekrar beklenmedik ziyaretçisine döndü. "Ne hoş bir sürpriz."

Kontese hafif bir selam verdikten sonra ona gülümsemek için döndüğünde güneş ışığı saçlarının altın buklelerinde parıldıyordu.

"Umarım bu uygunsuz bir zaman değildir. Yakınlardaydım ve sizi çağırmayı düşündüm, ama ..."

Dominick'i ilk kez fark ettiğinde yüzündeki gülümseme solup gitmişti. Şömineye yaslanmış, başparmağını küçük parmağını süsleyen yüzükle oynatan diğer adamı görünce gözleri hafifçe kısıldı.

"İyi günler, Lewes."

"Burke."

Calliope boğazına dolan mide bulandırıcı hissi bastırmak için yutkundu, neden bir şey yaparken yakalanmış gibi hissetmesi gerektiğinden emin değildi.

Yanlış. Bay Lewes'in onu Dominick'in yanında görmesi tam da istediği şeydi.

Calliope, "Aramanız ne büyük incelik," diyerek Bay Lewes'in dikkatini tekrar kendisine çekti. "Gerçi Hastings'in Londra Kimsesiz Çocuklar Bakım Evi'ne yapacağımız geziye katılmasını bekliyoruz."

"Ah, evet," diye yanıtladı Bay Lewes. "O yetimhanenin oldukça sadık bir hamisi olduğunuzu duydum. Zamanınızı çok iyi değerlendiriyorsunuz, Bayan Barrington."

Calliope kız kardeşine doğru başını sallayarak, "Diana da bir hamidir," dedi.

Bay Lewes'in kaşları sanki şok olmuş gibi havaya kalktı. "Gerçekten mi leydim? Hastings'le evlendikten sonra bu tür faaliyetlere devam ettiğinizi duyduğumda şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

Diana'nın kaşları çatılmıştı ve Calliope kendini böyle bir ifadeye vereceği en içgüdüsel tepkiyle boğuşurken buldu. Gözde talibi evli hanımların hayır işleriyle ilgilenmesinden hoşlanmıyor muydu? Bir kontla evlendi diye Diana'nın boş işlerle uğraşması gerektiğini mi düşünüyordu?"

"Daha az şanslı olanların hayatlarını iyileştirmeyi kendine görev edinen bir kadına hayranım," diye konuştu Dominick, sinsî bir gülümseme ağzını kıvrarak. "Bu, kulaklarının arasında havadan daha fazla bir şey olduğunu ve başkalarını kendinden daha fazla önemsedğini kanıtıyor. Bir hanımefendide bulunması gereken en değerli özellik. Sence de öyle değil mi Lewes?"

Bay Lewes sertleşirken Calliope nefesini içine çekmişti. Dominick'le aynı fikirde olmasa da, onun adama bu kadar açık bir şekilde meydan okuduğunu görmek sinirini bozmuştu. Onu kazanmasına yardım etmesi gerekiyordu, aşağılaması değil.

Bay Lewes telaşla, "Elbette," dedi. "Aksini ima etmek istememiştim. Bence Leydi Hastings ve Bayan Barrington kendilerini bu işe adadıkları için takdir edilmeli."

Dominick yüzüğüyle oynamaya devam etti, bakışları tereddütsüz Bay Lewes'in üzerindeydi. "Gerçekten de öyle."

"Pekâlâ," dedi Diana aniden, iki adam arasındaki gerginliği yarıp geçerek. "Görünüşe göre artık kocamı beklememize gerek yok. Ne yazık ki gözaltına alındı ve artık bize katılamayacak. Bay Burke, umarım tek eskortumuz olma görevini üstlenmeye hazırsınızdır."

"Londra'yı kıskandıracam leydim," demişti Nick, şömineden doğrulmuş ve Diana'ya, Calliope'un bir rahibenin cüppesindeki nişastayı eritebileceğinden emin olduğu türden bir gülümseme vermişti.

"Eğer başka bir refakatçiye ihtiyacınız varsa, size memnuniyetle yardımcı olurum," dedi Mr.

Lewes koymuştu.

Calliope'nin midesi bu karşılaşmadan sonra kendine gelebilseydi, bunu bir mucize olarak kabul ederdi. Çünkü aynı anda iki erkeğin arkadaşlığına katlanmak zorunda kalmaktan daha az istediği bir şey düşünemiyordu. Bir balo bir şeydi, çünkü bir tür tampon görevi görecektir kalabalığın varlığına güvenebilirdi. Ama ikisi dört kişilik partilerini oluştururken, Calliope öğleden sonrayı nasıl geçireceğinden emin değildi.

"Zorlamak istemeyiz," dedi Dominick. "Bayanlara eşlik etmeyi zaten taahhüt etmiştim ve Hastings'in refakati olmadan da bunu yapmak benim için zor değil."

Dominick'in ses tonundaki sertlik Calliope'u şaşırtmıştı. Sanki Bay Lewes'in bu gezide bulunmasını ondan bile daha az istiyormuş gibi konuşmuştu.

Hayır, sorun bu değildi. Bay Lewes'in yakınında olmasını istiyordu; her zaman istemişti. Asıl istediği Dominick'i uzaklaştırmaktı, böylece kısa bir dokunuştan başka bir şey yapmadan içinde alevlendirdiği çatışmayla boğuşmak zorunda kalmayacaktı. Ancak, kaba görünmeden bunu başarmasının hiçbir yolu yoktu, bu yüzden adamların odanın karşı taraflarından saldırmak üzere olan iki boğa gibi meydan okumalarını şaşkın bir sessizlik içinde izledi.

Bay Lewes her kelimesinde kararlılıkla karışık bir nezaketle, "Gerçekten, sorun değil," diye ısrar etti. "Aslında, Bayan Barrington'ın zamanının ve özverisinin bu kadar çoğunu alan davayı merak ediyorum."

Dominick tekrar itiraz etmeye hazır görünüyordu ama Diana ondan önce araya girmişti.

"Harika! İkinizin de yanımızda olması güzel olacak, değil mi kardeşim?"

Calliope, Bay Lewes'e yaklaşmadan önce ona sadece göz kırpan Diana'yı öldürebilirdi.

"Arabanın hazır olduğu bilgisini aldım. Gidelim mi Bay Lewes?"

Calliope iki çift erkek gözünün üzerine dikilmesiyle gerilmiş, sanki fiziksel olarak zıt yönlerde çekiliyormuş gibi hissetmişti. Ancak Bay Lewes, Diana tam önünde dururken kolunu uzatmak için odayı zorlukla geçebildi.

Bu yüzden, zoraki olduğu belli olan bir gülümseme sundu ve bükülmüş kolunu Diana'ya doğru uzattı. Dominick de aynısını Diana'ya yaptı ve dördü birlikte eve doğru yola koyuldular.

Şimdi Calliope arabanın içinde oturmuş, bu ziyaretin bir an önce bitmesi ve Dominick'ten mi yoksa Bay Lewes'ten mi kaçmak istediğinden emin olamıyordu.

İki adam onun hislerini bastırıyordu -Bay Lewes onun yanındaki koltuklara yakın oturuyor, her itiş kakışta kolu onunkine değiyor, Dominick ise arabanın kendi tarafından onu izlediği gerçeğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Diana özel bir şey konuşmuyordu ve Dominick de ona kulak verip yeri geldiğinde cevap vererek takdire şayan bir iş çıkarıyordu. Ama delici bakışları Calliope'den hiç ayrılmıyordu ve bu da Diana'nın oturduğu yerde kıpırdanmamasını zorlaştırıyordu.

Arabaya vardıklarında neredeyse açık olan kapıya doğru hamle yapacaktı, uşak basamakları yerleştirmiş, onların inmesini bekliyordu. Bunun yerine soğukkanlılığının her zerresini topladı ve Bay Lewes'in aşağı inip elini uzatmasını bekledi, Diana'nın değil onun bakışlarına dikkatle baktı.

Arabanın içinden alçak, erkeksi bir ses yükseldi -Dominick, fark etti. Seste ağır bir onaylamama vardı ama Calliope onu duymazdan geldi ve Bay Lewes'in elini tuttu. Onu yetimhanenin ön kapısına doğru götürürken, kendine bugünü en iyi şekilde değerlendirmesini söyledi. Kendisi ve Dominick hakkında dedikodu yaymak için çalışmak yerine, şimdi önümüzdeki birkaç saati gerçekten istediği adamın yanında geçirebilirdi. Bir an için aklını kaybetmiş, en önemli şeyi unutmuştu. Başka bir adamın dokunuşunun onu bu şekilde etkilemiş olması önemli değildi. Bay Lewes tarafından bu şekilde dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu henüz bilmiyorken, bu tepkinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu nasıl bilebilirdi? Dominick bir fahişeydi, bu da ona yaptığı ya da söylediği şeylerin özel bir yanı olmadığı anlamına geliyordu. Muhtemelen flört etmek ve baştan çıkarmak onun için ikinci doğasıydı. Neden bundan daha fazlasını yapsındı ki?

Pirinç kapı tokmağını kaldırırken derin bir nefes aldı ve Dominick'i zihninden uzaklaştırdı - hemen arkasında dururken zor bir başarıydı ama imkânsız değildi.

"Şehrin böyle... talihsiz bir bölgesinde bir yeri ziyaret etmek sizin için güvenli mi?" Bay Lewes etrafına bakarken burnunu kırıştırarak sordu.

Yetimhane en çok ihtiyaç duyulan yerde bulunuyordu; Devil's Acre olarak bilinen kötü şöhretli bir gecekondu mahallesinden sadece birkaç blok ötede.

Westminster Sarayı'nın gölgesinde. Yuva, öncelikle yoksulluk ve kötülük çukurundan gelen yetimlere sığınak sağlıyordu. Binanın kendisi yeni inşa edilmişti, sadece beş yıllıktı ve umutsuzluk denizinde bir umut ışığıydı.

Calliope, "Batı Yakası'nda böyle bir yere pek ihtiyaç yok, eminim siz de kabul edersiniz," diye cevap verdi. "Hanımefendiler buraya asla yalnız gelmezler ve güneş battıktan sonra da gelmezler. Ayrıca evde, sakinlerini her türlü kötü niyetli kişiye karşı koruyabilecek büyük, güçlü hizmetkârlar çalışıyor. Burada tamamen güvendesiniz Bay Lewes."

"Birkaç yankesici ve dilenciden korkmuyorsundur herhalde, Lewes?" Dominick çekıştirdi.

Bay Lewes'in kolu Calliope'un elinin altında sertleşti. "Her beyefendinin yapacağı gibi, sadece şirketimizdeki hanımların refahı için endişeleniyorum."

O sırada kapı açıldı ve onları evin hanımı Bayan Fisher karşıladı. Onları görünce tumbul yüzünde bir gülümseme belirdi ve kapıyı ardına kadar açtı.

"Bayan Barrington, Leydi Hastings, geldiniz!" Geniş gözleri erkek refakatçilerine takıldı. "Peki bu kim?"

"Bayan Fisher," dedi Calliope eşikten içeri alınırlarken. "Sizi sevgili dostlarım Bay Lewes ve Bay Burke ile tanıştırayım. Hastings bugün bize eşlik edemeyeceği için bu iki beyefendi bu sorumluluğu üstlenme nezaketini gösterdiler."

Bayan Fisher, "Girin, girin," diye ısrar ederek onları geniş giriş holüne doğru itti; hol üç yöne ayrılıyor ve dar bir merdivenle üst katlara çıkılıyordu. "Diğerleri çoktan toplandı ve birazdan çay servisi yapılacaktır. Mutfağa toplantıya iki kişinin daha katıldığını haber vereceğim. Burada olmanıza çok sevindim! Bu ay ilgilenmemiz gereken bir dizi konu var..."

Bayan Fisher gevezelik etmeye başladığında Calliope'nin aklı sık sık olduğu gibi başka yerlere gitti. O çok değerli bir kadındı; kendi çocuğu olmamış bir duldu ve şimdi hayatını Londra'nın kayıp çocuklarını yetiştirmeye adanmıştı. Calliope ve diğer patroniçeler, kendisinden önce bu görevi yürüten kadının zalimce uygulamalarını öğrendikten sonra onu yeni müdür olarak atamışlardı. İş arayan bir öğretmen olan yeğenini de hemen özel öğretmen olarak tavsiye etmişti. Birlikte, evi kendilerinden önce yöneten herkesten daha sorunsuz bir şekilde idare ettiler.

Bayan Fisher'ı sol koridorda takip ederek, evin genç hanımlarının çoğunun bakımına yardım ettiği bitki ve sebze bahçesine açılan bir dizi Fransız kapısını geçtiler. Bu gibi toplantılar ve müstakbel yeni müşterilerin ağırlanması için ayrılmış küçük bir odaya girdiler. Diana dekoru ve mobilyaları finanse etmiş, evi destekleyen insanların kendilerini evlerinde hissedecekleri lüks ve rahat bir alan sağlamıştı.

Oda tanıdık yüzlerle doluydu; bazıları eşlerini de getirmiş olan evin diğer patroniçeleri. Lewes, Calliope'i oturtmak için boş bir koltuk buldu ve ayakta durarak onun omzunda gezinmeyi tercih etti. Calliope ellerini kucağında kavuşturdu ve Dominick'i çok yakından izlememek için elinden geleni yaptı. Adam bir kez daha odadaki tüm gözleri üzerine çekmişti. Wrenworth Kontu'nun kötü şöhretli oğlu Dominick Burke'ün aralarında olduğu haberi yayıldıkça kadınlar arasında birkaç alçak fısıltı dolaşıyordu.

Varışlarından kısa bir süre sonra çay servisi yapıldı ve fincanını alıp şeker ve sütle doldurarak dikkatini dağıttığı için minnettar oldu. Sonra, toplantının başlamasını beklerken tüm gözler onun üzerine çevrildi. En çok da odanın gölgeli bir köşesindeki kanepeye tünemiş, fincanı ve tabağı bir dizinin üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duran adamın bakışları onu izliyordu. Boğazını temizledi ve çayından bir yudum aldı, ardından fincanı bir kenara bırakıp Bayan Fisher'ın kendisine uzattığı kâğıdı almak için uzandı; kâğıtta evin bir aylık ihtiyaçlarının tam olarak maliyetlerine göre ayrılmış bir listesi vardı.

Sesini ararken, elindeki işle ilgilenmek için elinden geleni yaptı. Kaçınılmaz bir hayalet gibi görüş alanının çeperinde beliren Dominick'in farkındalığını hiçbir zaman tam olarak üzerinden atamadı.

Uzun bir öğleden sonra olacaktı.

CH A 9 T k R 6

"GörünüŖe göre dünyanın sonu yakında gelebilir. Pencereleğinizden dışarı bakın ve uçan domuzlar için hava durumunu gözleyin. Abarttığımı mı düşünüyorsunuz? İkna olmak için dün öğleden sonra gördüğüm manzaraya şahit olmanız yeterli. W Kontu'nun o meşhur oğlu... bir hayır kurumuyla birlikte Londra'daki bir kimsesizler yurdunu ziyaret ediyordu. Böyle bir günü göreceğimi hiç düşünmemiştim! Tabii ki, bu sadece yurdun hamisi olan bir varis meselesi de olabilir. Aslında, söz konusu parti arasında geleceğın vikontunu da gördüm. GörünüŖe göre çıta daha yeni yükselmiş."
The London Gossip, 3 Eylül 1819

A Calliope'nin sadece bir azize değıl, aynı zamanda çok da iyi bir kadın olduğı ortaya çıktı. Patroniçe ve Komite Organizatör. Dominick vardı Kadınların yetimler, fonlar ve bu toplantılarda yaptıkları diğler şeyler hakkındaki gevezeliklerini dinleyerek esnemeye neden olacak bir öğleden sonraya hazırđı. Çay için minnettardı, çünkü onu içmek ona yapacak bir şey verecekti koltuğa gömölüp uyuklamaktan başka bir şey yapamam.

Calliope'nin parasını verdiğı evi ustalıkla kavrayışının yanı sıra etrafındaki insanlara kendinden emin bir şekilde hükmederek komitenin kontrolünü ele almasına daha fazla şaşıramazdı. Kız kardeşi hariç, buradaki kadınların çoğı ondan on yıl ya da daha fazla yaşlıydı, ancak onun tek bir sözüyle dikkat kesiliyorlardı. O hükmediyordu

En katı mürebbiyeler gibi, Bayan Fisher'ın listesindeki notları not ediyor, o da evin ihtiyaçları ve bu ayki fonların tahsisi konusundaki tartışmayı yönetiyordu.

Dominick görünürde tek bir kâğıt parçası bile olmadan rakamları kafasında evirip çevirmekte her zaman usta olmuştu. Calliope ve komitesi konuşurken, onlar çeşitli harcamaların lehinde ya da aleyhinde oy kullanırken zihninde ekleme ve çıkarma yapmaktan kendini alamıyordu. Calliope'nin notlarını tutuşunu izlerken, onun da aynı şeyi yaptığını fark etti; rakamları kafasında evirip çeviriyor ve hesaplamalarını sorgulamadan, komiteye halihazırda ayrılmış olan paralara dayanarak bir şeylerin karşılanıp karşılanamayacağını bildiriyordu.

Toplantının sona erdiğini duyurmak için ayağa kalktığında bir buçuk saat geçmişti. Nick ayağa kalktı ve el değmemiş çayını bir kenara bıraktı, zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını fark etti, Calliope'un zevk aldığı çok belli olan bir konuda başarılı olmasını izlemeye kendini o kadar kaptırmıştı ki. Evi gezerken onu takip etmek için diğerlerinin arasına karıştığında onu savaşa giden birlikleri yöneten bir general olarak hayal edebiliyordu. Bay Lewes kolunu uzattı ama Calliope bunu reddetti, onun yerine koridorlarda ilerlerken kaleminin ucuyla not almaya devam etmeyi tercih etti.

Kimsesizler yurdu hiç de hayal ettiği gibi değildi, Nick daha önce böyle bir yere hiç girmemişti. Her odanın aydınlık dekoru, ateş yakmak için bol miktarda kömür, oyuncaklar, kitaplar ve hatta çocukların her öğünde yedikleri doyurucu yiyecekler, hamilerinin çabalarını açıkça ortaya koyuyordu.

Onları boş okul odasına götürdü ve öğretmen Bay Young ile tanıştırdı ve okul odasının ihtiyaçları hakkında kendisiyle görüştü. Daha sonra onları, içinde bir klavsen, keman ve lavta bulunan küçük, dar bir alan olan bitişikteki müzik odasına götürdü ve komitenin geri kalanına, mevcut enstrümanları genişletme çabalarının bir sonraki toplantılarında başlayacağını bildirdi. Evin her küçük kanadında üç dış avlu vardı; biri bitki ve sebze bahçesine, biri çiçek yetiştirmeye, diğeri de oyun oynamaya ayrılmıştı.

Oradan üst katlara çıktılar ve burada yaş ve cinsiyete göre ayrılmış yatakhaneleri incelediler. En üstteki odanın bebekler için bir kreş olduğu ve duvardan duvara çocuklarla dolu olduğu ortaya çıktı.

beşikler. Önlüklü üç kadın yumuşak mırıltılar ve mırıldanmalarla onlara bakıyordu, bebeklere olan sevgileri açıktı.

Doğal olarak, beraberlerindeki kadınlar bebekleri görünce huşu krizlerine girdiler ve iç çeken bir kuş sürüsü gibi aşağı indiler. Bebekler kucaklara alınıp etrafta dolaştırılıyor, her kadın bebeğinin yaptığı bir şey üzerine soluk soluğa kalıyor ya da haykırıyordu.

Calliope bile notlarını bir kenara bırakıp çömeldi ve en az iki yaşında bir bebeği kucağına aldı, sanki onu kendi doğurmuş gibi doğal bir şekilde zıplatıp mırıldandı. Nick kapının çerçevesine yaslandı ve Martin Lewes'in Calliope'ye doğru ilerleyişini izledi. Adam çok yakınında durup başını eğerek kulağına bir şeyler mırıldanırken dişleri sıkıldı. Kadın adama gülümsedi, sonra da bebeği ona doğru itti. Lewes tereddüt etti, kaşları kararsızmış gibi çatıldı ama Calliope ona cesaret verici bir gülümseme sundu ve Nick'in anlayamadığı bir şey söyledi. Çenesini gıcırdatmaktan dişleri ağrımaya başlamıştı, onları bir arada görünce, Calliope bebeği Lewes'in kollarına verince ve gözlerinde öyle bir hayranlıkla ona bakıyordu ki, Nick kendini fiziksel olarak hasta hissetti.

Hissettiklerini kabul etmek istemiyordu ama onları izledikçe daha da belirginleşiyordu.

Kıskançtı. Hayır, bu çok hafif bir terimdi, ama görünüşe göre işe yarayacak tek terim buydu. Aklını başından alan, çenesini sıkın, karnını çalkalayan, öldürücü bir kıskançlık onu kuşatmıştı. Çünkü aralarındaki bebeği şımartmalarını izlemek ona sadece bu ikilinin eninde sonunda kendi çocuklarına sahip olacakları gerçeğini düşündürüyordu. Lewes'in bebeği tutarken rahatsız ve tamamen doğallıktan uzak görünmesi ya da nihai bir evliliğe doğru gerçek bir ilerleme kaydetmemiş olmaları önemli değildi. Nick işini iyi yaparsa, yıl sonuna kadar evlenmiş olacaktı ve bu da bebeklerin hemen arkasından geleceği anlamına geliyordu.

Bu da ona sadece bir çiftin üremek için ne yapması gerektiğini düşündürüyor, bu da kıskançlığın kaşındırıcı, yakıcı hissini daha da kötüleştiriyordu. Lewes'in Calliope'u yatağa attığını düşününce, Nick'in asla sahip olamayacağı bir ayrıcalıkla derisinden fırlayacakmış gibi hissetti.

"Birlikte çok güzel görünüyorlar, değil mi?"

Nick gözlerini kırptırdı ve Diana'yı yanı başında, uyuyan yeni doğmuş bebeğini zıplarken buldu. "Evet," diye itiraf etmek için kendini zorladı, ancak kelimenin tadı dudaklarında ekşimişti. Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı, Lewes'in altın rengi keskin ama hoş bir renkti.

Calliope'nin karanlık güzelliğiyle tezat oluşturuyor.

"Elbette hiçbir şey garanti değil. Lewes kendini açıklamakta yavaş davrandı. Kim bilir? Belki başka bir hayranı kendini gösterir ve gerçek bir rekabet ortamı yaratır."

Nick kaşlarını çattı, Calliope'un dikkatini çekmek için başka bir adamın yarıştığı düşüncesine zaten sinirlenmişti. Lewes yanındayken şiddet dürtülerini kontrol altında tutmakta yeterince zorlanıyordu.

Diana'nın gülümsemesi sinsileşti, gözleri kız gibi bir muziplikle parladı. "Ah evet. Bunun olduğunu şimdi bile görebiliyorum."

Kadının *kendisinden* bahsettiğini anlayınca irkildi. Ki bu çok saçmaydı. Diğer adamı yakalamasına yardım etmesi için tutulmuştu ve bu fikrin arkasında Diana'nın kendisi vardı. Onun için ne kadar saçma bir öneriydi bu! Gözlerini ya da ellerini ondan uzak tutmak ne kadar zor olursa olsun, kesinlikle Calliope'nin peşinden gidemezdi. Bu söz konusu bile olamazdı.

"Seni bırakmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm küçüğüm," diye mırıldandı Calliope bebeğine, onu dağınık oyuncakların arasında halının üzerine geri koymadan önce. "Ama diğer çocuklara bakmalıyım. Yakında tekrar görüşeceğiz, tatlım."

Çocuğun başını okşayarak diğer hanımların bebeklerini geri vermelerini ve yola devam etmeye hazırlanmalarını istedi. Çocuk odasına doğru birkaç özlüm dolu bakış atıldı ama sonunda aşağıya indiklerinde çocukların boş zamanlarını geçirdikleri geniş, havadar odanın artık istila edilmiş olduğunu gördüler. Öğle yemeklerini yeni bitirdikleri için, görünüşe göre derslerine dönmeden önce biraz dinlenmelerine izin verilmişti.

Nick sadece ayakta durup her şeyi içine çekebiliyordu. Uyumsuz sandalyeler, büyük kitaplıkların çevrelediği bir ocağın yanına dizilmişti. Bazı büyük çocuklar orada oturmuş kitap okuyor, bir tanesi de dizine tünemiş küçük kardeşine benzeyen biriyle hikâyesini yüksek sesle anlatıyordu. Bir köşede küçük erkek çocukların elinde teneke askerler sahte bir savaşa girerken, diğer köşede kız çocukları bebekleri sallıyor ve şımartıyordu. Toplar ileri geri uçuyor, atlama ipleri havada savruluyor ve topaçlar döşeme tahtaları üzerinde sekiyordu. Gürültü neredeyse sağır ediciydi; kahkahalar, bağırışlar ve ayırt edilemeyen kelimelerin bir karışımıydı.

Arkadaşları dağıldı, Lewes odanın çevresinde dolaşırken Calliope'ye yakın durdu, notları ve kalemi hazırda. Diğer patroniçeler odasına yayılmış, çeşitli selamlıyorlardı.

ve önemsiz saçmalıklarla ilgili çocukça hikayeleri sabırla dinlemek.

Nick köşede boş bir sandalye bulup oturmaya gitti, kendini toparlamak için herkesten biraz uzak kalmaya ihtiyacı vardı. Kendisinden hoşlanmayan bir kadına karşı duyduğu şaşırtıcı sahiplenme duygusu onu hazırlıksız yakalamıştı. Bir kadının peşinden koşmak ona göre değildi. Biri onu istemiyorsa, ona sahip olmayı isteyecek başkaları da vardı. Diğerlerinin hepsinden faydalanabilecekken, neden kendisini reddeden biriyle ilgileysin ki?

Uyku ve iyi, sert bir sikiş; ihtiyacı olan buydu. Ölse bile bu gece ikisini de başaracaktı ama şimdilik Lewes'in boynunu kırmadan öğleden sonrayı atlatabilirdi.

Sandalyeye ulaştığında, sandalyenin arkasına büzülmüş, başını dizlerine gömmüş bir çocuk buldu.

"Bu ne?" diye mırıldandı, sandalyeyi çekti ve çocuğa daha yakından bakmak için çömeldi. "Burada saklanarak ne yapıyorsun?"

Kumral saçlarının altından mavi bir göz Nick'e baktı, bir köşesinden tombul bir gözyaşı süzülüyordu. Çocuk altı yaşından büyük olamazdı, incecik vücudu Nick'e eve gelmeden önce hayatında iyi bir yemek yemediğini söylüyordu.

"Görmelerini istemedim," dedi çocuk yumuşak hıçkırıklar arasında. "Ağladığım zaman beni daha çok kızdırıyorlar."

Çocuğun bakışlarını aralarında top oynayan bir grup delikanlıya doğru takip etti. Aynı yaşta ya da biraz daha büyük olabilirlerdi ama köşede sinmiş küçük çocuktan daha iyi beslendikleri ve daha güçlü oldukları belliydi. Delikanlıya acımak onu bunalttı, çünkü buraya ait olmayan birinin işaretlerini açıkça fark etmişti. Evde yeni olduğu için mi, yoksa diğerleri kadar güçlü olmadığı için mi bilinmez, yalnızdı, yalnızdı ve korkuyordu.

"Burada ben varken kimse sana gülmeyecek. Arkadaş olduğumuza karar verdim, sen ve ben. Adım Dominick, ama bana Nick diyebilirsin. Senin adın ne?"

"Thomas."

"Bu iyi, güçlü bir isim. Ayağa kalk, Tom."

Nick ayağa kalktı ve delikanlıya ayağa kalkması için yer verdi. Temiz giysiler giymiş olmasına karşın, giysiler ince bedeninden sarkıyor, omuzlarındaki çıkıntıya dikkat çekiyordu. Çocuğun kemiklerinin biraz yağlanması için aylarca doyurucu yemekler yemesi gerekecekti.

Göğüs cebine uzanarak kâğıt destesini çıkardı ve havaya kaldırdı. "*Vingt et un* nasıl oynanır biliyor musun?"

Thomas burnunu kırıştırdı ve başını salladı. Nick kartları bir elinden diğerine yumuşak bir şangırtı ve hışırtıyla geçirip karıştırmaya başlayınca gözleri büyüdü.

"Hayır, lordum."

"Hayır lordum," diye çıkıştı Nick. "Nick, hatırladın mı? Ve sana öğreteceğim. Buraya otur."

Birlikte yere uzandılar, bağdaş kurdular ve birbirlerine baktılar. Nick desteyi aralarına koydu, sonra tekrar ceketine uzandı.

"*Vingt et un bir centilmen* oyunudur, çoğunlukla şans ama biraz da beceri gerektirir. Nasıl hesap yapılacağını biliyor musun?"

Nick bir mendille birlikte küçük bir kese çıkarınca Thomas gözlerini kocaman açarak, "Evet," dedi.

Çocuğa içinde ne olduğunu göstermek için keseyi açtı ve mendili açıp içindeki şekerlerden beş tanesini ketenin üzerine döktü.

"Normalde beyefendiler bu oyunda para üzerine bahse girer, ama bugün tatlılar için oynayacağız."

Özlem dolu mavi gözler Nick'in ortaya çıkardığı karameller ve nane şekerlerine sabitlenmişti. Kesenin içinde bunlardan daha fazlası, ayrıca limon damlaları, çikolatalı trüfler ve şekerli erikler vardı.

"Bakalım kaç şeker kazanabileceksin, değil mi?"

Nick delikanlıya ilk kartını dağıttı, sonra da oyunun temellerini anlatmaya başladı. O ve Thomas kendilerini oyuna kaptırdıkça odanın gürültüsü de azaldı. İlk beş şeker için bahse girildiğinde -çocuk ikisini kendisi için kazanmış ve üçünü Nick'e kaybetmişti- iki çocuk daha gelmişti. Oyundan çok şekerlerle ilgileniyor gibiydiler ama Nick onlara sadece oturmalarını söyledi ve sonra da onları oyuna dahil etti. Oyun ilerledikçe Thomas'ın gözyaşları unutulmuş gibiydi ve diğer bir grup da izlemek için etrafta toplanmıştı.

Ne olduğunu anlamadan bir saat geçmişti ve şeker kesesini neredeyse tüketmişti. Thomas dağıtıcılığı devralmış, onunla dalga geçen çocukların bile dikkatini üzerine çekmişti; her biri oyunda ve Nick'in mendilinin üzerinde duran şekerleme kümesinde bir sıra istiyordu.

Bir şekerleme kemirirken, komitenin birkaç üyesinin çocuk grubunun kenarında toplandığını ve ne olacağını merak ettiklerini görmek için başını kaldırdı.

dikkatlerini çekmişti. Aralarında Calliope de vardı ve tanık olduğu Şeye Şaşırmış görünüyordu; meraklı bakışları çocuklardan ve yere serilmiş kartlardan Nick'e kaydı.

Kadının yüz ifadesini okuyamıyordu, bu yüzden o kara gözlerde gördüğü Şeyin onaylamama olup olmadığını merak etti. Çocukları kumarla tanıştırmamanın iyi bir fikir olmayabileceği aklına gelmemişti ama bunun yeterince masum olduğunu d ş nm şti. Umarım daha sonra Thomas'ın yatakhaneinde gizli bir oyun kulübü kurduğunu söyleyerek ona gelmezdi. Bu eğlenceli düşünce karşısında dudaklarında bir g l msemi belirdi ve delikanlının diğer çocuklarla daha iyi ge inmesine yardımcı olacaksa bunun iyi bir Şey olduğunu düşündü.

Çocukların artık oyun konusunda yardımına ihtiya ı olmadığına karar vererek yanlarından uzaklaştı ama Lewes'in bir kez daha Calliope'un dikkatini çektiğini görünce hayal kırıklığına uğradı. İkili, oldukça samimi görünen bir sohbet için pencereye doğru ilerlemişti. Adamın bakışları o kadar dikkatle Calliope'un üzerindeydi ki Nick adamın gözlerini oyma arzusuna kapıldı.

Hizmetlerine daha uzun süre ihtiyaç duyulmayacak gibi görünüyordu; anlamadığı nedenlerden ötürü göğsüne bir buz kütlesi yerleştiren bir ihtimaldi bu.

CALLIOPE BAKIşLARINI DOMINICK'IN GERI ÇEKİLEN SIRTINDAN AYIRARAK

bir i   ekiş. Her Şeyini vermesi gereken adam tam karşısında dururken, onun dikkatinin bu kadar çoğuna hükmetmesi canını sıkıyordu.

Bu kez Dominick,  nceki suçlardan tamamen farklı nedenlerle dikkat dağıtıcı olduğunu kanıtlamıştı. Her zaman Şeytani bir yakışıklılıkla, cebinde taşıdığı Őekerler kadar çökmüş ve g nahk r görünmesi yeterince kötüydü. Çocuklarla ilgilenirken doğuştan yetenekli olduğunu kanıtlayarak yaraya bir de hakaret eklemek zorunda mıydı? Kendilerine engel olamıyorlarmış gibi ona akın etmişlerdi -sanki herhangi bir balo salonundaki herhangi bir kırmızı kanlı kadın gibi, cazibesi ve coşkulu sırtışıyla çekilmişlerdi. Sabırlı davranmış, bir yandan kart dağıtıp tatlı dağıtırken bir yandan da başını eğip şu ya da bu çocuğu dinlemişti. Onları bu amaçla yanında getirdiğini fark ettiğinde kalbi göğsünde küçük bir takla atmıştı. Londra Yuvası'na gelirken, kimsesiz çocuklara nezaket göstermek için elinden geleni yapmış, onlara sanki kendisinden hiç de aşağı değilmişler gibi davranmıştı. Yetimler onu kartları ve

tatlıları, bağışları için patroniçelere yaptıklarından çok daha kolay bir şekilde veriyorlardı.

Başını hafifçe sallayarak, onunla bir şeyler konuşmak niyetiyle kendisini odanın uzak tarafındaki pencereye doğru yönlendiren adama döndü. Dominick'in odanın diğer ucuna doğru ilerleyişini dudaklarını büzerek takip ediyordu ve şimdi ona dönüp araştıran bir bakışla bakıyordu.

"Sanırım daha önce size yanlış bir izlenim vermiş olabilirim," dedi özür dileyen bir yüz ifadesiyle.

"Nasıl yani?"

Başını, kapıların yanında durup birkaç hanım patroniçeye iyi günler dileyen Diana'ya doğru eğdi. Turlarını tamamlamışlardı ve şimdi evdeki görevlerini yerine getirmiş olarak ayrılmaktan memnundular.

"Kız kardeşinizin Hastings'le evlendikten sonra aktif himayesini sürdürmesine şaşırıyorum, onaylamadığım şekilde anlaşılmış olmalı."

Calliope dudağını ısırdı, onu zaten suçlu hissettiğinden daha fazla suçlu hissettirmek istemiyordu.

"İtiraf etmeliyim ki bu beni şaşırttı ama şaşırtmamalıydı. Sanırım çoğu erkek, evlendikten sonra hanımların genç kızlık uğraşlarını bir kenara bırakmalarını bekliyor. Hayırseverlik kesinlikle teşvik edilse de, yıllar içinde birkaç patroniçe kaybettik - düğünlerinin ardından bu kadar aktif bir rol üstlenmemeyi tercih edenler. Ancak gördüğünüz gibi, birçoğu kocalarını davamızın önemi konusunda ikna etmiş olan epeyce evli hamimiz var."

"Ve bunun için onları takdir ediyorum," dedi Bay Lewes hemen. "Ben de *size* hayranım. Eminim bunu biliyor olmalısınız. Bugün sizi çalışırken izlemek oldukça ilham vericiydi. Çabalarınız konusunda çok tutkulu olduğunuz açık."

"Hem de çok. Britanya gibi güçlü ve zengin bir imparatorluğun talihsizlere bakma konusunda bu kadar kötü bir iş çıkarması sizi rahatsız etmiyor mu? Burada, Westminster Sarayı'nın hemen ötesinde, yoksulluk, cin veya diğer kötü alışkanlıkların kölesi olan ebeveynler tarafından terk edilen çocuklarla çevrili bir şekilde duruyoruz. Onların acılarını hafifletmek için bir şeyler yapabilecek olan bizler bunu yapmakla yükümlüyüz."

Bay Lewes ona gülümsedi ve kalbi ritminde tekledi. Ona sık sık gülümsemişti ama hiçbir zaman şimdiki gibi gülümsememişti. Dudakların hareketi ve dişlerin parlaması sevecen bir nitelik taşıyordu, gerçek ve tatlı.

"Beni hayrete düşürüyorsun, hem de en iyi şekilde."

Yüzü ısındı. "Teşekkür ederim, Bay Lewes."

Daha yakına eğildi ve sesini alçalttı. "Hadi ama... Sanırım artık bana Martin demenin zamanı geldi. En azından kimsenin duyamayacağı bir zamanda. Artık sadece tanıdık olmaktan çok daha fazlasıyız, eminim."

Calliope onun sözleri karşısında en geniş, en hanımefendiye yakışmayacak şekilde yayılma tehdidi gösteren gülümsemesini zapt etmek için mücadele etti. Umduğu şey bu değil miydi? Yeni kur yapmanın garip, boğucu aşamasını geçip sonsuza dek sürecek bir ilişkiye başlamalarını.

"Elbette, eğer uygunsuz olduğunu düşünüyorsanız-"

"Hayır!" diye araya girdi. "Tabii ki hayır. Katılıyorum... Birbirimizi yeterince uzun zamandır tanıyoruz, sanırım... Martin."

Dominick'in adını yüksek sesle ilk kez kendisinin söylediğini hatırlatan bir anı zihnini kurcalasa da, onun adını söylemek içinde küçük bir heyecan yarattı. Bu düşüncüyü bir kenara itti, kök salmasına ve bu anı mahvetmesine izin vermeyi reddetti.

"Ve sen de bana Calliope demelisin."

Elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Eldiveni ağzından ayrıldığı için temas yumuşamıştı ama kız alabildiği kadar hissi içine çekti. Bu dokunuşu geçen hafta yaşadığı dokunuşla kıyaslamayacaktı. İkisi kıyaslanamazdı ve ayrıca Martin onun geleceğiydi; bundan emindi. Dominick geçici bir araçtı ve Martin'le evlendikten sonra tamamen ortadan kalkacaktı.

"Bay Burke'ün nereye gittiğini bilmiyorum, bu yüzden sanırım arabayı geri almak bana düşüyor."

Calliope boynunu bükerek odaya baktı ama Dominick'ten hiçbir iz bulamadı. "Acaba nereye gitti? Gidip onu bulsam iyi olacak."

Martin bundan memnun görünmüyordu ama Diana görünürde olmadığı için sadece başını salladı ve gitmek için döndü. Calliope de bu görevden pek memnun değildi. Talibiyle bu kadar ilerleme kaydettikten sonra, cariyesiyle tekrar yüz yüze gelmek konusunda isteksizdi. Ancak, amacına henüz ulaşmamıştı. Dominick'e hâlâ ihtiyacı vardı, bu da onunla ilgili tuhaf ve istenmeyen düşüncelerini bir kenara itip yoluna devam etmekten başka çaresi olmadığı anlamına geliyordu.

Koridorda ilerlerken çocukların gevezeliklerinin gürültüsü donuk bir uğultuya dönüştü ve açık kapılardan kayıp kızından bir iz var mı diye baktı.

eskort. Kanadın sonuna ulaştığında, dışarı açılan açık bir kapı gözüne çarptı ve aradığı şeyi bulmak için içeri baktı.

Dominick bahçedeki taş bankta oturmuş, evin genç hanımlarının çabalarıyla çevrelenmişti. Alanın her yerinde bir dizi çiçek açmış, şurada burada birkaç çıplak toprak parçası yeni bir yaşamın filizlenmesini bekliyordu. Küçük alanda tek başınaydı, taş duvar onu dış dünyadan koruyor, hatta şehrin ötesinden gelen gürültüyü biraz olsun bastırıyordu.

"Beklemekten sıkıldın mı?" diye sordu avluya çıkarak. "Martin'in arabayı getirmeye gittiğini bilmek sizi mutlu edecektir."

Kadının sesiyle kaskatı kesildi. Elleriyle bir şeyler yapıyordu ama onunla yüzleşmek için döndüğünde durdu ve bir bacağını bankın üzerine atarak üzerine oturdu.

Koyu renk bir kaş yukarı doğru kalktı. "*Martin* mi?"

Bahçeye doğru bir adım daha attı ve omuz silkti. "Beni kendisine Hristiyan ismiyle hitap etmeye davet etti. Bu hoş ve şaşırtıcı bir gelişme ama ben de bunu umuyordum."

"Elbette," diye cevap verdi, sözleri alaycılıkla doluydu. "Düğün davetiyemin her an gelmesini bekliyorum."

Calliope kaşlarını çatı, sesinin neden bu kadar sert çıktığından emin değildi. "Hedeflediğimiz şey bu, değil mi? Bu anlaşmanın bitmiş olmasından memnun olacağınızı düşünmeliydim, böylece başka birine geçebilirsiniz..."

Gözlerini indirdi, söylenmemiş sözlerinin zihninde çağrıştırdığı düşünceyle boynu ve yüzü alev alev yanıyordu.

"Yatağına girmeme izin verecek biri mi?"

Boğduğu düşünceleri zorla aralarına sokması onu şok etmemeliydi. Adam lafı dolandıracak biri değildi ve bunu her fırsatta kanıtlamıştı. Yine de, onu ne kadar rahatsız ettiğini bile bile bunu yapmaya devam etmesi onu öfkeliendiriyordu.

"İlginç," diye mırıldandı, ellerine bakarak. Elinde oynattığı şeyin bir madeni para olduğu ortaya çıktı ve şimdi onu parmak eklemleri üzerinde ileri geri, ileri geri çeviriyordu. "Seninle sözleşmeli ve sana borçlu olduğum gerçeği, istediğim kadının peşinden gitmeme engel olmamalı."

Calliope kaşlarını çatı. "Öyle değil. İstedığınızı yapmakta özgürsünüz ama umarım zamanımız dolana kadar ağzınızı sıkı tutarsınız."

İnançsız bir kahkaha attı. "Bu kadar cömert olduğunuz için teşekkür ederim ama tek bir sorun var tanrıça. Denememe rağmen, elimdeki kadınlara biraz olsun ilgi göstermeyi başaramadım. Bu en lanet şey."

Ona nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Geçmişte herhangi bir kadının yapabileceği kadar özgür müydü? Yoksa bir fahişe olmak onu, yaşam tarzını finanse eden kadından iyilik beklemeye mi alıştırmıştı? Calliope bu tür konularda o kadar cahildi ki, bu onu asla hayal kırıklığına uğratmıyordu. Bu durum adamı anlamasını zorlaştırıyordu.

"Lewes ile flörtünüzün bu kadar hızlı ilerliyor olması belki de iyi bir şey. Seninle ne kadar uzun süre birlikte olursam, başka bir şey düşünmekte o kadar zorlanıyorum..."

Calliope'nin elleri titredi ve onları sakinleştirmek için sıktı. İçindeki bir şey onun sözlerine garip bir şekilde tepki verdi. Bir yanı geri çekildi, ne söyleyebileceğini tahmin ediyordu ve bunu duymak istemesinin yanlış olduğunu biliyordu. Diğer bir yanı ise bu sözlerin kaçınılmazlığına nefesini tutarak boyun eğdi ve bu beklentiyle içinden küçük bir ürperti geçti. Çünkü belki de misafir odasındaki o andan etkilenen tek kişi o değildi. Eğer o da bunu hissetmişse, o zaman hiçbir şey olmayan bir şeyi görmüyor, olmayan şeyleri hayal etmiyordu.

Aklı ona bu konuşmadan ve bu konuşmanın varabileceği noktadan uzak durması gerektiğini söylüyordu. Ama şu anda mantığına kulak vermekte zorlanıyordu. Uzun zamandır katı ve pragmatik davranmış, daha fazlasını arzulayan yanını görmezden gelmişti.

Ve böylece, onu lanetleyeceğini bildiği soruyu sordu. "Ne hariç?"

Parayı avucunun içinde çevirdi ve parmaklarını paranın etrafında kapattı, gözlerini ona doğru çevirdi. Kadının bakışlarını tutup ayağa kalkarken yüzünde mizahtan eser yoktu.

"Sen, tanrıça. Seni Lewes ile izliyorum ve adamın buna nasıl dayanabildiğini merak ediyorum. Sana bakıp da dikkatinin dağılmasını nasıl istemez?"

Calliope boğazındaki yumruk büyüklüğündeki yumruyu yuttu ve asla adım atmaya cesaret edemeyeceği bir yere adım atmasına neden olan dürtüsel dürtüyü bir kenara itti. Bu konuşma, bu *adam* tehlikeliydi ve eğer bundan namusu ve itibarı zarar görmeden kurtulmak istiyorsa bunu hatırlaması iyi olacaktı.

"Arzu önemsizdir," dedi, sesinin titreyen ellerinden daha istikrarlı olmasını umarak. "Kontrolsüzce ya da sonuçlarını düşünmeden temel dürtülerimize teslim olmak bizi hayvanlardan daha iyi yapmaz. Tutku kaybolur ve geriye sadece gerçekten önemli olan şeyler kalır. Arkadaşlık, uyumluluk, insanları birbirine bağlayan ve geçici hevesler yerine kalıcı bağlar yaratan ortak noktalar."

Adam tam karşısında, gözlerinin kenarlarının daha koyu bir yeşile dönüştüğünü görebileceği kadar yakınında durduğunda son sözü bir solukta kesildi. Geri çekilme dürtüsü, onunla yüzleşme ve sunduğu meydan okumadan geri adım atmama kararlılığıyla savaştı. Onun kollarında kendinden geçecek aptal bir genç kız değildi. Onunla yüzleşebilir ve buna dayanabilirdi.

Yapamaz mı?

"Acaba arzu ve tutkuyu hiç yaşamadığınız için mi böyle düşünüyorsunuz? Eğer yaşamış olsaydınız, her şeyi biraz daha farklı görebilirdiniz."

"Bundan oldukça şüpheliyim."

Gülümsedi ve uzanıp bir parmağıyla yüzünün yan tarafını okşadı. "Yani sırf bir kocan olsun diye yavan, tutkusuz bir evlilikle yetinecek misin? Lewes gibi, senin ne kadar güzel ve ilginç olduğunu ancak bir başkası fark ettiğinde görebilen bir adamla yetinebileceğini mi sanıyorsun?"

"Martin'le evliliğimin nasıl olabileceği hakkında en ufak bir fikriniz yok ve sadece size para ödediğim için bana en ufak bir uyarıda bulunuyorsunuz."

"Atı suya götürebilirsiniz ama. .. ne d e r l e r bilirsiniz.

Para olsun ya da olmasın, sanırım seni ondan çok daha önce gördüm." "Beni pek tanımıyorsun."

"Yeterince biliyorum. İnsanların seni küçümsemesinden korktuğun için ne kadar ateşli ve tutkulu olduğunu görmelerine izin vermekten korktuğunu biliyorum. Kimsenin sana fazla yaklaşmasına izin vermiyorsun çünkü bunun ait olmanı kolaylaştıracağını düşünüyorsun. Gerçekten hiç öpülmediğini söyleyebilirim."

Kaşlarını çattı, adamın söylediklerine konsantre olmaya çalışıyordu ama adam ona dokunmaktan vazgeçmeyince bunu yapmakta zorlanıyordu. Parmağı çenesini okşamış, saçının bir tutamının arasından geçmiş ve şimdi de boynunun yan tarafında yavaş bir yol izleyerek tam nabzının attığı yerde durmuştu. Etkisi, koluna dokunduğu zamanki kadar endişe vericiydi.

"Bu doğru değil. Birden fazla kez öpüldüm."

Adam kıkırdadı ve bu ses kadının varlığının merkezine titreşimler gönderdi. Kahkahası derin ve boğuktu, kalın ve dolgundu.

"Aşırı hevesli bir lordun özensizce güzel dudaklarınızı yalayıp yutmaya çalışması sayılmaz. O öpücüklerin tek birinden bile zevk almadığınıza bahse girerim."

Lanet olsun. Onu, o oldu Doğru. Öpücükler itibaren geçmiş talipler vardı en iyi ihtimalle underwhelming oldu.

"O adamlara karşı hiçbir şey hissetmiyordum, bu yüzden öpüşmeleri elbette zevkli değildi. Gerçekten hoşlandığım biriyle farklı olacağını hayal ediyorum."

Dominick parasını iki parmağının arasına alıp kızın önünde havaya kaldırırken gülümsemesi hınzırca bir hal aldı. "Bunu test etmek ister misin?"

Gözlerini kırıştırdı ve şaşkınlıkla madeni paraya baktı. "Anlamıyorum."

"Çok basit. Bir öpücüğün sadece bir öpücükle keyifli olabileceğini iddia ediyorsun.

Lewes çünkü ona hayranlık duyuyorsun. Hatta ona aşık olduğunuzu düşündüğünüzü bile söyleyebilirim. Yanılıyor muyum?"

"Hayır, pek sayılmaz. Henüz onu sevdiğimi söyleyemem ama... bir gün sevebileceğimi biliyorum. Seveceğim."

Sanki daha fazla açıklama arıyormuş gibi onu izledi. Belki de onun neden böyle hissettiğini bilmek istiyordu. Calliope, Martin Lewes'in bir erkekte aradığı her şey olduğu gerçeği dışında duygularını açıklayamıyordu. Dominick'in olmadığı her şeydi.

"Sanırım benden pek hoşlanmadığınızı da varsayabiliriz. İtiraz etmenize gerek yok, sizi rahatsız ettiğimin tamamen farkındayım. Beni kaba ve kibirli buluyorsunuz ve varlığıma sadece zorunluluktan katlanıyorsunuz. Ancak, henüz farkında olmadığınız bir şey biliyorum. Birbirlerinden hoşlansalar da hoşlanmasalar da iki insan arasında çekim ve arzu olabilir."

"Beni istediğini ama benden hoşlanmadığını mı söylüyorsun?"

Sorabileceği onca şey arasında saçma bir soruydu bu. Yine de o daha iyi düşünemedi kelimeler ağzından dökülüvermişti.

Şakacı bir sırıtışla kızın burnunu çimdikledi. "Ben öyle bir şey demedim. Senden gayet hoşlanıyorum tanrıça. Ama bence ben yeryüzünden düşsem bile sen her gece rahat uyuyabilirsin. Her neyse, mesele benim senden hoşlanıp hoşlanmadığım değil, senin teorini test etmeye hazır olup olmadığın." Bozuk para yüzünün önünde dalgalandı, sonra eğilmiş başparmağının üzerine yerleştirdi ve çevirmeye hazırlandı. "Tura gelirse, haklılığımı kanıtlamak için seni öpmeme izin verirsin. Yazı gelirse hemen gideriz ve bundan bir daha asla bahsetmem."

Calliope kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Böyle bir bahse gireceğimi düşünüyorsan delirmiş olmalısın."

"Benden hoşlanmadığınızı bildikten sonra bunun ne önemi var? Eğer teorin doğruysa, öpücüğüm diğerleri kadar tatsız olacak ve sen de haklı olduğunu bilerek benden memnun bir şekilde uzaklaşacaksın. Lewes'i bu kadar önemsiyorsan, tek bir öpücüğün seni etkilemeye yeteceğinden endişelenmemelisin."

"Olmayacak," diye tersledi, onu şimdiki rotasına sokan derin inançlarına meydan okuduğu için ona kızmıştı. "Ayrıca, Martin beni hiç öpmedi, bu yüzden karşılaştırma yapmak için bir temel yok."

"Olacak. Eğer tahminimde yanılmadıysam, çok yakın bir gelecekte karşılaştırma yapma şansınız olacak. Şimdi... ne diyorsunuz? Bir yazı tura, bir öpücük ... ya da belki de değil. Belki de kader sana güler."

Calliope omzunun üzerinden baktı, kapının sıkıca kapalı olduğunu ve bahçeye bakan pencerelerin tüm perdelerinin sıkıca kapatıldığını biliyordu. Tek bir öpücük ne kadar sürebilirdi -eğer bu saçma bahsi kazandıysa bile?

"Pekala. Şartlarınızı kabul ediyorum."

Dominick ondan bir adım uzaklaştı ve parayı çevirdi. Para yukarı doğru uçarken zaman durmuş gibi görünüyordu, inişinde bir uçtan bir uca dönüyordu. Calliope nefesini tuttu ve istediği sonucu bekledi. Tam olarak neydi bu? Onun kazanması ve bir öpücüğe izin vermek zorunda kalmaması mı? Adamın kazanması ve böylece onun hakkında yanıldığını kanıtlayabilmesi mi?

Avucuna düştüğünde nefesi hızlı bir iç çekişle onu terk etti. Avucunu diğer elinin tersine çevirip baş tarafı yukarı gelecek şekilde açtığında boğazı düğümlendi. Dominick'in yırtıcı bakışları onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı ve Dominick'in onu sersemleten bir hızla hareket etmesinden bir saniye önce niyetini hissetti.

Adam aralarındaki mesafeyi kapatıp Calliope'nin yüzünü tuttuğunda madeni para yere çarptı. Dudakları Calliope'nin dudaklarının üzerinde öylesine bir şefkatle gezindi ki, sersemledi. Kaba bir muamele ve acımasız bir ağız, alan ama vermeyen bir öpücük beklemişti. Bunun yerine, sert ama nazik dudaklarının ilk dokunuşuyla onun varsayımlarını yerle bir etti. Başparmakları elmacık kemikleri boyunca okşuyor, dudakları sanki ondan daha fazlasını koparmaya çalışıyormuş gibi itiyor ve dürtüyordu.

Bu ne yumuşak bir gagalamaydı, ne de tatlı bir uvertür. Bu düpedüz bir saldırıydı, pelüş dudaklar ve ağır nefeslerle yapılan bir saldırıydı, ağzının onunkinin üzerinden her geçişi

T u t u n m a k t a giderek zorlandığı direncini kırıp atıyordu.

Ellerini ona sarılmak için yukarı kaldırdı, dizlerinin kontrolünü kaybetmeye başladığında parmakları ceketinin kumaşında kıvrıldı. Adam sanki bunu hissetmiş gibi ellerini kadının yüzünden ve boynundan aşağıya, omuzlarının üzerinden beline doğru indirdi. Sonra onu kendine doğru çekti, her erkeksi çıkıntısı ona bastırdı. Kızın boğazından nefes nefese bir şok sesi kaçtı ve adamdan gelen derin, gürleyen bir mırıltıyla karşılık buldu. Sonra, dili şok edici bir şekilde alt dudağı boyunca kaydı, sıcak ve ıslak, ağzının dikişini okşadı. Sanki tatlı bir lezzetin tadına bakıyormuşçasına dilini gezdirdiği yerden bir karıncalanma hissi yayıldı ve Calliope buna daha fazla dayanamadı.

Onun kollarında eridi, başı geriye düştü ve dudakları hiç karşı koymadan ayrıldı. Başı dönüyor ve aklını kaçıırıyordu, adamın dili ağzına girip onunkine sürtünürken her parçası canlanıyordu. Hareketi tekrar tekrar tekrarladı, onu yanıt vermeye iten bir aciliyetle yaladı.

Onun hareketlerini taklit ederken ve dilini kendi diliyle okşarken, çekingen hareketlerle ve sonra daha emin vuruşlarla ona doğru geri iterken, çekingenlik eriyip gitti, ürkeklik unutuldu. Adamdan derin, gırtlaktan gelen bir inilti yükseldi ve huzurlu bahçenin neredeyse sessizliğini bozdu. Ses vahşiydi, tamamen kontrolsüzdü, bir ok gibi içinden geçip karnına saplandı ve ani bir çırpınıyla patladı.

Kadının sırtı adamın kollarının desteğine yaslandı, göğüsleri adamın göğsüne çarptı. Meme uçları, vücutlarının sürtünmesinden tedirgin olmuş bir şekilde sıkışmıştı. Dilinin her sıcak darbesi bunu daha da şiddetlendiriyor, aynı zamanda bacaklarının arasında nabız gibi atan bir his yaratıyordu.

Bu çok utanç verici bir duyguydu ama bir şekilde bu yüzden daha da çökmüş ve heyecan verici hale gelmişti.

Adam Calliope'nin ağzına karşı nefes nefese kalmış, öpüşme giderek daha vahşi ve ateşli bir hal almış, incelik yerini çiğ ve ilkel bir şeye bırakmıştı. Calliope tüm suçu ona yükleyemezdi, çünkü çok ahlaksız bir şekilde davranıyor, onun ağzına doğru miyavlıyor ve dudaklarının ve dilinin dokunuşundan başka bir şey yapmadan onu beslediği mutluluktan daha fazlasını yakalamak için parmak uçlarına çıkıyordu.

Şok, karnının alt kısmına sert bir şeyin bastırılmasıyla tüm sağduyusunu çalan sisi delip geçti. Diana, adamın o kısmının ne olduğunu, ağzını korsanların en kötüsü gibi yağmalayan adam için şişmiş halinin ne anlama geldiğini bildiğini yeterince açıklamıştı.

Onu istiyordu ve şu anda öpücüğü onu geri istemesine neden olmamış gibi davranarak kendini kandıramazdı.

İkisi de aynı anda bitmesi gerektiğini anlamış gibiydi, çünkü sert nefesler, geniş gözler ve tökezleyen bacaklarla telaşla birbirlerinden ayrıldılar. Dominick'in dudakları kızarmış ve kaygandı ve o parıltıyı diliyle oraya koyduğunu fark ettiğinde utanç onu boğdu.

İğrenç bir şekilde davranmış, utanmaz bir fahişre gibi onu öpmüş ve mincıklamıştı. Bahislerinin kurallarına boyun eğmek ve onun kendisini öpmesine izin vermek başka bir şeydi. Karşısına kimin çıkabileceğini ya da öndeki arabada onu bekleyen adamı umursamadan onu öpmesi ise bambaşka bir şeydi.

Bundan daha fazla bir şey çıkmayacağına kendini ikna etmeye çalışırken bakışlarını indirdi. Bunun bir anlamı olması gerekmiyordu. Dominick Burke'ün onu bir öpücükle paramparça ettiğini kabul etmek zorunda değildi.

Nazik bir el çenesini yukarı kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluşmaktan başka çaresi kalmadı. Gözleri ağırlaşmıştı ama hâlâ hipnotize edici bir yoğunlukla yanıyordu ve ona her baktığında onu esir alıyor gibiydi.

"Seraphic Martin'e karşı ne durumda olduğumu bana mutlaka bildireceksin, değil mi?"

Kız konuşmadan ona bakakalınca gülümsedi ve başparmağını kızın dudaklarında gezdirdi. Alnına kısa ve hızlı bir öpücük kondurduktan sonra onu geçip kapıya doğru yöneldi.

Aşağıya bakınca, onun parasını ayaklarının dibinde unutulmuş halde buldu.

Onu almak için çömeldi, ters çevirdi ve bulduğu şey karşısında kaşlarını çatı.

"Seni... seni aşağılık *hilekâr*!" diye tükürdü ve dönüp adamın Kapı eşiğinde, kahkahadan omuzları titriyordu. "Beni çift başlı bir madeni parayla kandırdın!"

Umursamaz bir omuz silkmeye, kadın parayı ona doğru fırlattığında yakalamak için uzandı.

"Benim hakkımda öğrendiğin bir şey daha var, tanrıça. Ben bir bahis adamıyım, ama bazı bahisleri asla şansa bırakmam."

"O çok itibarsız beyefendi, Sayın Bay S., son birkaç yıldır görkemli bir şekilde tuttuğu dul kontesle yine şehirde görüldü. Anlaşmalarını sergilemekte oldukça utanmazlar - yine de insan merak ediyor. Söylentilere göre kontun ölümü üzerine oldukça iyi bir ortaklığa sahip olduğu için, dul kontesin bir erkeğin chère-amie'si gibi davranmasına gerek yoktur. Ama o zaman, boks ringinde zavallı bir adamı dövmediği zamanlarda en kötü dereceden bir çapkın olarak bilinen Bay S'nin müstehcen etkisini de hesaba katmak gerekir."

The London Gossip, 4 Eylül 1819

He bir aptaldı. Hayır, aptal çok hafif bir kelime gibi görünüyordu, ama Nick'in zihni o kadar karışıktı ki, hain vücudunun durumu yüzünden daha da kötüleşmişti.

başka bir şey düşünemedim.

Tabii ki kendi kendini cezalandırması da işe yaramamıştı, çünkü Calliope'yi kollarının arasına alıp tadına bakma dürtüsüne yenik düştükten iki gün sonra, o anı zihninde tekrar tekrar yaşamayı bırakmamıştı. Onu iki nedenden ötürü öpmüştü.

Birincisi, Martin Lewes'i tanımadığı halde onu erkeklik ve onur timsali olarak göstermesi Nick'i son derece rahatsız ediyordu. Onun her şeyin sonu olmadığı ya da böyle bir adam için tamamen harcanacağı hiç aklına gelmemiş gibiydi. Ne tür bir adamın

Calliope Barrington gibi istekli, hevesli bir kadın onun için şapkasını hazırladı ve bunu fark etmedi mi?

İkincisi, bunu çok istediği için yapmıştı. Kimsesizler yurduunun patroniçelerinin toplantısı sırasında düşünebildiği tek şey buydu. Onun bu kadar hakim ve dengeli bir şekilde toplantıyı yönetmesini izlemek ona bir şeyler yapmıştı. İlk kez onun mümkün olduğunca küçük ve zararsız olmak yerine görülmesine ve duyulmasına izin verdiğine tanık olmuştu. Aynı zamanda, çok az insanın bilme ayrıcalığına sahip olduğunu fark ettiği bir şeyi de keşfetmişti.

Kadın çok zekiydi. Sadece zeki ya da esprili değil, aynı zamanda azimli ve inanç doluydu. Kendisine güvenen çocukları gerçekten önemsiyordu ve yaşlılarının çoğunun aksine parasını bir amaca harcayıp işi başkasına bırakmaktan memnun değildi. Kadın muhteşemdi ve adam onun tarafından tamamen büyülenmişti.

Böylece, yazı turanın kendi lehine sonuçlanacağını bilerek ve küçük zaferinin tadını çıkararak, kaypak bir yankesici gibi bir öpücük çalmıştı. Ama geriye dönüp baktığında Nick gerçek kazananın kendisi olduğundan emin değildi. Öpücüsüyle onu etkilediği kesindi -eğer kızın tepkisi bunun bir göstergesiyse- ama kız da onu etkilemişti, hem de çok şaşırtıcı bir şekilde.

Aklı bir karış havada ve dudakları hâlâ kadının baskısından karıncalanmış bir halde lojmanın dışında bırakılmıştı. Giysileri onun tatlı, çiçeksi kokusuyla kokuyordu. Dün geceyi ve bugünün büyük bir bölümünü onu zihninden kovmaya çalışarak geçirmişti. Ama onun akıldan çıkmayan anısı bilincinin kenarlarına şiddetle yapışmıştı ve sonuç olarak dikkati dağınık ve bir tuğla kadar sert yürümüşü.

Bu gece, fahişe arkadaşlarıyla bir gezintiye çıkmaktan ve kız kardeşiyle bir akşam yemeğinde iyi bir yemek vaadinden kaçınmıştı. Ereksiyonun verdiği rahatsızlıktan doğru dürüst göremezken ya da zihni düzgün çalışmazken cümleleri bir araya getiremezken yalnızlık en iyi hareket tarzı gibi görünmüştü.

Kendini eğlendirmenin bir yolunu bulmaya çalıştıktan sonra, değişiklik olsun diye uygun bir saatte yatağa gitmenin zihnini boşaltabileceğine karar vermişti. Kumar oynamak kötü bir fikirdi ve bunun tek nedeni yıkıcı alışkanlığını dizginlemeye çalışması değildi. Şu anki haliyle sahip olduğu her şeyi çarçur edeceği kesindi.

Uyku bir saate yakın bir süre boyunca ondan kaçmıştı ve görünürde hiçbir rahatlama yoktu.

Gözlerini tavana dikti, ocaktaki ateş uzun gölgeler oluşturuyordu. Anlaşıldığı üzere, ihtiyacı olan şey sessizlik ve durgunluk değildi, çünkü

O öpücüğün rahatsız edici anılarından kaçmayı imkânsız hale getirdiler.

Kadının kendisine karşı olan hissini, el değmemiş esnek kıvrımlarını hatırladıkça aleti yatak örtüsünün altında kıpırdandı. Ağzını, dolgun üst dudağını, tatlı, çekingen dilini, arzularıyla olduğu kadar korkularıyla da boğuşurken boğazından çıkan miyavlama seslerini. Kadının direncinin kırıldığı ve başka bir erkeği düşünmeyi bırakıp Nick'e teslim olduğu anı hissetmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandı, çarşafın altında kıpırdandı ve zonklayan baş belası sikini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı. Sıcak, nefes nefese, kıvranarak, dar ve ıslak bir amcık içine vahşi bir kaçışa ihtiyacı vardı. Ama bunu herhangi bir kadından istemiyordu ve sorun da burada yatıyordu.

Calliope'yi istiyordu.

Gözlerini kapatarak hayal gücüne teslim oldu. Ağrıyan aletini avuçlarken, bu öpücüğün daha fazlasına dönüştüğünü düşünmesine izin verdi. Kendi kendine bunun tek yol olduğunu söyledi. Sabah olduğunda, henüz hiçbir söz verilmemiş olsa bile onun Lewes'e ait olduğunu düşünebilirdi. Bu gece, karanlıkta ve burada ona aksini söyleyecek kimse yokken, Calliope onundu.

Yatağın üzerine yayılmıştı, çıplaktı, bekliyordu ve arzuluyordu, ince uzuvları, genişleyen kalçaları ve yumuşak göğüslerinden oluşan bir cazibe. Dişlerini sıkıp çaresiz bir ses çıkararak sikine uzun, yavaş bir vuruş yaptı, karnı sıkıştı. Nefesleri sert ve alçaktan geliyor, tüm vücudu gümbürdüyor ve geriliyordu.

Ona karşı nazik değildi ama bu gece nazik olması gerekmiyordu. Bu gece, kendi ihtiyacına boyun eğmenin baş döndürücü mutluluğunu yaşamaya izin vermekten korkan ukala bir hizmetçi değildi. Önündeki yatakta yatan kadın bir baştan çıkarıcıydı, onu bacaklarını ayırarak karşılayan ve ipeksi siyah buklelerin arasından gül yaprağı pembesi tenini gösteren bir sirendi. Kadın onu karşılamak için eğildi, adam karnından göğüslerine doğru yalayarak ilerlerken inledi ve iç çekti. Adam meme uçlarını okşarken kadın onu kendine doğru çekti, parmakları adamın saçlarının arasından geçti.

Daha hızlı okşadı, bir yandan doruğa ulaşmayı arzularken bir yandan da iğrenç düşüncelerine dalmak için elini sıktı. Kendi yarattığı bir anın sarhoşluğundaydı, onun içinde kabardığını, sıcak bedeninde kavrandığını hayal ederken fazlasıyla gerçek hissediyordu. Kalçaları ellerini mükemmel bir şekilde dolduracaktı, genişleyecek, yumuşayacak ve onu karşılamak için gevşeyerek açılacaktı. Yumruğunu sikerken dudağını acıyana kadar ısırды ve onun çılgılık attığını hayal etti, vahşi ve

Zevksiz ve özgürdü, adam içine girdikçe göğüsleri zıplıyor, zevkten inlerken çenesi yukarı kalkarak boynunu sunuyordu. Çılgın bir canavar gibi ince boğazını yaladı ve ısırıldı, onun şok olmuş çığlıklarından ve yumuşak mutluluk iç çekişlerinden zevk aldı.

Tüm sahne, düşüncelerindeki bir değişimden başka bir şeyle değişmedi. Onu bu şekilde istiyor olabilirdi ama daha çok zevk alacağı bir şey vardı, bu yüzden kendi zihninin güvenliği içinde bunu deneyimlemesine izin verdi. Şimdi onun üzerindeydi, ellerini göğsüne dayamıştı, siki içine gömülmüştü. Kendi zevki için ona binerken beli ve kalçaları en baştan çıkarıcı ritimle dalgalanıyor, tırnakları derisini kazıyor ve zevkle birlikte iğne ucu kadar acı veriyordu.

Evet.

İşte buydu. Calliope onu çılgınca beceriyor, mürekkep gibi siyah saçlarının uzun dalları omuzlarının üzerine düşüyor, arada bir etli meme uçlarına bakmasına izin vermek için kenara kayan parıldayan bobinler halinde.

Nick nefes nefese kaldı ve homurdandı, nefesini kesen bir güçle ona çarparken serbest bırakılmasını durduramadı. Aleti elinin üzerinden ve karnından sıcak bir şekilde fişkirirken alçak sesle inledi. Her spazmda aletini pompalıyor, Calliope'un kriz anını, dudaklarını ayırdığını ve gözlerinin parladığını hayal ederken kendini kurutuyordu.

Gevşedi, geçici olarak doydu. Derin, sert nefesler alarak kendini bu ateşli fanteziden kurtarmaya çalıştı. Ne kadar denerse denesin, durduramıyordu, zihni artık siki tatmin olmuş olsa bile bırakmayı reddediyordu.

Fahişe olmadan önce bile yatağını ısıtmak için bekleyen kadın sıkıntısı çekmediği için yıllardır kendi kendini tatmin etmeye ihtiyaç duymamıştı. Şimdi ise o anın hanımefendisine yatak sporu yaptırmak için para alıyor ve sikini ıslatmadan asla uzun süre duramıyordu.

Bunların hepsi bir bakıcı ile diğeri arasındaki kısa süreden önce, Calliope onu büküp içini dışına çıkarmadan önceydi.

"Lanet olsun," diye inledi, yataktan kalktı ve temizlenmek için lavaboya doğru ilerledi.

İşin bu noktaya gelmesini istememişti. Calliope'nin diğer tüm kadınları cazip olmaktan çıkardığını bildiğinden, anlaşmaları sırasında geçirecekleri kısa zamanın, ateşli arzusunun sağduyusunu yok etmesine yetmeyeceğini ummuştu. Ancak Calliope'ye yakın olmak işleri daha da kötüleştirmiş gibi görünüyordu. Aslında bu sürekli bir eziyetti ve ihtiyacını daha da kötüleştiriyordu. Bu

şimdi ondan küçük bir örnek aldığı, çok daha fazlasının vaadini tattığı için daha da güçlenecekti. Hayalleri onun kendisine ve öpücüğüne verdiği gerçek ve evcilleşmemiş tepki üzerine kurulmuştu. Onu hileli parayla kandırdığını keşfetmeden önce suskun görünüyordu ama tek kelime etmeden ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı.

Dürtüleriyle savaşımaya çalışan tek kişi o değildi. Onu geri öptüğünde bunu kendisi de göstermişti. Onu, onun kendisini arzuladığı gibi arzuladığını kabul etmesi için ikna etmenin nesi yanlıştı?

Evet, olması gereken tek şey buydu - onun ısrarlı bir kaşıntıyı kaşınması ve onun da sonunda ilkel ve düzgün görünümünün altında bastırıldığı tutkularına teslim olması, daha fazlası değil.

Nick hiçbir zaman kendini inkâr eden biri olmamıştı, kaçınılmaz olandan da kaçmazdı. Bunun için hiçbir neden yoktu. İlk fırsatta Calliope Barrington'ı baştan çıkarıp yatağına atacaktı. Bir gece ya da birkaç gece, fark etmezdi.

Ona sahip olmalıydı.

ERTESİ GÜN NICK, ARKADAŞLARIYLA BİRLİKTE BİR GÜN GEÇİRMEK İÇİN YOLA ÇIKTI.

Amcası ve kız kardeşi, artık kaçınılmaz olanı kabullendiği için biraz daha dengeli hissediyordu. Bir insanın kaçtığı şeyle yüzleşmesinin ruh haline neler yapabileceği inanılmazdı. Artık Calliope'i oyalamak istediğini inkâr etmeye çalışmayı bıraktığına göre, işlevini çok daha iyi yerine getirebiliyordu. Çünkü artık net ve amaca yönelik bir planı vardı. Yapacağı son şey olsa bile Calliope'a sahip çıkacaktı, Martin Lewes'in canı cehenneme. Şu an için bu, onu arzuladığı için aklını yitirmeden önce kollarına ve yatağına almak anlamına geliyordu.

Eğer Benedict onun neyin peşinde olduğunu bilseydi, adam muhtemelen onun boynunu kırardı. Müşteri Nick'i çok özel bir nedenle tutmuştu ve Centilmen Fahişeler'in lideri kurallara çok bağlıydı. En önemlilerinden biri de müşterilerin ne olursa olsun memnun edilmesi idi. Nick, Benedict'in kuralını teknik olarak çiğnemeyeceğini fark edince sırtıtmaktan kendini alamadı. Calliope onun içinde pazarlık ettiğinden daha fazlasını bulabilirdi ama Nick onun defalarca tatmin olmasını sağlayacaktı. Calliope düz bir çizgide yürüyemez hale gelene kadar onu tatmin edecekti.

"Seni bu kadar iyi hissettiren ne?" diye sordu kız kardeşi, onu dalgın düşüncelerinden kopararak. Eniştesinin yanından onu izliyordu.

dudakları eğlenceyle titreyerek.

"Sizinle ve Paul Amca'yla vakit geçirmekten çok memnunum. Hava alışveriş için mükemmel, sizce de öyle değil mi?"

Charity, Paul'ün bakışlarıyla karşılaştı ve adam Nick'in yanından kahkahalarla ayrıldı.

"Bizi kandırmaya çalıştığı için gurur mu duymalıyız Charity? Yoksa yüzünü *gerçekten* neyin gülümsettiğini anlayamayacağımızı düşündüğü için aşağılanmalı mıyız?"

Nick kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Charity homurdandı. "Hadi ama Nicky. Bir bayana duyduğun ani ilgiyi fark etmediğimizi düşünüyor olamazsın. Bayan Barrington çok güzel ve senin için harika bir eş. Daha fazla memnun olamazdım."

"Senin yuva kurduğunu göreceğim hiç aklıma gelmezdi," diye takıldı Paul.

Nick cevap vermeden önce durakladı, ama dilinin ucuna gelen şey, bir yuva kurma niyetini inkâr etmekte. Yıllarını bağlanmaktan kaçınarak geçirmiş bir adamın birdenbire saygın bir kadına ilgi göstermesi belli bir mesaj veriyordu.

"Hanımefendinin güzel, çekici ve her erkeğe iyi bir eş olacağını inkar edemem. Yine de Martin Lewes gibi bir rakibim olduğuna inanıyorum. Son zamanlarda onun üzerinde epeyce dans etti."

O sabah Calliope'a bir mesaj göndererek tiyatroda bir gece düzenlemek isteyip istemediğini sorduğunu hatırladıkça sinirleniyordu; bu, hem birbirlerini görmeleri hem de Calliope'un ona olan yakınlığından faydalanması için mükemmel bir fırsattı. Calliope'nin kız kardeşi, Hastings ve *Martin*'le çoktan planları olduğu haberini alınca hayal kırıklığına uğramıştı.

Altın saçları, zayıf çenesi ve kibar tavırlarıyla lanet Martin.

"Oh, saçmalık!" Charity haykırdı. "O kendini beğenmiş popinjay benim yakışıklı, çekici kardeşimin eline su dökemez."

"Harika bir aliterasyon canım," diye takıldı Paul.

"Teşekkür ederim."

Nick, "Sanki gerçekten evlenme niyetimi açıklamışım gibi konuşuyorsun," diye araya girdi. "Hiçbir şey kesin değil ve birlikteliğimiz henüz çok yeni."

Charity burnunu çekerek, "Ama Bayan Barrington'a karşı bir *eğilim* geliştirmişsiniz," dedi. "Bunu söyleyebilirim."

"Covington'ların balosundaki valslerinden sonra *herkes* bunu anlayabilir," diye ekledi Paul.

Nick amcasına şaşkın bir bakış attı. "Sen orada bile değildin, yaşlı adam!"

Amcası omuz silkti. "Herkes bunun hakkında konuşuyor. Şu London Gossip denen kadın köşesinde bile yazdı."

Nick'in bundan haberi yoktu ama o zaman da o yavan skandal gazetesine abone olmamıştı. Benedict, Londra'nın adı sanı duyulmamış dedikodu yazarının son haberlerini takip ediyordu ama bunun tek nedeni, kadının bir keresinde Londra'da erkek fahişelerin varlığından söz etmiş olmasıydı. Aradan birkaç ay geçip de kadın dişe dokunur bir şey söylemeyince, Nick bu köşe yazısını ve yazarını çoğunlukla aklından çıkarmıştı.

Araba, günün ilk durağında durdu; Nick'in biraz tatsız bir iş yapacağı bir tefeci. Göğüs cebini yokladığında, yakut bir tiepin ile altın ve elmas bir cep saati için aldığı kredinin anapara ve faizini ödemek için gereken parayı unutmadığını fark etti.

Centilmen Kibarlar onu borçlular hapisanesine düşmekten kurtarmadan önceki yıllarda sık sık tefecilere başvurmuştu. Benedict, birkaç ay önce talihsiz bir zar ve kâğıt oyunu hesaplarını boşalttığında, bu istenmeyen kuruluştan tekrar yararlanmak zorunda kaldığını öğrenince çok öfkelenmişti. Artık yeniden parası olduğuna göre, eşyalarını geri almak için para ödeyebilirdi. Benedict'in cüzdanını biraz kontrol etmesi ve cehennemden uzak durmak için güçlü bir irade göstermesiyle bir daha asla geri dönmeyebilirdi.

Uşak ona kapıyı açarken, "Birazdan döneceğim," diye arkadaşlarını bilgilendirdi.

Sokağa adımını attığında onu el sallayarak uğurladılar. Komisyoncunun işyerinin kapısını iterek açtı ve dışarıdaki öğleden sonra ışığından içerideki loş ışığa geçişte gözlerini kıstı. Gözleri alışana kadar yavaşça ilerledi ve komisyoncu Bay Gould'un, pahalı görünen bir dizi bibloyu incelemeyi bitirmesini bekleyen sarışın bir adamla ilgilenmekle meşgul olduğu kaba ahşap tezgâha yaklaştı. Nick durduğu yerden bir dizi mücevherli kravat iğnesi, safir bir yüzük ve süslü bir enfiye kutusu seçti.

Nick sırasını beklemek için dükkânın ortasına yakın bir yerde oyalandı, adamın tanıdık bir havası olduğunu fark edince gözleri kısıldı. Merak onu ileri doğru itti ve yabancıyı daha iyi görebilmek için boynunu büktü.

"Bu saçmalık!" diye bağırdı adam, yumruğunu tezgâha vurarak. "Sizin konumunuzdaki bir adam bile bunların teklif ettiğinizin iki katı değerinde olduğunu ve üstelik böyle gülünç bir faiz oranıyla satıldığını görebilir!"

Nick bu sesi tanıyordu. Bu karşılaşmaya olan ilgisi daha yeni artmıştı.

Bay Gould sadece doğruldu ve yuvarlak bir kuyumcu büyüteçini gözünden indirdi. "Benim değerlendirmem adil, faiz de öyle. Yardıma ihtiyacınız olduğunu ve Londra'daki hiçbir komisyoncunun size bu kadar adil bir fiyat teklif etmeyeceğini hatırlatmama gerek var mı?"

Bay Martin Lewes adamı duymak istemiyordu. Eşyalarını gürültülü bir şangırıyla tezgâhtan alıp gitmek için döndü.

"Sanırım şansımı *diğer* entrikacı, hırsız
-."

Nick'i tanıyınca hemen geri çekildi, gözleri o kadar büyüdü ki beyazları loş ışıktaki parlıyordu. Nick bir kaşını kaldırdı ve eğildi. "Lewes, seni burada görmek ne beklenmedik bir sürpriz."

Adamın yüzü bir elmanın tonuna kadar kızardı, ani utancının üstesinden gelmeye çalışır gibi görünürken boğazı çalışıyordu.

"Bay Burke," diye tersledi.

Nick, Lewes'le tanıştığundan beri ilk kez, imkânlarının üstünde yaşayan bir adamın belirtilerini fark etti. Giysileri iyi yapılmış ve kaliteli olsa da botları yıpranmıştı ve yeleği iki yıl önce moda olan bir renkteydi. Lewes'le bir dahaki karşılaşmasında, mücevherlerinin ya da diğer gösterişli süs eşyalarının olmadığını fark edeceğinden emindi, çünkü bunların çoğu muhtemelen satılmış olacaktı.

Görünüşe bakılırsa adam da Nick kadar çaresizdi ve birkaç ay daha dayanabilmek için süs eşyalarını rehin vermişti.

O zaman ne oldu? Lewes bir şekilde Calliope'nin mirasının miktarı hakkında bir fikre sahip miydi? Her ne kadar servetinin pek bilinmediğini söylemiş olsa da, kurnaz bir adamın onun varlıklı olduğunu anlaması için Londra Kimsesiz Çocuklara Bakım Evi'ne yaptığı bağışlara dikkat etmesi yeterliydi. *Ton'un* evliliklerinin çoğunun para, bağlantılar ve güç için yapılmış olmasına rağmen, Calliope'nin servetinin peşinde olabileceğini bilmek nedense onu kızdırıyordu. Calliope soylu bir hanımefendi değildi ama zengindi ve babası bir vikont, annesi de bir konttu.

bir kayınbirader. Lewes gibi henüz miras almamış ve uzun yıllar da alamayacak bir adamı baştan çıkarmak için yeterliydi.

Lewes bir tefeci dükkânında görülmenin şokunu atlatmış görünüyordu ve Nick'e bilmiş bir bakış attı. "Oyun masalarına olan sevginizi duyduktan sonra, *sizinle* burada karşılaştığıma şaşırmadığımı söylemeliyim."

"Yine de buraya eşyalarını satmak yerine geri almak için gelen benim. Kötü şans mı?"

Lewes'in yüzünün rengi neredeyse morarana kadar koyulaştı. O bir karşılık veremeden Bay Gould tezgâhın arkasından seslendi.

"Bay Lewes, bekleyin!"

Lewes, Nick'e öldürücü bir bakış attıktan sonra tezgâha döndü. O ve komisyoncu kısık sesle konuşuyorlardı ve Nick kulağa yeniden pazarlık yapıyormuş gibi gelen bir şeyler duyuyordu.

"Yapabileceğimin en iyisi bu," dedi Gould, Lewes'e sempatik bir bakış atarak.

Lewes içini çekerek elindeki ufak tefek şeyleri tezgâhın üzerine bıraktı. "Pekâlâ."

İşlemlerini tamamladılar ve Nick tezgâha doğru giderken diğer adamın yanından geçti. Lewes Nick'e ters ters baktı, çenesi sanki ağzından kaçırmak istediği sözcükleri çiğniyormuş gibi çalışıyordu. Adam çıkışını yaptı ve Nick dikkatini kendi işine verdi.

Calliope'nin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği bir adamla evlenmeye hazır olduğu düşüncesi onu bir kez daha şaşırtmıştı. *Beau monde*'un yeni evli çiftlerinin çoğu evliliklerine birbirlerinden habersiz girerken, bu onu rahatsız etmemeliydi. Bu onu ilgilendirmezdi.

Calliope'un peşine düşmeye karar verdiği andan itibaren bu onun işi haline gelmişti. Martin Lewes gibi hak etmeyen bir adamı tuzağa düşürmek için parlaklığını azaltması gerektiğini düşünmek onu rahatsız ediyordu.

Gould'a parasını ödemesi ve rehinli mücevherlerini alması uzun sürmedi, ardından hemen bekleyen arabaya döndü. Günün geri kalanı, sonunda Calliope'u göremeyeceğini bildiği için uzun ve sıkıcı geçecekti. Yine de ilk fırsatta onu bulmaya niyetliydi. Diğer talibinin arkasına uzun süre saklanamazdı; Nick buna izin vermezdi.

CH A 9 T k R 8

"Sayın Bayan B'nin kıskırttığı büyüleyici gösteri doruğa ulaşıyor gibi görünüyor. Dün gece Marki ve Markiz A'nın evindeki suare sırasında söz konusu hanımefendi iki talibinden oldukça ilgi gördü. Saygıdeğer Bay L ona birden fazla dans için eşlik ederken, Saygıdeğer Bay B. ile oldukça iyi anlaşıyor gibiydi. Şimdi burada tahmin ediyorum; yıl sonuna kadar bir teklif ve düğün yapacağız. Geriye kalan tek şey yarışmacılardan hangisinin damat olacağı."

The London Gossip, 9 Eylül 1819

Calliope dans pistini dolduran çiftlere ilgi gösteriyormuş gibi yaparak kendini yelpazeledi. İsteddiği son şey bir başka baloya daha katılmaktı. Martin'in ve diğerlerinin iyiliği için fahişesinin ilgisine katlanmak zorundaydı. Bu numaradan bıkmakla kalmamış, ateşle oynadığını da anlamaya başlamıştı. Martin'in saçma bahsini kabul etmesi hiç akıllıca olmamıştı ve öpücüğünü kazanmak için hile yaptığını fark etmesi ona bunun nedenini hatırlatmıştı.

Adam onursuzdu ve belli ki onunla oynamaya niyetliydi. Calliope onu bir oyuncak olarak gördüğü için mi, yoksa bir çırpıda ayaklarına kapanmayan bir kadın tarafından bir şekilde kıskırtıldığı için mi, emin olamıyordu. Yine de fark etmezdi. Amacı değişmemişti ve evlenmek istediği adam gözünün önündeydi.

Her iki adam da bütün gece onun dikkatini çekmek için yarışmıştı. Dominick bir önceki balodaki davranışından farklı olarak bu gece başka kimseyle dans etmemişti. Martin de dahil olmak üzere diğerlerinin bunu fark edeceği kesindi. Dominick'in bunu haince nedenlerle yapıp yapmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Tek bir öpücüğün onun kararlılığını kırmaya yeteceğini mi düşünmüştü; Martin'le saygın bir eşleşmeyi bir anlık pervasız bir tutku için reddedeceğini mi?

Kendi kendine bunu düşündüğü için aptal olduğunu söyledi ama o öpücüğe bir son vermemiş olsalardı ona yenik düşmeye ne kadar yaklaşmış olabileceğini de itiraf etmek zorundaydı. Şu anda, yüzüne ve boynuna yayılan sıcaklığın kalabalık balo salonuyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey zihninin hain gezintileriyle ilgiliydi.

Kesin olan bir şey vardı ki, Dominick'in hizmetlerinin bedelinin neden bu kadar yüksek olduğu açıktı. Eğer öpüştüğü gibi sevişiyorsa, kadınların sokaklarda onun için kavga etmemesi şaşılacak bir şeydi.

Sadece dudaklarıyla değil, tüm vücuduyla öpüyordu. Şimdi bir öpücüğün neden bu kadar tehlikeli olabileceğini ve genç, bekâr kadınların neden bu tür yakınlıkları kocaları için saklamaya teşvik edildiğini anlıyordu. Çünkü şimdi, dudakların buluşmasından hemen önce yumuşak bir dokunuşun, uzun süren bir bakışın, bir nefes fısıltısının ardından neler olabileceğini daha iyi hayal edebiliyordu.

Adamın göğsünün kendininkine olan lezzetli sürtünmesini her hatırladığında meme uçları karıncalanıyor ve sertleşiyordu. Vücudunda gezinen, belini sıyıran, göğüslerinin kıvrımlarını okşayan, kalçalarını kavrayan ve onu en erkek kısmına doğru çeken ellerinin dokunuşunu yeniden yaşadığında karnı gurulduyordu.

Öpüşmeyi takip eden her gece, yatağa uzanıp onun dudaklarını ve dilini başka yerlerde düşünmüştü - çünkü şimdi boynundan ayak parmaklarına kadar onu yalama sözü mükemmel bir anlam ifade ediyordu. Uyku saatlerine musallat olan ateşli rüyalar, başının dönmesine, titremesine ve terlemesine neden oluyordu, vücudu istememesi gereken bir şeyi arzuluyordu. Oysa Martin'i tüm doğru nedenlerden dolayı istiyordu. Evlilik, çocuklar, gerçek ve kalıcı bir aşk. Eğer Nick'e teslim olur ve kötü cinselliğin tadına bakarsa, o zaman ne olacaktı? Adam, bir arının çiçekten çiçeğe konması gibi, onu kullanılmış, yağmalanmış ve mahvolmuş halde bırakarak yoluna devam edecekti. Elbette Martin bundan sonra onu istemeyecekti ve güvenli ve mutlu bir gelecek şansı yok olacaktı.

Buna değmez.

"Bana hâlâ kızgınsın," diye mırıldandı Nick'in sesi kulağında.

Adamın ani yakınlığı karşısında irkildi, adam yanında dururken sesinin derin, ipeksi tonu orta yerinden sıvı sıcaklığın akmasına neden oldu.

Yelpazesini savurdu ve onun bakışlarından kaçındı. "Tabii ki hayır. Bu fikre nereden kapıldın?"

"Bütün gece benimle neredeyse tek kelime konuşmadın. Yüzüme bile bakmadınız... ki bu gerçekten utanç verici. Bu benim en iyi yeleşim ve ne kadar şık göründüğümü fark edeceğinizi düşünerek uşağıma saçlarımla özel olarak ilgilenmesini söyledim."

Yelpazesini kapattı ve ona ters ters baktı, onu kıskırtırken bundan kaçınamıyordu. Onu nasıl kızdıracağını her zaman biliyor gibiydi.

Ne yazık ki, gece kıyafetleri içinde şık bir görüntü çiziyordu. Gözleri her zamanki muzipliği ve baştan çıkarıcı vaadiyle parlıyordu.

"Güzel temizleniyorsun," diye kabul etti. "Aslında o kadar iyi ki, insan erkek kılığına girmiş bir yılanla karşı karşıya olduğunu anlayamıyor."

Şaşırtıcı bir şekilde, adamın hakaretine cevabı içten bir kahkaha oldu. Sanki onu eğlendirmek için ne söylediğini merak ediyormuş gibi birçok meraklı bakış ona yöneldi. Calliope bu bakışlar altında büzüştü, uygunsuz bir davranışta bulunduğunu düşünmesinler diye aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı. Calliope daha iki adım bile atmadan Nick onun elini usulca tuttu ve kolunun kıvrımına sıkıştırdı.

"Benimle yürü ki herkes birlikte ne kadar iyi göründüğümüzü görsün. Bu Lewes'i çıldırtacak."

Calliope dişlerini sıktı ama önerisini kabul etti çünkü elbette bu iyi bir fikirdi. Adam onu odanın çevresine doğru yönlendirdi, yürüyüşü yavaş ve ağırdu.

"Özür dileysem yardımı olur mu?"

Kaba bir homurtu çıkardı. "Bunu kastetmediğini ikimiz de biliyoruz."

"Yeterince adil. Belki de dürüst olmalıyım. O öpücüğü ben istedim Seni dolandıracak kadar kötü. O kadar ki, sahip olduğum azıcık vicdanı bir kenara bırakın, doğru dürüst düşünemez hale geldim."

Bu itiraf karnında vahşi bir çırpınmaya neden oldu. *Saçma.*

"İstedığınızı aldınız. Umarım tatmin olmuşsunuzdur."

Adam onun bakışlarını yakaladı ve tuttu, açık Fransız kapılarının yanına geldiklerinde ilerlemeleri durdu. Teras soluk bir ayın altında uzanıyordu. Yumuşak bir akşam esintisi sıcaktan biraz olsun kurtulmayı sağlıyordu. Nick'in gözleri, kıza bakarken en ufak bir eğlence belirtisi göstermeden parlıyordu.

Burun delikleri bir sonraki yemeğinin kokusunu alan bir yırtıcı gibi parlıyordu. Calliope titredi, en zayıf av gibi onun esaretine yakalanmıştı.

"Hiç de değil, tanrıça," diye fısıldadı. "Benim için yeterli değildi ve senin için de yeterli olduğunu sanmıyorum."

Calliope gevşeyen ağzını kapattı ve soğukkanlılığını korumak için mücadele etti.

Bu çok saçmaydı. Bu adamı istemiyordu. İstemiyordu!

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Lütfen... Kimsenin bizi duymasını istemiyorum."

İtiraz edecekmiş gibi göründü ama sonunda başını sallayarak kabul etti. "Pekâlâ. Kimsesizler yurduna yaptığım ziyaretten ne kadar keyif aldığımı size söyleme fırsatım olmadı."

Adam yürümeye devam edip onu açık kapılardan uzaklaştırırken, kadın ona ayak uydurmak için tökezledi. Konunun aniden değişmesinden dolayı sersemlemiş bir halde, uygun bir yanıt bulmaya çalıştı.

"Gerçekten mi? Böyle bir gezintinin sizi sıkacağını düşünmüştüm."

"Evet, bir Hazard masasının ya da ışıklı eteklerin yokluğu düşünüldüğünde..."

Kızın şaşkın bakışları karşısında güldü ve kolunun üzerinde duran elini okşadı.

"Şaka yapıyordum. Şakaları seviyorsun, değil mi?"

"Elbette anlıyorum. Sadece şakalarınız çoğu zaman çok ... uygunsuz olabiliyor."

"En iyi şakalar genellikle öyledir. Benim hakkımda fazla bir şey düşünmediğinizi biliyorum ama çocukları severim, bu nedenle ev ziyareti ne sıkıcı ne de can sıkıcı oldu."

Bu ifade, cebinde taşıdığı şekerleri ve etrafını sarmış çocuklarla kâğıt oynarkenki iç açıcı görüntüsünü akla getirdi.

"Onlarla çok iyi anlaştığınızı fark ettim. Özellikle Thomas senden oldukça etkilenmiş görünüyordu."

Dudakları gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Yıllar boyunca çocuklarla biraz pratik yaptım. Kardeşlerim onları yaratmaya devam ediyor ve ben de onları şımartmak ve daha canavarca niteliklerini yüzeye çıkarmak için yeni ve yaratıcı yollar düşünmeye devam ediyorum."

Gülümsemesine engel olamadı. "Sana bayıldıklarına eminim. Bence harika bir baba olacaksın, eğer bir kadını akıl sağlığını seninle evlenecek kadar uzun süre terk etmeye ikna edebilirsen."

Kahkahalar arasında, "Tuş oldum," dedi. "Belki de işimi kolaylaştırmak için doğruca Bedlam'a gidip görüşmelere başlasam iyi olur."

müstakbel gelinler."

Calliope onun bu küçük esprisi karşısında eğlenmek istedi ama nedense sadece kaşlarını çatabildi. "Evlilik beklentilerinizi hafife alıyorsunuz ama durum o kadar da kötü değil. Şöhretinize rağmen, bir odaya her adım attığınızda kadınlardan aldığınız tepkiyi fark etmemiş olamazsınız. Maddi sıkıntılarınız bu kadar büyükse, neden evlenmek yerine... şey, bilirsiniz işte?"

Etrafına bakındığında, balo salonunun çevresinde oldukları için kimsenin onlara pek dikkat etmediğini gördü. Yine de onun sırrını ve dolayısıyla kendisiyle olan bağının gerçeğini ifşa etme riskini göze alamazdı.

Gözlerinde kızgınlık parladı. "Büyük oğullar hala uygunken kimse üçüncü bir oğulla evlenmek istemez. Kardeşlerim evlendikten sonra bile, bir hanımefendinin sırf daha iyi seçenekler seçildiği için razı olmak zorunda kalacağı kişi olma özelliğini taşımaya devam ettim."

Sesinde öyle bir acı vardı ki Calliope onu farklı bir gözle görmek zorunda kaldı. Hiçbir zaman kendi zevkinin peşinden koşmaktan başka bir şeyi umursuyormuş gibi görünmemiş ya da öyle gelmemişti.

Şeytanın umursamaz yüzünde yüzeyde görünenden daha fazlası olabilir miydi?

"Kendini bu kadar küçük görmüyorsundur herhalde."

"Babanızın ve görünüşe göre çevrenizdeki herkesin sahip olduğu tek şey düşük fikirler olduğunda, başka türlü hissetmek zordur. Ayrıca, sanki bir fahişe olmak bir insanın seçebileceği en kötü şeymiş gibi konuşuyorsunuz. Beş parasız ve yoksul olabilirdim ya da bir başkasının sadakasıyla yaşayabilirdim. Bunun yerine bağımsızım ve birkaç ay öncesine kadar tamamen borçsuzdum."

Daha önce olduğu gibi, kulak misafiri olmadıklarından emin olmak için etrafına bakındı, birinin onun kaba sözlerini duyması düşüncesi onu korkuttu.

Öğrenilmeleri umurunda değilmiş gibi görünüyordu, bu da onu daha da geriyordu. "Kadınları eğlendirmeyi, onlara arzulandıklarını hissettirmeyi ve onlara

Kocalarının ya da sevgililerinin asla ulaşamayacağı türden bir heyecan."

"Çabalarınız karşılığında kazandığınız gülünç meblağ, meselelere zarar vermiyor."

"Bu kesinlikle anlaşmayı güzelleştiriyor. Yeteneklerimin tamamından yararlanmamaya karar vermiş olmanız çok kötü."

Aniden durdu ve onu yanında kısa bir süre durmaya zorladı. Tekrar açık teras kapılarına doğru dönmüşlerdi ama kadın ona bakarken serinletici esintiyi fark etmemişti bile.

"Senden bunu yapmamanı istemiştim."

Onun kızgın bakışlarına meydan okuyan bir bakışla karşılık verdi. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm tanrıça ama sana daha önce de söyledim, sana yalan söylemeyi imkânsız buluyorum. Gerçek şu ki, pek çok şeyi inkâr ediyorsun, bunlardan en önemlisi de kendini yapmaman gerektiğine ikna ettiğin bir şeyi istiyor olman."

Calliope'nin boğazı onu giydirme isteğıyle yandı. Bu adam ona görgü kurallarını ve zorunluluktan geliştirdiğı mükemmel imajını unutturmuştu - bu da onu onun için ilk düşündüğünden daha tehlikeli yapıyordu.

Derin bir nefes alarak ondan bir adım, sonra bir adım daha uzaklaştı. İnsanlar bir tartışmanın ortasında gibi göründüklerinde konuşmaya başlarlardı.

"Burası aşırı sıcak oldu. İzin verirseniz, biraz hava almam lazım."

Adam onu durduramadan terasa fırladı ve kapının yanına eğilerek gözden kayboldu. Serin hava onu sakinleştirmeye yardımcı oldu ve yanaklarındaki sıcaklığın bir kısmını aldı.

Bu durum çözülmeye başlamış, o her şeyi dizginlemeye çalışırken bile kontrolünden çıkmaya başlamıştı. Dominick'ti, sinir bozucu adam. Onun aralarındaki sözleşmenin sınırlarına asla bağı kalmayacağını bilmesi gerekirdi. Erkeklik duygusu ve yaptığı işten duyduğu gurur, onu da hiç bitmeyen sevgililer zincirine eklemesini gerektiriyordu. O pes etmeyecekti. Tehlikede olan çok şey vardı.

Havadaki en ince değışiklik onun varlığını haber verdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu kendisiyle birlikte gölgelerin içinde erirken bulduğunda içinde öfke kabardı. Balonun gürültüsü açık kapılardan, seslerden, müzikten ve kahkahalardan süzölüyordu. Adam yaklaştıkça her şey kayboluyor gibiydi, Calliope ondan uzaklaşmaya çalıştığında bile durmadı, sırtı evin kenarına geldi. Adamın eli tuğlaya yapışmış, kolu kaçmasına engel oluyordu.

"Dominick, lütfen-"

"Dudaklarından dökülen bu sözcüklerin sesini ne kadar sevsem de, ses tonundan hoşlanmıyorum. Belki seni bir daha öpersem, sana hissetmek istemediğin şeyleri hissettirmemem için bana yalvarmak yerine, seninle hınzırca oynamam için bana yalvarırsın."

Ona ters ters baktı, bir eli onu itmek için zayıf bir girişimle göğsüne bastırdı. Onu itiyor muydu? Niyeti buydu ama şimdi eli onun üzerinde olduğı için kararlılığı zayıflamaya başlamıştı. Düşünebiliyordu

Parmak uçlarındaki etin sertliğinden ve kalbinin hızlı ritminden başka bir şey hissetmiyordu.

"Ne demek istediğinizi kanıtladınız," diye tersledi. "Cazibe, iki insanın birbirinden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını umursamayan bir içgüdüdür. Küçük oyununuza devam etmenize gerek yok."

"Davranışlarımda sizi şakacı bir ruh halinde olduğuma inandıran bir şey mi var?"

Hayır, hepsini at. Ciddiydi, masum ve masum olmayan bir yemeğin üzerine çullanmaya hazır bir şahin gibi tamamen ve yoğun bir şekilde ona odaklanmıştı.

"Kamu adabına sıkı sıkıya bağlı olmanızı ve itibarınızı korumanızı anlayabiliyorum," diye ekledi. "Anlayamadığım şey, neden arzuladığınızdan çok daha fazlasını istemiyormuş gibi davranmaya devam ettiğiniz."

"Martin iyi bir adam. Bana iyi bir koca olacak."

Alay etti ve başını salladı. "Sen 'iyi' bir kadın değilsin, hatta 'iyi' bir kadın bile değilsin. Seni asla böyle değersiz kelimelerle tanımlamam. Neden sahip olabileceğin tek şeyin seni gerçekten takdir edemeyecek bir adamla yavan bir gelecek olduğunu düşünüyorsun?"

"Güvenlik ve iyi bir evlilik istemenin yanlış bir tarafı yok. Sanki hayatta daha önemli arzular yokmuş gibi herkes bu kadar pervasızca tutku peşinde koşmaz."

Gülümsediğinde beyaz dişleri karanlıkta parladı ve vücutları birbirine değene kadar öne doğru eğildi. "Bunu senden, hayat ve canlılık dolu bir kadından duymak bana ilginç geliyor. Tutkuyu kirli ve cinsel bir şey, karşı konulması gereken bir şey olarak görüyorsun. Farkına varamadığın şey, tutkunun tüm yaşamı kapsadığı, ama farklı biçimlerde olduğu. Kız kardeşinizi seviyorsunuz, hayırseverliğinize güvenen yetimleri önemsiyorsunuz, talibinizi kovaladığınız tek fikirli kararlılık bile, hiçbir şey istemediğinizi iddia ettiğiniz aynı tutkuyla damlıyor. Lewes'in sizdeki ruhun bir parçasına bile sahip olduğunu düşünüyor musunuz?"

Meydan okurcasına çenesini eğdi, ellerini iki yanında kenetledi. "Bence onu haksız yere yargılıyorsun. Onu çok az tanıyorsunuz."

"Ve onu çok daha iyi tanıyorsun?" diye meydan okudu, parmakları hafifçe yanağında gezinirken. "Onu damadın, kocan olarak hayal edebilecek kadar mı?"

Gözlerini sıkıca kapadı ve bu dokunuşun yüzünde nasıl bir his uyandırdığını düşünmemeye çalıştı; bu dokunuşun teninden aşağıya doğru nasıl bir farkındalık karıncalanmasına yol açtığını

boğazına, doğrudan
göğüslerine. "Evet."

"Ve onun sana dokunduğunu, seni şu anda olduğun gibi titrettiğini... seni soyduğunu ve yatağa götürdüğünü hayal edebiliyor musun?"

Parmak uçları boynunun yan tarafını okşadı, sonra daha aşağıya indi, köprücük kemiğinin çizgisini, sonra da yakasının kenarını izledi. Dokunduğu her yerde tüyleri diken diken oldu.

"Her zaman olduğu gibi mükemmel bir centilmen olacağını mı hayal ediyorsun? Yoksa ateşli öpücüklerle seni mahvedeceğini mi düşünüyorsun?"

Adam açık ağzını omzunda gezdirdiğinde nefesi kesildi, nefesi sıcaktı ve her dokunuşuna uyum sağlamış gibi görünen tenini gıdıklıyordu. Uzun, kaslı bir kalça onunkinin arasına girdi, bacaklarını araladı ve en mahrem yerlerine bastırdı. Elbisesi birkaç santim yukarı kalktı ve kendini denge için adamın omuzlarını kavrarken buldu; adamın bacağına tümseğine değdiği yerden sıcaklık fışkırırken tüm vücudu titremeye başladı.

"Eğer akıllı bir adamsa, acele etmeyecektir. Senin gibi küçük tatlı bir lokmanın tadını çıkarmalı, tek bir ısırıktan almamalı. Seni buradan öptüğünde nasıl da güzelce inleyeceksin... Dili, sen onun altında kıvranıp nefes nefese kalana kadar bu nefis meme uçlarını okşayacak."

Başparmakları meme uçlarını okşadığında dişleri bir iniltiyi bastırmak için sıkıldı, dokunuş elbisesi, kalçaları ve kombinezonu tarafından hafifçe susturuldu. Yine de bu, göğüslerinin hiç olmadığı kadar farkına varması için yeterliydi; başparmaklarının pedlerini yavaşça üzerlerinde dolaştırırken uçları sıkıca kıvrılıyor ve ihtiyaçla zonkluyordu.

"Orada duramayacak," diye kulağını tırmaladı, dudakları kıvrımlı kabukla alay ediyor, dili dalıyor ve girdap yapıyordu. "Seni her yerinden öpmek ve tatmak isteyecek; göğüslerinden, karnından, biçimli bacaklarının her santiminden. Uyluklarının iç kısımlarını kemirdiğinde kızaracak ve onu itmeye çalışacaksın, ama o seni yatıştırarak, ona izin verirsen sana ne kadar iyi hissettirebileceğini hatırlatacak. Ve sen de ona izin vereceksin, değil mi, çünkü kendine engel olamıyorsun. Çünkü onun seni istediği kadar sen de onu istiyorsun. Bacaklarınızı ayıracak ve öpecek, yalayacak ve emecek.

..."

Karnı sıkıştı, parmak eklemleri karnında gezinirken tüm vücudu kaskatı kesildi. Balo salonunun içinden gelen gürültüyü belli belirsiz fark etti, mantığı ona birinin balo salonuna girebileceğini hatırlatmak için

her an terasa çıkabilirdi. Bu yanılttı, çok yanılttı ve sadece yakalanabilecekleri ve mahvolacağı için değil, kulağına baştan çıkarma ve günah fısıldadığı için de Martin'le kendisi hakkında konuşmaları gerektiğini unutmuştu.

Ama parmak uçları bacaklarının arasını gıdıklarken, elbisesinin ve kombinezonunun kumaşının arasından monsunun dikişine sürtünürken düşündüğü Martin değildi. Onu öptüğünü, soyduğunu, ona dokunduğunu, böyle yaramaz şeyler yaptığını hayal ettiği kişi Dominick'ti.

"Dilinin buraya ilk dokunuşunda çığlık atacaksın," diye homurdandı Nick. "Bu kadar kötü bir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç bilmezdin ama seni tatmasına izin vereceksin, o seni hiçbir erkeğin dokunmadığı yerlerinden yalayıp öperken bacakların titreyecek ve sırtın kamburlaşacak."

Adamın parmağı tam doğru noktada ona doğru bastırdı ve kadın zevk iniltisini bastırmak için yüzünü adamın omzuna gömdü, bacakları adamın kalçasının etrafında kenetlendi.

"Tadın çok güzel olacak. Sen parçalanana, çığlık atıp diline karşı hareket edene, ağzına girene ve sularını dudaklarına bulaştırana kadar seni yiyip bitirecek."

"Dominick," diye haykırdı, vücudu kendi iradesiyle hareket etmeye başladığında, daha fazla baskı, dokunuşunun damarlarında dolaşan akıllara durgunluk veren zevkten daha fazlasını ararken ceketini yumrukladı.

İstemesi gereken erkeğin o olmaması önemli değildi. *Bir şeye* çok yakındı, kalçalarını tutup onu kalçasından yukarı çekerken, kalçalarını kavrayıp ona doğru sürtünürken vücudu kasılıyor ve geriliyordu. Kalçasının gergin çıkıntısı sert ve amansızdı, merkezinde yuvalanmış zonklayan yumruyu uyarıyor, içinden aciliyet ve ihtiyaç dalgaları gönderiyordu.

"Tanrım, onun adını haykırışın, hissettiğin, tattığın ... artık buna dayanamayacak. Sana sahip olmak zorunda. Seni sikmek zorunda."

Adamın kaba sözleri karşısında içi ısındı, vücudu adamın kendisiyle ilk kez bu şekilde konuştuğu zamankinden çok daha farklı tepki verdi. Çünkü şimdi bunun gerçekten ne anlama geldiğini, nasıl hissettirebileceğini anlıyordu ve adam ona sadece kıyafetlerinin üzerinden dokunuyordu. Adamın omuzlarına tutundu, kalçaları adamın ellerinin arasında dalgalanıyor, tüm vücudu sanki muazzam bir şeye hazırlanıyormuş gibi geriliyordu. Kayan bir yıldız gibi parlak ve canlı olan bu şeyin gittikçe yaklaştığını hissediyordu.

"İstediğin bu mu Callie?" diye gürledi kulağına, onu kendine doğru çekip doruğa doğru iterken lobunu ısırdı. "Onun içinde olmasını, sikinin seni doldurmasını ve girmesini istiyor musun? İlk başta yavaş ve tatlı, ama sonra... daha fazlası için ona yalvaracaksın, seni sert ve hızlı bir şekilde becermesini isteyeceksin."

İçindeki bir şey yol verdi, içini erimiş sıcaklıkla doldurdu. Eğildi, başı duvara yaslandı ve kalçaları ona karşı sarsıldı, göğüsleri avuçlarını doldururken titredi ve sıkılmış dişlerinin arasından inledi.

"Evet," diye tısladı sıkılmış çenesinin arasından. "Evet... evet... evet."

Muhteşemdi, bu kasılma seli, zonklayan dalgalar onun çekirdeğini yıkıyor, kör edici mutluluk dalgalarıyla dışarıya doğru dalgalanıyordu. Kalçaları adamın kalçalarını kavıyor, bacaklarının arasındaki çırpınışlar şişiyor ve tümseğinin adamın kalçasının üzerinde her sürüklenişinde yoğunluğu artıyordu, adamın elleri kalçalarına karşı sıkı ve sahipleniciydi. Kendini o ana kaptırdı, tepesindeki yıldızların iğne uçları bulanıklaştı ve farkındalığı böylesine çarpıcı bir coşkuya tepki veren kısımlarına doğru daraldı.

Sonunda eriyip gitti, çarpan dalgalar yavaşça kaybolan hafif çırpınışlara dönüşerek yumuşadı ve onu titrer halde bıraktı. Adam onu yavaşça ayağa kaldırdı, sanki bacaklarına güç gelmesi için biraz zamana ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi elleriyle belini sıkıca tuttu. Hal böyleyken, az önce ona hissettirdiklerinin ve daha fazlasının vaadinin sarhoşluğuyla ona doğru yığılacakmış gibi hissediyordu.

"İşte buradasın," diye fısıldadı dudaklarına. Ağzını yaladı, sonra çenesini, çenesini ısırdı. "Sanırım kimsenin seni gerçekte olduğun gibi görmemesi hoşuma gidiyor. Sanırım Lewes denen o göt seni benim gördüğüm gibi görseydi, boynunu kırmak zorunda kalırdım."

Martin'den söz edilince Calliope yüzüne soğuk su çarpılmış gibi hissetti. Keskin bir nefes alarak Dominick'i itti ve terasın korkuluklarına doğru kaçmaya başladı. Kendini tam olarak toparlayamadığı için bacakları tutmadı ve tökezledi, kendini sabitlemek için ellerini ferforje demire dayadı.

"Calliope."

Dominick'in elleri omuzlarındaydı ve vücudunun sıcaklığı sırtına dokunuyordu. Dominick'in o en erkek parçası -kendi deyimiyle aleti- sırtında sert ve tehditkâr bir şekilde duruyor, ona neye teslim olduğunu, ona dokunmasına ve öpmesine izin vererek ne yaptığını hatırlatıyordu.

"Dur," diye fısıldadı, başını eğerken sesi kısık ve boğuktu. "Lütfen... Bunu yapamam."

Adam onu serbest bıraktı ama Calliope onu hâlâ yakınında, çok yakınında hissediyordu. "Neden korkuyorsun Calliope? Sanırım ikimiz de az önce benimle yaşadığın şeyi Lewes'le asla yaşayamayacağını biliyoruz. Ve çok daha fazlası olabilir."

"Şehvet," diye tükürdü ve dönüp parmağıyla adamın göğsünün ortasına vurdu. "İstediginizi elde etmeniz için gereken süre kadar sürecek geçici bir sevdâ. Ve benimle işin bittiğinde-"

"Unuttuysanız diye söylüyorum, buranın fahişesi benim. *Benimle işiniz bitene kadar hizmetinizdeyim* ve *bana* kalsa bu çok uzun sürmez."

"Hayır, senin ne olduğunu unutmadım. Bu bilgi tam da bu yüzden sana izin verdiğime inanamıyorum..."

Derin bir nefes alarak durakladı. Bu bir şey değildi. Artık geçmiş olan bir zayıflık anı yaşamıştı. Martin'in ona hissettirdiği şeylerin hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak olması ya da Martin onu öpmemişken onun bu kadar rahat davranmasına izin vermiş olması önemli değildi. Kocasına başka bir adamın dokunuşuyla lekelenmiş ve bozulmuş olarak gidecek olması önemli değildi. Kimsenin bilmesine gerek yoktu.

"Bu bir daha asla olmayacak," dedi, her kelimesi çelik gibi işlenmişti. "Anlaşmamız süresince ne istersem yapacaksın ve kesinlikle gerekli olmadıkça bana dokunmaktan kaçınacaksın. Eğer bu kurallara uymazsan, o zaman buna bir son vermek zorunda kalacağım."

Nick ona bakarken yüz ifadesi taş gibi oldu. Sadece gözleri yeşim taşından bir ateşle parlıyor, en derin prizmalardan meydana okuma ışıldıyordu. Kadını şaşırtan bir şekilde Nick sadece başını salladı ama sanki kabul etmek istemiyormuş gibi bir sertlik vardı bu harekette.

"Sanırım bu akşam yeterince birlikte görüldük. Şimdi sizinle yollarımı ayıracağım. İyi akşamlar, Bay Burke."

Kendisine resmi bir şekilde hitap etmesine karşılık olarak çenesi titredi ama yine hiçbir şey söylemedi. Orada öylece durdu, kız teras kapısına doğru koşarken bakışları kızın sırtını yakıyordu.

Gözden kaybolalı çok uzun zaman olmamıştı - en fazla birkaç dakika, ama sanki bir parçası ölmüş ve yeni bir şey doğmuş gibi bir ömür gibi gelmişti. Şimdiden onun yakınlığını, bacaklarının arasındaki uzun, hünerli parmakların lezzetli dokunuşunu ve kulağına fısıldanan sıcak, pis kelimeleri özleyen bir şey.

Hayır, bunu düşünmemelisin, diye kendi kendini azarladı, balo salonuna yeniden girip bir kadeh şampanya için uşak ararken yüzüne yumuşak bir gülümseme yapıştırdı. *Oldu ama bir daha asla buna izin vermemelisin.*

Dominick ondan bu akılsız, şehvetli tepkileri almakta usta olabilirdi ama ona verebileceği tek şey buydu. Yaşamak için bedenini satan, varlığı sefahat ve aşırılık üzerine bir çalışma olan bir adamla başka ne olabilirdi ki? Bir dahaki sefere onu baştan çıkarmaya çalıştığında bunu hatırlaması iyi olacaktı ve uyarısına rağmen Calliope bir dahaki seferin *olacağını* biliyordu. Dominick bu tür dürtülerini dizginlemekten aciz görünüyordu.

Martin'i balo salonunun karşısında görünce Dominick'i aklından çıkardı. Fiziksel uyum herkesle yakalanabilecek bir şeydi; Martin ona bunu öğretmişti. Yani Martin'i gördüğünde midesinde kelebekler uçuşmasa, elini öptüğünde dizlerinin bağı çözülme bile, Martin bir kocada aradığı diğer her şey olabilirdi. Onu hâlâ mutlu edebilirdi. Ona müstehcen fısıltıları, karanlıkta kıvranan bedenleri ve izin verirse onu yok edecek bir adamın ısıltılı yeşil gözlerini unutturabilirdi.

CALLIOPE BALOYU TAKIP EDEN BİRKAÇ GÜN BOYUNCA DOMINICK'TEN UZAK DURDU, Terastaki olayın etkisinden kurtulmayı umuyordu. Martin'le akşam yemeğine oturduktan sonra gecenin geri kalanını dans ederek geçirmiş ve bakışlarını Dominick'ten uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu görmezden gelemiyordu. Dominick her zaman gözünün önündeydi, nerede durursa dursun bakışları onun üzerindeydi. Onun dikkatsiz bakışlarının neden olduğu karıncalanma hissi onu geriyor, sanki yaptığı şey yüzünden okunuyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Diana ayrılmak istediğini söylediğinde rahatlamıştı, zira kapalı alan sıcaklığı onu hasta hissettiriyordu. Kız kardeşi bu sabah hâlâ kendini kötü hissediyor, bir lazımlığa kusuyor ve yediği her lokmanın intikam hırsıyla geri gelmesinden şikâyet ediyordu.

Ekta, Calliope'nin giyinmesine yardım ederken, "O hamile," diye açıkladı. "İşaretler orada, annen seni taşıırken her şeye şahit oldum."

Calliope, "Onu bu kadar hasta görmekten nefret etsem de onun adına mutluyum," diye cevap verirken, içten içe beklenmedik bir hüznle sarsılıyordu.

Yakında teyze olacağını bilmek onu çok sevindirmişti ama kendi görevinde başarısız olmasının ne anlama geleceğini düşünmeden de edemiyordu. Diana bu çocuğu ve diğerlerini doğuracak, Hastings'le birlikte büyüyen bir aile oluşturacaktı. Eğer Martin'i yola getiremezse, bir daha asla evliliğin ya da bir ailenin geleceğinde olabileceğine inanmayacaktı. Hastings House'dan taşınacaktı, çünkü Diana ve ailesinin hayatında bir davetsiz misafir gibi hissetmenin çok zor olacağını biliyordu.

Belki de babası ve onun iki yaşlı teyzesiyle birlikte yaşayacaktı; onlar boş zamanlarını kendi yüce davranış standartlarına uymayanlar hakkında dedikodu yaparak geçiriyorlardı. Çok az insan zarar görmeden kurtulurdu. Tek başına yaşlanacak, dokunulmadan, sevilmeden ve pişmanlık içinde yitip gidecekti.

Bu düşünce onu gözleri yaşarana kadar üzdü ve gözlerini kırptığında Ekta'nın karşısında durduğunu gördü. Yaşlı kadının buruşuk yüzü sempati ile kaplıydı, kemikli elleri Calliope'nin gözyaşlarını siliyordu. Calliope'nin çenesini tutarken kara gözleri şiddetli bir kararlılıkla parlıyordu.

"Senin de zamanın gelecek, sevgili Anni. Senin nasıl bir mücevher olduğunu göremeyenler gözyaşlarını hak etmiyorlar."

Calliope burnunu çekti ve kendisini büyüten kadına gülümsedi, Ekta olmasaydı nasıl hayatta kalacağını merak ediyordu. Her gün baktığı ve kendi benliğini ona geri yansıtan tek yüz Ekta'nın yüzüydü; ona çok az hatırladığı bir evi ve zaman geçtikçe hafızası daha da bulanıklaşan bir anneyi hatırlatan tek yüz.

Gözyaşları dindikten sonra Ekta ellerini havaya kaldırdı ve odanın öbür ucuna doğru koşmaya başladı; o şefkat anı geldiği gibi hızla geçti.

"Ben hala babanızın bu işe dahil olması gerektiğini söylüyorum. Bu tür birliktelikleri ailenin reisinin ayarlaması en iyisidir. Önerdiğim gibi ona yazsaydınız, bu Bay Lewes zaten nişanlıınız olabilirdi."

Calliope gülerek yatağının ayak ucuna serdiği şalı kaldırdı. "Dileğin yakında gerçekleşebilir. Sanırım Diana yine entrikalar çeviriyor, çünkü bu sabah babamdan bir mektup aldım. Onu ve teyzelerini ziyaret etmemiz için bizi göndermiş. Surrey'deler ve samimi bir ev partisi vermeyi ve birçok arkadaşımızı ve tanıdığımızı davet etmeyi planlıyor. Bana alenen kur yapan iki adamla ilgili dedikodulardan haberdar olduğunu söylemeyi de ihmal etmedi."

Ekta alçak sesle onaylar gibi mırıldandı. "Kız kardeşin ona haber gönderdi ve şimdi her iki adamı da ölçmek için çatısı altına getirecek."

Calliope, babasının Dominick'in kendisi için ciddi bir rakip olduğunu düşündüğü düşüncesiyle hizmetçinin arkasına döndü. Babasının gerçeği öğrenmesi onu mahvederdi, bu yüzden onun Dominick'i evlilik için ciddi olarak düşündüğünü sanmasına izin vermeliydi.

"Evet, babamın niyeti bu olabilir ama Diana'nın neyin peşinde olduğunu görebiliyorum. Dominick'in partideki varlığının Martin'i sonunda evlenme teklif etmeye iteceğini umuyor. Babamın Surrey'deki malikânesi diğerleri kadar büyük değil, bu yüzden konuklar az sayıda olacak. Böyle küçük bir toplantı hepimizi yakınlaşmaya zorlayacak. Martin, Dominick'in çabalarını görmezden gelemeyecek."

Ekta yavaşça dönüp ona baktı, bir elinde bir çift terlik vardı ve Calliope'nin sabahlığı diğer koluna asılmıştı. "Bu adamların ikisine de Hristiyan isimleriyle hitap ediyorsunuz."

Bu bir soru değildi ama Calliope hizmetçinin sesindeki suçlamayı duyabiliyordu. Ekta'nın bakışlarından kaçındı ve aynada saçlarıyla gereksiz yere uğraştı.

"Martin ve ben arkadaşız ve nişanlanma yolunda ilerliyoruz. Etrafta kimse yokken ilk isimlerimizi kullanmamızda bir sakınca yok."

"Ve aynı zamanda bir fahişe olan bu adam? Ondan *Dominick* diye mi bahsediyorsun?" Calliope'nin yüzü yandı. "Önemli bir şey değil."

"Diana'yla bu adam hakkında konuşurken duyduğum şey bu değildi. Ondan sanki senmişsin gibi bahsediyorsun-"

"Ekta, lütfen!" dedi sertçe, başka bir kelime daha dinleyemiyordu. "Umuyorum ki iki hafta sonunda Martin teklifini yapmış olacak ve her şey sona erecek. Şimdi... lütfen eşyalarımın Surrey'e yolculuk için hazırlandığından emin olursan..."

Ekta tek siyah kaşını kaldırdı ve dudaklarını büzdü. "Umarım ne yaptığını biliyordundur kızım. Artık benim küçük Anni'm değilsin ve bunu kabul etmek zorundayım. Ama her şey bittiğinde burada olacağım -ister bir düğünle ister kırık bir kalple bitsin."

Bununla birlikte hizmetçi, Calliope'un boş sandığının beklediği bitişikteki giyinme odasına gitti. Ekta'nın sözleri kıyametin habercisi gibiydi ama Ekta kararlılıkla onları bir kenara itti. Planı işe yarıyordu ve Dominick Burke küçük bir sorundan başka bir şey değildi; dikkatini daha fazla dağıtmasına izin vermek niyetinde değildi.

Yatak odasından çıktığında, ziyaretçisi olduğunu haber vermek için gelen bir hizmetçi tarafından karşılandı. Salona girdiğinde gelen kişinin Dominick değil de Martin olduğunu görünce rahatlama ve hayal kırıklığı duyguları arasında bocaladı.

Ziyaretçisine gülümsemeye zorlarken zihni "*Hain*" diye haykırdı.

"Martin," diye boğuk bir sesle konuştu, şaşkınlığını ve çatışmasını gözlerinden uzak tutmaya çalışıyordu. "Ne hoş bir sürpriz."

Her iki elini de ona uzatarak gülümsemesine karşılık verdi, ancak onu incelemesi hem temkinli hem de ihtiyatlıydı. "Calliope. Bu öğleden sonra oldukça güzel görünüyorsun, ama elbette her zamanki gibisin."

Adamın iltifatları, bir fahişenin sözleri kadar etkili olmamıştı ve bu da Dominick'in yanı sıra kendisine de daha fazla kızmasına neden olmuştu. Adam onunla hiç sevişmeden onu mahvetmiş, zihnini hiçbir bekâr kadının düşünmemesi gereken düşüncelerle doldurmuştu. Karşısında duran harika adamla ilgili olmayan düşünceler.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve adamın ellerini tutup kendisini tepeden tırnağa incelemesine izin verdi. "Aslında burada olmanıza sevindim. Birkaç gün içinde size bir davetiye gelecek ama şimdi sizi bizzat kendim davet edebilirim. Babam Surrey'deki evinde küçük bir ev partisine ev sahipliği yapıyor ve umarım katılırsınız."

Onu kendine yaklaştırmak için ellerini çekiştirdi, açık kapıya ya da yakındaki hizmetkârların hayaletine aldırmadı. Adamın ani yakınlığı ve görgü kurallarını hiçe sayması karşısında şok geçirdi. Bu beklenen bir değişiklikti; haftalardır beklediği bir değişiklikti. Ancak şimdi, Martin'in çıplak ellerinin onunkilere dokunuşunu Dominick'inkilerle karşılaştırmaktan kendini alamıyordu. Martin'in ellerinin çok yumuşak olduğunu, cariyesininkilerin gücünden ve hükmedici cazibesinden yoksun olduğunu düşünmekle hata etmişti. Martin'in birkaç santim daha uzun olmasını, saçlarının sarının bu kadar parlak bir tonu olmamasını ya da gözlerinin sabah gökyüzü yerine bahar yaprakları rengine olmasını dilemesi daha da yanılttı.

Hayır, hayır, hayır. Bu şekilde düşünemezsin. Bu tam da istediğin gibi oluyor... Dominick'i düşünerek bunu mahvetme.

"Hiçbir şey beni bundan alıkoyamaz," diye cevap verdi Martin, onun iç çalkantılarından habersiz. "Babanla tanışmak için sabırsızlanıyorum ve bir ev partisini mükemmel bir fırsat olarak görüyorum. Onunla konuşmamız gereken önemli bir konu var."

Dehşet karnında kıvrılıyordu ve Calliope neden böyle hissetmesi gerektiğini anlayamıyordu.

"Oh?"

Martin kıkırdadı, başparmakları avuçlarında yavaş daireler çiziyordu, bakışları onunkilerle buluşup sabitlenirken niyetliydi. "Duygularımdan habersiz olamazsın Calliope. Seni sadece bir arkadaş olarak gördüğüme inandırmış olabileceğimin farkındayım, oysa benim için çok daha fazlasını ifade ediyorsun. Saygılarıma karşılık vermeni umacak kadar cüretkâr olabilir miyim?"

Saygı. Duygular. Bir ay önce karnında kelebekler uçuşmasına neden olacak kelimeler - bu adamın dudaklarından duymayı çok istediği kelimeler. Ancak şimdi bu sözler, tutku ve bağlılık, ateşli ihtiyaç ve pislik mırıltılarını arzulayan kulaklarına iyi huylu, çok sığ geliyordu.

Lanet olası Dominick, onun için bu anı bile mahvetmişti.

"Tabii ki biliyorum," diye cevap verdi ve onu rahatlatmak için ellerini sıktı.

Bileğinin iç kısmına kondurduğu iffetli öpücük kuru ve etkisizdi. Tüyleri diken diken olmadı, özlem titremeleri olmadı, içten gelen bir tepki olmadı. Kesinlikle hiçbir şey yoktu.

"Güzel. Kendimi bu şekilde ilan etmek için çok erken olduğunu biliyorum ama elimde değil. Ayrıca, son zamanlarda bir rekabetle karşı karşıya olduğum gözümünden kaçmadığı için aciliyetle kuşatıldım."

Aralarına Dominick'in tehdidi yerleşince Calliope kaskatı kesildi, bu onun arzuladığı geleceğe yönelik bir tehditti. "Martin-"

"Özür dileyecek bir şey yok. Bay Burke senin ne kadar iyi bir av olduğunu neden fark etmesin ki? Ama bilmenizi isterim ki sizi kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Umarım kararınızı verirken bunu göz önünde bulundurursunuz."

Dominick'in ondan bir öpücük çalma şeklinin tekinsiz bir kopyasıyla ona yaklaşırken Calliope donakaldı. Uzun, sarı kirpikler parlayan mavi gözbebeklerinin üzerine kapandı ve yumuşak dudaklar büzülerek onunkilere indi, nazik parmaklar tekrar saçlarının arasına kaydı. Kız ezbere cevap verdi, ağzı onunkine doğru hareket etti, elleri kollarını kavramak için yukarı kalktı. Gözleri hâlâ açık, adamın indirdiği göz kapaklarına, kavisli kaşlarına, pürüzsüz alnına ve üzerine ustalıkla düşen altın rengi perçemine baktı.

Adam yakışıklı, tatlı ve mükemmeldi... ama öpücüğü onu boşlukta hissettirdi. Temelde yanlış olan hiçbir şey yoktu. Adam nazik ve yavaştı, sanki kızın deneyimsizliğini hesaba katıyor gibiydi - sanki kızın hiç öpülmediğini varsayıyordu.

Dominick ona hiç de nazik davranmamıştı. Başta nazik davranmış olabilirdi ama yine de talepkâr davranmış, itaate zorlamış ve ondan savaşımadan bir karşılık almıştı. Ne kadar denerse denesin, Martin için aynı aciliyeti hissedemedi, hiçbir şeyin hayal ettiği gibi olmadığını fark etmeden kendini o ana teslim edemedi. Titreme ya da teslimiyetin yumuşak inlemeleri, dizlerinin zayıflaması ya da ellerinin Martin'in kalın, sarı saçlarında ya da geniş omuzlarında dolaşması yoktu.

Memnun bir iç çekişle geri çekildi, yanağını okşarken dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Calliope dudağını ısırdı ve gözlerini indirdi, onun kollarında durmaktan ve hiçbir şey hissetmemekten ve bunun yerine arzusunu ya da saygısını hak etmeyen birinin dudaklarını özlemekten utanıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Martin, kızın yüzünü bırakıp saygılı bir mesafe uzaklaşarak. "Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum. Niyetim hakkında en ufak bir şüphe duymamanızı istiyorum. Babanla konuştuktan sonra belki bu konuyu tekrar ele alabiliriz?"

Martin'e baktı, Martin de onun bu genç kızca suskunluğunu büyülenmiş gibi karşıladı. Hiç şüphe yok ki, Martin onu utangaç ve Martin'in coşkusundan etkilenmiş olarak hayal ediyordu. Martin'in, kızın kendisine yönelttiği boş bakışların gerçek nedenini bilmesi mümkün değildi.

"Bunu çok isterim."

"Pekâlâ. Şimdi, ziyaretimin sebebine gelelim. Kısa bir süre önce yeni bir fayton aldım ve tam da onu ilk kez kullanmak üzereydim. Bana eşlik ederseniz çok memnun olurum."

Calliope gülümsemeye zorladı ve onunla baş başa kalma ihtimali karşısında hissettiğinden daha heyecanlı görüldüğünü umdu. Ancak ihtiyacı olan şeyin Martin'le daha çok, Dominick'le daha az zaman geçirmek olduğunu fark etti. Belki de yeterince zaman ve çaba harcarsa, müstakbel kocasının ilgisinden zevk alacak kadar onun öpücüğünün dünyayı sarsan gücünü unutabilirdi.

"Çok isterim. Şapkamı almam için bana biraz izin verirsiniz."

"Elbette," diye karşılık verdi, elini tutup bir öpücükle daha şereflelendirdi.

Görünüşe bakılırsa artık kur yapmaktan neredeyse nişanlanmaya kadar uzanan o zor bölgeyi aşmışlardı ve o da sevgisinde daha özgür olabileceğini hissediyordu. Calliope bunun Dominick'in tadını ve hissini sonsuza dek yok etmeye yetmesi için dua ediyordu.

CH A 9 T k R 9

"Söylentilere göre, önümüzdeki iki hafta boyunca Surrey'de skandal Vikont B'nin evinde küçük bir ev partisi düzenlenecekmiş. Bu etkinliğe davet edilmediğimi üzümlere bildirmek isterim, ancak keşke davet edilseydim... tabii ki sadece sevgili okuyucularıma şüphesiz skandal olan olayları bildirmek için."

The London Gossip, 16 Eylül 1819

Nick, ağır çakmaklı tüfeği elinde evirip çevirirken etrafındaki adamların gevezeliklerini duymazdan geldi ve onu hiçbir heyecan duymadan inceledi.

hissetmesi gerekiyordu. O ve diğer fahişeler Manton'ın Poligonu'na yapacakları bu geziyi bir haftadan uzun bir süredir planlıyorlardı. Hevesli bir sporcu olan Nick, atıcılıktan her zaman diğer tüm uğraşlardan daha fazla zevk almıştı; eskrim de ikinci sırada geliyordu. Paul onu ilk av gezisine daha küçük bir çocukken götürmüştü; sadece ikisi, bir çift tüfek ve açık havanın canlandırıcı havası vardı. Yıllar içinde birkaç ateşli silah edinmiş ve sonuç olarak rehin vermişti ve şu anda bir çift düello tabancası arıyordu. Onları kullanmak için bir nedeni olacağını hiç düşünmemişti. Ancak, önündeki sedir kutusunda duran ikiziyle birlikte bu çakmaklı tabancayı aylardır arzuluyordu. Diğer fahişeler sadece eğlence ve kendi nişancılıklarını geliştirme şansı için gelmişlerdi; geliniyle uzun bir düğün gezisinden henüz dönmemiş olan Hugh hariç.

Benedict, David ve Aubrey onun arkasında durmuş, ellerini şimdiye kadar elinde tuttuğu en güzel silah olan iyi yapılmış çakmaklı tabancanın göz alıcı maun kaplamasında ve gümüş süslemelerinde saygıyla gezdiriyorlardı. Ancak, sonunda paranın satın alabileceği en iyi tabancalardan bir çift alabilmenin heyecanı kesinlikle yoktu. Tek düşünebildiği Calliope, birkaç gün sonra babasının Surrey'deki küçük malikânesinde gerçekleşecek olan lanet olası ev partisi ve anlaşmalarının kaçınılmaz sonuydu.

"Eee?" David omzunun üzerinden bakarak çizdi. "Bütün gün orada durup o şeye mi bakacaksın, yoksa onu vuracak mısın?"

Nick başını David'e doğru çevirdi ve alay etti. "Bir silah bir kadına çok benzer. Silahın namlusuna öylece elini sokamazsın. Onu tanıman gerekir ve bu da zaman alır."

Benedict kıs kıs güldü. "David'in böyle bir sabrı yok, bu yüzden hala kalecisi olmayan iğrenç bir şutör."

"Ben mükemmel bir nişancıyım ve daha da iyi bir aşığım," diye itiraz etti David. "Yılın bu zamanında Londra'nın ıssız olması benim suçum değil. Haydi Nick, eğer sen doldurup ateş etmezsen ben edeceğim."

"Çek ellerini," diye itiraz etti Nick, silahı David'in kavrayan elinden uzaklaştırırken horozu yarım kaldırdı. "Bırak da gerçek bir erkek sana nasıl yapıldığını göstereyim."

Aubrey, "Silahla ateş etmekten mi yoksa kadınları tatmin etmekten mi bahsettiğimizi unuttum," diye mırıldandı.

Nick, arkadaşları tarafından ileri geri savrulan hakaret ve şakaları duymazdan geldi ve dikkatini silaha verdi. Aklını Calliope'den uzak tutmak için *bir şeyler* yapması gerekiyordu ama bunun beyhude bir çaba olduğunu biliyordu. Ezbere çalıştı, barutu namluya döktü, kâğıda sarılı bilyeyi arkasından soktu ve tavayı ateşledi; bu sırada aklını başından alan kadını düşünüyordu. Kadının kollarında hissettiklerini, kalçasını okşarken vücudunun onunkine verdiği o enfes kavisi unutmakta zorlanıyordu. Tabancasını kaldırıp hedefine nişan aldığı anda bile, silahın sesi kadının kendinden geçmiş çığlıklarının yankısını zihninden bastırarak kadar yüksek değildi. Top silahtan fırlamadan hemen önceki parlama, göz kapaklarının arkasına kalıcı olarak damgalanmış gibi görünen kriz anındaki görüntüsünü kovacak kadar parlak değildi.

Berbat durumdaydı.

"Çok iyi atıştı," dedi Benedict ve Nick önündeki hedefe gözlerini kırptırarak baktı.

Atışını tam ortasından yapmıştı, dikkati o kadar dağınıkken bunu başarmasına şaşırılmıştı. Nick silahı Aubrey'e verdi, o da ikinci tabancayı alırken silahı yeniden doldurmaya başladı.

"Bunları hiç kullanmak zorunda kalacağını düşünüyor musun?" David, Nick'in ikinci çakmaklı tüfeği hazırlamasını izlerken sordu.

"Olabilir," dedi Benedict kuru bir homurtuyla. "Martin Lewes'in geçen gece Boodle's'ta ona bakışı bir işaret sayılırsa. Adam seni küçümsüyor, Nick."

Nick'in çenesi, Calliope'u elinden almak için en uygun pozisyonda duran adamdan söz edilince gerildi. Bu düşünce o kadar saçmaydı ki neredeyse yüksek sesle gülecekti. Lewes'in Nick'ten bir şey alabilmesi için önce Calliope'un ona ait olduğunu varsayması gerekiyordu.

Ama yapmadı; hiçbir şekilde yapmadı. Bu en lanet şeydi, çünkü daha önce onunla yatmaya kararlıyken, şimdi kendini geri kalan her şeyi isterken buldu.

Lewes'in teklifini kabul etmesini ve müstakbel bir vikontun mülayim karısı olarak yaşamaya razı olmasını istemiyordu. İstiyordu... istiyordu...

"Adam tam bir pislik," diye tükürdü, tabancayı kaldırıp bir kez daha hedefe nişan alarak. "Calliope'nin onu neden istediğini anlayamıyorum ama ayak parmaklarını nasıl kıvracaklarını bilmek dışında kadınları anladığımı iddia edemem."

Dairesel hedefin Lewes olduğunu hayal etti ve ateş açtı, adamın kafası kan ve kafatası parçaları içinde patlarken dudakları memnuniyetle kıvrıldı.

Bu fantezi onu tatmin etmedi.

Dolu ikinci tabancayı Aubrey'den kaptı ve diğerini bekleyen bir çift elin içine itti. Elini tabancanın kabzasına sardı, bir gözünü kapattı ve hedefe bir top daha atmaya hazırlandı.

Çakmaklı tüfek elinde çatırdadı ve bu kez top tam ortasına isabet etti. Mükemmelliğin, yeterince iyi olmanın tam kenarına.

Hırladı ve tabancayı bırakarak Aubrey'nin sırasını beklemek üzere geri çekildi.

Benedict, "Ne olursa olsun fark etmez," dedi. Sesi hafifti ama Nick diğer adamın *bakışlarını* hissetmişti; arkadaşının bir şekilde ona neler olduğunu sezdiğini biliyordu. "Senin görevin onun kıskançlığını kışkırtarak ona teklifte bulunmasını sağlamak ve duyduğuma göre bunu neredeyse başarmışsın."

Nick'in elleri bir yere çarpmamak için mücadele ederken kasıldı. Calliope'un Bayan Martin Lewes olmasına ne kadar yakın olduğunu hatırlamak umurunda değildi. Aubrey'nin şutu çınladı, top Nick'inkinden daha da sağa çarptı.

"Evet," diye onayladı sıkılmış dişlerinin arasından. "Aubrey, kolunda çok fazla gerginlik taşıyorsun. Dirseğini hafifçe bük, tetiği çekerken nefes ver. Tekrar dene."

Aubrey nefesinin altından bir şeyler mırıldandı, keten dokuyucusuydu, kanlı bir nişancı değil, ama David'den diğer tabancayı aldı ve tekrar denedi, bu sefer atışını merkeze daha yakın bir yere yaptı.

"Bu ev partisi bu işin sonu olmalı," dedi Benedict. "Sence de öyle değil mi Nick? Sanırım ondan kurtulduğuna sevineceksin."

Evet, dedi kendi kendine sessizce başını sallarken. Evet, bittiği için mutlu olmalıydı, çünkü o zaman sanki kız onun içine uzanıp onu düğümlüyormuş gibi hissetmek zorunda kalmayacaktı. Bir fahişe olmasa bile yine de onun için yeterince iyi olamayacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Onun başka bir adamın çocuklarının annesi olmasını uzaktan izlediği boş bir geleceği düşünmek zorunda kalmayacaktı, o ise... ne yapmaya devam edecekti? Elbette sadece birkaç yıl daha fahişe olarak devam edebilirdi ve o zamana kadar *tonun* tüm kadınlarını becermiş olabilirdi. Şöhreti sayesinde hiçbir saygın hanımefendi onun için kapısını açmayı düşünmezdi bile. Yaşlı ve yalnız ölecek, parasından ya da vücudunu sunmasından daha fazlasını istediği tek kadının yasını tutacaktı.

David, tabanca kaçınılmaz olarak teptiğinde bileğinin burkulmasına neden olacağı kesin olan bir tutuşla ateş etmek için adım attı. Dikkatini dağıttığı için minnettar olan Nick, arkadaşının kavrayışını düzeltti ve açığı değiştirdi, sonra da devam etmesi için elini salladı.

Bu sırada Benedict sinir bozucu bir şekilde onu izliyordu. Üniversiteden beri arkadaşılar, her ikisinin de diğer fahişeleri tanıdığından daha uzun süredir. Onu en iyi, hatta amcasından bile daha iyi tanıdığını iddia edebilecek biri varsa, o da Ben'di. Bu yüzden yaşadığı kargaşayı ve kafa karışıklığını gizleme umudu yoktu. Nick neden denemeye zahmet ettiğini bile bilmiyordu.

"Bu sözleşmeye bir son vermem gerekiyor mu?" Benedict fısıldadı, sesi alçaktı ama her kelimesi çelik gibiydi. "Senin için çalışan onca adam arasında

Bu ajans için en az endişelendiğim kişi hep sendin. Ama bu kadın-"

"O bir müşteri," diye tersledi Nick. "Diğerleri gibi. Ben hâlâ bir bakıcı yüzünden kafasını kaybetme konusunda endişelenmen gereken son fahişeyim. Ellerini ovuşturacak birine ihtiyacın varsa, gözünü Aubrey'e dikmeni öneririm."

Söz konusu adam David'le birlikte tabancaların üzerine eğilmişti, ikisi bir yandan gülerken bir yandan da birbirlerini dürtüklüyorlardı, o yüzden kulak misafiri olmadı. Ancak Benedict kaşlarını hafifçe çatarak Aubrey'e baktı. Nick kendi işleriyle o kadar meşgul değildi ki, arkadaşlarındaki değişiklikleri fark etmemişti. Aralarında en büyükleri olan Aubrey'nin ilgilenmesi gereken bir ailesi ve bir işi vardı ve Nick onun fahişelik görevinin uzun süreceğini hiç düşünmemişti. Mesele Aubrey'nin yuva kurmak için onları terk edip etmeyeceği değil, ne zaman terk edecekti.

Benedict, "Karmaşıklıklarla ilgili kuralları biliyorsun," diye çıkıştı. "Bayan Barrington'la ilgili ne tür romantik düşünceleriniz varsa, onları derhal aklınızdan çıkarmanızı öneririm."

Bunun için Benedict'in boğazına bir yumruk indirmek istese de Nick iki nedenden dolayı kendini tuttu. Birincisi, arkadaşı ölümcül yumrukları ve çabuk öfkelenen bir şampiyon kavgacıydı. Nick'i hiç terletmeden yere sererdi.

İkincisi, Benedict haklıydı. Calliope için bir amaçtan başka bir şey olabileceğini düşünmesi aptallıktı.

Ancak, içten içe, bu onun daha fazlası olmasını istemesine engel değildi. Bu durum, bir şansı olmasını dilemesini de engellemedi.

CALLIOPE'NİN MİDESİNDEKİ HUZURSUZLUK, ARABA İLERLEDİKÇE AZALDI.

Babasının Surrey'deki kırsal mülkünün ferforje demir kapılarından içeri girdi. Londra'daki bir malikanede bulamayacağı genişlikte bir araziye ve ferah bir mimariye sahip olan bu ev, Vikont'un devasa taşra malikanesinin göz korkutuculuğundan yoksundu. Babası burayı tercih ediyordu, Londra'ya yeterince yakın olduğu için gerektiğinde oraya gidebiliyor, huzur ve sessizlik istediğinde de buraya çekilebiliyordu. Bir keresinde Calliope'ye, kardeşinin ölümünden sonra kendisine miras kalan taşra malikânesinin, kendisini hayaletlerin gölgesinde yaşıyormuş gibi hissettirdiğini söylemişti. Vikont olmak için doğmamıştı ve onu bu unvanı almaya zorlayan koşullar kadar bu unvana da içerliyordu.

Burası tıpkı hatırladığı gibiydi ve herhangi bir misafirden tam bir gün önce gelebilmiş olmak içine bir huzur duygusu yerleştirdi. Buraya sadece birkaç ay önce bir ziyaret için gelmişti ama o zamandan bu yana sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyordu; sanki bu kapılardan girenle çıkandan farklı bir insan girmişti. Yarın ev partisi başlayacaktı ve o da kendini yıpranmış ve bir düzine farklı yöne gerilmiş hissetmeye geri dönecekti. Bugün için, sık sık sabrını zorlasalar da çok sevdiği babasının ve teyzelerinin yanında olmanın huzurunu yaşayacaktı.

Üç katlı Palladyan evin ön merdivenlerinin dibinde duran adamı görünce morali daha da yükseldi, esinti her geçen ay daha da gümüşü bir renk alan saçlarını savuruyordu. Arabadan ilk inen Calliope oldu, bir uşağın basamakları yerleştirmesini bekleme zahmetine girmeden aşağı atladı ve babasının bekleyen kollarına atıldı.

"Baba!"

Birkaç kır saç ve gözlerinin etrafındaki birkaç yaşlılık çizgisi dışında, Vikont onu son gördüğü gibiydi; sağlıklı ve parlak gözlü, onu yerden kaldırıp tıpkı küçük bir kızken yaptığı gibi döndürürken tutuşu her zamanki gibi güçlü ve emindi. Ondandır çok daha iri değildi ama Calliope'ye her zaman dünyanın en güçlü adamı gibi görünmüştü. Sıksa vücudu, köri ve turtalara olan sevgisini gösteren hafif bir göbekte daha da belirginleşmişti. Diana'nın gibi mavi olan gözlerinin köşelerinde gülümseme çizgileri vardı.

"Anni, canım, Londra'dan yolculuk nasıldı? Umarım çok yorucu değildir?"

Hastings onu yanından uzaklaştırırken yüzünü buruşturdu ve kocasının yardımıyla arabadan inen Diana'ya baktı. Hastings, midesi için arabanın birkaç kez kenara çekilmesini talep eden karısına teselli edici sözler mırıldandı. Zavallı kadın bu sabah yediği her şeyi kusmuştu ve solgun görünüyordu.

"Benim için değil, ama zavallı Diana bunu nahoş buldu. Eve dönme vakti gelene kadar bir daha arabanın içini görmek istemediğini söyleyebilirim."

Diana o anki durumuna rağmen gülümseyerek yaklaşırken babasının gözleri şefkatle parlıyordu.

"Bu kadar acı çektiğini duyduğuma üzüldüm ama bunun nedeni beni sevindirdi," dedi ve Calliope'yi tutmaya devam ederken onu bir koluna almak için uzandı. "Annen de seni taşıırken aynı zorlukları yaşadı ama

geçti ve senin doğumuna kadar sağlığı iyiydi. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, harika görünüyorsun. Neredeyse parlıyor, değil mi Anni?"

Calliope onayını dile getiremeden Diana homurdandı.

"Bu *parıltı*, çaydan başka bir şey tutmaya çalışıp başaramamaktan kaynaklanan ter parıltısından başka bir şey değildir."

Hastings karısına doğru uzandı, endişeyle alnını kırıştırdı. "İzin ver yatmana yardım edeyim, sevgilim. Sonra-"

"*Sen*," diye tersledi Diana kocasına bakarak, "yeterince şey yaptın, teşekkürler."

Babaları kahkahasını bastırmaya çalışıp başarısız olurken, Calliope onu kaburgalarından dürterek dikkatli olmasını fısıldadı. Diana onlara değil de Hastings'e kızdığı sürece güvendeydiler. Diana'nın Hastings'in üzerine gelmemesi konusundaki ısrarına rağmen, Hastings onun koluna girdi ve ağır adımlarla ön merdivenleri çıkmasına rehberlik etti. Başlarını birbirine yaklaştıran ikili, yukarı çıkarken birbirlerine mırıldandılar. Calliope onların arkasından gülümserken, içinde bir özlem çukuru açıldı ve yarın buraya babasının gözüne girmek için gelecek olan adamı düşündükçe daha da genişledi. Her ne kadar reşit olsa ve evlenmek için babasının iznine ihtiyacı olmasa da, Vikont'un en azından Martin'i onaylaması onun için önemliydi.

Nedense bu düşüncesi onu sadece babasının Dominick hakkında ne düşüneceğini merak etmeye yöneltti ki bu çok saçmaydı. Fahişesi hakkında ne düşündüğü önemli değildi, çünkü onunla olan ilişkisi Londra'ya dönmeden önce sona erecekti. Tek yapması gereken önümüzdeki iki haftaya katlanmaktır ve onun varlığına ya da içinde uyandırdığı duygu karmaşasına asla katlanmak zorunda kalmayacaktı.

"Gel tatlım," diye ısrar etti babası, kızının kolunu onunkinin arasından geçirerek. "Konuşacak çok şeyimiz var, değil mi?"

Başıyla onayladı ama eve girdiklerinde hiçbir şey söylemedi, içini ani bir endişe kapladı. Babası ve kız kardeşi bu toplantıyı tek bir amaç için planlamışlardı, bu yüzden onun talipleri hakkında konuşmak istemeleri onu şaşırtmamalıydı. Ancak, dikkatini çekmek isteyen iki adam hakkında düşünmek ya da konuşmak için o kadar da istekli değildi. Görünüşe göre babası doğrudan konuya girmek istiyordu, böylece yarın müstakbel damadını incelemeye hazır olacaktı.

Onu, üç hizmetçinin konukların gelişine hazırlık olarak toz almak ve cilalamak için çalıştığı, uşakların gelip gittiği giriş holüne götürdü.

yeni yıkanmış çamaşırlar ve pırıl pırıl porselenler taşıyarak gitti.

Üst kata çıktıklarında, Calliope'nin büyük teyzelerini selamlayabilmesi için önce iki özel aile salonundan birine uğradılar. Odaya ilk girdiğinde gözlerinin kendisini yanıltmadığından emin olmak için durup gözlerini kırpiştırmak zorunda kaldı. Louisa ve Doris teyzeler, Calliope'un son ziyaretinden beri ikiz koltuklarından kalkmamış gibi görünüyordardı ve bir an için her ikisini de ince bir toz tabakasının kapladığını düşündü.

Louisa yuvarlak gözlüklerinin üzerinden ona bakıyordu, beyaz bukleleri bir peruğun altından dışarı fırlamıştı. Kucağında, Calliope yaşadığı sürece ona sürekli arkadaşlık etmiş olan yaşlı pug oturuyordu. Horatio'nun burnu kırışmaya başlamıştı ve o kadar şişmandı ki, küçük bacaklarının ağırlığını taşıyabilmesi mucizeydi -Louisa onu taşımakta ısrar ettiğinde buna gerek kalmıyordu.

Doris, kız kardeşinin şişman bedeni ve dolgun gıdılılarıyla tam bir tezat oluşturacak şekilde zayıf ve sertti, kendi gri saçları o kadar sıkı düğümlenmişti ki gözlerini kırabilmesi bile mucizeydi. Doris Teyze roman okumayı zaman kaybı olarak gördüğünden ve özellikle de genç hanımların elinde olmasını onaylamadığından, kucağında bir kitap duruyordu, muhtemelen edep ve ev yönetimi üzerine kuru bir risale.

"Bakın kim geldi," diye duyurdu babası, onu takdim ederken göğsü gururla kabarıyordu.

"Doris Teyze, Louisa Teyze," dedi Calliope, her birine gülümseyerek ve içten içe kaçınılmaz eleştirilere karşı kendini hazırlayarak. "İkiniz de iyi görünüyorsunuz."

"Merhaba çocuğum," diye mırıldandı Louis, gözlüklerini burnuna doğru iterek. "Çok zayıflamışsın. Ne kadar zayıflamış, değil mi Doris?"

"Hmm, oldukça," diye onayladı diğer teyzesi kaşlarını çatarak. "Sen kendine ne yaptın böyle? Bir eş bulma umudunun meyve vermemesi kendini bırakman gerektiği anlamına gelmez. Biraz daha tombul olsaydın belki bir talip bulabilirdin."

Calliope, Doris'in değerlendirmesindeki ironiye dikkat çekmek istedi, oysa kendi vücudu bir şömine demirine benziyordu, ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Teyzelerle tartışmak onları sadece huysuzlaştırırdı ve şu anda keyifleri yerinde görünüyordu. Eleştirileri, onları aileleri gibi anlamayan insanlar tarafından farklı karşılanabilirdi. Bu sadece onların tarzıydı ve hoşlanmadıkları insanlara karşı fikirlerini söyleme zahmetine girmiyorlardı. Çünkü

Bu kişiler, kendilerine doğru aşağılayıcı bakışlar fırlatırken birbirlerine fısıldamayı tercih ettiler.

Calliope ilk yemi yutmayınca Louisa, "Ve dışarı çıkarken şapka takmayı unutmamalısın," diye ekledi. "Cildin biraz ..."

Doris kararlı bir baş hareketiyle, "Karanlık," diye ekledi. "Ve Louisa haklı. Açık tenli olmak bir kadın için çok çekici bir özelliktir."

Calliope yanağının içini ısırdı ve bir kahkaha attı, 'koyu' teninin güneşle hiçbir ilgisi olmadığını onlara hatırlatmasına gerek olmadığından emindi.

"Bunu aklımda tutmaya çalışacağım," dedi bunun yerine, babasıyla eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu.

"Kız kardeşin nerede?" Louisa gözlerini kısarak Calliope'nin yanından geçerken sordu. "Kocasını kendine saklamayı seviyor, değil mi?"

"Dinleniyor," diye yanıtladı babası. "Londra'dan yolculuk onun için oldukça yorucu oldu."

Doris, "Hmm, kesinlikle kötüye işaret," diye açıkladı. "Böylesine narin bir bünyeye sahip bir hanımefendi asla güçlü oğullar doğuramaz. Zavallı Hastings asla varisine sahip olamayabilir."

"Tam tersine," diye yanıtladı Calliope. "Onun bu durumundan sorumlu olan olası bir varis. Diana hamile."

"Oh, bu harika bir haber," dedi Louisa. "Onu çok kıskanmamalısın, Calliope. Küçük kardeşin büyük kardeşten önce evlenip çoluk çocuğa karışması *o kadar* da alışılmadık bir şey değil. Başını dik tut, kızım."

Babası öksürdü ve sabrının sonuna geldiğini hissetmiş gibi Calliope'nin kolunu tutup sıktı.

"Sizi rahatsız etmeyeceğiz," dedi başını nazikçe eğerek, sanki huysuz, evde kalmış teyzelerinin aksine iki kraliçeye hitap ediyormuş gibi. "Calliope ve benim yapmamız gereken bazı işler var ve sanırım öğleden sonra uykularınızın vakti geldi."

"Ah, gerçekten de," diye onayladı Doris. "Yarın konuklarınızın inişine dayanabilmemiz için dinlenmeye ihtiyacımız olacak."

"Ev partileri ne kadar yorucu işler," diye homurdandı Louisa.

"O halde sizi dinlenmeniz için yalnız bırakalım," diye cevap verdi Vikont, Calliope'ü odadan çıkarırken.

Aceleyle geri çekildiler, birbirlerinin bakışlarıyla karşılaşmak ve kahkahalara boğulmak için kapıyı kapatana kadar beklediler.

"Biraz idam mangasının önünde durmak gibi, değil mi?" dedi babası.

"Onlara neden katlandığımız beni aşıyor," diye cevap verdi. "Bu kadar uzun süre yaşamayı nasıl başardılar, aklım almıyor."

"Acılarının ve evlenmemiş olmalarının bu durumdan sorumlu olduğunu düşünüyorum. Onları kızdıracak erkekler ve dertleşecek birbirleri olmadığından, cennette yapılmış bir eşleşme gibiler."

"Sanırım haklısınız. Muhtemelen hepimizden daha uzun yaşayacaklar ve her zaman yaşadıkları gibi ölecekler - birlikte ve son nefeslerine kadar etraflarındaki herkesi aşağılayarak."

"Neyse ki, bunu görmek için etrafta olmayacağız. Gel tatlım... Çay getirdim ve konuşmamızı istiyorum."

Onu koridorun ilerisindeki, sadece birkaç kişinin girmesine izin verilen başka bir odaya götürdü; Hindistan'da geçirdiği yıllar boyunca edindiği mobilya ve sanat eserlerinin çoğunu burada saklıyordu. Perdeler çekilmişti, yanan bir ateş ve birkaç mum parlak bir şekilde dekore edilmiş odayı aydınlatıyordu. Koleksiyonunun gösterişli ihtişamı evin geri kalanının pürüzsüz mimarisi ve klasik dekoruyla çatışıyordu ama bu yüzden daha da güzeldi.

Duvarlardan sarkan zengin duvar halılarında kırmızı, altın, koyu mavi ve morun çarpıcı tonları geometrik ve çiçek desenlerinin çeşitliliğiyle harmanlanmıştı. Benzer tarzdaki kalın, pelüş halılar, ağır dolapların ve masaların -bazıları oyma pirinçten, diğerleri parlak siyah cilalı ve bir tanesi de kakmalı, elle boyanmış fayanslı mermerden- yanından geçerken ayak seslerini bastırıyordu. Her yüzeyde çok sayıda ilginç eşya sergileniyordu. Burada bir altın şamdan koleksiyonu, orada pirinç bir tükürük hokkası, gözleri mücevherlerle süslü seramik filler kümesi. Odanın bir köşesinde üç nargile borusu duruyordu; gümüş, yeşim ve bakırdan yapılmış, boyalı cam hazneleri olan yüksek yapılar.

Odanın en önemli parçası ocağın üzerinde asılı duran devasa portreydi ve Calliope de bu resme bakmaya gitti. Her zaman ona çekilmişti, yaldızlı bir çerçeveye ölümsüzleştirilen görüntü onu ilk kez gördüğünde olduğu gibi şimdi de büyülüyordu.

Babası yanında dururken, saygılı gözlerini yukarı çevirmiş, annesinin çarpıcı görüntüsünü içine çekiyordu. Calliope'nin kendi yüz hatları tuvalde kendini gösteriyordu; iri, koyu renk gözleri, keskin burnu ve

Yüksek elmacık kemikleri, üst dudağı alt dudağından biraz daha dolgun olan bir ağız. Teni derin, zengin bir bakır renginde resmedilmişti; altın işlemeli *odhani* baş örtüsünün kenarından sadece siyah, parlak saçlarının bir kısmı görünüyordu. Bengal'in soylu bir hanımefendisine en uygun kıyafet tarzında resmedilmişti; portrenin tam boyunda minyon boylu ve ince yapılı bir kadın, zengin kırmızı ve altın rengi bir *peştamalla* örtülü olarak gösterilmişti.

-Giysinin bedeni tam oturduktan sonra belden açılarak eşleşen dar pantolon ve terlikler ortaya çıkar.

Diana'nın annesinin portresi, ziyaretçilerin çay içmeye getirildiği alt kattaki misafir odasını süsleyen portrenin aksine, meraklı gözlerden uzakta, sadece onu tanıyan ve sevenlerin görebileceği bir yere gömülmüştü. Vikont, portrenin ilk eşinden utandığı için değil, onu başkasıyla paylaşmak istemediği için saklandığını anlamasını sağlamıştı.

Calliope çocukken saatlerce portreye bakar ve annesini anılarının köşelerini dolduran zevk bahçelerinde yürürken, gülerken ve yüzünü kızgın bir güneşe doğru çevirirken hayal ederdi. Hindistan'da geçirdiği kısa süreye dair çok az şey hatırlıyordu ama ne zaman annesini ve o bahçeleri düşünse, içini inkâr edilemeyecek bir sıcaklık ve mutluluk kaplıyordu. Annesi onu çok sevmişti.

-Calliope bunu onun söylediğini bile hatırlamadan hissetti.

"Vedah gördüğüm en güzel şeydi," dedi babası, sanki çok yüksek sesle konuşursa ilk karısından kalan ruhu kovacakmış gibi alçak sesle. "Ve o sadece güzel değildi. Güçlü ve cesurdu ve imparatorluk sarayının entrikalarıyla çok ilgiliydi. Sen, yoksulların ve terk edilmişlerin durumuna gösterdiğin özen... Bu ondan geliyor, biliyorsun. Seninle çok gurur duyardı."

"Öyle mi?" Calliope, şöminenin üzerinde duran küçük bir seramik kabı okşamak için uzanarak fısıldadı. Burada toplanan her şey annesine aitti - sedef tarak, yüz boyası kapları, yeşim taşından bir broş - hepsi bir tür tapınak olarak toplanmıştı. "Sık sık onun bu dünyada nasıl yaşadığını merak ediyorum."

"Ton'un üzerinde bir kraliçe gibi hüküm sürerdi," diye yanıtladı kısa bir kahkaha atarak. "Erkekleri avucunun içine alır, kadınları da dostluğu için yaygara koparırdı; çünkü Vedah'ın gözünden düşmek, insanın kendisini yedinci çemberin içine atılmış gibi hissetmesine neden olurdu."

Cehennem'in. Ateşli bir öfkesi vardı ama nadiren yanılırdı. Benimle olan kavgalarında çoğu zaman haklıydı."

"Size uzun süre kızgın kalamayacağından eminim."

"Benim de kendi yöntemlerim vardı," diye mırıldandı, gözleri parıltıyor ve dudakları hüznü bir gülümsemeye dönüşüyordu. "Unvanı almak için buraya dönmek beni korkuttu ama vikontes olma ihtimali onu zerre kadar korkutmadı. Başlangıçta ne kadar zorlukla karşılaşmış olursa olsun, zamanla yeni hayatına uyum sağlayacağına inanıyorum. Sanırım onun kaybından duyduğum üzüntü, sizin onsuz yapmak zorunda kaldıklarınızla kıyaslandığında önemsiz kalıyor. Seni yanıma alarak doğru şeyi yaptığımdan hiçbir zaman emin olamadım. Bugüne kadar, sana kolayca yer açmayacak bir topluma uyum sağlamaya zorlamanın doğru bir şey olup olmadığından emin olamadım."

O kadar kederli görünüyordu ki Calliope hemen kollarını onun beline doladı ve ona sarıldı.

"Bu şekilde düşünmemelisiniz. Elbette doğru olanı yaptın. Annemi kaybetmek yeterince zordu, sensiz olmayı asla istemezdim."

Başını onunkinin üzerine koyarak, ona sarıldı. "Elimde kalan tek şey sendin ve ben de senden uzak kalmak istemiyordum. Seni büyükbabanın evine bırakmam önerildi. Ekta sana bakacaktı ve sen de annen gibi yetiştirilecektin. Seni yanıma almakla bencillik ettiğim konusunda beni uyardı ve haklı olup olmadığına henüz karar vermedim."

"Kararından pişman mısın?" diye sordu, düşüncesi bile kalbini kırmıştı.

"Anladığımı söyleyemem. Yine de kalsaydınız hayatınızın ne kadar farklı olacağını düşünmemek elde değil."

Kaşlarını çattı, boş kaplardan biriyle oynadı ve annesinin bir zamanlar içinde hangi hazineleri sakladığını merak etti. "Sarayın diğer çocuklarının bana *kutchu-butcha* dediğini biliyor musun?"

Babası yüzünü buruşturarak ona acıyan bir bakış attı. "Yarı pişmiş ekmek. Bu terime aşınayım ama kimsenin sana yüksek sesle böyle demeye cesaret edebileceğini düşünmemiştim."

Sanki bu olay onu etkilememiş gibi omuz silkti ama Bengal'deki yaşamına dair birkaç anısı arasında bunun her zaman aklında en önde gelen anı olduğunun da farkındaydı.

"Burada arkamdan dönen fısıltılardan hiçbir farkı yok. Sanırım büyükbabam beni elinden geldiğince korurdu ama ikiniz de beni sonsuza dek koruyamazdınız. İkinizden biri bana sorma zahmetine girseydi, nerede olursa olsun sizinle birlikte olmak istediğimi söyledim."

sizdiniz. Sizin tarafınızdan büyütölmek, hikayeleriniz aracılığıyla annemi tanımak ve annemin anavatanına sevgi ve saygı duyarken bir İngiliz hanımefendisi olarak hak ettiğim yeri almayı öğrenmek... Bundan daha iyisini isteyemezdim. Umarım bu içinizi rahatlatmaya yardımcı olur."

Omzunu okşadı, sonra elini tutarak Calliope'i annesinin en sevdiği çay servisiyle dolu alçak, abanoz bir masanın önüne oturttu. Gümüş demliğı ve ona uygun fincan ve tabakları cilalı ve bakımlı tutuyor, onları sadece annesinin evinde olduğı zamanlarda kullanıyordu.

"Şimdi," dedi Calliope dökerken. "Bana şu taliplerinden bahset. Diana beni senin için neredeyse birbirlerine girdiklerine inandırdı."

Calliope gözlerini devirdi. "Diana'nın ne kadar dramatik olabileceğini bilirsin. Hiç de öyle değil. Yine de... sanırım Bay Lewes'i Bay Burke'e tercih ederim."

Gözlerini yere indirdi ve dikkatini çayı hazırlamaya verdi, bakışlarıyla karşılaşırda gerçeğı göreçeğinden endişeliydi. Ona yalan söylemek ona göre değildi ama Dominick'le olan anlaşmasını bir sır olarak saklamak için iki kere düşünmesine gerek yoktu. Sebebi ne olursa olsun, babası onun bir fahişeyle arkadaşlık ettiğini bilmekten hoşlanmayacaktı.

Ama Martin'le nişanı resmileşene kadar onu sözleşmelerinden azat edemezdi. Nick'i ona kur yapmaya teşvik eden şey Nick'in ona olan sahte ilgisiyse, işini şansa bırakmayacaktı. Ona sadece kısa bir süre daha ihtiyacı vardı.

"Burke'ün epey bir ünü var ama sanırım bu ona karşı kullanılamaz. Annenle tanıştığımda pek de erdem ve onur timsali değildim."

Çayından uzun bir yudum aldı ve cevap vermeden önce düşünmek için kendine bir an tanıdı.

"Bay Burke... şöhretinin onu gösterdiği gibi biri değil. Zamanını gerçekten meşgul edecek hiçbir şeyi olmayan üçüncü bir oğul olarak bana kullanılmamış potansiyelle dolu bir adam gibi geliyor."

Calliope bu sözlerin dudaklarından bu kadar kolay dökölmesine ve onları gerçekten kastetmesine şaşırmişti. Dominick onu ve diğerlerini inandırdığı kadar sığ *biri* değildi. Bazen neredeyse oynamaktan başka çaresi olmayan bir role itilmiş bir aktör gibi görünüyordu. Bunu fark etmek, onun kendisinden çok farklı olduğunu düşünmesini zorlaştırıyordu.

"İçinde bulunduğum durumu çok iyi anlıyorum ve beni Doğu Hindistan Şirketi'ne yönlendiren de potansiyelimi yönlendirebileceğim bir şeyin olmamasıydı. Belki de Bay Burke kendisini motive edecek şeyi henüz bulamamıştır... ya da belki de bulmuştur."

Calliope babasının bakışları altında kıvrınmamak için kendini zor tuttu ve umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bay Burke beni yeterince seviyor gibi görünüyor ama Bay Lewes niyetinin ne olduğunu bilmem için elinden geleni yaptı. Sizin onayınızı almayı çok istiyor."

"Seçtiğin adamla evlenmek için benim iznime ihtiyacın yok."

Elini tutmak için uzandı. "Hayır, ama onayınız benim için dünyalara bedel. Bence Martin'i seveceksin baba. Onunla çok ortak yönünüz var."

"Benim için önemli olan senin onun hakkında ne hissettiğin, tatlım. Bu adamın seninle evlenme isteğiyle ilgili çok şey söyledin ama aşktan hiç bahsetmedin."

Martin'le paylaştığı tutkusuz öpücüğü düşündükçe nabızı atıyor, midesi titriyordu.

"Ondan çok hoşlanıyorum baba," dedi elinden geldiğince dürüst bir tavırla, çünkü Martin'i henüz arzulamasa da ondan *hoşlanıyordu*. "Aşk zamanla gelecektir. Buna inancım var."

Söylemediği ve söyleyemediği şey, Dominick Burke hayatının çevresinden uzaklaştıkça aşkın ortaya çıkmasını ve büyümesini beklediğiydi. Dikkatleri üzerine çeken, etrafındaki herkesi gölgede bırakan türden bir adamdı. Eğer onu baştan çıkarmak, unutulması daha iyi olan şeyleri hatırlatmak için artık yanında olmazsa, sonunda aklından tamamen silinip gidecekti.

Buna inanmak zorundaydı, aksi takdirde cariyesine aşık olduğu gibi saçma bir fikre kapılıp çıldıracaktı. Bu hiç de iyi olmazdı.

*"Londra ne kadar da sıkıcı bir yer haline geldi. Surrey'deki bir ev partisinin hepimizi bu sıkıcılıktan uzaklaştıracak leziz bir skandalla sonuçlanacağını ummaktan başka bir şey gelmiyor elimizden."
The London Gossip, 21 Eylül 1819*

Nick gelen son misafirdi. Paul yorgunluk ve halsizlikten şikâyet ederek yatağa düştükten sonra Londra'dan ayrılmak konusunda isteksiz davranmıştı. Aslında, neredeyse hiç gitmemeye ve Calliope'a mektubunu göndermeye karar vermişti.

Pişmanım.

"Geri çekilip diğer adamın kazanmasına izin vermeyeceksin, değil mi?" Paul sormuştu. "İçimde hâlâ biraz mücadele varken oturup ölmemi beklemene gerek yok. Hanımının peşinden git ve onu kazanmak için elinden geleni yap. Henüz ayak parmaklarımı kaldırmaya niyetim yok."

Yol boyunca yüreği ağzına gelerek Paul'ün arabasını kullanma teklifini kabul etmekten başka ne yapabilirdi ki? Kız kardeşine, enişterinin durumu kötüye giderse kendisini çağırması için kesin talimatlar vermişti.

Yolculuk sırasında Calliope'un peşinden gitmenin berbat bir fikir olmasının tüm nedenlerini gözden geçirmişti.

Lewes'e zaten gönül vermişti, en başından beri ona aşıktı. Nick hakkındaki düşünceleri oldukça düşüktü ve Nick bunu değiştirecek hiçbir şey yapmamıştı. O olabildiğince saf ve iyiydi, oysa geçmişte yaptığı kötülüklerin lekeleri asla temizlenemeyecek kadar çoktu. Yapacak çok az şeyi vardı.

Kan bağı dışında onu tavsiye eden bir şey yoktu ve bu bile kontluktan o kadar uzakta olduğu düşünülüşünde pek bir şey ifade etmiyordu.

Ama onu düşünmeden edemiyordu. Kendisini eğlendirdiği birkaç seferde engel olamadığı nadir gülümsemesini; iğneleyici bir söz söylemeden hemen önce kaşlarını kaldırışını; onu kışkırttığına kara gözlerinde parlayan ateşi; dudaklarını onunkilere değdirişini ve onu doruğa çıkardığında kollarının arasında bedenini kavıştandırışını. O gece baloda tamamen giyiniktiler ama lanet olsun ki bu hayatının en baş döndürücü deneyimlerinden biri olmamıştı.

Kendini aksi yönde ikna etmeye çalışsa da artık bunu basit bir şehvetle karıştıramazdı. Daha önce hiçbir kadın onun tek bir düşünceye odaklanmasını sağlamamıştı. Hiçbir kadın onun kendisini gerçekten tanımasını istememişti. Yıllar boyunca ayyaşlık, kumar ve fahişelikten başka bir işe yaramadığı düşünülmüştü, bu yüzden hiç kimsenin yapmadığı kadar eğlenmiş, her kuruşunu kumara yatırmış ve kendini tam anlamıyla bir fahişeye dönüştürmüştü. Bundan memnun olduğunu sanıyordu ama Calliope onu durumunu yeniden gözden geçirmeye ve bu şekilde devam edemeyeceğini anlamaya zorladı.

Onsuz devam edemezdi.

Bu yüzden Vikont'un evine vardığında aklında tek bir görev vardı. Calliope'yi kendisinin daha iyi bir seçim olduğuna ikna edecekti, bu emin olmak için çetin bir mücadele idi.

Thorpe bir uşak tarafından Nick'in eşyalarını yerleştirmesi için götürülürken, bir başka uşak da onu konukların çoğunun toplandığı salona götürmekle görevlendirildi. Açık kapılardan gelen sesler ve kahkahalar üzerine çınladı ve Thorpe haklı olarak salon oyunları oynandığını tahmin etti.

Açık alanın parlak ışığı, odanın ortasında duran ve tüm mobilyaları bir kenara itilmiş olan Calliope'yi aydınlattı. Diğer oda sakinleri gülmek için ellerini ağızlarına götürerek etrafta dolanırken, Calliope gözlerini bağlamıştı. Birkaç çift göz onun üzerine dikilmiş olsa da Nick bakışlarını Calliope'den alamıyordu.

Bugün yine sarı giymişti - ki bu en sevdiği renk olmalıydı, çünkü sık sık giyerdi. Teniyle arasındaki keskin kontrast onu canlı bir kuş gibi gösteriyordu, oda onun odak noktası olmasıyla yavan ve solgun görünüyordu. Gülüyordu, dudakları bir gülümsemeyle gerilmişti.

yön. Lewes yakınlarda durmuş, varlığından rahatsız olmuş gibi Nick'e bakıyordu.

Bayanlar kıkırdayarak Calliope'un yolundan çekilirken, Nick yerinde kaldı. Odanın diğer tarafındakiler, Calliope'nin bir kolunu uzatıp başka bir kadının kolunu tutmayı kıl payı kaçırmamasını eğlenerek izlediler.

"Kahretsin," diye mırıldandı, ona doğru döndü ve dengesiz bir şekilde ilerledi. "Sanki şu anda odadan neredeyse çıkmışım gibi hissediyorum."

"İyi gidiyorsun, Callie!" Diana gülmemek için kendini zor tutarak yüzü pembeleşmiş bir halde seslendi. "Aslında, eğer düz devam edersen..."

Lewes bunun üzerine alaycı bir ses çıkardı ama Nick onu duymazdan gelerek Calliope'un tam önünde durdu ve onun kendisini bulmasını bekledi. Calliope üzerine düştüğünde onu yakalamak için ellerini kaldırdı, pazılarına yapışan Calliope soluk soluğa bir kahkaha attı.

"Yakaladım seni, her k i m s e n . Şimdi, bakalım... kimi buldum? Sanırım babam olmak için fazla uzunsun."

Kadının elleri adamın kollarında ve omuzlarında gezinirken Nick gerildi, odadaki herkesin ona karşı verdiği içgüdüsel tepkiyi görebileceğinden emindi. Parmakları boynu boyunca çenesine doğru ilerlediğinde, dokunuşu tüy gibi hafif ve dolambaçlı olduğunda çaresiz bir iniltiyi bastırdı.

Calliope'un kaşları çatıldı, burnunun çizgisini alnına kadar takip ederken dudakları aralandı ve küçük bir şok sesi çıkardı.

"Dominick?" diye fısıldadı, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle.

Kollarını hafifçe sıkarak başparmaklarının kollarının hemen altındaki çıplak teni okşamasına izin verdi. "Merhaba, tanrıça."

Küçük bir nefesle kaskatı kesildi ve bir eliyle göz bağını yukarı itti. Sonra şaşkınlıkla Nick'e baktı, dudakları aralanmış, gözleri boğulacak kadar açılmıştı. Nick ona doğru sallandı ve bir öpücük çalmak için başını eğmeden önce kendini zar zor dizginledi. Onu yalnız bırakması için yeterince zamanı olacaktı ve istediği son şey onu herkesin önünde mahvetmekti.

"Bay Burke!" diye biraz daha yüksek sesle haykırdı, koluna girip odadaki diğer sakinlerle yüzleşmek için dönerken sesi tizleşmişti. "Geldiğinizi haber vermemeniz ne kadar korkunç. Sanırım seni yakaladığım ve doğru tahmin ettiğime göre bundan sonra gözlerini bağlamalısın. Ama önce seni herkesle tanıştırmak istiyorum."

Nick, Hastings ve kontesi selamladı, Calliope'u kapıp götürmekten başka bir şey istemiyormuş gibi görünen Lewes'e başıyla kısa bir selam verdi

ondan. Bu sadece onun elini kolunun kıvrımına daha güvenli bir şekilde sıkıştırmasına neden oldu, izin verdiği sürece onu yanında tutmaktan memnundu. Yakınlıkları Lewes'i üzerse daha da iyi olacaktı. Adamın kıskançlığından boğulmasını umuyordu.

Daha sonra Calliope'nin büyük teyzeleri Doris ve Louisa oldukları ortaya çıkan kır saçlı bir çift kadınla tanıştırıldı. İnce yapılı olan ona öyle bir onaylamaz bakış attı ki, çocukluğunda mürebbiyesinin kullandığı cetvelin darbesini hatırlayınca parmak eklemleri karıncalanmaya başladı. Diğer teyze, Nick'ten sahibi kadar etkilenmemiş gibi ona homurdanan oldukça iri bir pug'ın başını koklayıp okşadı.

Sonra Vikont'la yüz yüze geldi. Nick adamdan bir baş daha uzun olmasına rağmen, Calliope'un babası öyle bir komuta havası veriyordu ki, Nick daha dik duruyor ve kravatının yamuk olmamasını umuyordu.

"Baba, seni Bay Dominick Burke ile tanıştırabilir miyim? Bay Burke, babam, Vikont Barrington."

"Lordum," dedi Nick, Calliope'yi kolunu bırakmaya zorlayan bir selam vererek. "Sonunda sizinle tanışmak bir onur."

"Davetimi kabul etmenizden onur duyanlardan biri de benim. Sizi tanımak için sabırsızlanıyorum Bay Burke. Calliope'umun sizin hakkınızda söyleyecek iyi şeylerden başka bir şeyi yok."

Nick, Calliope'un kendisi hakkında söyleyecek iyi bir şeyi olduğunu duyunca hem şaşırmış hem de sevinmiş bir halde ona bakmaktan kendini alamadı. Kur yaptıkları yanılsaması için buna mecbur olduğunu hissetmesi önemli değildi. Vereceği tek şey bu olsa bile, onun masasındaki kırıntıları bile alırdı; acınacak derecede aşıktı.

"Bay Burke," diye araya girdi solundan gelen kadınsı bir ses. "Burada olacağınızdan hiç haberim yoktu! Sizi yeniden görmek ne güzel."

Sesi tanıyınca gerildi ve yavaşça başını çevirerek burada görmek isteyeceği son kişiyi buldu. İşinin bitmesinden memnun olduğu tek müşteriyle yüz yüze geldiğinde midesi kazındı.

Leydi Carlotta Thrush, dokuz ay süren bir ilişki için onu işe aldığı anda evliydi. Koyu kahverengi saçları, ela gözleri ve Nick'in sikini sayamayacağı kadar çok kez sarmış olan ağzıyla çok güzel bir kadındı. Kocasının şüpheleri onu korkutmuş ve Nick'in sonsuza dek minnettar kalacağı bir şekilde onu serbest bırakmasına neden olmuştu. Kadın

Korkunç derecede sıkıcıydı ve çok fazla konuşuyordu, çoğu zaman önemli bir şey söylemiyordu.

Eskiden olsa eski bir müşterisiyle yeniden bir araya gelme ihtimali hoşuna gidebilirdi ama kadının ona bakışı Nick'in dişlerini kenetledi. Artık bir dul olan kadın, sanki zihninde retikülünün içindekileri sayıyormuş gibi görünüyordu.

"Leydi Thrush," dedi elinden geldiğince kibarca, kadının bakışları anlamlı bir niyetle üzerinde gezinirken bile. "Bir asır oldu."

Gözünü yeni bir sevgiliye dikmesine ya da en azından başka bir anlaşma için Benedict'e yaklaşmasına yetecek kadar uzun bir süre. Tam o sırada Nick kendi sözleşmesini imzaladığı için mutluydu, böylece ona kendisi katlanmak zorunda kalmayacaktı.

"Çok uzun zaman oldu," diye mırıldandı ve uzanıp koluna girdi. Sesini sadece onun duyabileceği şekilde alçaltarak, "Seni ne kadar özledim, *aşkım*," diye ekledi.

Nick, Fransızca sözcükler kullanmanın daha sofistike olduğunu düşündüğü için kullandığı bu samimi takma addan öfkelenmişti. Boşboğaz herif onun rahatsızlığının yanı sıra hoşnutsuzluğundan da habersiz görünüyordu, onu Calliope'den uzaklaştırıyordu. Omzunun üzerinden baktığında, Calliope'nin dudaklarını büzmüş, kaşlarını çatmış bir halde onları izlediğini gördü. Ona özür dileyen bir bakış attı ve kolunu diğer kadının elinden kurtarmak için elinden geleni yaptı.

Carlotta ona yaltaklanıyor, onu iki arkadaşıyla tanıştırtırken caka satıyor ve caka satıyordu. Calliope'nin delici ve tereddütsüz bakışlarını hâlâ hissedebiliyordu. Leydi Ardıçkuşu'na dik dik bakarken yüzündeki ifade düpedüz caniyane bir hal alırken, ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

Şimdi belki de Nick'in haftalardır boğuştığı şeyin tadına varmıştı. Görünüşe göre tanrıçası kıskanmıştı.

CALLIOPE'UN EV PARTİSİNİN SADECE BİR GÜNÜNÜ ALDIĞINI KEŞFETMESİ

Leydi Carlotta Ardıçkuşu dünyadaki en sinir bozucu sesi çıkarma yeteneğine sahipti. Bunu sık sık yapar, Calliope'nin babasının evini ziyaret etmekten aldığı huzurlu mutluluğu cırtlak, tiz kahkahalarla bozardı. Erkekler ve kadınlar iskambil ve sessiz sinema için bir araya geldiklerinde salonu doldurur, yemek için oturduklarında porselenleri tıkırdatırdı.

Akşam yemeği ve bu onu, sadece susturmak için bile olsa, yer ayarının bıçağını kulağına sokma isteği uyandırdı.

İlk gecenin sonunda, bu kadından ve özellikle Dominick'e yönelik açık flrtlerinden bıkmıştı. Leydi Ardıçkuşu'nun ağzı sıkı değildi, her fırsatta Dominick'in yanına sokulmak için elinden geleni yapıyordu. Calliope'yi yemek partneri olarak kabul etmek için onu itip kakmış, adabı hiç umursamadan düzenlemeleri altüst etmişti. Yemekten sonra yüksek sesle, salonda yanındaki koltukta ona da bir yer ayırdığını ilan etmişti.

Calliope bu geceyi onurunu koruyarak zar zor atlatmış, kadının saçlarını kökünden koparma isteğiyle yanıp tutuşmuştu. Elbette bu gelişme Calliope'u zerre kadar rahatsız etmemeliydi. *Aslına* bakılırsa, adamın gözünü başka bir kadına dikmiş olmasından *memnun* olurdu.

Martin de her zamanki gibi çekiciydi. Leydi Thorpe'un oturma düzenini bozmasından yararlanarak ona yemeğe kadar eşlik etti. Yemekten sonra erkekler kadınların yanına döndüğünde, elinde bir şeri olduğundan emin oldu ve genel olarak onun özenli bir koca olmaya niyetli olduğunu bilmesini sağladı.

Ne yazık ki, çabaları onu daha da sinirlendirdi, anlam vermekte zorlandığı bir başka tepki daha.

"Leydi Ardıçkuşu kesinlikle... arkadaş canlısı," diye fısıldamıştı Diana Calliope'ye, söz konusu kadının kıkırdayarak Dominick'in koluna yelpazeyle vurmasını izlerken.

"Kesinlikle utanmazın teki," diye tısladı Calliope. "Babam onu neden davet etti ki? O benim ya da senin arkadaşın değil."

"Sanırım teyzeleri annesiyle arkadaş. Artık yas tutmaktan kurtulduğuna göre, yeni bir koca arayışına başlayabileceğini umuyorlar. Gerçi Bay Burke'le bunu istediğinden şüpheliyim."

Küçük fahişenin ne istediğini çok iyi biliyordu ve bu durum dişlerini sıkmasına neden oluyordu.

Calliope başını çevirdiğinde kız kardeşinin şaşkın bir şekilde onu izlediğini gördü.

"Aman Tanrım. Emin değildim, ama şimdi doğruladın. Sen *kıskanıyorum*."

"Ben değilim!" Calliope itiraz etti, sonra birkaç çift göz onlara doğru dönünce yüzünü buruşturdu. Boğazını temizleyerek bir yudum şeri iti ve

sesini alçalttı. "Saçmalama. Sadece dikkatini *bana* vermesi için para aldığı için sinirleniyorum."

Odanın köşesinde, Calliope'nin endişelenmeden konuşabileceği kadar uzakta oturuyorlardı. Martin babasıyla konuşmaya dalmıştı, çünkü sonunda Calliope'yi kötü ruh halinden çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmişti.

"Dürüst olmak gerekirse, ona işini yapması için pek şans vermiyor," diye yanıtladı Diana. "Gelir gelmez pençelerini ona geçirdi ve bir daha da bırakmadı. Tüm bu ilgiden oldukça rahatsız görüldüğünü söyleyebilirim."

Calliope onlara doğru bir bakış atmaya cesaret etti ama Diana'nın haklı olduğunu gördü. Dominick, kendisini sözlü olarak rehin tutan Leydi Ardıkuşu'ndan uzaklaşmaya çalışıyor gibiydi. Sıkıntıdan patlayacak gibi görünüyordu.

"Zaten önemli de değil," diye ekledi Diana hafifçe. "Tahmin ettiğin gibi Bay Lewes babasının onayını alacak ve parti bitmeden sana evlenme teklif edecek."

"Fark etmez," diye tersledi ve şarabının kalanını bir yudumda bitirdi. "Dominick'in ne yaptığı umurumda değil. Hatta ilk fırsatta ona anlaşmamızın sona erdiğini söylemek niyetindeyim."

Diana onun eline dokundu ve bu kez bakışları buluştuğunda Calliope kız kardeşinin gözlerinde sadece anlayış ve empati gördü.

"Oh, Callie."

Bu sözlerin ağırlığı sertleşmiş dış görünüşünde neredeyse bir çatlak oluşturdu ve Calliope'nin gözleri yanmaya başladı.

"Diana, lütfen. Yapamam..."

Diana parmaklarını sıktı ve başını salladı. "Anlıyorum. Bunu özel olarak daha fazla konuşabiliriz, sadece şunu bil ki... Seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum. Belki de Bay Lewes senin istediğin kişi değildir. Eğer durum buysa bunun sorun olmadığını anlamayı istiyorum."

"İşte bu. Dominick olamaz. Çok fazla sebep var-"

Diana'nın eli kendi elini acıyla sıktığında sözleri kesildi ve Calliope başını kaldırıp baktığında nedenini anladı. Dominick önlerinde duruyordu, ateş ışığı saçlarına ateşli bir parıltı katıyor ve gözlerini karartıyordu.

"Affedersiniz, Leydi Hastings," dedi, ama bakışları Calliope'den hiç ayrılmadı. "Bayan Barrington'la konuşabileceğimi umuyordum."

Diana, Calliope'a sorgulayan bir bakış attı ve Calliope de başını sallayarak olumlu bir cevap verdi. Oda başka insanlarla doluyken sohbet etmenin hiçbir zararı olamazdı.

"Elbette," dedi Diana, sesinde zoraki bir neşe çınlıyordu. Calliope'nin yanındaki yerini boşalttı ve kart oyununa odaklanmış olan Hastings'in arkasında durmaya gitti.

Dominick kız kardeşinin yerini aldı, baharatlı kokusu burun deliklerini dolduruyordu.

Dudağını ısırarak bakışlarını ondan kaçırdı.

"Callie."

Nefesi kulağını ve boynunun yan tarafını gıdıklayarak onu gerdi ve nefesini tutmasına neden oldu.

"Dominick," diye cevap verdi, kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından ısırarak çıkarıyordu. "Seninle konuşmam gerek."

"Şu anda konuşuyoruz." "Yalnız."

Bu gece."

Küçük parmağı onunkine dokunduğunda keskin bir nefes aldı, sonra yavaşça parmağının yan tarafını okşadı. Karnı titredi, ortasındaki sıvı ısı canlanmaya başladı. Bacaklarının arasında, balo gecesini parmaklarıyla oynattığı o harika yerde yavaş bir titreşim başladı. Adamın kalçasının verdiği hissi hatırladı, ona doğru sallanırken sert ve katı, dudakları kulağındaydı ve sözleri çok canlı bir resim çiziyordu.

Yavaş ve titrek bir nefes vererek soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Bu çok saçmaydı. Parmağının onunkine zararsız bir şekilde dokunması bu kadar yoğun bir tepkiye neden olmamalıydı.

"Lütfen, Dominick... şimdi olmaz."

Şaşırtıcı bir şekilde ona gülümsedi ve onu son derece büyüleyici buldu. En sevdiği sırtış buydu; küçümseme, alay ya da iğneleme içermeyen bir sırtış. Nick'in annesine ya da üniversiteden yeni mezun olmuş bir gencin hoşlandığı bir kıza bakışını hayal edebiliyordu. Bu onun savunmasını paramparça ediyordu.

"Benden sonsuza dek saklanamazsın. On dört gün boyunca aynı evde yaşayacağız ve ben sözümü söyleyeceğim. Benden ne kadar uzun süre kaçarsan, seni yalnız bırakmanın yollarını bulmakta o kadar yaratıcı olacağım."

Dudakları, onun görmesine izin vermeye cesaret edemediği bir gülümsemeyle kıpırdadı. Bütün günü o iğrenç kadının kendisiyle flört etmesine izin vererek geçirdikten sonra onu etkilemeye nasıl cüret ederdi!

"Sanırım Leydi Ardıkuşu ile eliniz kolunuz dolu olacak."

Tekrar güldü ve bu sefer odadaki herkesin az önce son derece eğlenceli bir şey söylediğini anlamasını sağlayacak kadar yüksek sesle güldü. Adam kolunu kanepenin arkasına sarkıtıp parmağının ucunun ensesine değmesine izin verdiğinde kadının yanakları kızardı. Kimse daha akıllıca davranmadan teninde yavaş daireler çizdi ve omurgasından aşağıya küçük zevk titremeleri gönderdi.

"Elbette ilgilendiğimi düşünmüyorsun. Hiçbir *ölümlü* kadın benim için uygun değil, tanrıça. Senin o baş döndürücü tatlılığını tattıktan sonra olmaz."

Kadın ayağa fırladı ama adam bıraktığı yerde kaldı, eğlence ve meydan okumayla parıldayan gözleriyle ona bakıyordu. Yemi yutması için ona meydan okuyordu.

Sırtını dikleştirip omuzlarını dikleştirerek ifadesini hiçbir şeyi ele vermeyen bir hale getirdi.

"Gecenin köründe sizinle buluşmak için evin içinde dolaşarak itibarımı riske atmayacağım. Eğer benimle konuşmak isterseniz, bunu yarın uygun bir zamanda yapabilirsiniz. Şimdi izin verirsiniz..."

Calliope döndü ve odayı geçerek büyük teyzelerine doğru ilerledi; her ikisi de saatin geç olmasından ve öğleden sonrayı başkalarıyla geçirmenin yoruculuğundan şikâyet ediyorlardı. Odadan çıkma ve Dominick'ten uzaklaşma fırsatını kaçırmadı.

"Size eşlik etmeme izin verin teyzeler. Ben de yorulduğum ve sizi yukarıda gördükten sonra yatağıma gideceğim."

Louisa Teyze, gece kıyafetleri için tercih ettiği lorgnette yerine gözlüklerini çıkarmıştı. Calliope'a gözlerini kısarak baktı.

"İyi misin canım? Senin yaşında bir kızın akşamın bu saatinde yorgunluktan şikâyet etmesi... Diana'nın bile keyfi yerinde ama o çok *hassas* bir durumda."

"Sanırım sadece bu kadar çok misafir ağırlamanın yorgunluğu. İyi bir gece uykusundan sonra iyi olacağım."

"Kızı rahat bırak Lou," diye homurdandı Doris, ayağa kalkmak için inci kakmalı bastonunu kullanırken. "Buralarda dolu dolu bir gün geçirmek en neşeli hanımları bile yorar. O halde yatağa gidelim. Eğer yakında bu kalıplardan kurtulmazsam, patlayabilirim."

Horatius'u bir kolunun altına alan Louisa kendini ayağa kaldırdı. "Sana yemekten sonra o tartlardan bu kadar çok yememeni söylemiştim. Ama beni hiç dinledin mi?"

Calliope her iki teyzeye de onları odadan çıkarması için kolunu uzattı ama Doris Teyze'nin durup bastonunu Dominick'e doğru kaldırmasıyla kısa kesildi.

Adam Doris'in onu bıraktığı yerde, en tembel haliyle koltuğa yayılmış, bakışları hâlâ dikkatle Doris'in üzerinde sabitlenmiş bir şekilde duruyordu. Onları fark ettiğinde yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı ve Doris onaylamayan bir 'mırıltı' çıkardı.

"Şuna dikkat et. Onda bir çapkın görünümü var. Bir bakışıyla bile bir kadını mahvedebilir."

Bir erkeğin gözünün bir kadını mahvetmeye yetmemesi iyi bir şeydi, yoksa Calliope'nin itibarı paramparça olurdu. Dominick sanki saldıracağı anı bekliyormuş gibi ona bakıyordu.

"Hiç de uygun olmayan bir beyefendi," diye onayladı Louisa.

Kendisinden bahsedildiğini anlayan Dominick gülümsemesini genişletti, sonra da göz kırptı. Louisa'nın nefesi kesildi ve Doris homurdanarak bastonunu halıya vurdu ve Calliope'yi çekti.

"Küstahça," diye mırıldandı.

Louisa, Horatio'nun homurdanarak onaylamasıyla, "Edepsiz," diye ekledi.

Odadan çıktıklarında Calliope rahat bir nefes aldı. Teyzeleri yatak odalarına uğurlayıp kendi odasına doğru yürümeye başladığında, Dominick'in onunla ne hakkında konuşmak isteyebileceğini anlamaya çalışmaktan yorgun düşmüştü.

Kadın onu yatağa hazırlarken Ekta'ya sadece yarım kulak verdi, Dominick Burke'ün zoraki arkadaşlığında bir on üç gün daha nasıl hayatta kalacağını merak ederken midesi çalkalanıyordu.

EV PARTISININ ÜÇÜNCÜ GÜNÜNDE, NICK

Birini öldürmek istiyordu. Kimi öldürmeye karar vereceği tamamen şu anda onu kızdıran iki kişiden hangisinin onu daha da kızdıracak bir yol bulacağına bağlıydı. Leydi Ardıçkuşu, kör bir insanın gazete okuyabildiği kadar iyi ipucu alabiliyordu. İlgisizliğini açıkça belli ettiğinde bile kadın onu kızıışmış bir sürtük gibi takip ediyordu. Carlotta Thrush'un cazibesine hiç ilgi duymadığına şüphe yoktu.

Tabii Calliope kıkırdamadığı, mızızlanmadığı ve göğsünü ona bastırmak için nedenler bulmadığı zamanlarda Martin Lewes onu daha da kızdırıyordu. Adam acımasızdı, Calliope'nin peşinden ayrılmıyordu, sanki Calliope'nin onun var olduğunu unutacağından korkuyormuş gibi.

görüş. Bu işle ilgilenmediği zamanlarda ise adamın gözüne girmek için Vikont'un peşinden koşuyordu. Barrington tüm bunlara iyi bir mizahla katlanıyordu ama zaman zaman Lewes bakmıyorken, aşırı hevesli genç adam onu fena halde yoruyormuş gibi gözlerini deviriyordu.

Nick ise üç gün boyunca Calliope'u yalnız bırakmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. Onu her gördüğünde Lewes, kız kardeşi, babası ya da çekilmez teyzelerinden biriyle birlikte oluyordu. Bu iki yaşlı kadın, sanki onun niyetinin farkındaymış ve bunu onaylamadıklarını bilmesini istiyormuş gibi, bir çift şahin gibi onu izliyorlardı. Kulaklarının dibinde durduğu her an ona 'zampara' ve 'çapkın' sözcüklerini tıslıyorlardı ve pug da birkaç kez topuklarına tırmanmıştı.

Calliope her zamanki gibi inatçıydı ve onun işini kolaylaştırmaya niyeti olmadığını biliyordu. Bu onu daha da kararlı hale getiriyordu. Ayrıca, onu uzaktan izlemek zorunda kaldığı süre uzadıkça, kendisinden saklamaya çalıştığı gerçeği daha fazla fark etmeye başladı. Ne ondan nefret ediyordu, ne de değerli Bay Lewes'i seviyordu. Korkuyordu -ister ondan, ister ona hissettirdiklerinden, isterse de yakında karşılaşacağı seçimden, Nick bunu tam olarak bilmiyordu. Ama bunu öğrenmeye niyetliydi.

Dördüncü günün öğleden sonrasında, evin bahçesinde bir pall mall oyununun düzenlendiği sırada, tesadüfen bu uygun an ortaya çıktı. Dominick, eli iyi bir tokmakçıdan daha iyi olmasına rağmen oyuna katılmaktan kaçınmıştı. Sanki günlerdir nefesini tutuyormuş gibi hissediyordu ve şimdi göğsü yanmaya başlamıştı, içinde biriken ve kabaran şeyin gücüyle vücudu titriyordu.

Daha fazla dayanamadı.

Maçı evin arka tarafındaki güneşlenme odasından izleyen Nick -pencereler manzaralı araziye mükemmel bir şekilde görüyordu- Calliope'un hareketlerini takip etti. Lewes'in kolunda yürüyor, tokmağını bir omzunun üzerinde tutuyordu.

İçeride kalmayı tercih edenlerin meraklı bakışlarını görmezden gelerek yürümeye başladı. Leydi Ardıçkuşu ilk kez onu takip etmekten vazgeçmiş, Nick'i varlığıyla baş başa bırakmış görünüyordu. Bu da ona ihtiyacı olan fırsatı veriyordu.

Calliope'nin diğerlerinden ayrıldığını, tokmağını yakındaki bir rafa astığını ve eteklerini eline alıp hızla kaçmaya başladığını fark edince durdu. Nick nefesini tutarak onun kaçışını izledi.

eve doğru ilerlemeye başladı, adımları sanki birinden ya da bir şeyden kaçmaya çalışıyormuş gibi hızlıydı.

Kimsenin onu takip etmeye niyetli olmadığını anlayan Nick, güneşlenme odasından olabildiğince soğukkanlı bir şekilde çıktı. Koridoru boş bulunca adımlarını hızlandırdı ve Calliope'un girdiğinden emin olduğu evin yan tarafına vardığında son sürat koşmaya başladı.

Eve yeni girmiş olan kadının kendisine doğru hızla geldiğini gördü.

Onu görünce duraksadı, göğsü zorlukla aldığı nefesle kabarıken dudakları aralandı.

Kadın sanki kaçamıyormuş ya da kaçmak istemiyormuş gibi donup kalırken adam aralarındaki mesafeyi kapattı. Şimdi onu yakalamıştı, kolundan sıkıca tutup koridorun karşısındaki bir odaya çekti ve kapıyı arkalarından çarparak kapatıp kilidi çevirdi.

Adam ona doğru dönerek onu kapıya doğru ittiğinde ve iki eliyle tahtaya bastırarak onu hapsettiğinde nefesi kesildi. Bakışları çarpıştı, gözlerindeki meydan okuma eriyip giderken adam rahatlamış bir şekilde başını eğdi. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu, kız kollarında, dudakları yumuşak ve uysal, vücudu onun sert baskısına karşı yalvararak eriyene kadar fark etmemişti. Ama buna o kadar çok ihtiyacı vardı ki, şimdi onu tekrar tattığında durabileceğini sanmıyordu.

Kısa bir dudak buluşması olarak düşündüğü şey tamamen başka bir şeye dönüştü. Ağzını ona açtığında, tatlı dili alt dudağına değdiğinde, adam kırıldı, tüm iyi niyetleri yok oldu ve geriye ona tamamen sahip olma ihtiyacından başka bir şey kalmadı.

Öpüşmeyi derinleştirdi, ağzını onunkinin üzerine kapattı ve diliyle daldı, tattı, alay etti, sahiplendi. Kız da ona aynı şevkle karşılık verdi, dudaklarına karşı inledi ve onun saldırısına boyun eğdi. Adam kadının kollarını kavrayıp boynuna doladı ve kadın adamın sessiz komutuna itaat etti, parmakları adamın saçlarına öyle dolanmıştı ki kafa derisi sızladı. Sonra adam kadının vücudunu okşamaya başladı; dokunuşu kadının kollarını, kaburgalarını, belini ve kalçalarının kıvrımlarını sıyrıp geçti.

Kız keskin bir çığlıkla ağzını onunkinden ayırdı ama adam onu öpmeye devam etti, yanağından aşağıya, çenesi boyunca, boğazının ince sütununa doğru kemirdi. Kızın nabızı adamın diline karşı dört nala atıyordu ve adam teninin tadıyla sarhoş olmuş bir halde ona yapıştığında kız hıçkırarak ağladı.

"Dominick," diye haykırdı, elleri başını sıkıca tutuyordu. "Lütfen... Yapamam."

"Yapabilirsin," diye karşılık verdi, aşağıya doğru sokuldu, dişleriyle fichu'sunu sıktı ve korsajından çekip çıkardı, iğneler yere saçıldı. "Beni öldürüyorsun, tanrıça. Ona her gülümseyişinde, kahkahanda, hatta elinin onunkine her dokunuşunda... Biraz daha ölüyorum."

Fichu'su düştü ve yakasının üzerinde yumuşak altın rengi et tümsekleri çıplak bıraktı. Çılgına dönmüştü, dizlerinin bağı çözülmüştü, kadının göğüslerinin üst kısmını görmekten başka bir şey yapamıyordu. Sayısız kadını çıplak görmüş, sayısını unuttuğu kadar çok kadının cazibesine kendini kaptırmıştı. Yaşanabilecek hemen hemen her zevki tatmıştı, en uysalından en iğrencine kadar

... ve yine de, bunların hiçbirisi onun bu küçük bakışlarına izin verilmesiyle karşılaştırılmaz

-Açıkta kalan boğazını, köprücük kemiğinin kanatlarını, yakasındaki et kabarıklıklarını. Eğer onu çıplak yakalamayı başarırca, Nick bundan sağ çıkabileceğinden emin değildi.

Kelimenin tam anlamıyla onun için yanıp tutuşuyordu, aleti acı verecek kadar sertti, tüm vücudu o kadar gergindi ki tek bir dokunuşun kendiliğinden yanmasına neden olacağından korkuyordu.

Calliope onun omuzlarını kavradı, kıvranarak ve dönerek ondan uzaklaştı.

"Madem bu kadar çaresizsin, neden Leydi Ardıkuşu'nun teklif ediyorum," diye tersledi, adam isteksizce de olsa ondan uzaklaşırken. "Eminim o da, baktığın diğer tüm kadınlar gibi, senin için bacaklarını açmaktan mutluluk duyacaktır."

Nick dudaklarını büzdü, zapt etmekte zorlandığı kahkahasıyla omuzları titriyordu. "Leydi Ardıkuşu'nu ya da başka birini istemiyorum. Neden burada seninle olduğumu sanıyorsun?"

"Çünkü öyle olman için sana para ödüyorum, gerçi son üç gününü o kadının sana yaltaklanmasına izin vererek geçirmişken neden böyle davrandığından emin değilim!"

Şimdi gerçekten eğleniyordu. Bir kanepenin arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve onu izledi. Onu daha önce hiç böyle bir durumda, öfke içinde muhteşem görmemişti. İntikam ve öfke doluydu, sanki elinden gelse diğer kadını bir bakışıyla yere serecekmiş gibi görünüyordu.

"Biraz daha dikkat etseydiniz, onu cesaretlendirmek için hiçbir şey yapmadığımı fark edebilirdiniz. Ama cariyeniz olarak gösterdiğim ilgi eksik kaldıysa, bunu telafi etmekten mutluluk duyarım."

Kıpırdamadan durdu, sanki bir şeyin farkına varmış gibi çenesi düştü ve kaşları çatıldı. "Aman Tanrım. Şu ana kadar fark etmemiştim ama çok mantıklı. Bayan Ardıckuşu... ikiniz... o sizin..."

"Bakıcım, evet... yıllar önce. Kıskanmana gerek yok, Callie. Benim istediğim sensin, o değil."

"Bunun bir tür iltifat olması mı gerekiyor? Bunun senin gibi bir adamdan gelmesi bir şey ifade eder mi sanıyorsun?"

"Tam olarak nasıl bir adam bu?"

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve adamın bu ifadeyi öpüp yok etmek istemesine neden oldu. "Gülümsemeleri kadar ilgisini de kolayca vermekten zevk alan biri. Doğru fiyat karşılığında her kadının yatağına girebilecek biri, ama beni bir şekilde diğerlerinden farklı gördüğüne inandırmak isteyen biri!"

Tiradı sırasında daha da yaklaşmıştı, adamın onu daha da yakınına çekmesine yetecek kadar. Adam onun elini göğsüne bastırıp orada tutarak kalbinin hızlı atışını, onu ruhunun derinliklerine kadar sarsan özlem dolu titreşimleri hissetmeye zorladığında, kadın onun içine düştü.

"Vücudum satılık olabilir ama o, onlardan herhangi birine verdiğim tek parçam. Bunu anlamak senin için o kadar da zor değil, benden bu kadar nefret ediyorsun ama yine de içinde bana karşı bir arzu hissediyorsun."

Omuzları çöktü ve adam diğer kolunu beline sarıp onu kendine yakın tuttuğunda içindeki mücadele söndü.

"Senden nefret etmiyorum," diye fısıldadı. "Çoğu zaman senden hoşlandığımı bile düşünüyorum. Ama ben..."

Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. Adam parmaklarını birbirine geçirdi ve birleşen ellerini dudaklarına götürdü. Adamın ağzı parmak eklemlerine değdiğinde iç çekti, direnci azalmaya başladıkça gözleri ağırlaştı.

"Hiç böyle hissetmemiştim. Bu şekilde yaşadım çünkü kimse beni daha iyi olabileceğime inandırmadı. Ama sen, senin sevginin bir parçasına bile layık olma ihtiyacından başka bir nedenle olmasa da, daha iyi olmak istememi sağladın. Bu şehvetle ilgili değil, Callie. Eğer öyle olsaydı, hayatıma devam etmenin bir yolunu bulabilirdim. Basit ihtiyaçlarımı tatmin edecek başka birini bulabilirdim. Ama sana karşı hissettiklerim, başkalarıyla yaptığım ucuz ve anlamsız ilişkilerle kıyaslanabilecek kadar basit ve basit değil."

Parmakları onunkileri sıkıca kavradı ve gözleri yaşlarla doldu; kahverenginin derin prizmalarında kehribar ve bal rengi tonlar canlandı. Çenesi titreyerek ve göğsü kabararak, sanki ona bakmaya devam etmekten korkuyormuş gibi bakışlarını indirdi. "Sana inanmak istiyorum," diye mırıldandı, tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. "O günden beri savaştığım her şeyi hissetmeme izin vermek istiyorum. ama yapamam." "Neden yapamıyorsun?"

"Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını öğrenmenin bana neye mal olacağını tahmin bile edemezsiniz. Bu acıyı çok kez hissettim ve bir daha buna katlanamam."

"Yani, daha güvenli bir adamı seçmeyi tercih ediyorsunuz."

"Kendimi güvende hissetmek istediğim için beni yargılamaya cüret etme. Martin en romantik adam olmayabilir, bana senin hissettirdiklerini hissettirmeyebilir, ama o ve ben aynı şeyleri istiyoruz. Eğer onu seçersem, saygın bir hayatım ve çocuklarım olacak, bir aile! Onu seçersem, bu işin nasıl biteceğini biliyorum ve korkmama gerek yok."

Dominick kaşlarını çattı ve Callie'nin gözünün kenarından bir damla daha, sonra bir tane daha yaş süzülmesini izledi. "*Benden* korkuyor musun, Callie?"

Boğuk bir ses çıkardı, bastırmaya çalıştığı ama başaramadığı bir hıçkırık. "Senden ve *bundan* çok *korkuyorum*. Kendime pratik olacağımı, aşka ve tutkuya sahip olabileceğimi düşünmenin faydasız olduğunu söyledim ve ... ve artık bunu istemediğimi düşündüm. Ben artık bir kız değilim. Bana isimlerinin ya da unvanlarının onuruna layık değilmişim gibi hissettiren diğer erkekler benim için çok az şey ifade ediyordu. İlk şok ve öfke geçtikten sonra devam edebilirdim. Ama sen... sen beni yok edersin ve ben bunu göze alamam."

Dominick'in göğsü, kızın sesinden duyduğu acı ve bakışlarından yayılan gerçekler karşısında sızladı. Onu kullanıp atmaya çalışan her erkeğin peşine düşmek ve onlara bunu ödetmek istiyordu. Ona hepsini unutturmak için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu. Ancak, böyle bir hayal kırıklığının nasıl kalıcı bir etki bırakabileceğini çok iyi biliyordu. Romantik anlamda hiç terk edilmemişti, ama kendini daha fazlasını yapma ve olma olasılığına açmıştı, sadece kapılar yüzüne çarpılmıştı. Vazgeçmenin ne demek olduğunu biliyordu çünkü etrafındaki herkes çabalarının bir işe yarayacağına inanmadıklarını açıkça belirtmişti.

Parmak eklemlerini yanağında gezdirdi ve daha fazla gözyaşı buldu. "Ben de korkuyorum. Sana nasıl hissettiğimi söylemenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Lewes'e karşı hiç şansım olmadığını bilmek, senin için asla yeterince iyi olamayacağımı bilmek ama yine de olmak istemek? Ama buradayım ve onunla evlenmeni izlemek beni parçalamayacakmış gibi davranmayı reddediyorum. Korkunu anlıyorum ama bu korkuyu tek başına hissetmek zorunda olmadığını da anlamayı istiyorum."

Elini hafifçe ensesine koyup onu daha da yaklaştırdığında titredi ama geri çekilmedi. Gözlerini kapattı ve bir damla gözyaşı daha aktı ama ona doğru gömülürken gerginlik bedenini terk etti.

Dudaklarını en hafif baskıyla ona doğru bastırdı ve ağzı onun dokunuşunun altında açıldı, dili onunkini ararken yumuşak, çaresiz bir miyavlama kaçı.

"Şşş... her şey yolunda," diye fısıldadı, burnunu, kaşını, sonra tekrar ağzını öptü, bu kez daha derine daldı. "Sadece istiyorum... izin ver bana, Callie ... seni ne kadar çok istediğimi göstermeme izin ver. Tanrım, seni nasıl istiyorum."

Eğilirken alnını onunkine dayadı ama suskunluğu omurgasını hâlâ sertleştiriyordu. "Yapamayız... Geleceğimi düşünmek zorundayım. Eğer geri alamayacağımız bir şey yaparsak-"

"Sana söz veriyorum, yapmayacağız. En azından bu konuda bana güvenebilir misin?"

Gözlerini sıkarak kapattı ve başıyla onayladı. Adam onun üzerine düştü, onun geçici teslimiyetiyle özgürleşti. Özlenebileceğini, hatta birilerinin ikisinin de aynı anda kaybolduğunu fark edebileceğini umursamadı. Kollarındaki kadından başka hiçbir şeyin önemi yoktu, onu ayaklarından kaldırıp en yakın mobilya parçasına taşıırken omuzlarına yapışmıştı.

Sırtını dayadığı kanepenin peluş ve yumuşaktı, Calliope ise kalçalarında hoş bir ağırlık oluştuyordu. Adam bacaklarını onunkilerin iki yanına açıp eteklerini dizlerine kadar sıyırdığında Calliope kaskatı kesildi. Ama adam onu öpmeye devam etti, onu rahatlatmak için saçma sapan mırıldanmalarla yatıştırdı. Bacaklarını okşadı, çoraplarının ve jartiyerlerinin kenarlarını geçti, avuçları yumuşak, çıplak teni sıyırdı.

"Düşünmeyi bırak," diye ısrar etti, elleri kalçalarından ayrılıp sert sırtında gezinirken, yol boyunca gevşemiş düğmeleri fiskeledi. "Sadece bu seferlik, sadece şimdilik, bırak ve sadece hisset."

Onun nazik komutunu sözsüz bir teslimiyetle karşıladı ve boynundan aşağı doğru inen öpücükleri kabul etti. Adam bağcıkları çektikçe kadının korsajı sarktı, bacakları gevşedi. Katmanları soyamak için uzandığında elleri titriyordu, sadece görmeyi, tatmayı ve dokunmayı arzuladığı teni ortaya çıkaracak kadar -Ama onu tamamen soyamak isteyecek kadar değil. Orada

Bunun için zamanı yoktu ama şimdilik ondan alabileceklerini kabul edecekti.

Göğüsleri kombinezonundan kurtulduğunda inledi, yüksek ve sertti ve uçları koyu kahverenginin en zengin tonundaydı. Kendine engel olamayarak, önsöz söylemeden birine yapıştı; onu rahatlatmak için geçici bir dokunuş ya da yatıştırıcı yalamalar yoktu. Kadının yarı çıplak bir halde onun üzerine çıkması ve sonunda onu ele geçirmesi çok fazlaydı. Adam meme ucunu emip diliyle fiskelerken boğuk bir çığlık attı, kalçaları sırtının kavisiyle adamınkine daha sıkı bastırıyordu. Adam önce bir göğsünü, sonra diğerini emerken, boynunun zarif kavisi ve ayırık dudaklarının görkemli görüntüsü karşısında hipnotize olmuş bir halde onu izlemekten kendini alamadı. Nefes nefese kalmış ve zevkten soluk soluğa kalmıştı, sesler şok ve şaşkınlıktan ağırlaşmıştı.

Yumuşak tümsekleri avuçlayarak onları yukarı doğru bastırdı, meşgul dili her ikisini de aynı anda, ileri geri, daireler çizerek ve alay ederek yaladı. Parmakları adamın saçlarına dolandı ve onu kendine doğru çekti, sanki yüzünün göğsünün pelüş sunusuna gömüldüğünü görerek hipnotize olmuş gibi onu izledi. Baş ve işaret parmaklarının arasındaki uçları hafifçe çimdikledi, kızın irkilmiş soluğunu, güçlü bir ürperti ve çaresiz bir inilti izledi. Bunu tekrar yaptı, bu sefer biraz daha sertti ve kızın çıkardığı tiz sesle ıslandı, o kadar vahşi ve ahlaksızdı ki.

"Evet," diye mırıldandı, yüzünü kavradı ve başparmağını öpücükle şişmiş dudaklarında gezdirdi. "İşte bu, aşkım. Seni tatmin etmeme izin ver."

"Evet, Nick," diye fısıldadı kısık sesle. "Lütfen."

Onun ateşli öpücüğünü kabul etti ve oturduğu yerden kalkarak ceketini çıkarıp bir kenara atmasına yardım etmesine izin verdi. Sonra onu kaldırıp kanepenin üzerine yatırdı, elbisesi ve iç çamaşırları kollarını iki yanına hapsedecek şekilde düşmüş, etekleri kalçalarına doğru itilmişti. Adam onun üzerine yerleşip bir dizini tutarak yukarı doğru kaldırıp içini açarken, kadın uygunsuz durumuna aldırıyor gibiydi, gözleri odaklanmamış ve donuktu.

"Nick!" diye haykırdı, adam eteklerini yukarı itip belden aşağısını ortaya çıkardığında.

Altında kaskatı kesilmişti, gözleri utançla kapanmıştı... ama bakışları bacaklarının arasındaki siyah, ipeksi sazlara ve uyarılmışlığıyla parıltıyan pembe ete indiği anda tutarlı düşünce üzerindeki hakimiyetini kaybetti. Aleti acı verici bir ısrarla zonkluyor, kadının baş döndürücü kokusu ağzını sulandırıyor.

Calliope onun altında kıvranıyor, bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama bacaklarının arasına sıkışmış bedeni tarafından engellendiğini görüyordu. Adam onun uyluklarını avuçladı, başparmaklarını gergin tendonlara bastırarak okşadı ve bakışlarını onunkilerle buluşturdu.

"Bunda utanılacak bir şey yok tanrıça," diye mırıldandı, çenesinin narin noktasına bir öpücük kondurarak. "Kendini benden saklama. Evet, bu iyi ... rahatla."

Adam yağurmaya ve okşamaya devam ederken, yavaşça yukarı doğru ilerlerken kalçaları gevşedi. Ona dokunmadan durdu, elleri sadece alt dudaklarının kenarlarında duruyordu, başparmağı klitorisinin şişmiş çıkıntısının üzerinde geziniyordu.

Dudağını ısırdı, beklentiyle nefesini tutarken göğüsleri kabarıyor, kalçaları titriyordu. Meme ucunu yaladı, başparmağının şişmiş memenin üzerinde hafifçe fısıldamasına izin verirken bakışlarını tuttu ve dudaklarının arasından yumuşak bir nefes çekti.

"Sana burada dokunmamı, seni okşamamı ve seni harcayana kadar kızdırmamı ister misin?"

Başını sallayarak onayladı ama bu Nick için yeterli değildi. Bunu ne kadar çok istiyorsa, onun da istediğinden emin olmalıydı.

"Söyle, aşkım," diye ısrar etti, başparmağı yarığından aşağı fısıldadı ve gergin açıklığı daire içine aldı. "Bana bu güzel amcığınla oynamamı istediğini söyle."

Sözleri onu şoke etmiş gibi gözleri irileşti ama derinlerdeki ilkel özlemin parıltısını, onun içindeki bir şeyin kıvılcımını gördü. Onu zorlamak, henüz keşfedilmemiş yanlarını keşfetmek ve onları gün ışığına çıkarmak için katmanlarını soyarak istemesine neden oldu. Kendisi kadar kötü olana kadar onu ayartmak istemesine neden oldu.

"Bekliyorum," diye alay etti, klitorisine bastırdı ve gözlerinin başının içine dönmesini sağladı. "Dokun bana, Nick," diye buyurdu.

"Dokun bana Nick," diye tekrarlarlarken bacaklarını daha da açmış, kalçalarını davet edercesine kaldırmıştı.

Başparmağını yavaş daireler çizdirerek onun zonklayan yumrularına daha sert bastırdı. Kadının hissi bir an için onu sersemletti ve saten gibi yumuşak ve kaygan, parmak eklemlerini gıcıklayan ipeksi bukleleriyle onu deneyimlemekten başka bir şey yapamadı. Parmakları kıvrımlarına sürtündü ve sularıyla ıslandı.

"Şu haline bak. Benim için çoktan ıslanmışsın ve ben sana daha dokunmadım bile." Sıkılmış dişlerinin arasından tısladı, küçük gıcırtilar ve inilti, onları tutmak için elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen kaçtı. Adam onun ritmini buldu.

hoşuna gidiyor gibiydi, kalçaları onun dairesel vuruşlarıyla aynı anda dalgalanıyor, tüm vücudu gerginleşiyor, serbest kalmaya hazırlanıyordu. Bir parmağını içine soktu, ipeksi kavrama onu çıldırtmaya yetmişti. Her şeyi tüketen arzusunu dindirmek için rahatlamaya ihtiyacı vardı. Taşaklarına kadar içine girmek amacı değildi; kız hâlâ yarı giyinikken olmazdı ve birleşmelerini aceleye getirmek zorunda kalacaktı. Sonunda onu aldığı anda, bunu baskı altında yapmayacaktı; zaman ayıracak ve içine girmeden önce ona düzgünce tapacaktı.

Ancak, onu okşamaya devam ederken düşüşünü yırtmaktan kendini alıkoyamadı, başparmağı bastırıp daire çizerken ilk parmağı yavaşça daldı ve geri çekildi. Başını kaldırıp sikinin serbest kalışını izledi, kalın organ avucunun içine düşerken ağzı açık kaldı, ağrıyordu ve demir gibi sertti.

"Bak bana ne yaptın," diye homurdandı, şaftını okşayarak ve kendi ıslaklığının damlalarını başının üzerine sürerek. "Haftalardır böyle dolaşıyorum, senin için yanıyorum, sana ihtiyacım var, sadece seni istiyorum."

Daha hızlı okşadı, yumruğunun horozunun etrafındaki pompasını parmağının içindeki dalgalanmalarla eşleştirdi. Parmağını kıvırdı, iç duvarlarında saklı süngerimsi bölgeyi buldu ve klitorisile birlikte uyardı. Çılgılığını bastırmak için kendi elini ağzına kapattı, parçalanırken kalçaları kanepeden yukarı doğru eğildi. Kılıfı onun etrafında kenetlendi, vücudu titriyor ve kendini krizine teslim ederken onun altında eğiliyordu.

Nick onu doruk noktasına kadar okşarken alnından terler boşandı, hâlâ ona katılma telaşıyla kendini durmadan frikik veriyordu. Kadın onun altında gevşedi, nefesleri keskin ve dengesizdi, bacakları titriyordu. Bakışları adamın sıkı sıkı kavradığı, başı öfkeden kıpkırmızı olmuş ve nemden kayganlaşmış sikine kaydı. Parmağını serbest bırakarak ağzına götürdü ve onun tadıyla inledi.

Utangaç bakışları onunkilerle buluştu ve ona doğru çekingen bir şekilde uzandı. Adam yavaşladı, ona dokunacağı anı bekliyordu, o anda ve orada harcayacağından emindi. Kadın tereddüt etti, kararsızmış gibi dudağını ısırды, o da elini tuttu ve ince parmaklarını şaftının etrafına sararak onu teşvik etti.

"Evet, Callie. Dokun bana ... lanet olsun, bu iyi hissettiriyor. Okşa beni... *evet*, aynen böyle."

Adam parmaklarını onunkilerin etrafına sararak ne yapması gerektiğini gösterirken kadın da onu takip etti, önce ucuna sonra da dibine kadar yönlendirdi. Görüşü bulanıklaştı, etrafındaki dünya kayboldu ve tüm varlığı onun yumuşak elinin hissine daraldı.

Parmaklarını onun parmaklarının altına yerleştirdi, onun yolu bulduğuna emin olduktan sonra, kalçaları birleşik tutuşları tarafından oluşturulan kılıfın içine doğru itildi. Diğer eliyle boynunun arkasını kavrayarak onu kendine yakın tutarken, alnı onunkine bastırdı ve bakışları kilitlendi. Onun içinde bu şekilde olmayı hayal etmek kolaydı, kadının ıslak kılıfının sikiğinin etrafında sıkışmasını.

Yüzüne dokunuşu onun felaketiydi, çenesi boyunca tatlı ve yumuşak bir şekilde ilerliyordu, bakışları şefkat ve sevgiyle doluydu - ondan önce hiçbir kadının ona göstermediği iki şey. Bu onun üzerine düşmesini sağladı, doruk noktası onu ele geçirirken kalçaları sarsıldı. Yüzünü onun boynunun kıvrımına gömdü, tohumu vücudunu sarsan fişkırımlarla sikini terk ederken iniltilerini bastırdı. Kadının kolu adamın etrafına dolandı, sanki adam tamamen çözülürken onun sağlam varlığına ihtiyaç duyduğunu anlamış gibi elini sırtına koydu.

Ağırlığıyla onu ezmek için elinden geleni yaparken uzuvları ağırlaştı ve hantallaştı. Sanki uzun bir mesafe koşmuş, ulaşamaz bir şeyin peşinden koşmuş ve sonunda onu yakaladığına göre artık dinlenebilirmiş gibi aniden hem yorgun hem de doygun düştü. Ama sadece şimdilik. Hâlâ yapılacak çok şey, söylemek istediği çok şey vardı. Beklemek zorundaydı, çünkü şu anda yapabileceği tek şey orada yatmak ve Calliope'un ulaşamayacağı bir yerde olmadığını bilmenin sevincini yaşamaktı. Onun savunmasını en azından geçici olarak aşmayı başarmıştı. Bunun yapılabileceğini biliyordu ve kazanana kadar da pes etmeye niyeti yoktu.

Uzuvlarına yeterli gücün geri geldiğini hissettiğinde, kendini onun üzerinden kaldırdı.

Yüzü bir dizi duyguyu yansıtıyordu -şaşkınlık, huşu, şok, memnuniyet. Saçları, tokalarından kurtulmak için savaşıyor sarmallardan oluşan bir kargaşaydı, koyu renk gözleri parlıyordu, dudakları ayrılmıştı. Kız o kadar nefis ve dağınık görünüyordu ki, adam başladıkları işi bitirmeme kararlılığını neredeyse kaybedecekti. Daha fazla zamana ihtiyaçları vardı -sadece düzgün bir şekilde yapılabilmesi için değil, söylenmemiş olan her şeyi konuşabilmeleri için de.

Karnının alt kısmına bulaşan tohumunun parıldayan akıntılarını görünce yüzünü buruşturdu ve atılmış ceketini karıştırarak göğüs cebinden mendilini çıkardı.

"Her zaman bu kadar dağınık değildir," dedi kıkırdayarak ve keten kareyi ona uzattı.

Kendini temizlemek için kullandı, sonra katladı ve utangaç bir gülümsemeyle ona geri verdi. "Oh, kulağa pek de umut verici gelmiyor. Eğer onu yapmak çok ... çok harika olacaksa dağınıklığı pek umursamıyorum."

Düğmelerini iliklerken durakladı, bunu duyunca hem şaşırdı hem de rahatladı. Onun geri çekilmesini, duvarlarını dikmesini ve kendisini dışarıda bırakmasını beklemişti. Onunla tanıştığından beri ilk kez tamamen rahat görünüyordu, gözleri açık ve berraktı, dudakları en tatlı, en yumuşak gülümsemeye dönüşüyordu.

"Seni şok mu ettim?"

Başını sallayarak gömleğini içine soktu ve yeleğini düzeltti, ardından kravatının az çok düzgün olduğundan emin oldu.

"Utanabileceğinden ya da kafanın karışabileceğinden endişelendim. Hala konuşacak çok şeyimiz var tanrıça... gerçi şu anda vaktimiz yok. Kesinlikle özleniyorsunuz ve amacım sizi kazanmak olsa da, asla bir skandalla elinizi zorlamak istemem. Bilerek değil."

Oturmasına yardım etmesine izin verdi, eteklerini aşağı doğru itti ve onu çevirerek elbiselerinin bağcıklarını sıkmaya başladı.

"Dominick..."

"Hmm?" diye mırıldandı, boynunu öpmek için başını eğdi.

"Teşekkür ederim."

Kıkırdadı ve leydi hizmetçisi rolüne devam etmeden önce omzuna bir öpücük daha kondurdu. "Daha önce bir kadının ayak parmaklarını kıvırdığım için teşekkür aldığımı sanmıyorum ama sanırım hoşuma gitti. Tekrar söyle."

Aniden yüzünü ona döndü, bakışları niyetliydi ve konuşurken sesi duygu doluydu. "Ciddiyim. Teşekkür ederim. Ne yaptığınızı anladığınızı sanmıyorum. Bu sadece zevkle ilgili değildi. Bu... şimdiye kadar hissettiğim en harika şeydi. Hep böyle midir?"

"Hayır. En azından benim için öyle değildi."

İnanılmaz bir kaşını kaldırdı. "Senin... alışkanlıkların hakkında bildiklerimi bildiğim için buna inanmakta zorlanıyorum."

Ayağa kalktı ve onu kucağına çekebilmek için ayağa kaldırdı. "Böyle şeyleri sadece bir kaşıntıyı kaşımak için yapmakla, kendini tamamen kaptırdığın biriyle yapmak arasında fark var. Dürüstçe söyleyebilirim ki az önce yaptığımız gibi bir şeyi hiç hissetmedim... ve senin içinde bile değildim."

Nick bu sözlerin saklanmamış gerçekliği karşısında şaşırmıştı. Anlamsız zevklerin peşinde o kadar uzun süre koşmuştu ki, gerçek bağı nasıl bir duygu olduğunu fark etmemişti. Şimdi bunun en ufak bir tadını aldığına göre, daha fazlası için açlık duyuyordu. Onun her şeyini istiyordu ve mantıksız bir şekilde hepsini aynı anda istiyordu. "Ben... benim kafam hâlâ çok karışık," diye itiraf etti bakışlarını indirerek. "Ben Sizinle oynamak niyetinde değilim, ama burada düşünmem gereken çok şey var."

"Anlıyorum. Ancak, şu an için sizden tek bir ricam var. Gerisi bekleyebilir."

"Evet?"

Onun bakışlarını yakalamak için başını eğdi, onu biraz sıktı ve alnından öptü. "Beni sözleşmemizden azat et. Seni kendim için isterken Lewes'i tuzağa düşürmene daha fazla yardım edemem. Korkarım senin fahişen olarak kullanımım sona erdi."

Güldü ama sonra başıyla onayladı. "Bence bu çok adil. Yine de ... paraya ihtiyacınız yok mu?"

Nick onun sözlerinin arasındaki endişeyi okumuş, yüksek sesle dile getirmeyi ihmal ettiği başka bir soru olduğunu sezmişti.

"Mali durumum beni ilgilendirir, seni değil, tek bir söz dışında: alınıp satılma günlerim sona erdi. Benim için senden başka kadın yok, tanrıça. Seçeneklerinizi değerlendirirken bunu hatırlayacağınızı umuyorum. Eğer daha fazla teşvike ihtiyacın varsa... sana adımı haykırmak için yapabileceğim başka şeyler de var ve bunları emrinde yerine getirmekten mutluluk duyarım."

Boğazından kahkahalar yükseldi. "Bunu aklımda tutacağım, Mr. Burke. Sanırım artık yollarımızı ayırsak iyi olacak."

Bakışlarıyla onu tepeden tırnağa süzerken, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı, onu tekrar kanepeye yatırıp kaldıkları yerden devam etme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı.

"Evet, sanırım yapsak iyi olur. Ellerimi senden uzak tutmak için çok zorlanacağım. Eğer itibarına değer veriyorsan, başkalarının yanında benden uzak durmanı öneririm."

Kapıya doğru ilerlerken onu görmezden geldi, eğilip fichu'sunu ve halının üzerine saçılmış birkaç iğneyi aldı.

"Belki daha sonra konuşmamıza yetecek kadar uslu durabilirsin?" diye sordu. "Bu gece herkes yattıktan sonra benimle bahçede buluşur musun?"

"Kesinlikle, ancak bu stratejiyle sadece sefahat için yalvardığınızı söylüyorum. Ya da belki de kötü niyetli olan sizsiniz. Hava karardıktan sonra bahçeye çıkarsam kendimi tecavüze uğramış mı bulacağım? Namusumu korumak zorunda kalacak mıyım? Yine de korkarım ki ahlaksız ilerleyişiniz karşısında tamamen çaresiz kalacağım."

Kadın yine güldü ve Nick onun zevk iniltileri kadar bu sese de bayıldı. Onun kendini tutmadan güldüğünü hiç duymamıştı ve gardını indirdiğinde ne kadar büyüleyici olduğunu fark etmek onu hayrete düşürdü. Orada burada fark ettiği kıvılcımlar şimdi güneş kadar parlak, büyüleyici ve sihirli bir fener gibi parlıyordu.

"Terbiyeli olun, Bay Burke."

"Elimden geleni yapacağım, Bayan Barrington. Bu akşama kadar."

Çıkmadan önce omzunun üzerinden ona son bir kez baktı ve onu orada dikilmiş, aşk acısı çeken bir salak gibi peşinden bakmasına neden olan esaretten kurtardı.

Odanın içinde volta atarken, düşüncelerini Londra'ya döndüğünde yapması gereken şeylere yöneltti.

Arkadaşlarına centilmen bir fahişe olarak geçirdiği günlerin artık sona erdiğini söylemek zorunda kalacaktı. Yapılması gerekenin bu olduğunu bilmesine rağmen, bunun şimdiye kadar sahip olduğu en iyi arkadaşlarından birini kaybetmesine neden olabileceğini fark etti. Çünkü Nick aşık olduğunu ve bakıcısıyla evlenmek istediğini itiraf ettiğinde -bir yıl içinde bunu yapan üçüncü fahişe- Benedict büyük ihtimalle onu öldürecekti.

"Bir önceki sezonda yaşanan ilginç bir gelişme de Bay G.'nin ani popülaritesidir. Le bon ton ile hiçbir bağı olmayan bu kişinin son zamanlarda bu kadar çok ünlü eve davet edilmeyi nasıl başardığını merak etmek gerekir. Sanırım bu kadar çok annenin neden onun davetlerine katılmak için can attığını anlamak için adama bakmak yeterli; adam Michelangelo'nun Davut'u kadar güzel ve bir o kadar da çekici. Tabii ki, içinizden biri evlenme ihtimali olarak onu seçtiyse, sizi uyarmalıyım - soylu bir beyefendiye, babasının henüz borçlular hapisanesine sürüklenmemiş olmasına şaşılacak kadar borç batağında olan harap bir taşra yığını miras kalacak."

The London Gossip, 24 Eylül 1819

Calliope günün geri kalanını, ayakları yerden birkaç santim yukarıda ve başı bulutların üzerinde, havada süzülüyormuş gibi hissederek geçirdi. Dominick'in vücuduyla oynamasına izin verdiği için hissetmesi gereken utanç belirgin bir şekilde yoktu ve sevinçten başka bir şey yoktu. Konukların, içinde meydana gelen ve hayatını değiştiren değişimi görebileceklerini düşünmek onu üzmeliydi, gözleri şimdi açılmış ve kalbi Dominick'in ellerinde sıkıca tutulmuştu

Burke.

Ancak, bu kadar mantıksız bir şekilde *mutluyken* başkalarının ne düşüneceğini ya da ne varsayacağını umursamakta zorlanıyordu. Aklının bir köşesinde, karşı koymak için çok uğraştığı duygularının daha da kabardığının farkındaydı

karmaşık meselelerdi. Hâlâ resmi bir teklifte bulunmadan önce babasının onayını bekleyen Martin vardı. Daha birkaç gün önce övdüğü adamı seçeceği izlenimine kapılan ve Dominick'le olan bağıını önemsemeyen babası vardı. Bir de aralarındaki sözleşme meselesi vardı.

Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Coşkunun tadına varmış, daha önce önemsiz ve basit olduğunu düşündüğü korkutucu dürtülerine teslim olmuştu. Çıplak tenin, baş döndürücü öpücüklerin ve yasak okşamaların hararetli anları hayatının en iffetsiz deneyimi olsa da, aynı zamanda en sıra dışı olanıydı. Dominick'le bir öpücük sadece bir öpücük değildi ve tensel zevkler ruhani bir şeye dönüşmüştü. Hayatının geri kalanını Dominick'in ona hissettirdiklerinin bir kısmını bile hissettirmeyen biriyle nasıl geçirebilirdi?

Aşk elimizin altındayken pratiklik kimin umurundaydı?

Calliope, Ekta'nın sorularından ve meraklı bakışlarından kaçınarak, yatak odasında kendine çeki düzen verdikten sonra, öğle yemeği için tam zamanında partiye katılmış, ardından da yakındaki Box Hill köyüne bir gezi planlanmıştı. Her zaman yakınında olan ama asla dokunacak kadar yakın olmayan Dominick'in bu kadar farkındayken, diğer hanımlarla alışveriş yapmak ve keşfe çıkmak umurundaymış gibi davranmak zordu. Dominick onu her yanını ateşler içinde bırakan bir yoğunlukla izliyor, ağzının ve ellerinin uyarıcılığını hatırladıkça vücudunun bazı kısımları karıncalanıyordu.

Dominick'in kendinden geçtiği, boynundaki iplerin gerildiği, kadının dokunuşuna teslim olduğu ve ona bahsettiği zevkin aynısını ona nasıl vereceğini öğrettiği bir görüntüden daha büyüleyici bir görüntü olabilir miydi?

Bir tuhafiyecinin sunduklarını incelerken Diana onu dürterek bilmiş bir bakış attı.

"Rahibe, Bay Burke'e bu şekilde bakmaya devam ederseniz, kesinlikle herkesin onun için deli olduğunuzu anlayacağını size bildirmeyi görev biliyorum."

Bakışlarını indirip kurdele makaralarıyla ilgileniyormuş gibi yapan Calliope kızardı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Gerçekten mi? O zaman son birkaç saat içinde size kesinlikle yaramazlık yaptığını varsaymak yanlış olur? Yoksa neden gözlerinde o bakış ve dudaklarında o aptal sırıtış olsun ki?"

"Diana!"

Onu rahatlatacak şekilde, grubun geri kalanı alışverişe dalmış görünüyordu. "İstediğin kadar naz yap ama ben memnun bir kadının bakışını bilirim.

Hastings yüzüme sık sık bu ifadeyi yerleştiriyor."

Calliope sırtıtmamak için dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı, artık bu tür konuşmalardan ne cahil ne de skandaldı. Dominick sayesinde kız kardeşinin ne demek istediğini artık çok iyi anlıyordu.

"Ah, Diana... ona aşık olduğum için aptal mıyım? Bunların hiçbiri planlarımızda yoktu ama kendime engel olamıyorum. Bana hissettirdikleri ..."

Diana onun elini tutarak cesaret verici bir şekilde sıktı. "Aptal değilsin. Aşık olduğunu söyleyebilirim ve bunda yanlış bir şey yok. Planlar kimin umurunda? Senin adına ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. En azından... olayların bu şekilde gelişmesini kutlayabilirim, değil mi? Bay Burke sizi dürüst bir kadın yapmaya niyetli mi?"

Sırtını onlara dönmüş, tezgâhtaki bir şeyi incelerken bir yandan da dükkân sahibiyle konuşan Nick'e gizlice bir kez daha baktı.

"Öyle olduğuna inanıyorum. Hâlâ çözmemiz gereken çok şey var ama... aklında evlilik olduğunu düşünmek için erken olduğunu sanmıyorum. Bu akşam buluşup her şeyi konuşmak için planlarımız var."

Diana heyecanlı bir çığlık attı, etrafındakiler bunun incelediği güzel mor kurdeleyle ilgili olduğunu düşünebilirdi. Ama Calliope'ye bakarken gözlerinden akmayan yaşlar süzüldü.

"Bu durumun üstesinden geleceğini biliyordum. Kendine gelmesi için sadece biraz zamana ihtiyacı vardı."

"Size bu izlenimi veren şey neydi?"

"Oh, sadece bir his. Ve Bay Lewes ne zaman senin yanına gelse kıskançlıktan kuduruyordu. Kavga edeceklerini düşünmüştüm."

İki erkeğin onun için kavga ettiği düşüncesinin, o anda içine yayılan sıcaklık üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Her şey Dominick'in onu istediğini fark etmekle ve hatta belki de onu sevdiği umuduyla ilgiliydi.

"Bundan kimseye bahsetme," diye uyardı.

"Tabii ki hayır. İstemeyerek de olsa dudaklarım mühürlü."

Öğleden sonrasının geri kalanı Dominick'le aralarında gidip gelen gizli bakışlarla geçti ama Calliope'un, bu durumun öfkeli olduğu her halinden belli olan Martin üzerindeki etkisini fark etmemesi için kör olması gerekirdi. Suçluluk

Vicdanını sızlatsa da bunu bir kenara itti ve mutluluğuna sımsıkı sarılmayı seçti. Sanki Martin onun bir rakibi olduğuna inandırılmamıştı. Dominick'in ilgisinin en başından beri samimi olmamasının ne önemi vardı ki? Martin iyi bir adamdı ve kendisine Dominick gibi değer verebilecek bir kadın bulacaktı.

Box Hill'den döndükten sonra Calliope Ekta'nın yanına döndü ve onu akşam yemeğine hazırlaması için hizmetçiye teslim oldu. Ekta'ya hazır olduğunda yatağını bulması talimatını verdi. Ekta'nın kendisini beklemesini ya da Dominick'le ayarladığı buluşmayı sormasını istemiyordu. Eğer elbisesinin düğmelerini açmak için yardıma ihtiyacı olursa, her zaman Diana'dan yardım isteyebilirdi.

Hafif adımlarla yatak odasından çıkıp alt kata indi. Bir çift hizmetçi yanından geçip gitti, görünüşe göre onun varlığından habersizdiler. Aceleleri vardı, erkek hizmetçi arkadaşının incelemesi için bir yelege kaldırırken başını salladı.

"Adam benden başka ne bekliyor bilmiyorum," diye homurdandı, sesi Calliope'de yankılanırken Calliope durakladı ve gidişlerini izlemek için döndü. "Giysileri o kadar eski püskü ki, yine de onları yepyeni bir görünüme kavuşturmak için parmaklarımı kemiğe kadar çalıştırmamı bekliyor. Ben mucizeler yaratabilecek biri değilim."

Adamın bir uşak olduğunu anlayınca meraklandı - efendisiyle arası bozuk olan bir uşak.

Diğer hizmetçi onaylamayan bir ses çıkardı ama uşağın sırtına bir tokat attı. "Buna en azından birkaç ay daha katlanman gerekiyor. Eğer Barrington'ın kızıyla ilişkisinde başarılı olursa, yepyeni bir gardırop alabilecek."

"Keşke işleri aceleye getirse. Servetini Bay Burke'e kaptırma riskiyle karşı karşıya. Servetinin şu kadar olduğu söyleniyor, biliyor muydun..."

Calliope duvara yaslanmış, köşede kaybolan hizmetkârların ardından gözlerini ayırmadan bakıyordu. Söylentilere göre servetinin ne olduğunu hiç duymamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Martin'in uşağının bu bilgiye sahip olması ağzında acı bir tat bıraktı ve bu bilgiye nasıl ulaştığını merak etti. Belki de babasının Hindistan'dan zengin bir adam olarak döndüğünü ve unvanıyla birlikte daha da fazla zenginliği miras aldığını herkes gibi bildiği için sadece tahmin yürütüyordu.

Bir elini karnına bastırarak kendi kendine umursamadığını söyledi. O seçimini yapmıştı. Yine de, adamın en azından kısmen onun parasıyla motive olduğunu bilmek onu rahatsız ediyordu.

Hizmetçilerin konuşmasına kulak misafiri olduğu için mutlu olmaya karar vererek duvardan uzaklaştı. Artık Dominick'le, onu gerçekten önemseyen bir adamı terk etmiş olmanın verdiği suçluluk duygusu olmadan ilerleyebilirdi. Londra varislerle doluydu ve Martin onlardan istediğini seçebilirdi.

Martin çoktan salona gelmişti ama Dominick gelmemişti. Babası da Hastings ve Diana ile birlikte oradaydı. Martin'in güler yüzlü gülümsemesini görmezden gelerek, yanından geçen uşaktan bir kadeh aldı ve kız kardeşine yaklaştı.

Kız kardeşini kolundan tutup odanın sessiz bir köşesine götürmeden önce onlara bir selam mırıldanırken babası ve eniştesi ona şaşkınca baktı.

"Callie, bu da ne?"

"Bay Lewes'e mirasımın miktarını söylediniz mi?"

Diana kaşlarını çatı. "Hayır, tabii ki hayır! Neden öyle düşündüğümü sanıyorsun?"

"Biri ona söylemiş. Uşağının kıyafetlerinin ne kadar eski püskü olduğundan ve servetim için benimle evlenmeye ne kadar ihtiyacı olduğundan bahsettiğini duydum. Sen değilsen kim? Gerçek miktarı çok az kişi biliyor."

Diana'nın dudakları inceldi ve kocasına bıkkın bir bakış attı. "Hastings. Lewes'e bu konudan bahsetmeyi düşünecek kadar yakın olan tek kişi o. Çok üzgünüm hayatım."

Calliope'nin omuzları çöktü. "Ona kızma. Sanırım yardımcı olduğunu düşündü. Bir koca bulma konusunda ne kadar çaresiz olduğumu hepimiz biliyoruz ve sanırım servetimin Bay Lewes'i baştan çıkarmaya yeteceğini düşündü."

"Yine de onunla bu konuda konuşmak niyetindeyim. Bay Burke'ü seçmiş olmanız iyi bir şey. Adamın paraya ihtiyacı olabilir ama durumu hakkında dürüst olmaktan başka bir şey yapmadı. Bu arada Bay Lewes yeni bir faytonla Londra'da gezip tozuyor - gerçi bunu nasıl karşılayabildiğini kim bilebilir?"

Calliope kız kardeşinin omzunu okşadı, Diana'nın olayların bu şekilde gelişmesine kendisinden daha fazla üzülmüş olmasıyla eğleniyordu. "Önemli değil. Dediğin gibi, ben seçimimi yaptım."

Tam o sırada Martin yaklaştı, gülümsemesi hâlâ yerindeydi ama başlangıçta olduğundan daha az hoştu. Calliope'nin ona karşı soğuk davranması onu sinirlendirmiş gibiydi. Diana geri çekildi, bakışları kocasının üzerindeydi.

"Oh, Hastings, canım... seninle biraz konuşabilir miyim?" Calliope yüzünü buruşturdu, Diana'nın adama çok sert davranmayacağını umuyordu.

Martin yanına yaklaşp elini tutarak parmak eklemlerine bir öpücük kondurunca kız kardeşini ve eniştesini unutmak zorunda kaldı.

"Calliope, sevgilim, bu akşam ısıt ısılsın. Sanırım bu öğleden sonra Box Hill'e yaptığımız gezinti hoşuna gitti?"

Neredeyse kocası olarak seçeceği adamı tarafsız bir gözle inceledi ve onu kafasında nasıl romantik bir ideal olarak kurduğunu merak etti. Dominick'in varlığı onu gölgede bırakmasa bile, şimdi gözüne sıradan görünüyordu. Hâlâ her zaman olduğu kadar yakışıklıydı ama ona karşı hissettiği o hayali hayranlık artık yoktu ve haftalar önce kaybolmaya başladığını şimdi fark ediyordu.

"Evet," diye cevap verdi içkisinden aldığı yudumlar arasında, bakışları odanın içinde geziniyordu.

Dominick onun dikkat etmediği bir anda içeri girmişti ve şimdi Louisa Teyze'nin ayaklarının dibinde diz çökmüştü. Horatius'un kulağının arkasını kaşıyan Dominick, yuvarlak köpekten mutluluk dolu oflamalar ve iç çekişler duyarken o ve Doris Teyze ona bakıyordu.

"Bu akşam dikkatin dağınık görünüyor," dedi Martin, onun dikkatini yeniden toplayarak. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii ki."

"Bay Burke bu hafta kesinlikle kendini rezil etti, sizce de öyle değil mi?"

Horatius'la oynamasını izlerken ne kadar büyüldüğünü belli etmemeye çalışarak bakışlarını söz konusu adamdan ayırdı. Görünüşe göre teyzeler de aynı şekilde büyülenmiş, adam hem kadınları hem de köpeği parmağında oynatırken ona gülümsüyorlardı.

"Ne demek istiyorsun?"

Martin gözlerini devirdi. "Haftalardır senin ilgini çekmeye çalışıyor, sonra da dönüp gözünü dul kadına diyor. İkisini hiç fark etmedin mi? Flört etme ve devam etme şekilleri oldukça utanç verici."

Calliope, Leydi Ardıçkuşu'nun Dominick ve teyzelerin yanında gezindiğini ve açıkça ona yaklaşmak için bir fırsat kolladığını gördü. Kadın Horatius'u sevmek için eğildiğinde dişleri birbirine çarptı, elbisesinin düşük yakası nedeniyle göğüsleri tümüyle görünüyordu. Horatius, Dominick'in elinin altında karnının üzerine yuvarlanıp tercihini belli etmeden önce Leydi Ardıçkuşu'na hırladığında Calliope kıkırdamasını bastırdı.

"Sanırım cazibesini anlayabiliyorum," diye ekledi Martin. "Yine de sahte bir cazibeye ve bariz bir manipölasyona kapılmayacak kadar zeki olduğunu düşünüyorum."

Calliope ondan bir adım uzaklaştı, eli bardağını sıkıca kavradı. "Bay Burke ile olan ilişkim hakkında bir şeyler mi ima ediyorsunuz?"

Martin'in cesareti kırıldı ve ona doğru uzandı, elini nazikçe koluna koydu. "Size sadece bir önceki konuşmamızı ve sabah babanızla yapacağım konuşmayı hatırlatmak istiyorum. Niyetimi açıkça belirttim."

"Evet, Bay Lewes," diye tersledi, kolunu adamın elinden mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde çekerek. Henüz dikkat çekmemişlerdi ama olay çıkarmak istemiyordu. "Gerçi sizin de sırlarınız varken Bay Burke'ü yalancılıkla suçlamak için acele etmezdim."

Martin bembeyaz kesildi, gözlerinde panik parladı ve Dominick'e ters ters baktı. "Sana söyledim, değil mi? Gördüklerini beni gözden düşürmek için kullanacağını biliyordum. Hayatım, herkes zaman zaman kendini bir çıkmazın içinde bulur. Kendimi alışık olduğum şekilde tutmak için bir piyon simsarından yararlanmak zorunda kalmamın sana olan duygularıyla hiçbir ilgisi yok."

Calliope gözlerini kırıştırdı, bu sözleri sindirirken başı dönüyordu. Dominick, Martin'in böyle utanç verici bir duruma düşmesine tanık mı olmuştu?

"*Bunu* bilmiyordum. Yine de dürüstlüğünüz için teşekkür ederim, Mr. Lewes."

Martin boğazını temizledi, yalvaran bakışlarını ondan uzaklaştırdı, yanakları ve boynu kıpkırmızı kesilmişti. "Calliope, lütfen, düşündüğün gibi değil. Miras alana kadar çok zor durumdayım ve o zaman bile beklediğim kadar çok olmayacak. Serveti olan bir geline ihtiyacım olsa da, sanırım ikimiz de başka bir gelinim olabileceğini biliyoruz. Ben seni seçtim. Hissettiklerim..."

"Şimdi böyle konuşmanın sırası değil, eminim farkındasınızdır," diye tersledi, adamın sesine sinen çaresizlikten telaşlanmıştı. Başkalarının dikkatini çekmeye başlamışlardı.

Martin acı dolu bir yüz ifadesiyle, "Elbette," diye cevap verdi. "Ama eğer beni dinlerseniz, davamı savunmak için bir şans istiyorum."

"Belki sabaha," diye geçiştirdi, fikrini değiştirmek için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığından emindi ama sanki ona en azından bu kadarını borçluymuş gibi hissediyordu. "Şimdilik, lütfen beni mazur görün."

SAATLER SONRA CALLIOPE KUÇAĞINDAN BAŞINI KALDIRDIĞINDA KARANLIK BİR FIGÜRLE KARŞILAŞTI.

bahçede ona doğru yürüyordu. Ayağa fırladığında karnı çırpınıyordu. Yüzünü gölgeleyen karanlıkta bile Dominick'i tanıdı.

-Boyu ve gevşek yürüyüşü onu başkasıyla karıştırmayı zorlaştırıyor.

Onu görünce adımlarını hızlandırdı, ay ışığı bir saniyeliğine onu aydınlattı, sonra kızın yanına geldi. Kız daha gözünü kırpamadan onu kendine doğru çekmiş, öpmek için başını eğmişti. Kız onu zevkle karşıladı, bu sabahki aralarından sonra bile doyamadığını fark etti. Sadece öpücüğü bile bağımlılık yapıyordu, adamın tadı vahşi ve baş döndürücüydü.

Birbirlerinden ayrıldılar, Dominick kızın şaşkın bakışları karşısında küçük bir kahkaha attı.

"Seni özledim, tanrıça."

"Gecenin büyük bir bölümünde aynı odadaydık."

"Evet, ama birkaç saat önce parmaklarım bacaklarının arasında değilmiş ya da elin sikime dolanmamış gibi davranmak zorundaydım."

Yüzü kızardı ve kıkırdarak göğsüne gömüldü. "Kayıtsızmış gibi davranma yeteneğiniz için Tanrı'ya şükrediyorum."

Çenesini yukarı kaldırarak gülümsedi. "Kimsenin kayıtsız olduğumu düşündüğünden şüpheliyim. Eğer dikkat etselerdi, seni gözlerimle yiyip bitirdiğimi görürlerdi. Bu elbisenin içinde ne kadar baştan çıkarıcı görüldüğünü söylemiş miydin? Sarının bu tonu sana yakışmış."

"Buna jonquil deniyor," dedi adam boynunu öpmeye başlarken.

"Adı her neyse, içinde büyüleyici görünüyorsun. Her ne kadar iyi görünseniz de, yemek boyunca o elbisenin yerde ne kadar daha iyi duracağını düşünmeden edemedim."

Boynunun omzuyla birleştiği yeri ısırdığında ciyaklamasını bastırmak için dudağını ısırdı.

"Dominick... konuşabilmek için buluştuk."

"İstediğin kadar konuşabilirsin," diye mırıldandı, göğsünden aşağıya doğru öperken göğüslerini avuçladı. "Sana yapmamı istediğin tüm iğrenç şeyleri bana söyleyebilirsin. Meme uçlarını yaladığımda ya da tatlı amını öptüğümde ne kadar iyi hissettiğini söyleyebilirsin. Daha önce sadece tadına baktım ve daha fazlası için hazırım."

Bacaklarının arasında sıcaklık kıvılcımları çaktı, meme uçları onun dokunuşuna tepki olarak sertleşti. Onun içinde erimek ve teslim olmak istiyordu.

onun şok edici sözlerinin sözünü verdi. Ama hâlâ Martin'le ilgili konuşulması gereken acil bir mesele vardı ve bunu halledene kadar kendini kaybedemezdi.

"Dominick... lütfen..."

"Bu da bir başlangıç," diye homurdandı, dilini sanki meme ucunu arıyormuş gibi elbisesinin yakasından içeri daldırdı. Kenarını buldu ve kızın nefesini kesti. "Belki bunu 'daha fazla' ve 'durma' ile takip edebilirsin."

Adamın göğsünü iterek kahrkahr patlattı. "Birkaç dakikalığına beni aşağılamayı düşünmeyi bırakabilecek misin, yoksa seni tekrar tokatlamam mı gerekiyor?"

Ona bakmak için geri çekilirken sırtışı düpedüz hınzırcaydı. "Bu gerçekten hoşuma gidebilir."

Bir kahrkaha daha atarak ondan uzaklaştı. "Gel yanıma otur. Konuşalım ve sonra baştan çıkarmaya devam edebilirsin."

Onu bankta takip etti ve pantolonunun önündeki şişkinliği düzelttikten sonra yere çöktü. "Sözünden dönmesen iyi edersin. Şu anda beni uzakta tutan tek şey bu."

"Dominick, bu ciddi bir mesele. Martin yarın babamla konuşmak niyetinde. Babamın davasını reddetmesini beklemek için hiçbir nedenim yok."

Dominick anında ayıldı. "Anlıyorum. Sanırım bunu resmi bir teklif takip edecek."

"O da öyle söyledi, evet."

Dominick başını salladı, yutkunurken boğazı düğümlendi ve ellerine baktı. "Callie, sana ne yapman gerektiğini söyleyemem, Lewes'i kabul edersen de seni suçlamam. O evlenmek için en iyi aday ve benden daha çok tavsiye edilecek şeyi var... en azından şimdilik."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Onun bakışlarına karşılık verdi, ifadesi kederli bir hal aldı. "Üçüncü oğul olarak bir unvanı miras alamayacağım açık. Son birkaç yıldır fahişelik yaparak kazandığım parayla yaşadım, çünkü babam beni maddi olarak kesti. Benim hatam, bilmelisiniz. Biraz kumar sorunuyla boğuştum... gerçi artık hallettiğimi düşünüyorum. Her neyse, yakın zamana kadar mesleğimden ve kendimi geçindirmek için bana kazandırdığı paradan memnundum. Bu beni tam olarak arzu edilen bir evlilik adayı yapmıyor."

Bir elini onunkinin üzerine koydu ve daha yakına eğildi. "Geçmişin ya da mesleğin yüzünden senin hakkında kötü düşünmüyorum. Bence... bazen insanlar yapmaları gerekeni yaparlar ve senin için çok fazla seçenek olamazdı."

"Bunun alternatifi babamın dümen suyunda dans etmektir. Bana, soyadımızı yansıtmam dışında beni önemseydiğine inanmam için hiçbir neden vermemiştir. Ben onun varisi ya da yedeği değilim ve bu nedenle onun gözünde ağabeylerimden daha aşağıdayım."

"Üçüncü olarak doğmak senin elinde olan bir şey değil."

"Bana biçilen kader bu. Size söylediğim gibi, evlenmeyi hiç düşünmedim çünkü Burke'ün dışlanmış oğlu olarak görülmekten her zaman nefret ettim. ... ancak daha cazip oğullar evlendirildikten sonra elde edilecek artık hurda. Bu yüzden, başka birine yer açacak bir gelecek için hiçbir hazırlık yapmadım."

Dominick'in ses tonundaki keder göğsünü ağrıttı ve elini sıktı. "Dominick, bunu yapmak zorunda değilsin. İhtiyacım yok-"

"Paul Amcam ölüyor," diye ağzından kaçırdı, başını kaldırıp ona baktı. "O benim sahip olmam gereken babamdı, benim bir yerlere gelebileceğime inanan tek kişiydi... ve tedavisi olmayan bir hastalıktan ölüyor."

Sesi sanki gözyaşlarının eşliğindeymiş gibi titriyordu ama metanetini korudu.

"Oh, çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Nasıl hissettiğinizi hayal bile edemiyorum."

"Öldüğünde sahip olduğu her şeyi bana bırakacağını bilmeden de yeterince zor. Bir mülk - oldukça büyük bir mülk - Cornwall'da daha küçük bir mülk, Londra'da bir şehir evi ve ... birkaç bin pound."

Başka ne söyleyebileceğinden emin olamadan, "Anlıyorum," demeyi başardı.

"İstiyor musun? İstemiyorum, Callie. Ne araziyi, ne parayı, ne de evleri. Ama bana bir eşe bakabilmem için gerekli araçları sağlama cazibesi var."

Ani bir şefkat onu sarmış, onu kollarına alıp doyasıya öpmek istemesine neden olmuştu.

"Beni desteklemene ihtiyacım yok. Benim mirasım var."

"Bir fahişe olabilirim, ama yine de bir erkeğim. Eğer parana el koymak için seninle evlenmemin beni memnun edeceğini düşünüyorsan-"

"Elbette öyle düşünmüyorum," diye yatıştırdı, parmaklarıyla elinin arkasını okşayarak. "Mirasımın bir kısmını kazanma şansın oldu ama hiçbir zaman daha fazlası için açgözlü olduğunu hissettirmedin."

"Seni istediğimi söylediğimde sadece fiziksel olarak istemediğimi bilmeni istedim. Seni hak etmek için ne yapmam gerektiği konusunda ciddiyim."

Gerçi oraya ulaşmamın hayatımın geri kalanını alabileceğini biliyorum."

"Durun. Mükemmel olmayabilirsin ama hiç kimse değildir. Kendini çok az düşünerek çok uzun zaman geçirdin, bence birinin sana erdemlerinin farkına varmasını sağlamanın zamanı geldi. Dürüst, çekici, tutkulu ve cesursun. Bu kadar samimi olmana hayranım ve bunun için seni kıskanıyorum. Başkalarına ne kadar güveneceğimi ve ne kadarını kendime saklayacağımı bilmekte çok zorlandım. Başkalarının düşüncelerini ve fikirlerini umursamadan var olmayı çok kolaymış gibi gösteriyorsunuz."

Yanakları pembeleşti, ağzının kenarı gülümsemek ister gibi seğirdi. Övgü kabul etme konusunda oldukça utangaç görünüyordu, bu da onu babasına karşı daha da öfkeliendiriyordu. Ne tür bir adam kendi oğluna kendini değersiz hissettirirdi?

"Size büyük bir unvan ya da lekesiz bir itibar vaat edemem. Ama çok yakında diğer her şeye sahip olacağım. Eğer istersen hepsi senin. Eğer sen hayatıma girmeden önce benim bir soysuz ve fahişeden başka bir şey olmadığımı görmezden gelebilirsen. Ama senin için daha iyi olmak için elimden geleni yapacağım Callie."

Onun yüzünü ellerinin arasına alarak gülümsedi ve kendisini saran duygularla patlayacakmış gibi hissetti. Küçük bir kızken hayalini kurduğu gibi çiçekli bir evlenme teklifi değildi bu, ama çok daha iyi olduğunu fark etti. O kadar dürüst ve gerçektir ki, hayatında duyduğu en romantik şey olduğunu düşünmeden edemedi.

"Bunların hiçbirisi umurumda değil. Sadece seni istiyorum."

"O zaman ben seninim," dedi alnını onunkine yaslayıp gözlerini kapatarak. "Tanrım, buna inanamıyorum. Lewes yerine beni seçeceğini hiç düşünmemiştim."

"Ona karşı hissettiklerimin karasevda olduğunu ve onu gerçekten hiç tanımadığımı anladım. Ayrıca, eğer biri benim peşimden koşacaksa, onun gerçekten *beni* istediğini düşünmek isterim, mirasımı değil."

Gözlerini açtı. "Özür dilerim. Mali sorunlarını biliyordum ama..." "Neden bana söylemedin?"

"Eğer beni seçeceksen, bunu bu yüzden yapmanı istemedim. Seni bu şekilde kazanmak doğru gelmedi."

Tam da bu yüzden kazanmıştı. O ilk felaket buluşmadan buraya nasıl geldiklerini anlayamıyordu ama bunu sorgulamamayı tercih etti. Hâlâ tedirgin edici bir endişe vardı, süregelen korkuları ona romantik ilişkilerden kaçınmasının tüm nedenlerini hatırlatıyordu. Ama ayağa kalkıp onu kendisine katılmaya çağırırken, onları bir kenara itti. Korku onu çok uzun süre geride tutmuştu.

ve bundan bıkmıştı. Bu kaçmak için fazla iyi hissettiriyordu ve şimdi bunun yerine onu kucaklamayı seçecekti.

"Benimle gel."

Kız elini çekince kaşlarını çatı ve onun peşinden tökezleyerek ilerledi. "Nereye gidiyoruz?"

Döndü ve ona doğru eğildi, elleri belindeydi, başı davetkâr bir şekilde geriye eğilmişti. "Bay Burke, beni baştan çıkarmanıza izin vereceğime söz verdiğime inanıyorum. Bence bu ilk seferde bir yatak bulmamız bizim için daha iyi olur, değil mi?"

Elleri kızın kollarını sıkıca kavradı. Tutuş acı vermiyordu ama adamın, kızın emin olup olmadığını anlamaya çalışır gibi bakışlarını araştırırken uyguladığı kontrolü hissedebiliyordu.

Evin içine açılan kapılara doğru geri geri gitmeye başladı. Ay bulutlarla örtülmüştü, gece giderek serinliyordu ama o soğğun farkına bile varmıyordu. Onu saran ürpertinin havayla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey üzerinde durduğu uçurumla ilgiliydi.

"Sanki sen bana dokunmadan önce ölüydüm ve şimdi yaşıyorum. Artık ona teslim olmanın nasıl bir his olduğunu ve sadece seninle böyle hissettiğimi biliyorum... Sana ihtiyacım var, Dominick."

Onu uzun, yavaş ve derin bir şekilde öptü, kolları onu çökmekten koruyan güçlü bir destektir. Kadın öpücğe daha önce onu korkutan bir şevkle karşılık verdi. Böyle duygulara teslim olmak daha önce önemsiz, bir şekilde yanlış gelmişti. Ama hayatının geri kalanında öpmek istediği tek adamı öpüyordu. Bunda yanlış bir şey olamazdı.

Dudaklarını onunkilerden ayıran Nick, kızın elini tuttu ve neredeyse koşarak yola koyuldu. Kütüphaneden içeri girdiler, karanlık odada sürünerek koridora giden yolu buldular. Kader onlara gülümsüyor gibiydi ve olabildiğince sessiz bir şekilde üst kata çıktıklarında yol açıktı. Sahanlıkta duraklayıp onu kendine doğru çekip boynundan öperken biraz beceriksizce davrandı, sonra dilinin törpüsü kızın atan nabzına değdiğinde yumuşak bir inilti duydu.

Yatak odasına doğru ilerlediler, el ele tutuştular, dudaklar sıcak nefesler arasında buluşup ayrıldı. Ekta onun beklememesi talimatına uymuştu, bu yüzden Calliope kapıyı kapatıp ona yaslanırken onları görececek kimse yoktu, Dominick'in sönmekte olan ateşi yeniden canlandırmak için ocağa geçişini izledi.

Sonra ceketini çıkarıp yatağının ayakucundaki bankın üzerine fırlattı ve yüzünü ona döndü, göğsü nefes nefese kalmıştı. Onun

Elleri kenetlendi, sonra ona bakarken yanlarında gevşedi, dili alt dudağında gezindi.

"Sana kararını etkileyebilecek bir şey söylemem gerekiyor. Ben hiç... Yani, bir bakireyle... Hep kaçındım... Kahretsin, bu işi berbat ediyorum."

Gülümsedi ve kapıdan uzaklaşarak ona yaklaştı. "Benim de sana söylemem gereken bir şey var. Bunu daha önce hiç yapmadım. İkimiz için de bir tür ilk olacak."

Adam kaşlarını çattı ve kadın kravatını gevşetmeye başlayınca irkildi. "Bu gülünecek bir şey değil."

"Hayır," diye kabul etti, çarşafı bir kenara fırlattı ve adamın açıkta kalan boğazına hayretle baktı. "Bu yüzden bana adını haykırtma sözünü yerine getirsen iyi olur."

Kız boynunu öpmek için parmak uçlarında yükselirken, kendini tutamayarak başını geriye eğdi. Göğsü avuçlarının altında kaskatı kesildi, elleri kollarını kavramak için yukarı kalktı.

"Callie."

"Sen ne yapacağını biliyorsun ve ben çoğunlukla cahilim. Bana öğretmene ihtiyacım var."

Bakışları hâlâ onunkilerle birleşirken, kaslarındaki gerginliğin bir kısmının süzülmesine izin verdi. Eli kadının sırtına dolandı, parmakları çevik bir hareketle elbisesinin düğmelerini çözdü. Kız onun pazularına yapıştı, adamın arzuyla koyu zümrüt rengine dönmüş, ciddi ve sadece ona sabitlenmiş gözlerinde kayboldu. Adam yavaşça onun etrafında dönerken, parmak ucuyla bir kolunu okşayıp kulağının hemen altına bir öpücük kondurduktan sonra arkasında dururken, elbisesi gevşedi ve omuz silkerek jonquil satenden bir yığın halinde durdu.

Adam kalçalarının bağcıklarıyla uğraşırken titremeye başladı, böyle bir anın ağırlığı onu beklenmedik bir telaşla eziyordu. Adamın dudakları yatıştırıcı bir merhem gibiydi, boynunun arkasında şefkatle dururken, eli karnının üzerinde genişçe yayıldı.

Diğer eli kadının kombinezonunu bir omzundan çekti, dudakları ve dili teninin her santimini buldu. Aletinin sert kabarıklığı, ısrarcı ve canlı bir şekilde kadının sırtının alt kısmını dürtüyordu.

İç çamaşırı yavaş adımlarla vücudundan aşağı süzülüyor, Dominick onu açmakta acele etmiyordu. Hayal ettiği gibi bir şey değildi, zihni açgözlü bir tırmığın elbiselerini yırtıp atmasına ve onu akılsız bir çılgınlıkla yağmalamasına hazırdı. Daha önce hiç bir bakireyle yatmadığı konusundaki tüm ısrarına rağmen

Sadece bu seferlik onu yavaşça, tatlı tatlı kandırmasını istediğini anlamış gibiydi. İnce pamuk fısıldayarak kalçalarını geçip bacaklarından aşağı inerken gözlerini sıkıca kapadı ve üzerinde sadece çorapları ve terlikleri kaldı. Dominick'in parmakları omurgasından aşağı inerken tüy gibi hafif ama emin bir yol izledi. Kalçalarını avuçladı, sonra bir elini bacaklarının arasına götürdü.

Kadın kaskatı kesildi, kalçaları birbirine kenetlendi ama adam orta parmağını kadının monsunun dikiş yerine bastırmakla yetindi. Dudakları kulağının kabuğuna değdi.

"Sana sahibim, Callie. Bırak beni."

Adam parmağını tüm vücuduna yayılan his dalgaları göndermek için yeterli basınçla bastırıp daireler çizerken nefesi kesildi, kalçaları birbirinden ayrıldı.

"Anni," diye boğuk bir sesle konuştu. Adam hareketsiz kaldı. "Ne?"

Yavaşça yüzünü adama döndü, adamın onu görünce verdiği tepkiyle bir an için konuşamaz hale geldi. Adamın ateşli bakışları onu iliklerine kadar yaktı; çıplak göğüslerinden ve karnından aşağıya, bacaklarının arasındaki siyah saç tutamının yanından, çoraplı bacaklarının üzerinden geçip tekrar yukarı çıktı. Çenesi büküldü, derin bir nefes çekerken burun delikleri açıldı.

"Benim adım," diye ağzından kaçırdı. "Doğduğumda annem bana Anni Manha adını vermiş. İngiltere'ye yolculuğa çıkmadan önce babamın üst rütbeli subaylarından biri adımı değiştirmesini önerdi. O zamanlar İngiltere'de Yunan tanrıalarının isimleri revaçtaydı, bu yüzden Calliope Anni Manha oldum, ancak özel olarak bana hala Anni diye hitap ediyor. Sadece o ve yaşlı *ayahım* beni bu isimle çağırır."

Gülümsedi ve yanağını okşadı, vücudunun sıcaklığı teninin yüzeyine nüfuz edene kadar yaklaştı. "Anni Manha. Bu çok güzel. Yalnız kaldığımızda sana Anni dememi tercih eder misin?"

"Bana ne istersen diyebilirsin. Sadece beni tanımanı istiyorum, Dominick. Beni kimsenin tanımadığı kadar tanımanı istiyorum."

Anni'nin dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra dikkatini Anni'nin saçlarına yöneltti ve gevşek bir tutamı parmaklarının arasında gezdirdi. "Anni'm."

Dudaklarındaki Bengalce isim neredeyse onun felaketiydi. Martin'e vermeyi hiç düşünmediği bir parçasıydı, ama Dominick'e sunma seçimi doğru hissettirdi. Onun bakımına emanet edilmiş en gerçek parçası gibi hissetti.

"Seni ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum," diye mırıldandı saçındaki tokaları koparmaya başlarken.

Ekta'nın düzgün saçları sarmaya ve ensesine düşmeye başladığında onları dikkatsizce yere bıraktı. Ekta bu kalın kütleyi sabitlemek için her zaman düzinelerce iğne kullanırdı ama Dominick sabırlıydı, saçları kalçalarına kadar gevşerken gözleri merakla parlıyordu. Son iğne de çıktı ğ ında, parmaklarını sarmalandığı için hafifçe dalgalanan kemik gibi düz saç tellerinin arasından geçirdi. Saçlarını omuzlarından geçirdi ve parmaklarının arasından kayarak göğüslerinin üzerine düşmesini, uçlarının karnını gıdıklamasını izledi.

"Düşündüğümden daha iyi," dedi küçük bir gülümsemeyle, onu kollarına almak için çömeldi.

Calliope onu yatağa taşıırken ona sarıldı, yere yatırdı ve soyunmak için geri çekildi. Dirseklerinin üzerinde durarak onu izledi, adamın soyunduğu her santimde karnındaki gerginlik daha da artıyordu. Bir erkeğin bu kısımlarını daha önce hiç görmemişti. Boğazının sütunu, göbeğinin düz çıkıntısı ve kıl izi, göğsünün geniş düzlemi aynısından daha fazlasıyla doluydu. Sinirli çizgiler ve şişkin damarlarla kazınmış uzun kolları, güçlü ön kollara teslim olan pazuları ve ona nerede ve nasıl dokunacağını bilen elleri. Ayakkabıları yere düştü, çorapları sıyrıldı ve pantolonunu hızla takip etti. Sonra, tamamen kızın önüne serildi, adamın bütünlüğü kızın nefesini kesti.

Kıyafetlerinin dışında daha uzun görünüyordu, bacakları sonsuzdu ve gövdesini kaplayan yağsız kaslarla daha da çentiklenmişti. Aleti aynı anda hem korkunç hem de muhteşemdi, sert ve uzundu, uyarılmış haliyle göbeğine doğru kıvrılıyor, şişmiş başı parlıyordu. Dudağını ısırды, elindeki çelik gibi organın verdiği hissi hatırladı. Kıyafetlerinin arasından dışarı bakması o zaman yeterince korkutucuydu ama şimdi nereye koymak istediğini anlayınca daha da ürkütücü görünüyordu.

İçini bir endişe dalgası kaplarken bacakları birbirine kenetlendi ama Dominick'in böyle bir derdi yoktu. Yatağa tırmandı ve ellerini baldırlarında gezdirerek dizlerinin altından kavradı ve onları birbirinden ayırdı. Dominick bir bacağı kaldırıp dudaklarıyla ayağının kemerini, bileğini okşadıktan sonra dili kalçasının içini gıdıklayana kadar aşağıya inerken kadın sırtüstü düştü. Bacağını omzunun üzerinden sarkıttı, saçlarının dağınık telleri arasından gözlerini ona dikti. Eli diğer kalçasını avuçladı ve onu iyice açmak için itti. Kadın inledi, yüzü yanarken

Kendini örtme dürtüsü ve adamın sakladığı şeyi deneyimleme ihtiyacı içinde savaştı.

"Tanrım, şu anda nasıl görünüyorsun," diye mırıldandı, nefesi onun ıslak, hassas teniyle alay ediyordu. "Öylesine nefis bir şekilde masum, sadece ırzına geçilmesini bekliyorsun."

Güldü, sesi titrek ve gerginliğiyle karıştı. "Ne kadar kötü bir tırmıkçısınsınız, efendim."

"Artık *senin* tırmığın," diye mırıldandı, dilini ona doğru hafifçe oynatarak.

Tüm vücudu kaskatı kesildi, kalçaları içe doğru bastırdı. Ama adam sadece onu açık tuttu, daha fazlası için geri dönmek üzere başını indirirken vahşi ve vaat dolu gülümsemesi.

"Ve evet, tanrıça... Sana çok kötü şeyler yapmak üzereyim."

Adamın ağzı, kızın verebileceği tüm tepkileri yok etmişti ve yapacak, söyleyecek, düşünecek hiçbir şey kalmamıştı. Sadece his vardı, dudakları yumuşak ve alaycı bir şekilde mons'una değiyor, dili gizli kıvrımlar ve hassas tomurcuklar boyunca kayıyordu. Gözleri kayarak kapandı ve nefes nefese kaldı, adam bir şeyin üzerine başka bir manipölasyon katmadan önce bir şeye zor alışmıştı. Sadece öpmek ve yalamakla kalmadı, emdi, titreşen klitorisini dudaklarının arasına sıkıştırdı ve nazik çekiştirmelerle çekti. Onu açmak için parmaklarını kullandı, sanki bu hareketten kendi tatminini elde ediyormuş gibi yalayıp emerken ondan müstehcen sesler çıkıyordu.

Ve bu ne kadar müstehcen bir eylemdi, mahrem ve uygunsuz ve o kadar mutluluk vericiydi ki Calliope ağlayabileceğini düşündü. Calliope titreyen parmaklarıyla örtüyü kavradı, kalçaları kendiliğinden esnedi, sanki bedeni içgüdüsel olarak arzuladığı şeyin daha fazlasını nasıl talep edeceğini biliyordu.

"Kendini tutma," diye fısıldadı, bir kalçasının içini hafifçe ısırarak. "Ağzımı sür... zevkini benden al."

Adam tekrar ona yapıştığında nefesi kesildi, dili mükemmel bir hassasiyetle sürtünüyor ve daireler çiziyordu. Utangaçlığının son damlası da uçup gitti. O bu kadar kötü olabiliyorsa, kendisi neden olamamıştı? Ayaklarını şilteye dayayıp kalçalarını kaldırmak dünyanın en doğal şeyi gibi geldi, tam doğru açıyla ona doğru bastırdı ve kapalı göz kapaklarının arkasında yıldızların patlamasına neden oldu.

"Aman Tanrım... Nick!"

İç organları sıkışıp büküldü ve boğazından şok olmuş zevk çılgınlıkları döküldü. Neyin uygun ya da görünüşte olduğu konusunda endişelenmeye yer yoktu; kendini aynı serbest bırakmaya doğru inşa ettiğini hissettiğinde değil

o öğleden sonra yaşamıştı. Ancak bu kez, her şey bittiğinde ölebileceğinden, bacaklarını kaskatı kesen ve rahmini sıkıp kasılmasına neden olan neredeyse şiddetli kasılmalarla parçalanabileceğinden emindi.

Dominick inledi, amansız bir niyetle ona saldırırken elleri kalçalarında sıkılaştı, onu uçana kadar yukarı ve yukarı itti. Zapt edemediği çığlıkları bastırmak için dudaklarını sıktı. Doruk noktasına ulaştı, sonra yavaşça gevşedi, Nick sanki daha fazla dayanamayacağına biliyormuş gibi ateşli bakımlarını sakınleştirirken, geri çekilen bir gelgit gibi uzaklaştı. Dudakları kızın sularıyla parlayarak kalçalarının üzerine çıkmadan önce uzun bir öpücük ve son bir dil darbesiyle bitiriş noktalandı.

Belki de Nick'in ağzının az önce nerede olduğunun kanıtı karşısında utanç duyması gerektiği aklına geldi, ama sadece sersemlemiş bir halde uzanabildi, nefis bir zevkin ardından titriyor ve seğiriyordu. Nick onun vücudunda yukarı doğru hareket ederken sırtıttı, son krema parçasının tadını çıkaran bir kedi gibi dudaklarını yaladı. Göğüslerinin üzerinde oyalandı, meme uçlarıyla alay etti ve ihtiyacının parlayan közlerini bir dinamit fitiline çarpan bir alev gibi hayata döndürdü. Kadın, gelecek olanın geri kalanı için çaresizce ona uzandı. Göğsündeki keskin tüyler parmaklarına sürtündü ve kalbi vahşi, gök gürültülü bir ritimle çarptı.

Vücutları sanki bu şekilde bir araya gelmek için yaratılmışlar gibi kusursuz bir şekilde birbirine uyuyordu; göğüs göğüse, göbek göbeğe, adamın dar kalçaları kadının beşiğine sığıyordu. Adamın siki kadının üzerine düşmüş, kendi nabızıyla gümbürdüyordu. Dikişinin içine sığıyor, onun uyarılması ve diliyle kayganlaşan etinde kayıyordu. Göz kapakları, ona karşı esnerken yoğun bir ihtiyaçla yanan gözlerin üzerine sarktı.

Elini tutup dudaklarına götürdü, ilk parmağını ağzına götürdü ve dilini parmağın üzerinde gezdirdi. "Beni istediğini söyle."

Adam onu dürttüğçe ve ona doğru bastırıldıkça sesi titrek ve nefessiz çıktı, sert şaftı aşırı uyarılmış klitorisine karşı amansızdı. "Ben... Ben seni istiyorum."

Göğüs ucunu hafifçe çimdikledi, sertleşmiş tomurcuğu başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarladı.

"Seni istiyorum *Nick*," diye ısrar etti. "Adımı söyle ki istediğinin ben olduğumu bileyim.

... sadece ben."

Yüzünü kavradı, öpmek için onu kendine doğru çekti, dudaklarındaki topraksı tadı ve kendi kokusunu kaydetti. "Seni istiyorum, Nick. Sadece seni."

Dizleri neredeyse göğsüne değene kadar bacaklarından birini yukarı doğru kaldırırken gözlerinden memnuniyet parlıyordu. Aletini eline aldı ve Calliope bakışlarını onun ıslaklığına bulanmış hipnotize edici görüntüsünden ayıramadı. Sonra, çenesi konsantrasyonla sıkılmış bir halde kendini onun girişine doğru eğdi. Calliope ilk istila için kendini hazırladı, acı çekeceğini biliyordu ama diğer tarafta onu neyin beklediğini keşfetmek için buna katlanması gerektiğini de biliyordu.

Aletin geniş tepesi kanalın ağzına yerleştğinde bakışları onunkilere kilitlendi. Sonra kalçalarını hafifçe oynatarak bir santim kadar içine bastırdı ve ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Nefesini tuttu, adamın titreyip soluduğunu, tepeden tırnağa titrediğini ve kendini uçurumun kenarına atmak için doğru anı beklediğini izledi. Boynundaki ipler gerilmiş, gövdesindeki kaslar dalgalanırken tek bir hamleyle derinlere daldı. Calliope'un dudakları zorlayamadığı bir çığlıkla aralandı, göğsü yandı ve kılıfı yabancı istilaya uyum sağlayarak gerilip zonklarken sırtı kamburlaştı. Nick'in başı geriye düştü, boğazındaki bir atardamar kalbinin her atışıyla birlikte dalgalanıyor, buna uygun bir ritimle siki kadının içinde sarsılıyordu.

"Sen... iyi misin?" diye sordu ağır nefesler arasında.

Başını salladı ve yutkundu, kelimeleri dudaklarından zorla geçirdi. "Evet... durma. Lütfen..."

Kanalının rahatsızlığı ve yanan gerginliği arasında başka bir şey vardı - umutsuzca daha fazlasını istediği bir şey. Bekleyemezdi, adam artık içindeyken bu durgunluğa bir an daha dayanamazdı. Geri çekildi ve tekrar itti, sert iniltisi onun keskin çığlığına karıştı. Dudakları sesleri bastırmak için onunkilerin üzerine kenetlendi, içine girip çıktıkça, onu gerdikçe, doldurdukça, sıkı, kavrayıcı bir sıkışma içinde ona şekil vermek için onu yeniden şekillendirdikçe daha fazlası döküldü. Dili sikini taklit ediyor, aynı yavaş ritimle kadının ağzını yağmalıyordu.

Uylukları daha da açıldı, vücudundaki gerginlik eriyip onun varlığına teslim oldu. Göğsünün aşağısı meme uçlarını uyarıyor, bu kalçaların kaba tüyleri kendi hassas derisini aşındırıyordu. Adam sadece onun içinde değil, her yerindeydi, onu tüketiyor, o dokunana kadar var olduğunu fark etmediği kısımlarını canlandırıyor.

"Sen... yapmak zorundasın..."

Kollarında titriyor, dudakları eskisi kadar kolay çıkmayan kelimelerle ayrılıp kapanıyordu. Dişlerini sıkarak bir nefes aldı ve parmaklarını onun saçlarına dolayarak tekrar denedi.

"Çok fazlaysa söyle bana... Seni incitmek istemiyorum... ama yapamam... çok iyi hissettiriyor, çok iyi."

Bacağını beline doladı, kalçalarını döndürdü ve ona doğru sürtünerek keskin bir zevk patlamasını kadının kalbine doğru gönderdi.

"İşte!" diye bağırdı, onun altında eğildi ve daha fazlasını aradı.

Adam hareketi tekrarladı ve kadın iniltilerini bastırmak için ağzını adamın omzuna dayadı.

"Bunun gibi mi?"

"Evet... oh, evet!"

Kulağına karşı anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı, kadın onu kavradıkça ritmini artırdı. Onu tüm duyularıyla içine çekti, üzerinde hareket ederken omuz kaslarının hipnotize edici dalgalanmasını, terden kayganlaşmış teninin ona karşı hissini, onun misk kokusunu, inlemelerinin sesini, boynunu, omzunu, yanağını öperken onun tadını.

Elleri altından kayarak kalçalarını yataktan kaldırmak için kalçalarını kavradı ve bu bir şekilde daha derine inmesini sağladı, her geçen saniye itişleri güç ve ivme kazandı.

"Anni... Anni'm... Ben... Ben seni... seviyorum."

Sözcükler zorlukla alınan nefesler arasında yuvarlanmaya başladı ve Calliope, adamın sikinin her vuruşunda bu sözcüklerin içinde yankılandığını hissetti; boğulana kadar her bir coşku acısının bittiği yerden hayali coşku dalgaları yükselmeye devam etti. İçini parçalayan, onu yırtan ve kollarında savunmasız bırakan, her siniri açığa çıkan ve ona uyum sağlayan güçlü doruk noktası boyunca zorlukla nefes alabiliyordu.

Adama daha sıkı sarıldı, yüzü adamın boynuna gömüldü, nefes nefese kaldı ve hıçkırdı, böyle bir saldırıya karşı çaresizdi, ezici gücüne teslim olmuştu.

"Evet, işte bu," diye homurdandı. "Benim için gel, tanrıça."

Kadın parçalandı, doruk noktası onu tüketirken görüşü siyaha döndü. Nick inledi ve bir dizi küfür savurdu, kadın onun etrafında kenetlenip sıkılırken, son bir kez daha dalıp kendi salınımına teslim olurken onu derinlere çekti. Kadının Bengalce adı Nick'in dudaklarında bir duaya dönüşmüş, kalçalarının her sarsılışında, içindeki tohumun her sıcak fişkırışında, göğsüne çarpan kalbinin her atışında tekrarlanıyordu.

Sessiz ve hareketsiz kaldıklarında birbirlerine dolanmış halde yatıyorlardı; fırtınanın ardından gelen sükûneti bozan tek şey nefes alıp vermeleri ve iç çekmeleri idi.

Calliope onun altında gevşek bir şekilde yatıyordu, saç telleri nemli yüzüne yapışmıştı, kılıfı onun sikiinin etrafında zonkuyor ve ağrıyordu - yumuşamıştı ama hala içindeydi. Göğsünde küçük bir kahkaha yükseldi, Dominick'in az önce ona ne verdiğini fark ettiğinde seste sevinç ve rahatlama vardı. Sadece vücudunu ya da arzularının tatminini değil, çok daha değerli bir şeyi. Alnını öpmek için başını çevirdiğinde, Dominick'in karşılık olarak çıkardığı yumuşak memnuniyet sesine gülümsedi, şu anda yapabileceği tek şey buydu. Bu kadarı yeterliydi.

OceanofPDF.com

CH A 9 T k R 1 2

"Surrey'deki kırsal mülkünde düzenlenen ev partisi nedeniyle, asilzade Vikont B ile ilgili söylentiler yeniden gündeme geldi. Bengal'den melez bir kızla dönen emekli EIC subayı hakkında önemli bir şey söylenmeyeli birkaç yıl olmuştu. Evinin içinde gizli bir oda olduğu ve burada diz çöküp karısının putperest tanrılarına ibadet ettiği de söyleniyor. Eğer onun küçük toplantısına davet edilmiş olsaydım, bu konudaki gerçeği ortaya çıkarmak için katılabilirdim!"
The London Gossip, 25 Eylül 1819

Dominick yerini şafağa bırakan gecenin belirgin sessizliğine uyandı ve Caliope bir kolunun kıvrımında yatıyordu. Yüzü ona dönüktü, saçlarının uzun tutamları göğsünün üzerine yayılmıştı. Bilinçle birlikte gelen sağduyu ona fark edilmeden önce gitmesi gerektiğini söylüyordu. Diğer konuklar daha saatlerce uyanmayacaktı ama hizmetkârlar uyanmış olacaktı, ve onu koridorlarda sinsice dolaşırken görebilirdi.

Kendine sadece bir dakikaya daha ihtiyacı olduğunu söyledi ama o dakika geçtikten sonra bir dakika daha ve bir dakika daha istedi. Parmaklarını kızın ipeksi saçlarında gezdirerek dudaklarına götürdü.

Bir fahişe olarak, önceki geceki performansı için kendisine kızmaması gerekirdi. Zevkin tadına ilk kez varan bir çocuk kadar hevesliydi, repertuarının önemli bir parçası olan müstehcen sözcüklere bile uzanamıyordu. Beceri ve incelik konusundaki hakimiyetini kaybetmişti,

Bir zamanlar en deneyimli kadınlara bile şaşkınlıktan çığlık attıran numaraları terk etmişti. Kendisine ün kazandıran tekniklerden herhangi birini uygulamak şöyle dursun, kadın onu bu kadar sıkı kavrarken zorlukla düşünebildiğini fark etti.

Ancak aşık bir adam olarak, ruhunun derinliklerindeki tatminden başka bir şey hissedemiyordu. Gözleri açılmıştı ve tüm becerisine rağmen, bir fahişe olarak kişiliğinin bir duman ve aynalar oyunundan başka bir şey olmadığını fark etti - bakıcılarının adamın kendisinden hiçbir şey görmesine veya hissetmesine izin veren bir cephe. Calliope'ye her şeyini, savunmasız olduğu bir anda vermişti ve bundan hiç utanç duymuyordu. Artık masum olmadığına göre onu daha geniş bir zevk yelpazesıyla tanıştırmaktan kaçınmayacaktı.

Sözde aşk tuzağına düşen diğer cariyelerle alay etmiş, bir kadını seçmenin diğerlerini kaçırmak anlamına geldiğini düşünmüştü. Bir kadının gölgesinde diğer kadınların onun için var olmaktan çıkacağı hiç aklına gelmemişti. Diğerlerini terk etmek, kaçınılması gereken bir şey olmaktan ziyade arzulanması gereken bir şey gibi görünüyordu.

Yan dönerek diğer kolunu onun omzuna doladı. Adam omzunu öptüğünde iç çekti, dudakları pürüzsüz, bronz teninde gezindi.

"Uyan, tanrıça. Gel, bana veda öpücüğü ver."

İnledi, yüzünü ona döndü. "Gitme."

Saçlarını nazikçe çekiştirdi ve burnunun ucunu öpebilmek için yüzünü yukarı çevirdi. "Neredeyse şafak sökecek. Eğer şimdi gitmezsem, fark edileceğiz."

"Ama çok sıcaksın," diye mırıldandı, bir kolunu onun beline doladı ve bir bacağını kalçalarının üzerine attı. "Ateş sönmüş ama sen buradayken fark etmemiştim bile."

"Gitmeden önce sizin için bir tane başlatacağımdan emin olabilirsiniz. Ama gitmeme izin vermelisin, yoksa sadece yakalanmakla kalmayız, leydinin hizmetçisinin de gözü üzerimizde olur. Seni tekrar isteyeceğim ve onun engellemesinin bile beni durdurmaya yeteceğinden şüpheliyim. Evlendiğimizde yatakta tembel sabahlar için bolca zamanımız olacak. Balayımız boyunca, öğleden sonraya kadar yataktan çıkmana ya da giyinmene izin vermeyeceğim... hatta belki o zaman bile."

Neyse ki göğüslerini yatak örtüsüyle kapatarak doğruldu. Tanrıçası sabahın ilk saatlerinde fazlasıyla nefisti, siyah saçları omuzlarına dökülüyor, çıplak bacaklarından biri karmakarışık çarşafların arasından görünüyordu. Bakışlarını ayırdı ve bacaklarını yatağın kenarına attı.

"Peki bu balayı nerede olacak?" diye sordu, adamın pantolonunu giyişini izlerken.

"Paris'i nasıl buluyorsun?" diye sordu, ocağa doğru yürüyüp kömürü kürekle ızgaraya atarken.

"Hiç gitmedim ama sanırım çok hoşuma giderdi."

"O zaman biz de oraya gideceğiz. Yine de fazla bir şey görmeyi beklememelisin. Kıyafetlere karşı olan kuralım yatak odasının dışına adım atmanızı zorlaştıracak."

Güldü, sesi kısık ve boğuktu, uykunun kalıntılarıyla ağırlaşmıştı. Bu ona bir şeyler yaptı; gitmesini giderek zorlaştıran şeyler. Dürtülerini bastırdı ve giyinmeye devam etti.

"Kahvaltıdan sonra babana gideceğiz. Dün gece beni utanmazca baştan çıkardığın düşünülürse, en iyisinin bu olduğunu söyleyebilirim."

"Bunun için özür dilememi bekliyorsanız, nefesinizi tutmanızı tavsiye etmem."

Kravatını ceketinin cebine soktu, şu anda onunla uğraşacak sabrı yoktu. "O halde pişman değilsiniz? Varsaymak istemiyorum ama ... sen bakireydin ve ... ben bir şeyler olabileceğine inandırıldım. ..."

Elini havada salladı, doğru kelimeleri bulamamanın onu sabaha kadar takip ettiğini fark etti. Bu onun için çok yeni bir şeydi, o anki zevklerin ötesinde başka bir insanı düşünmek ve önemsemek.

Ayağa kalktı, lavaboyu gizleyen perdeye geçti ve altın rengi ipek bir sabahlık aldı. Sabahlığı giydikten sonra ona doğru geldi ve kollarını onun beline doladı.

"Ben hiçbir şeyden pişman değilim, siz de olmamalısınız. Dün gece bir şey kaybetmiş gibi hissetmiyorum. Aksine sanki bir şey kazanmışım gibi hissediyorum."

Rahatlama omuzlarını çökertti ve kadının kucaklamasına karşılık verdi.

"Tanrı'ya şükürler olsun."

Birbirlerinden ayrıldılar ve Dominick isteksizce kapıya doğru geri geri gitmeye başladı.

"Birkaç saat sonra görüşürüz. Biraz daha dinlenmeye çalış. Ve... belki de sıcak bir banyo?"

Tekrar yatağa uzandı ve başını salladı. "İkisi de kulağa harika geliyor. Hoşça kalın Bay Burke... şimdilik."

"Evet, sadece şimdilik."

Dominick elinde ayakkabılarıyla sessizce odadan çıktı, onunla birlikte olmak için gizlice dolaşmak zorunda kalmayacağı günü iple çekiyordu. Muhtemelen düğün sonrasına kadar ellerini ondan uzak tutmak onun için en iyisi olacaktı ama böyle bir şey imkânsız görünüyordu. Belki de kısa bir nişanlılık dönemi en iyisiydi. İlanlar okunur okunmaz evlenebilirlerdi ve o da sabrının sınırlarının çok fazla sınındığını görmezdi.

Misafir odasına olaysız bir şekilde döndü ama düşüncelerinin uyumasına asla izin vermeyeceğini fark etti. Bunun yerine, yanında getirdiği yazı kutusunu çıkarana kadar sandığını karıştırdı ve onu pencerenin yanındaki bir koltuğa taşıdı. Yaklaşan şafağın ışığında Benedict'e bir mektup yazdı ve Calliope'u çoktan tehlikeye attığını söylemeden yakında olacak değişiklikleri açıklamak için elinden geleni yaptı. Bu gerçekten de adamı ilgilendirmezdi.

Mektubu mühürleyip Thorpe için bir kenara koyduktan sonra zihnini diğer pratik konulara çevirdi. Yeni hayatına hazırlanmak için yapması gereken çok şey vardı, en önemlisi de kaçınmak istediği bir gerçekle yüzleşmekti. Amcasının kaçınılmaz ölümü onu Calliope'nin geçimini sağlamakla yükümlü kılacaktı ve bir zamanlar istenmeyen bir yük gibi gelen bu durum artık tesadüfî bir nimetti. Calliope'nin paraya ihtiyacı olmaması önemli değildi; onu barındıracak bir evi ve isteyebileceği her şeyi ona sunacak kendi parası olmadan onunla evlenirse lanetlenirdi.

Londra'ya dönüşü her şeyi değiştirecekti, amcasının onunla birlikte emlak işlerini gözden geçirmesine izin vermekle başlayarak, böylece başına gelecekleri almaya daha iyi hazırlanacaktı. Belki de her şeye rağmen bunu istediğini kabul etmeyi daha kolay buldu; sadece yaklaşan evliliği için değil, aynı zamanda kendisi için, hiçbir şey alamayacağı söylenen küçük çocuk için, çünkü hiçbir şey doğmamıştı.

Ev gün için canlanmaya başlamıştı ve Thorpe tuvaletini yapmaya geldi. Görünüşüne özen gösteriyor, ilk kez yaratacağı izlenimi gerçekten önemseydiğini fark ediyordu. Calliope'un onu kabul etmesi ve istemesi yeterli değildi. Babasının evleneceği adama güvenmesini istiyordu ve bu da elinden gelenin en iyisini yapması anlamına geliyordu.

Thorpe, Nick'in kravatını ustalıkla bağlarken, "Sakıncası yoksa bu sabah dikkatiniz dağınık görünüyor, efendim," dedi.

Sırıttı ve Thorpe onun ani kahkahası karşısında irkilmiş gibiydi.

"İyi haberlerim var, Thorpe. Evleniyorum."

Thorpe donakaldı, elleri hâlâ beyaz ketenin içindeydi, kaşları yavaşça saç çizgisine doğru kayıyordu. "Affedersiniz efendim, ama kesinlikle şaka yapıyorsunuz."

Nick kıkırdarak Thorpe'un omzuna bir tokat attı. "Ben tamamen ciddiym. Bu öğleden sonra Vikont'la buluşup kızıyla nişanlandığımı bildirmek niyetindeyim. Beni tebrik etmeyecek misin?"

Thorpe ona nadir görülen bir gülümseme sundu. "Tebrikler, efendim."

"Teşekkür ederim. Yazı kutumda bir mektup var. Hemen postalanmasını istiyorum."

"Hemen."

Nick kahvaltıya geç kalmamak için acele ederek oradan ayrıldı. Basamakları hızla inerken, gözleri Calliope'den bir iz olup olmadığını anlamak için tetikteydi, içindeki telaşı bastırmak soğukkanlılığını korumasını zorlaştırıyordu. Bu hareketli geceden sonra açlıktan ölüyor olmalıydı ama işlerine devam edebilmek için kahvaltıyı seve seve atlayabileceğini fark etti.

Dileği gerçekleşecek gibi görünüyordu, çünkü yemek odasına doğru yöneldiği anda bir kapı açılarak Vikont Barrington'ı ortaya çıkardı. Arkasında düzgün, seyrek bir şekilde dekore edilmiş bir çalışma odası belirdi ve Martin Lewes eşikte belirdi, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Vikont ona kibarca gülümserken Lewes'in zehirli bakışlarını görmezden gelerek olduğu yerde donakaldı.

"Bay Burke. Ne tesadüf. Ben de tam sizi çağırmak üzereydim. Muhtemelen kahvaltı etmek istediğinizi biliyorum ama sizinle konuşmak istiyordum. Sizi fazla geciktirmeyeceğim."

Kendini beğenmiş hissetme sırası Nick'teydi, Lewes'in kendisini Calliope'nin eli için çekişmenin dışına itmeye niyetli olduğunu bilmesine engel olamıyordu. Adam patlayacakmış gibi görünüyordu, alnındaki damar Nick'e bakarken çıkıntı yapmıştı.

"Elbette lordum," dedi Nick çalışma odasına yaklaşırken ve birbirlerinin yanından geçerken Lewes'e kaşlarını kaldırarak.

Kapıyı diğer adamın yüzüne kapatmaktan büyük zevk aldı.

Vikont masasına doğru yürüdü ve oturdu, Nick'in bakışlarıyla karşılaştığında ellerini yüzeye dayadı. "Lütfen oturun."

Nick yerleştikten sonra adam arkasına yaslandı ve kurnaz bir gözle onu inceledi.

"Sizinle neden görüşmek istediğimi bildiğinizden eminim, bu yüzden h e m e n sadede geleceğim. Misafirlerim geldiğinden beri

kızının iki talibiyle etkileşimine tanık oldum. Ayrıca Lewes'in aksine sizin davranışlarınızda da belirgin bir farklılık olduğunu fark ettim."

Nick'in akli, adamın onu ve Calliope'yi ne zaman tedbirsiz davranırken yakalayabileceğini düşünürken gidip geliyordu. Çok dikkatli olduğunu sanıyordu ama belki de Calliope'ye olan düşkünlüğü onu aptalca davranmaya itmişti.

"Anlamıyorum," diye geçiştirdi.

"Biriniz son birkaç günü benim iyiliğimi kazanmaya çalışarak geçirdi, diğeriniz ise henüz bana olağan hoşluklar dışında yaklaşmadı. Bunu ilginç bulduğumu söylemeliyim."

"Sizin onayınızı almaktan memnuniyet duysam da, benim için önemli olan *onun*, istediğimin *kendisi* olduğunu anlamasıdır."

"Konumunuza saygı duyuyorum. Calliope neyin en iyisi olduğuna karar vermesi için ona güvenebileceğim bir yaşta. Benden istediğin bir şey var mı?"

"Sadece kızınızı sevdiğimi ve onu mutlu etmek için her şeyi yapacağımı düşünmeniz için. Bir unvanım ya da itibarım yok ama nişanlılığımız süresince geleceğimizi güvence altına almak niyetindeyim. O hiçbir şey istemeyecek."

Vikont dudaklarını büzdü. "Mirasının miktarı hakkında bilgi almak istemiyor musunuz?"

"Bu detayın konuyla ilgisi yok. Yanında hiçbir şey olmadan gelse de onu isterdim."

Diğer adam sessizce onu inceledi, mavi bakışları niyetli ve tereddütsüzdü. Bir süre sonra başını salladı.

"Sözleriniz beni yüreklendirdi Bay Burke ve samimi olduğunuza inanıyorum. Şöhretiniz beni pek endişelendirmiyor, çünkü ben de gençliğimde pek aziz sayılmazdım. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir kadın bulmanın ve hayatınızın göz açıp kapayıncaya kadar değişmesinin nasıl bir his olduğunu çok iyi bilirim."

Vikont'un uzattığı eli kabul etti.

"Lewes'e onayımı verdim, ama size de veriyorum. Onun kiminle evleneceğine karar vermek bana düşmez ve ikinizde de bir kusur bulamıyorum. Eğer onun seçimi siz olursanız, onun mutlu olduğunu ve sevildiğini bilmekle yetineceğim."

"Olacak."

Calliope'ye ulaşmak ve Vikont'la yaptığı konuşmayı ona anlatmak için sabırsızlanarak çalışma odasından çıktı. Kararını çoktan verdiğini adamın bilmesini istememişti, çünkü bunu ona birlikte söylemeyi kararlaştırmışlardı. Ayrıca, ona Lewes'i nazikçe yüzüstü bırakma şansı vermesi gerektiğini, ilerlemeden önce onunla tüm bağlarını koparması gerektiğini düşündü.

Midesi nihayet açlığını duyurduğunda, başka bir kapının açılması ve yolunun kesilmesi onu rahatsız etti. Müzik odasının kapısının çerçevesine yaslanmış Leydi Ardıkuşu'nu görünce iniltisini bastırdı. Gözlerini ona dikti, şüphesi ensesindeki tüyleri diken diken etti. Kadının o odada tek başına işi yoktu. Onu pusuya yatarak mı bekliyordu?

"Merhaba *aşkı*," diye mırıldandı, şehvet dolu bakışlarla onu süzerek. "Bu sabah Vikont ile acil bir işiniz mi vardı?"

"Bunun için zamanım yok," diye tersledi ve elini umursamaz bir şekilde sallayarak onu geçmeye başladı.

"Oh, ama sanırım biliyorsun. Bu sabah erken saatlerde tanık olduğum şeyi herkese anlatmamı istemiyorsanız, zaman ayıracağınızı düşünüyorum."

Nick durdu, yüzünü ona dönerken içini bir korku kapladı. Kadın ona utangaç bir gülümseme verdi ve çarpık parmağıyla işaret etti.

"Ne istiyorsun?" diye hırladı, kadının talebini kabul etmekten başka çaresi olmadığı için sinirlenmişti. Calliope'yi kamusal yıkımdan korumak zorundaydı.

Kadın adamın kolundan tuttu ve odaya geri dönerken onu kendine doğru çekti. "Neden bu kadar suratsızsın, *aşkı*? Basit bir sohbeti bana çok görmezsiniz herhalde."

Kolunu çekerek kadının elinden kurtardı. "Dokunma bana."

Suratını astı, ellerini kalçalarına dayadı. "Ah, evet, unuttuğum... size bedelsiz dokunulamaz, değil mi? Sizi temin ederim, ne isterseniz ödemeye hazırım."

Kaşlarını çattı, ağzını acı bir tat doldurdu. Bir fahişe olmak hiçbir zaman şu anda hissettirdiğinden daha iğrenç hissettirmemişti.

"Kendimi açıkça ifade edemediysem, ne seninle ne de beni *satın almayı* düşünen başka biriyle ilgilenmiyorum."

Alaycı dudak büküşü sert bir kaş çatmaya dönüştü. "Sanırım Barrington'ın sana sahip olacağını düşünüyorsun. Gerçekten o kadar özel biri mi? Onun masum olduğunu düşünmüştüm ama kim bilir o güzel gülümsemesinin altında ne tür şeytani hileler saklıyordur."

"Seni sadece bir kez uyaracağım," diye öfkeleni, elleri onu boğazlama isteğiyle titriyordu. "Bayan Barrington hakkında bu şekilde konuşmayacaksın. Onunla olan ilişkim seni ilgilendirmez. Artık sana borçlu değilim."

Yavaşça ona yaklaştı, tıpkı bir engerek yılanının avını esir alması gibi. "Oh, ama sen öylesin. Görüyorsun, uyumakta zorlandım ve sonunda uyandım

Şafak sökerken yataktan kalktım. Misafir odamın dışında bir itiş kakış sesi duydum ve irkildim. Tabii ki koridorda kimin dolaşıyor olabileceğini görmek için kapımı araladım. Ne bulduğumu tahmin etmek ister misiniz?"

Nick sanki bütün havası kaçmış gibi hissediyordu ve konuşamıyor, Carlotta'yı şaşırtmak için söyleyecek bir şey bulamıyordu. Bu partiye sadece iki bekâr kadın katılmıştı: Carlotta ve Calliope. Hastings Kontesi onunla aynı yaşta olan tek kadındı, diğerleri oldukça yaşlılardı. Onun başka birinin yatağına girdiğine asla inanmazdı.

"Ah, evet," diye mırıldandı adam cevap vermeyince, ellerini göğsünde gezdirmek için uzandı. "Dün gece ne yaptığını biliyorum, *aşkım*. Her zaman çok yaramaz bir çocuktun ama seni hiç bakirelerden hoşlanan biri olarak düşünmemiştim."

Nick'in öfkesi kabardı ve kadının bileklerini tutarak ellerini göğsünden ayırdı. "Ne istiyorsun?"

Dudaklarını yaladı ve gözlerinde uğursuz bir niyetle ona baktı. "Ondan memnun olman mümkün değil. Ne istersen ödemeye hazırdım ama sanırım şimdi bu yolu tercih ediyorum. Bu konudaki sessizliğimi ödemeniz olarak kabul edin."

Ona inanamayarak baktı, bu kadını çekici bulduğuna inanamıyordu. "Alçaksın ve küçük kıskançlığın sana hiçbir şey kazandırmıyor. Calliope senin asla olmayı umut edemeyeceğin her şeye sahip ve seninle herhangi bir şey yaptığım için utanıyorum."

Şok ve öfke yüz hatlarını sert ve çirkin bir şeye dönüştürdü. "*Tanrım*, zaten *ona* borçlusun, değil mi? Buna inanmakta güçlük çekerdim."

Güldü, bileklerini adamın elinden çekip alırken çıkardığı ses gıcırtilı ve tizdi. Kıkırdarken gözleri sulanmaya başladı ve suçlayıcı bir parmakla onu işaret etti.

"Sen onun küçük fahişesisin, değil mi? Oh, bu çok iyi!"

"Kapa çeneni," diye tısladı Nick, ona doğru ilerlerken. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Adamın momentumu onu doğruca adamın üzerine doğru sürükledi ve kadın bir eliyle adamın saçlarını kavrarken diğer eliyle de bacaklarının arasına girdi. Onun ilgisiz sikini kavradı ve başını bir öpücük istermiş gibi eğdi.

"Bana yapmana izin verdiğim tüm o iğrenç şeyleri hatırlıyor musun? Onları tekrar yapabilirsin. Her şeye sahip olmana izin verirdim, ne istersen."

"Lanet olsun, bırak beni... Carlotta, dur!"

Onunla boğuştu, kaçmak ve bir kadına bedensel zarar vermek arasındaki çizgide yürümek zorunda kaldı - hayatında hiç yapmadığı bir şey. Bir fahişe olabilirdi ama yine de bir beyefendi idi. Kadın acımasızdı, adam geri çekildikçe onu pençeliyor, onu kontrol altına almak için savaşıırken kavrayan ellerine aldırılmıyordu.

Sırtına sert bir şey çarptı -piyanofort- ve kadın onun önünde dizlerinin üzerine çöktü, meşgul elleri onun düşüşünü parçalıyordu. Göğsüne inecek bir ayağın onu çok fazla yaralamayacağına henüz karar vermişti ki, odanın içinde donuk bir gümbürtü duyuldu.

Carlotta donakaldı, başı kapıya doğru döndü. Calliope eşikte duruyordu, ayaklarının dibinde bir müzik sehпасı ve yere saçılmış notalar vardı. Dehşete düşmüş görünüyordu, bir eliyle ağzını kapatmış, suçlayan gözlerle bu lanet sahneyi izliyordu.

Bakışlarını bir an için Carlotta'ya çevirerek ters ters baktı. "Çek ellerini üzerimden. Hemen şimdi."

Kadın sonunda adamın ses tonundaki tehdide karşılık verdi ama kabadayılığından hiçbir şey kaybetmedi, kollarını kavuşturdu ve Calliope'a bilmiş bir bakış attı. "Oh, Bayan Barrington. Tam zamanında geldin! Dominick anlaşmanızın kurallarını çiğnemek konusunda isteksiz ama eminim ki

Fonlar, ikimizi de aynı anda alması için onu ikna edebiliriz. Ne dersiniz?"

Calliope boğuk bir öfke sesiyle döndü ve kaçtı. Dominick içine dolan dehşet ve paniğin gücüyle neredeyse iki büklüm olmuştu. Ama Calliope gitmişti, her geçen saniye ondan biraz daha uzaklaşıyordu ve kaybedecek zamanı yoktu. Açıklamak zorundaydı, Carlotta'nın ona teklif ettiklerinin hiçbirini istemediğini anlamasını sağlayacak bir yol bulmalıydı.

Odadan hızla çıkarken arkasından bakakalmış olan Carlotta'yı hiç düşünmedi. Calliope koşuyor, pembe eteklerinin telaşıyla koridorda yuvarlanıyordu. Umutsuzluk göğsünde hızlı bir tempoyla çarparken Nick de peşinden gitti.

CALLIOPE DIŞARI AÇILAN KAPIDAN HIŞIMLA İÇERİ GİRDİ.

Nereye gittiğini bilmiyordu ama kaçmaya ihtiyacı vardı. Tüm vücudu titredi ve ortasına doğru içi boş bir ağrı yayıldı. Şiddetli bir şekilde hastalanacakmış gibi hissetti, gözyaşlarının tehdidi gözlerini yakıyordu.

Gördükleri karşısında kafası karışmış ve şoke olmuş olsa da, asıl endişe duyduğu şey Leydi Ardıçkuşu'nun ortaya çıkardıklarıydı. Yıllar boyunca çok dikkatli davranmıştı. İtibarını korumuş, onu ancak ayıplanmadığı sürece kabul edecek bir dünyaya karşı kalkan olarak kullanmıştı. Tüm bunlar yerle bir olmuştu ve bunun suçlusu da kendisiydi.

"Calliope!"

Dominick'in sesi arkasında çınladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve hızını artırdı; onu geçme şansı olmadığını bile bile.

"Callie, bekle!"

Sabah güneşinin parlak ışıltısına karşı başını eğdi ve yoluna devam etti. Calliope ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu; tek bildiği ondan uzak durması, kaçınmaya çalıştığı ama şimdi yüzleşmek zorunda olduğu acı gerçeklerden uzak durması gerektiği idi.

"Anni!"

Dominick'in sesindeki sıkıntıyla karışan gerçek adını duyunca olduğu yerde durdu. Onun üzerinde dönerek göğsüne doğru geldi. Dominick'in kavrayan ellerinden kurtuldu, kendi elleri de Dominick'i savuşturmak için havaya kalktı.

"Yapma!" diye bağırdı, sesi üzüntüden titriyordu. "Beni rahat bırak, Dominick."

"Hayır. Beni dinleyene kadar seni bırakmayacağım. Gördüğün şey... düşündüğün gibi değil. Gerçekten bu sabah yatağını terk edip *ona* gideceğimi mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır! Ben aptal değilim. Onun yaklaşımlarının istenmeyen bir şey olduğu ve senin de kendini bu durumdan kurtarmaya çalıştığın açıkça ortadaydı."

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "O zaman bana neden kızgınsın?"

"Bu kadar aptal olduğum için *kendime* kızıyorum. Sana izin verdim... Asla yapmamalıydım... Oh, Tanrım!"

Bir elini karnına bastırdı, kahvaltısını bastırmaya çalışıyor ve başaramayacağından korkuyordu. Dominick tekrar ona doğru uzandı, ama onun uyarı dolu bakışları karşısında geri çekildi, yüzünü keder kaplamıştı.

"Seni bu kadar üzen her neyse... Bunu düzeltebilirim. İzin ver düzelteyim." "Bunu düzeltmek diye bir şey yok. Görmüyor musun? O *biliyor*. Bildiğimi biliyor.

Sizi tuttum, başka kimin bildiği ya da öğrenebileceği belli olmaz."

"Gerçeği bilmiyor."

"Yeterince biliyor! Bu hafta o kadar ięrenę davrandım ki, tüm partinin şimdiye kadar farkına varmamış olması bir mucize."

"Ne fark eder ki? Biz evleniyoruz. Belki bunu planladığımızdan daha erken yapmak zorunda kalacağız, ama bu tüm bunları ortadan kaldıracak. Az önce Benedict'e bir mektup göndererek Centilmen Kibarlarla işimin bittiğini bildirdim. Evlendiğimizde Leydi Thrush'ın elinde hiçbir koz kalmayacak ve ben-"

"*Tabii ki* evliliğin bunu silmek için yeterli olacağını düşünüyorsun. Bu duyulursa insanların fahişe diyeceği kişi sen değilsin. Evlilik beni saygın biri yaptıktan sonra bile insanların burun kıvrıcağı ve dedikodusunu yapacağı kişi *sen değilsin. Ben öyleyim!*"

İki elini saçlarının arasına soktu ve acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatarak bıkkın bir nefes verdi. "Kimsenin bilmesine gerek yok. Leydi Ardıķkuřu'nun sessizliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Seni korumam için bana güvenmelisin."

"Peki ya eski müşterilerinizden biri en sevdiği fahişeden tekrar bir performans istediğine karar verirse? O zaman ne olacak? Hayatımın geri kalanını seni yalnız bırakmaktan korkarak mı geçireceğim, çünkü *tonlarca* kadının herhangi bir anda kendini sana atabileceği korkusuyla? Kaç kadına hizmet ettiğini, hangileriyle dirsek temasında olduğumu ya da şahsen tanıdığımı bile bilmiyorum! Daha fazlasının bir gece için sana iyilik yapmayı teklif etmesini mi beklemeliyim?"

Dominick çenesini kaldırdı, çenesi sertleşti ve gözleri kısıldı. "Hayatımın geri kalanını geçmişim için özür dileyerek geçirmeyi reddediyorum. Dün gece ne olduğumu ve ne yaptığımı bilerek beni kabul ettin. Sana onlarla işimin bittiğini söyledim ve bunda ciddiydim. Benden daha ne istiyorsun?"

"Unutacak kadar beni bunaltmana izin verdiğime inanamıyorum... Karşılaştığım her kadının gözlerinin içine bakmak zorunda kalacağımı ve kaçının sana sahip olduğunu merak edeceğimi, kaçının arkadaşlarına belki de evlenmeden önce benim de seni satın aldığımı fısıldayacağını hesaba katmadım. *Londra Dedikoducusu*'nu unutmaya cüret edemem. Gentleman Courtesans'ın kim olduğunu öğrendiği an, seninle ilişkisi olan herkes mahvolacak!"

"O dengesiz zampara karanlıkta ateş ediyor. Hiçbir şey bilmiyor."

Ellerini havaya kaldırarak alay etti. "Ve işte gördünüz. Tipik kibrin seni ne kadar kolay öğrenilebileceğin konusunda körleştiriyor.

önem verdiğiniz insanları nasıl etkileyebileceğini düşünmediniz. Adınıza sürülebilecek tek bir leke ile dışlanabileceğinizi bilmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok; hele de arkasına saklanabileceğiniz onca ayrıcalığınız varken. Bazılarımızın böyle ayrıcalıkları yok!"

Yüz ifadesi derece derece yumuşadı, gözlerinden anlayış ve şefkat yayıldı. Elini tuttuğunda ona karşı koymadı. Tüm çabalarına rağmen ona karşı hâlâ çok zayıftı, uzaklaşması gerektiğini bilse bile ondan kaçamıyordu.

"Korkuyorsun," diye mırıldandı, onu daha yakına çekti ve parmaklarını onunkilere geçirdi. "Bunu anlıyorum. Ama korkunun kararlarımızı yönlendirmesine ya da yolumuzu değiştirmesine izin veremeyiz. Ne olacağını ya da nasıl olacağını bilmiyorum ama seninle birlikte başıma ne gelirse gelsin bununla yüzleşmek istediğimi biliyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Geçmişimi ve kendi çekincelerimi bir kenara bırakmayı seçtim çünkü seni seviyorum. Ve sen de beni seçtin-"

"Bu bir hataydı. Bunun olmasına asla izin vermemeliydim."

Başını salladı, kollarını ona doladı ve kendine doğru çekti. "Hayır. Sakın paylaştığımız şeye hata demeye cüret etme. Anlamsız bir pervasızlık anı değildi. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Alnını Dominick'in göğsünün ortasına yasladı, onun hissini, kokusunu içine çekti ve kendini her şeyden sonsuza dek vazgeçmeye hazırladı. "Üzgünüm Dominick, ama bunu yapamam."

Tutuşu sıkılaştı ve başını eğerek onun dudaklarını aradı. "Callie, lütfen... Seni kaybedemem."

Adamın ağzı kadınınkine değdi ve kadın ürperdi, yeniden içine çekildiğini hissetti. Kalan gücünü topladı, öpücüğünü reddederek geri çekilirken yüzündeki acı dolu ifadeyle kalbi kırıldı.

Bir önsezi omurgasından aşağı süzüldü, onu yalnızlıklarının alanından çıkardı ve nerede olduklarını hatırlattı. Kaskatı kesildi, gözleri tam karşısında durdukları eve doğru kaydı. Perdeler güneşe doğru açılmıştı ve birkaç camdan izleyicileri olduğu anlaşıyordu. Görünüşe göre, kavgaları babasının misafirlerinin dikkatini çekmişti ve birçoğu çok fazla şey görmüştü.

Midesi guruldadı, hastalık hissi onu tekrar ele geçirdi ve başının dönmesine ve kendini iyi hissetmemesine neden oldu.

"Bırakın gideyim."

Dominick bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırıştırdı ve onun bakışlarının izlediği yolu takip etti. Sonunda kızın ne gördüğünü fark ettiğinde kolları kızın etrafından çekildi.

ama artık çok geçti. Hepsinin tanık olduğu şeyde hata yoktu; bir aşğın kavgası, ateşli bir kucaklaşma, Calliope'nin kimsenin bilmesini asla istemediğı sırlar.

Dominick sert bir fısıltıyla, "Siktir," dedi. "Callie..."

Ondan uzaklaştı, ciğerlerine sığ nefesler girip çıkıyordu. Konuklar arasında uçuşan fısıltılar, onları duyamasa da zihnini dolduruyordu. Calliope ne söylendiğini biliyordu ve bunun farkına varmak onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti.

Mahvolmuş. Utanç verici. Skandal.

Dominick'in dudakları kıpırdadı ama kız kelimeleri seçemedi, sanki sesinin uğultusu bir duvarın arkasından ona doğru geliyormuş gibi hissediyordu. Terleyen avuçlarıyla eteklerini kavradı ve ikinci kez ondan uzaklaştı. Sanki bir rüyanın içindeymiş gibi hareket ediyordu, görüşü bulanık ve kolları bacakları ağırdı.

Her kalp atışında, suçlayıcı bir kelime zihninde yankılanıyor, lanetliyor ve dayanılmaz hale getiriyordu.

Mahvolmuş. Mahvoldu. Mahvolmuş.

Ve bunu kendine yapmıştı.

Bir el kolunu tuttu ve başını kaldırıp baktığında Diana'yı gördü, yüz ifadesi acımasızdı. Calliope hıçkırarak ağladı ve Diana onu kendine çekerek bir kolunu omuzlarına doladı.

"Çenenı kaldır," diye talimat verdi, ama sesi Calliope'nin bacakları kadar dengesizdi. "Gözlerini dik tut. Seni ağlarken görmelerine asla izin verme. Bunu da atlatacağız."

Diana'nın sözleri ona eve dönmek için ihtiyacı olan şeyi verdi ve diğerlerinin izlemek için toplandığı yerden uzakta bir kapıdan içeri girdi. Bıraktığı yerde kalan Dominick'e son bir kez daha baktı, bu mesafeden kimsesiz bir resim gibiydi. Ama Diana'nın ısrarıyla arkasını döndü ve kendine artık geriye bakamayacağını söyledi. Bu sabah çok mutlu ve umut dolu bir şekilde uyanmıştı ve şimdi karanlığa gömülmüş, buradan nereye gideceğine dair hiçbir fikri kalmamıştı.

Olayların bu acı verici dönüşüyle, değerli bir ders öğrenmişti... bir daha asla unutmayacağı bir ders.

CH A 9 T k R 1 

"GörünüŖe göre dileğim kabul oldu, zira çok çarpıcı bir skandalın haberi yayılmaya başladı. GörünüŖe göre bir varis, taliplerinden biriyle uygunsuz bir Ŗekilde yakalanmıŖ ve bu da epeyce olay yaratmıŖ. Bir düğünün olup olmayacağı henüz belli değil; Bayan B.'nin lekelenen itibarını kurtarmak için tek Ŗansımız bu."

The London Gossip, 28 Eylöl 1819

Calliope yatağının kenarına oturmuŖ, ellerini kucağında kavuŖturmuŖ, gözlerini odanın diğer ucuna dikmiŖti. Ekta etrafta dolaŖıyor, arkasını temizliyordu.

Sabah tuvaletlerini yaparken arada sırada ona endiŖeli bakıŖlar atıyordu.

Hizmetisine her Ŗeyin yoluna gireceğine dair güvence vermeye alıŖtı -Bu aksilikten kurtulacağına ve kendisi için kurtarabileceği en iyi hayatı yaŖamaya devam edeceğine inanıyordu. Ancak, kendisi bile inanmadığı halde bu sözleri söyleyemiyordu.

Önceki günün geri kalanını içine kapanarak, babası, Diana ya da Ekta dışında kimseyle görüşmeyerek geçirmiŖti. Belli ki ailesi, çok kötü bir Ŗöhrete sahip bir adamla samimi bir Ŗekilde kucaklaŖtığı duyulduğu anda büyük bir skandala dönüŖecek olan bu olay karşısında Ŗok olmuŖtu. Aralarında çok daha fazlası varken, bu kadar önemsiz bir Ŗey yüzünden lanetlenmek neredeyse komikti. Bir gece önce paylaŖtıkları yakınlaŖmaları öğrendiklerinde nasıl bir skandalla karşılaŖacaklarını merak ediyordu. Ama bunu düşünmek sadece ağlamak istemesine neden oldu ve

ağlaması bitmişti. Dününü asla olamayacak bir şeyin yasını tutarak geçirmişti. Eğer dik durması ve pratik davranması gereken bir zaman varsa, o da buydu.

Babası evlilik ihtimalinden çok kalbinin durumuyla ilgilenmiş, onu dedikoduların en kötüsünden koruyacağına ve fırtınayı atlatmak için Surrey'de onunla kalabileceğine dair güvence vermişti. Eğer isterse sonsuza kadar kalabileceğini bile ima etmişti. O ve teyzeleri ona göz kulak olacak, onu - hissettiği gibi-

asla olmak istemediği bir yük.

Diana telaşa kapılmış, ifşa olmasından Leydi Ardıçkuşu'nun sorumlu olduğunu söylemiş, Martin'e Dominick'le aralarında bir tartışma varmış gibi görüldüğünden bahsetmişti. Adam koşarak soruşturmaya gelmiş, diğerleri de bu melodramı fark edince hepsi onu takip etmişti. Ayrıca her şeyi Martin'in başlattığından, Leydi Ardıçkuşu'nu Dominick'e saldırmaları için konumlandığından şüpheleniyordu. O sırada Dominick'in yerini bilen tek kişi Martin olduğu için, Calliope kız kardeşinin suçlamasının haklı olduğunu düşünüyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. İster kasten ister tesadüfen olsun, tüm bu olay gözlerini görmek istemediği şeylere açmıştı.

Kederin ve yıkılmış hayallerin zamanı geçmişti. Kapısının çalınmasına cevap vermek için ayağa kalktığı anda omuzlarını dikleştirdi. En sade gündelik elbisesini giymişti; lacivert renkte, az firfırlı ve mütevazı bir yakası vardı. Ekta onun emriyle saçlarını sert bir şekilde düğümlemişti. Ayrıca Calliope'nin gözlerine kompres uygulayarak gözyaşları ve uykusuz geçen bir gecenin neden olduğu şişlikleri gidermişti. Bundan sonra olacaklarla yüzleşmeye hazır, kararlılığıyla zırhlanmış bir şekilde duruyordu.

Babası koridorda duruyordu, yüzünde kararlılık ve endişe karışımı bir ifade vardı.

Ona kırmızı balmumuyla mühürlenmiş katlanmış bir kâğıt uzattı. "Bay Burke'ün bu sabah erkenden ayrıldığını bildirmek için geldim. Londra'dan amcasının sağlık durumunun kötüleştiği haberi geldi. Hizmetçisi bunu size iletmem için bana verdi."

Aşağıya baktı ve Dominick'in tanıdık, kıvrımlı eliyle sayfaya karalanmış adını buldu. Ona Anni diye hitap etmişti ve bunu görmek onu neredeyse yeniden gözyaşlarına boğacaktı. Gözlerini kırıştırdı, notu indirdi ve babasına umursamaz bir tavır takındı.

"Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar mı?"

Vikont boğazını temizledi ve onun bakışlarından kaçındı. "Şey... başka bir mesele daha var..."

"Martin."

"Evet. Sizinle bir görüşme talep etti. Ona bunun çok erken olduğunu düşündüğümü söyledim, ama bana sizi daha fazla üzmemi istemediğini söyledi. Evlilik teklifini geri çekmeye niyetli olmadığı konusunda oldukça açıktı. Diana buna izin vermemem gerektiğini düşündü ama bilmen gerektiğini düşündüm... her şey göz önünde bulundurulduğunda."

Yavaşça başını salladı, görüşü yeniden bulanıklaşmaya başlamıştı. Calliope böyle bir haber aldığı anda bir şeyler hissetmesi gerektiğini düşündü. Her şey söylenip bittikten sonra, planı başarısız olmamıştı. Martin hâlâ onunla evlenmeye istekliyse, tamamen mahvolmaktan kurtulacak ve Dominick'le aralarındaki konuşmalar eninde sonunda sona erecekti. Saygınlık yeniden onun olacak ve hayatının geri kalanını teyzelerin yanında çürüyerek geçirmek zorunda kalmayacaktı.

Ancak, vücudunu ele geçirmesine izin verdiği ve her duygusal tepkiyi boğan kalıcı bir uyuşukluk vardı sadece.

"Anlıyorum."

Ellerini tutarken Vikont'un yüzü düştü. "Anni, bunu yapmak zorunda değilsin. Bir skandalı atlatmamızın başka yolları da var."

Başını salladı ve uzanıp adamın yanağını okşadı. Sevgili adam çok öfkeliydi ve hepsi onun suçuydu. Dominick yapmak üzere olduğu şey yüzünden ondan nefret edecek, hatalarından oluşan dağa bir pişmanlık daha ekleyecekti.

"Sorun değil baba. Beni korumak istemeni seviyorum ama sonuçlarına katlanacak kişi ben olmalıyım."

"Ve sizce bu sonuçlar sevmediğiniz bir adamı kabul etmeyi de içermeli mi?"

"Martin'i sevmiyor olabilirim ama onunla iyi bir hayat sürebilirim." "Ama, Bay Burke-"

"Benim seçimim olamaz. Anlamadığınız şeyler var... Keşke açıklayabilseydim, ama... lütfen, bunun en iyisi olduğunu söylediğimde bana güvenin. Eğer beni seviyorsanız, yalvarırım Bay Burke'ten bir daha bahsetmeyin."

Babası itiraz edecekmiş gibi göründü ama sadece başını eğdi, omuzları yenilgiyle çöktü. "Sizi çalışma odamda bekliyor."

"Birazdan yanına gideceğim."

Yanağına bir öpücük kondurdu ve gitti.

Dominick'in mektubunu açmaya çalışırken elleri titredi, elleri aniden beceriksiz ve işe yaramaz hale geldi. Sonunda notu açtı ve kelimelere odaklanmak için gözlerini kırptırdı.

Anni,

Ayrılmak zorunda olduğum için üzgünüm ama Londra'ya dönmemin ne kadar zorunlu olduğunu anladığınızdan eminim. Amcamın sağlık durumu kötüye gidiyor ve kız kardeşimin mektubu beni onun iyileşmesini beklemememiz gerektiğine inandırdı. Umarım Londra'ya döndüğünüzde davamı savunmam için bana bir şans daha verirsiniz. Söylemek istediğim çok şey var ama zamanım yok ve bir mektup senin için hissettiklerimin tamamını asla kapsayamaz. Bu bizim için bir son olamaz. Her şeyin bir hata olduğunu ya da geleceğimizin dün sabah o sessiz anlarda hayal ettiğimiz kadar parlak ve güzel olamayacağını kabul etmeyeceğim. Şimdilik, sana asla acı çektirmek istemediğimi anlamam için sana yalvarabilirim. Vücudumdaki her nefesle seni sevdiğimi ve bundan asla vazgeçmeyeceğimi bil.

*Sonsuza dek
seninin, Nick*

Calliope gözlerini kapadı ve başını eğdi, kâğıt dudaklarına çarparak buruştu. Kelimelerin üzerine bir öpücük kondurdu ve kısa bir süre için aşk ilanını içine çekmesine izin verdi. Çok derine inmeden, harap olmuş ve kanayan kalbinin etrafına örmeye başladığı duvarları delmeden önce, notu indirdi ve her şeyi bir kenara itti. Mektup yere düştü ve o da üzerine bastı.

Londra'ya döndüğünde onu çağırmayacaktı. Mesafesini koruması en iyisiydi, çünkü yüz yüze gelirlirse ona asla karşı koyamazdı. Onu bir daha gördüğünde, tamamen ulaşamayacağı bir yerde olacaktı. Şu anda bundan emin olmak niyetindeydi; onu incitmek istediği için değil, uzak durması için aşılmaz nedenleri unutmasını engellemenin tek yolunun bu olduğunu bildiği için.

Aşağıya indiğinde ev sessizdi; misafirler kahvaltıya inmişlerdi bile.

Martin'i çalışma odasındaki pencerenin yanında dururken buldu. Onun içeri girdiğini duyunca döndü. Bugün onun için büyüleyici bir gülümseme, gözlerinde bir ilgi ya da arzu kıvılcımı, tatlı sözler yoktu. Hiçbirini istemiyordu ama bunun da kendi hatası olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Yolundan sapmış ve güvenli bir gelecek için en iyi şansını neredeyse yok etmişti.

"Günaydın," dedi ellerini arkasında kavuşturarak. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Şu anda neden yalnız kalmak isteyebileceğinizi anlıyorum, ama bu sadece bir dakika sürecek."

"Umarım senden sonsuza kadar kaçmak niyetinde olmadığımı biliyorsundur. Sadece zamana ihtiyacım vardı, ama şimdi buradayım ve bana söylemek istediğin bazı şeyler olduğundan eminim."

Kaşlarını çattı, elleri iki yanına düşerken ona doğru geliyordu. Daha iyi düşünmüş gibiydi ve gözleri açık kapıya kayarak durdu. İtibarı zaten paramparçaydı ve en ufak bir uygunsuzluğun kokusu bile yeni bir skandala yol açabilirdi.

"Konuşuluyor. Bay Burke ile olan patavatsızlığınızı tüm toplumun öğrenmesi uzun sürmeyecek."

Yüzü buruştu. Bir *düşüncesizlik*. Buna bir hata demişti, Nick'i etkilediği için kendinden nefret ediyordu, Nick'in yüzü bunun yarattığı acıyı yansıtıyordu. "Bu durum benim hakkımdaki düşüncelerinizi değiştirdiyse anlarım. Hiçbir şey yapamam ama sizi bu işe bulaştırdığım için en içten üzüntülerimi sunarım."

"Eğer bana her şeyin bittiğine dair güvence verirsiniz, sizi affetmeye ve olanları unutmaya hazırım. Anlıyorum ki bazen bir kadının kafası karışabilir ve bunun sonucunda muhakemesi bulanıklaşabilir. Bay Burke'ün vicdansız bir adam olduğunu bildiğim için sizi bu konuda suçlayamam."

Dominick'i savunmak için kelimeler boğazında düğümlendi ama onları yuttu. "Her şey bitti ve böyle bir hatayı tekrarlamaya hiç niyetim yok."

Martin onun bakışlarından kaçınarak dudaklarını büzdü. "Sana sormam gereken bir şey daha var, ama seni daha fazla utandırmak istemiyorum."

Adamın ne demek istediğini anlayınca midesi bulandı, avuçları ter içinde kaldı. Elbette, onun affedilmez bir şey yapıp yapmadığını ve erdeminden vazgeçip geçmediğini bilmek istiyordu.

Çenesini kaldırarak ona baktı ve gerçeği söyledi. Bunu saklamanın bir faydası yoktu, çünkü düğün gecelerine geldiklerinde kendisi de öğrenecekti.

"Onunla yattım."

Çenesindeki bir kas kıpırdandı ama ona bakmayı reddetti, gerginlik suçlayıcı bir güçle yayılıyordu. "Anlıyorum. Bu evliliğe bakire olarak gelmediğimi de belirtmeliyim, bu yüzden sanırım sizi kınayamam."

Başını şaşkınlıkla geriye attı ama sessiz kalarak adamın devam etmesini bekledi. Söyleyecek daha çok şeyi olduğu belliydi. Sonunda bakışları

ve açıklamasına rağmen, gözleri ihanet ve hayal kırıklığı yayıyordu.

"Bildiğiniz gibi, büyük bir çeyizi ya da mirası olan bir geline ihtiyacım var. İtiraf etmeliyim ki Hastings servetinizden bahsettiğinde beni size çeken şey bu oldu... ilk başta. Senden hoşlanmaya başladım Calliope ve senin de aynı şeyi hissettiğini düşündüm."

"Yaptım... Yaptım."

"Pekâlâ. Dedikoduların önüne geçmek için bir an önce nişanlandığınızı ilan etmeliyiz. Başka biriyle yeni bir başlangıç yapmak istemiyorum ve en kısa zamanda evlenmek istiyorum. Bay Burke'le olan birlikteliğinizin bir an önce sona ereceğine dair bana güvence verirsiniz, dostane bir birliktelik yaşayabileceğimize inanıyorum. Düğünden sonra bir süreliğine Londra'dan ayrılacağız ve dönmeden önce konuşulanların çoğunun bitmesini sağlayacağız. Ayrıca, yaptığınız hatanın daha kalıcı bir sonuca yol açtığını fark ederseniz beni bilgilendirmenizi rica ediyorum."

Çocuk ihtimalini düşünmek aklına bile gelmemişti ama Martin'in sözleri onu dehşete düşürmüştü. Kalbi iyileşebilir ve hayatı eskisi gibi devam edebilirdi... ama sadece Nick'le geçirdiği tek gecenin kanıtlarıyla her gün yüzleşmek zorunda kalmazsa.

"Tüm bunlar sizin için uygun mu?"

Adam dikkatle ona baktı ve yanıtını bekledi. Tüm bu trajediye neredeyse gülecekti. Bir hafta içinde ikinci evlilik teklifini kabul etmek üzereydi. Ne bir romantizm, ne nazik bir kur yapma, ne bir ilan, ne de diz çökmüş, gözlerinde hayranlıkla ona bakan bir adam vardı. Soğuk, kişisel olmayan, pratik... tam da hayatta kalması için gerekli olan şey.

"Evet."

Martin rahatlamış gibi sarktı ve kadın onun, düşmüş bir kadına evlenme teklif ettiğini bildiği halde gergin olduğunu fark etti. Onun parasına sandığından daha fazla muhtaç olmalıydı. Ama umurunda değildi. Saygınlık ve istikrar karşılığında mirası. Büyük bir tutku ya da büyük bir aşk değildi ama iş görürdü.

Kapıya doğru ilerlerken, "Babana haber vereceğim," dedi.

Ona yaklaştığında durakladı, başını geçici olarak eğdi. Nefesini tuttu ve bir öpücük için hazırlandı ama adamın ağzı sadece yanağını sıyrınca rahatladı. Bir gün, onun öpücüğünü kendine kabul ettirecekti.

ve karşılığında kendi sevgisini sunacaktı. Şu anda, orada durup bu yakınlığa katlanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar uyuşmuştu.

Başka bir şey söylemeden çıkıp gitti ve onu pişmanlıklarıyla baş başa bıraktı. Saygın bir evliliğin bile onları silmeye yetmeyeceğinden korkuyordu.

DOMINICK, PAUL'ÜN YATAĞININ BAŞUCUNDAKİ SANDALYESİNDE KAMBUR DURUYORDU.

The London Gossip'in okumayı yeni bitirdiği nüshasını bir kenara bıraktı. Kendisine neden bu şekilde işkence ettiğini bilmiyordu ama Calliope'un Martin Lewes'le nişanlandığı söylentisinin doğru olduğuna dair herhangi bir ipucu bulabilmek için yanıp tutuşuyordu. Vikont Barrington'ın bir gece evinde verdiği yemekte nişanı ilan ettiği ve yakında ilk nişan ilanının yapılacağı henüz doğrulanmıştı. Görünüşe göre Lewes, Calliope'un zayıflığından yararlanmak için hiç vakit kaybetmemişti. Diğer adamın takım elbisesini kabul ettiği için ona da kızmamak elde değildi. Nick onun nedenlerini anlıyordu, bunları kabul etmek hiçbir şeyin vermediği kadar acı verse bile. Korku onun seçimine rehberlik etmişti ve adaba sadık kalma ihtiyacı, ilk tanıştıklarında ne olduğu gerçeğine karşı güçlü bir cazibeydi. Ona sahip olmak için o kadar hevesli, hayatına devam etmek için o kadar çaresizdi ki, eski sevgililerinden birinin her an karşısına çıkabileceği ya da bir günlük nişanlısının bu konuda neler hissedebileceği gibi ince ayrıntıları unutmuştu.

Londra'ya dönüşünün üzerinden bir hafta geçmişti ve bu süre içinde sanki tüm dünyası başına yıkılmış gibi hissediyordu. Zamanının çoğunu boşluğa bakarak ve her şeyin tam olarak ne zaman cehenneme döndüğünü anlamaya çalışarak geçirdi.

Onun olmuştu. Bir gün ve bir gece boyunca tamamen, bütünüyle onun olmuştu... ve şimdi değildi.

"Sanırım... o artık ölü."

Dominick başını kaldırdığında amcasının uyandığını ve öfkesine tanık olduğunu gördü. Kucağında tozlanan ve yere saçılan kâğıt parçalarına baktı.

"Eğer... yok etmek için başka bir şeye ihtiyacın varsa, daha sonra saldırabileceğin birkaç mektubum var," diye ekledi, sözcükleri zor nefesler arasında dışarı itildi.

"Sessiz ol ihtiyar," diye şefkatle mırıldandı Nick, soğuk su dolu bir kabın içinde duran havlu parçasını alıp amcasının yüzünü yıkamak için kullandı.

Kaş. "Gücünüzü korumalısınız."

Geçen haftanın çoğunu burada geçirmiş, yıkanmak, çamaşırlarını değiştirmek, yemek yemek ve Thorpe'dan Calliope'un başka bir adamla nişanlanarak Londra'ya döneceği haberini almak için yeterince uzun süre kalmıştı. Amcasıyla ilgilenmek onu neşelendiren tek şeydi ve Nick, Paul son nefesini verdiği ne yapacağını bilmiyordu. Bomboştu, içi dışına çıkmıştı ve biri çoktan gitmiş, diğeri de yakında gelecek olan iki büyük kaybın şiddetli acısıyla boğuşmak zorunda kalmıştı.

"Zahmet etmeyeceğim," diye homurdandı Paul. "Artık uzun sürmez. Seninle konuşmayı tercih ederim. Pek sık yalnız kalmıyoruz."

Ailesi gün boyunca Paul ile vakit geçirmek için odaya girip çıktı. Nick iki geceyi bu sandalyede geçirmiş, keder içinde debelenmekten başka bir şey yapamamıştı.

"Size, değer verdiğim tek kadın tarafından fırlatılıp atıldığımı dair daha fazla acıklı hikâye anlatayım mı? Nişanlandığı artık herkes tarafından biliniyor, biliyorsunuz. *Hatasından* dönmeye karar verdi -bu arada bu ben oluyorum- ve mükemmel, parlak şövalyesiyle evlendi."

Paul yatakta kaykılıp dik oturmaya çalışırken inledi. Nick yardıma gitti, amcasını nazikçe kaldırdı ve yastıklarla destekledi. Paul'ün acı dolu homurtuları Nick'in içini burktu ama yapacak bir şey yoktu. Bugünlerde adam sürekli acı çekiyordu ve her dokunuş canını yakıyordu. Nick temaslarını en aza indirmek için elinden geleni yaptı.

"Çabalarınız boşa gittiği için... ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

O da öyleydi ama bunun tek nedeni Calliope'un Martin'le evlenmesini izlemek zorunda kalacak olması değildi. Hâlâ hayatının geri kalanını düşünmek zorundaydı ve Calliope'un geleceğinin bir parçası olmayacağını bilerek planlarını yapması gerektiği için tatsız bir ihtimaldi bu.

"Her şey yolunda."

"Öyle değil," diye ısrar etti Paul.

"Tamam, değil. Ama olacak. Denedim. Onunla şansımın düşük olduğunu biliyordum ama umudum vardı... şey, artık bunun bir önemi yok. Ele almak istediğim başka bir konu var."

Paul meraklı kaşlarını kaldırdı.

"Mirasımdan ilk bahsettiğinde, bunu duymak istemedim. Seni kaybedeceğime inanmak istemedim."

Paul'ün eli zayıf bir şekilde onunkinin üzerine indi. "Peki ya şimdi?"

"Artık hazırım. Senin ölümünden kazanç sağlamak asla doğru gelmeyebilir." "Bunu bu şekilde düşünmemelisin. Bunu bir hediye olarak düşünün. Benim mirasım.
...kalbimin oğluna bıraktım."

Nick başını eğdi ama günlerdir savaştığı gözyaşları sonunda döküldü. Burnunu çekerek ceketini yokladı ama mendil bulamadı. Onun yerine elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

"Bunu Calliope için istedim. Ona layık olmak, şanlı ismimden başka sunacak bir şeyim olsun istedim. Ve yıkıcı yakışıklılığım."

Paul'ün ince kahkahası onu gülümsetti ve Nick, ölmek için uzanmak istediğinde bile hâlâ şaka yapmayı başarabilirse hayatta kalmanın bir yolunu bulacağını düşündü.

"Şimdi buna kendim için ihtiyacım var. Onu istemek ve kaybetmek, geçmişimin geleceğimi yok etme gücüne sahip olduğunu görmek... Bunu değiştirmek zorundayım. Hiçbir umut olmadığına ya da kendime ait *bir şeye* sahip olamayacağıma inanmaya devam edemem. Seni gururlandırmak istediğimi bilmeni istiyorum. Newburn'e bakacağım, parayı yöneteceğim ve bana verdiğiniz bu fırsatı asla heba etmeyeceğim."

Amcası dudakları titreyerek ve gözleri yaşararak gülümsedi. "Oğlum, sana her zaman inandım. Şimdiden... gurur duyuyorum."

Paul'ün başı öne eğilip gözleri kapanınca Nick'i bir telaş sardı. Ama parmaklarını bileğine hızla bastırması Nick'i sakinleştirdi ve amcasının sadece uyuduğunu fark etti. Paul genellikle günün büyük bölümünde uyuklardı ve kısa süreli konuşmalar bile onu yormak için yeterliydi.

Arkasına yaslanarak Paul'ün uyumasını izledi, kalbi göğsünde kurşun bir ağırlık gibiydi. Yorgunluk onu rahatsız ediyordu ama uykuya teslim olamıyordu, çünkü gözlerini kapadığında Paul oradaydı; güzel ve unutulmaz.

Şimdiye kadar Londra'dan dönmüş olabilirdi, bu da onu kaçabileceği kadar yakına getiriyordu. Onu görmeyi kabul edene kadar kapısını çalabilirdi. Kendisini dinlemesini isteyebilir, bu işe yaramazsa yalvarıp yakarabilirdi. Yine de kabul etmezse, savunmasını nasıl kıracağını biliyordu. Onu kollarında parçalanana kadar öpebilir, birlikte sahip oldukları şeyleri hatırlatabilirdi.

Bıkkın bir iç çekişle doğruldu ve kardeşinin odaya girdiğini gördü. Jasper sandalyedeki yerini aldı ve Nick'i dinlenmeye çağırdı. Dün gecedен beri buradaydı ve gözleri kaşınıyordu ama bir şekilde kendini oyalamaya **kararlıydı**, aksi takdirde koşarak

Hastings House ve onu istemeyen bir kadın için kendini aptal durumuna düşürmek.

Hayır, bu doğru değildi. Onu istiyordu... sadece ona sahip olmaya izin vermekten korkuyordu. Daha önce yapmadığı başka ne yapabilirdi ki? Dünyayı yeniden şekillendirebilseydi, kızın toplumun sınırlarında durmasına gerek kalmazdı, bunu zaten yapardı. Her şeye gücü yetmediğini görünce, kendini bir kayıpta buldu. Calliope seçimini yapmıştı ve mektubuna geri dönmeyerek ya da yaptıklarını açıklayacak bir şey yapmayarak onunla işinin bittiğini açıkça ortaya koymuştu.

Giysilerini değiştirmek ve Thorpe'un Paul'ün avukatına bir mesaj iletmesini sağlamak için odasına giderek evin içinde koşturdu. Kendisine miras kalacak arazi hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye başlayabilmesi için bir toplantı ayarlanması gerekiyordu. Ardından, Calliope ve Burke ailesinin üzerinde dolaşan ölüm habercisi hakkındaki düşüncelerinden kaçmak için çaresizce merdivenlerden aşağı indi.

Belirli bir hedefi olmadan yola çıktı ama sonunda Benedict'in kapısına vardı. Buraya gelmesi için iyi bir neden yoktu, özellikle de şimdiye kadar arkadaşı mektubunu almışken. Ayrıca Dominick'in Calliope'un güvenliğini sağlama konusunda başarısız olduğunu ve bunu yüzüne vurmaya hazır olduğunu da biliyordu. Bu çok lanet bir şeydi ama Benedict'in kulaklarını kabartması umurunda değildi. Her şey dairesindeki ölüm sessizliğinden ya da Paul'ün nefes almakta zorlanırken çıkardığı hırıltılı seslerden daha iyiydi.

Bir uşak onu evin arka tarafına, galeri olması gereken bir yere götürdü. Benedict burayı antrenman yapmak için kullanıyordu ve şu anda da beline kadar soyunmuş ve Nick'in antrenörü olarak tanıdığı adamın etrafında dolanırken bir çift dolgulu eldiven giymişti. İkisi de zarif hareketler ve sert homurtularla birbirlerini yumrukluyor ve savuruyorlardı; eldivenlerin ete çarpma sesi, botların cilalı zemine çarpma sesiyle karışıyordu.

Benedict son maçının yaralarını yeni sarmıştı ama yeni bir maça hazırlanmaya başlamıştı bile. Nick'in odadaki varlığını fark etmesi bir an aldı, sonra eğitmeninin durması için elini kaldırdı ve ona baktı, ağzı sıkıydı ve yüzü terden parlıyordu.

"O mektuptan sonra buraya gelecek kadar yüzüzsün," diye tersledi, sonra da diğer adama ekledi, "Şimdilik bu kadar yeter. Yarın devam edebiliriz."

"Şafakta döneceğim. Bunu telafi etmek için bir saat daha ekleyeceğiz. dikkat dağıtıcı."

Benedict yüzünü buruşturdu ama başıyla onayladı. "Doğru."

Sonra yalnız kaldılar, Benedict duvara yaslanmış ve kaşlarını kaldırarak ona bakıyordu.

"*The London Gossip*'in bu sabahki nüshasına dayanarak, sanırım siz-"
"Vur bana."

Nick ona yaklaşp kollarını açarak kendini hazırlarken Benedict gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Nick dişlerini sıktı, gövdesindeki kaslar yaklaşan saldırıya karşı gerildi.
"Paul Amca ölüyor ve Calliope o pislikle evleniyor ve ben
... Başka bir şey hissetmeye ihtiyacım var. Bana kızgınsın, bu yüzden istediğini biliyorum. Vur bana, lanet olası!"

Darbe, arkasından bir güllenin tüm gücüyle geldi, ortasına çarptı ve onu iki katına çıkardı. Kamburlaştı ve içe doğru kıvrıldı, şimdi yanmakta olan ciğerlerinden nefes almaya çalışırken birkaç adım geriye sendeledi.

"Daha iyi mi?" Benedict sordu. "Çünkü ihtiyacın olursa bende daha fazlası var." Nick yutkundu. "Yine."

Arkadaşı ilk kez içinde bulunduğu durumu anlamış gibi kaşlarını çatı.
"Nick..."

"Tekrar!"

Bu kez darbe çenesine gelmiş, başını geriye atmış ve kulaklarını çınlatmıştı. Kendini zor toparlamıştı ki iki darbe daha onu ayağa fırlattı; yanakları ağrıyor, göğsü yanıyor ve midesi içindekileri kusmakla tehdit ediyordu.

Yere uzandı ve dönen tavana baktı, kendini sadece biraz daha iyi hissediyordu. Hiç değilse göğsünün kırık bir kalpten mi yoksa çürük bir kaburgadan mı ağrıdığını söylemek zordu.

Benedict bir an sonra onun üzerinde belirdi ve bir elini uzatarak eldivenlerini çıkardığını gösterdi. Nick ayağa kalkmasına yardım edilmesini kabul etti ve Benedict onu sırtından alkışladığında homurdandı.

"Şimdi bu konu kapandı, konuşmak ister misin?"

Nick bir sandalyeye doğru ilerledi ve bir iniltiyle yere çöktü, aşağı baksa dalağının olması gereken yerde bir delik bulacağından emindi - organ şimdi omurgasına yakın bir yere saplanmıştı.

"Hayır," diye iç geçirdi, başını geriye attı ve gözlerini kapattı. "Ve şu anda bir derse katlanmamayı tercih ederim, teşekkürler."

"Birini hak ediyorsun. Eğer söylentiler doğruysa, Bayan Barrington'ı mahvettiniz ve bunun geri kalanımız için feci sonuçları olabilirdi."

"Bu bana çok fazla ders gibi geliyor."

"Başka bir şey söylemeyeceğim. Sadece işe dönmeye hazır olduğunuzu hissettiğinizde bana haber verin."

Nick dişlerini sıktı, bunu beklediğini bildiği halde Benedict'e sinirlenmişti.

"Ben-"

"Bir kadın yüzünden hayatının mahvolmasına izin veremezsin. Seni bütün gün suçlayabilirim ama bu ona karşı bir şeyler hissettiğin gerçeğini değiştirmez. Ancak o çok net bir seçim yaptı. Hayatına devam etmelisin."

"Buna niyetliyim. Paul Amca beni varisi ilan etti."

Gözlerini açtığında Benedict'in ağzı bir karış açık ona baktığını gördü. "Varisi mi? Yani..."

"O öldükten sonra sahip olduğu her şey benim olacak. Para, arazi. Gördüğünüz gibi, artık bir fahişe olarak devam etmeme gerek kalmayacak. Ayrılmamın onunla hiçbir ilgisi olmasaydı, benden nefret etmeme gücünü kendinde bulabilir miydin?"

Benedict bir elini nemli saçlarında gezdirerek içini çekti. "Senden nefret etmiyorum, Nick. Hugh'dan da nefret etmiyorum ve... şey, Edward hakkında konuşmayacağız."

Nick kıkırdadı. "Hayır, yapmayalım."

"Sebebini bildiğim iyi talihiniz için sizi tebrik etmek istemiyorum. Ama bir çeşit güvenliğe sahip olmanıza sevindim. Tek istediğim buydu. ... kendim ve sizler için. Temelli olarak ayrılmak istediğine emin misin? Kuliste bekleyen üç kadın var ve bahse girerim senin müsait olduğunu bilselerdi teklif savaşı başlatırlardı."

Calliope'den önce, üçüyle birden hokkabazlık yapabileceği ve hiç ter dökmeyeceği konusunda şaka yapabilirdi. Şimdi ise bırakın üçünü, tanrıçası olmayan tek bir kadına bile ilgi duyamıyordu.

"Eminim. Özür dilerim, Ben."

Benedict cevap vermedi, sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Ama kelimenin tam anlamıyla başka bir şey yoktu. Şu anda onun için var olan tek şey miras beklentisi ve amcasının ona verdiği hediyeden bir şeyler çıkarabileceği umuduydu. Bir eş ya da çocuk gibi geleceğe dair başka hiçbir şeyi düşünemiyordu; gözlerini kapatıp Calliope'un yanı başındaki boş yeri doldurduğunu hayal etmek bile bu kadar kolayken.

OceanofPDF.com

CH A 9 T k R 1 q

"Saygıdeğer Bayan C ve Saygıdeğer Bay L'nin düğün davetiyeleri dağıtıldı ve görünüşe göre önemli olan herkes katılmaya davet edildi. Evet, sevgili okuyucu, buna ben de dahilim! Hep birlikte, bu yılın en büyük skandalından doğan birlikteliğe tanıklık edeceğiz - damadın bile dahil olmadığı bir skandal! Tek umudumuz Bay L'nin böylesine ahlaksız bir yaratığı gelin olarak alarak korkunç bir hata yapmaması."

The London Gossip, 25 Ekim 1819

W Haftalar Calliope'un kendini yarı ölü gibi hissetmesiyle geçti. Nişanlandığının ve Londra'ya döneceğinin duyurulması, hazırlıkların ve sabah ziyaretçilerinin kasırgasına yol açmıştı. Ziyaretçilerden ancak ilk hafta kaçabilmişti, ondan sonra saklanmayı bırakmaya kararlıydı. İnsanlar sadece daha fazla konuşacaktı ve bu istediği son şeydi. Böylece, yanında Diana olduğu halde, sabahlarını geleceğin Vikontes Lewes'ini görmeye gelen işgüzarları eğlendirerek geçiriyordu. Bunu yapmadığı zamanlarda ise nişanlısı.

Martin'in ona karşı olan buzları çözülmeye başlamıştı ve ev partisinde yaşananlar geride kaldığında, tekrar eski haline dönmüştü. Ancak Calliope ona karşı samimi bir dostluktan başka bir şey hissedemiyordu ve bu bile, serveti olmasaydı onu bir kenara atabileceğini fark etmesiyle lekelenmişti.

Babası onlara Londra'ya kadar eşlik etmiş, birkaç hafta sonra gerçekleşecek düğüne kadar Hastings House'da kalmaya niyetlenmişti. Evlilik ilanları okunmuş, gelinliği neredeyse tamamlanmıştı ve hepsinden önemlisi, Dominick'le geçirdiği gecenin bir çocukla sonuçlanmadığına dair kanıtı vardı. Diana sayesinde, aylık adetlerinin gelmesinin bebek olmadığı anlamına geldiğini anlamıştı, bu yüzden Martin'le evlenmeye vicdanı rahat bir şekilde devam edebilirdi.

Bu tam olarak doğru değildi. Belki birlikteliğine kocasınınmış gibi gösterilen gayrimeşru bir çocukla girmeyecekti ama henüz kaderini kabullenmemiş bir kalple giriyordu. Gün içinde Dominick'i unutmak kolaydı, zamanını meşgul edecek pek çok şey vardı. Ancak gecenin karanlığı ve sessizliği her şeyi ona geri getiriyor ve Martin'in, sadece Dominick'in bulunduğu yerlere dokunmasına nasıl izin verebileceğini merak ediyordu. Dominick'in onunla seviştiği, ona başka biriyle bütünleşmenin ne demek olduğunu öğrettiği geceyi yeniden yaşamak ve Martin'le asla aynı şeyleri hissedemeyeceğinden korkmak, ihanetin en kötüsü gibi geliyordu. Sorun şu ki, kime ihanet ettiğine karar veremiyordu.

Evden uzaklaştığında Dominick'in ne saçını ne de sakalını görüyordu, bu da onu tuhaf bir şekilde yoksun hissettiriyordu. Haftalardır sanki Dominick her zaman her yerdeymiş gibi hissediyor, onun varlığı teninin karıncalanmasına neden oluyordu. Şimdi bu his yok olmuştu ve Calliope hissiz kalmıştı.

Hayatının geri kalanını bu şekilde yaşayacağını düşünmeye başlamıştı, sersemlemiş bir halde yürüyor ve sanki kalbinin yerini bir kaya almış, her adımda, her nefeste onu ağırlaştırıyormuş gibi hissediyordu.

Ta ki yetiştirme yurduna döneceği gün gelene kadar. Toplantıya katılmamaya ve işlemleri Diana'nın ellerine bırakmaya hazırdı ama kız kardeşi kendisine ihtiyaç duyulacağı konusunda ısrar etmişti.

"Ayrıca," dedi Diana, "sen yoksan diğer patroniçeler sadece dedikodu yaparlar. Onlara bu zevki tattıramazsınız."

Calliope'un Diana'nın haklı olduğunu kabul etmekten başka çaresi yoktu. Evlenene kadar yapılacak en iyi şey hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı.

Böylece Diana ve Hastings'le birlikte eve doğru yola çıkmıştı, Martin'in öğleden sonra ilgilenmesi gereken kendi işleri olduğu için mutluydu. Ancak eve adımını attığı anda bunu yeniden hissetti - dünyasını ekseninden kaydıran o huzursuz edici farkındalığı.

Dominick'le göz göze geldiğinde duraksadı, bir eli boğazına gitti. Dominick onu henüz fark etmemişti, Thomas'la konuşmakla meşguldü - son ziyaretlerinde kâğıt oynadığı genç çocukla. Çocuğa bir şey uzatıyordu, çocuğun iyiliği için gülümsemeye çalışıyor gibi görünse de ifadesi kasvetliydi. Thomas hediyeği sırtarak kabul etti, heyecandan ayaklarının üzerinde zıplıyordu. Dominick kıkırdadı ve Calliope neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti, çünkü ses ona doğru yayılıyordu; gürültülü ve canlı. Bunu bir daha duyacağını hiç düşünmemişti.

Diana onu izliyordu, retikülüyle oynarken dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Calliope gözlerini Dominick'ten alamıyordu, ayağa kalkıp Thomas'ın saçlarını karıştırarak delikanlıyı gönderdiğinde olduğu yerde donup kalmıştı. Çocuk hızla uzaklaşıp köşede kayboldu ve ancak o zaman Dominick dönüp onu fark etti. Gerildi, eli bir elinde tuttuğu diğer paketin etrafında esnedi.

Sonra adam ona doğru adım atmaya başladı ve kadın orada durup beklemekten başka bir şey yapamadı. Nefesini tuttu ve sanki adam gelmeye devam edecek, onu kollarının arasına alacak ve bir öpücükle aklını başından alacakmış gibi geldi. Adam son anda geri çekildi ve Calliope nefesini hızla bıraktı. Uzun bir süre ona baktı, bakışları yüzünde durmadan önce onu boydan boya taradı.

"Bayan Barrington." Bakışlarını kız kardeşi ve eniştesine çevirdi. "Lord ve Leydi Hastings."

"Burada ne yapıyorsun?" Calliope başka bir şey söyleyemeden ağzından kaçırdı. "Seni özledim" gibi aptalca bir şey. Hiçbir koşul altında bu kelimelerin dudaklarından dökülmesine izin vermemeliydi.

"Buraya son geldiğimde Thomas'a en sevdiğim kart destesini bırakmıştım. Onlara oldukça düşkünüm, bu yüzden yeni bir setle takas etmeyi düşündüm. Ayrıca... Bayan Fisher ile bir işim vardı."

Ona hangi işten bahsettiğini sormadan Diana boğazını temizledi.

"Callie, canım, Hastings ve ben diğerlerine katılacağız ve seni Bay Burke'le konuşman için yalnız bırakacağız. Sensiz yola çıkmayacağız."

Gözlerini açarak Diana'ya kendisini onunla yalnız bırakmaması için sessizce yalvardı. Kız kardeşi fark etmemiş gibi davranarak kocasının koluna girdi ve salona doğru ilerlemeye başladılar.

Calliope esneyen geçitten aşağı baktı, Nick'in gözlerine baktığında ne bulacağından çok korkuyordu.

"Bunu çıkarken Bayan Fisher'a bırakmayı düşünmüştüm ama madem buradasınız, size şahsen de verebilirim."

Paket ona uzatılmıştı, kahverengi kâğıt görüş alanının çevresinde görülebiliyordu. Paketi almak için titreyen ellerini kaldırdı ve paketi bağlayan sicime odaklandı. Adamın eli kadının elinin üzerine düştü ve çekilmedi, dokunuşu kadının iliklerine kadar işledi.

Nefesini içine çekti ve başını kaldırıp baktığında, adamın ağzı bir karış açık onu izlediğini gördü.

"Bunu Box Hill'den satın aldım, size vermek niyetindeydim... şey, şu anda önemi yok. Bunu bir tebrik hediyesi olarak düşünebilirsiniz."

Boğazı kelimeler için çok sıkıştı, bu yüzden sadece küçük bir konsol masasına doğru ilerledi ve paketi yere bıraktı, açmak için ipi çekti. Düz bir kutuyu açıp kapağını kaldırdığında kalbi gümbür gümbür atıyor, kanı kulaklarında uğulduyordu.

İçinde saf gümüşten bir chatelaine vardı, broş boyunca telkari bir desen işlenmişti. Parmaklarını metalin üzerinde gezdirirken dudakları aralandı ve her biri farklı, kullanışlı bir alet tutan, ortadaki parçadan sarkan narin zincirlerin izini sürdü. Kalem için küçük bir gümüş tutucu, minik bir makas, yüzünde boyalı bir çayır sahnesi olan bir saat ve açtığında düzgün bir kâğıt destesiyle dolu olduğunu gördüğü düz gümüş bir çanta vardı.

Bakışları yukarı fırladığında, adamın kendisine yaklaştığını ve bir eli kalemligi kurcalamak için uzanarak üzerinde gezindiğini gördü.

"Pek romantik bir hediye sayılmaz ama uygun göründü. Son toplantıda notlarınızı tutmakta zorlandığınızı fark ettim ve bunun yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Çok güzel," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."

Birinin ona verdiği en düşünceli, en güzel hediye idi ve bunu ona söyleyecek doğru kelimeleri bile bulamıyordu.

Bir anlık pervasızlıkla onun eline dokundu, minnettar olduğunu, onu önemsemekten vazgeçmediğini küçük bir şekilde de olsa bilmesini istiyordu. Hepsinden önemlisi, o bu kadar yakın, bütün ve gerçek bir şekilde, sanki rüyalarından fırlamış gibi dururken kendine engel olamıyordu.

Bakışları ellerine kaydı, sert bir nefes alırken çenesi gerildi. "Bana dokunmak kötü bir fikir tanrıça."

Adamın ses tonundaki uyarı kızın elini çekmesine neden oldu ama adam bileğini kavrayarak kaçmasını engelledi.

"Bu bana artık benim olmadığını unutturuyor," diye homurdandı, onu kendine yaklaştırdı ve ağzı kulağına değene kadar başını eğdi. "Artık vermek istemediğin şeyleri istememe neden oluyor, çünkü bir fahişeyi sevmeye tenezzül edemezsin."

Sertleşti, kolunu adamın elinden çekmeye çalıştı ama adam parmaklarını sıkınca başaramadı. "Ben asla-"

"Ama sen bir fahişeyi becerirsin, değil mi? Seninle yatacak kadar iyiyim ama başka bir şeyim yok."

"Dominick, lütfen... ben böyle hissetmiyorum. Elbette bunu biliyor olmalısınız." "Nasıl hissettiğini bilmiyorum, çünkü ne notuma cevap verdin ne de Londra'ya döndükten sonra yüzünü göstermeye zahmet ettin. değerli nişanlım."

Nihayet kız uzaklaştığında kolunu bıraktı ve görülmediklerinden emin olmak için koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Bu sefer şanslıydılar ama yine de işi şansa bırakmayacaktı. En yakındaki kapıyı işaret ederek onu takip etmesini istedi.

Bayan Fisher'ın çeşitli malzemeleri depoladığı bir dolabın içine girene kadar bekledi, ancak ayak ayak üstüne atabilecekleri kadar yer vardı.

"Sana bu haberi yüz yüze vermememi umursamadığının ya da birlikte geçirdiğimiz zamanın ucuz ve anlamsız olduğunu düşündüğümün bir göstergesi olarak algıladıysan özür dilerim."

"Öyle değil mi? Sanırım buna *hata* dediniz."

Ellerini yüzüne bastırdı, bir yandan onu yatıştıracak sözcükler bulmaya çalışırken bir yandan da kendini lanetlemekten kaçınıyordu. "Dominick-"

"Lewes her şeyi biliyor mu?" diye sordu, kız geri çekilip raflara dayanınca onu kovaladı. Adam avucunu çenesinin altına bastırıp başparmağıyla çenesini okşadığında kadın inledi. "Kollarımda nasıl parçalandığını ya da parmaklarımda arasında, ağzımda, sikimin üzerinde nasıl güzelce harcadığını biliyor mu?"

Adamın dudakları kadının dudaklarının üzerinde gezindi ve kadın başını geriye eğdi, adam baştan çıkarıcı büyüsünü dokurken göz kapakları ağırlaştı. Vücudu sanki hiç ayrılmamışlar gibi tepki verdi, meme uçları karıncalandı, aralarında rahatsız edici bir titreşim başladığında kalçaları sıkıştı. Kararlılığıyla birlikte dizleri de zayıflarken raflara yaslandı.

"Aramızda geçenlerin farkında."

Dominick homurdandı, nefesi kızın yanağına çarpıyordu. "Ve bundan sonra onunla evlenmeye cesaret edebiliyor musun? En çok hangimiz için üzüldüğümü bilmiyorum; bana verdiğin şeye asla sahip olamayacağını bildiği için o mu, sensiz devam etmek zorunda kaldığım için ben mi, yoksa çok yakında öğreneceğin şey için sen mi?"

"Neymiş o?"

Elini ensesine götürdü ve sert, tehditkâr bir gülümsemeye başını geriye doğru eğdi. "Her gece, seni yatağa götürdüğünde düşüneceğin kişi ben olacağım. O senin zevkini hiç düşünmeden üstünde tepinirken, senin özlemini çekeceğin kişi benim. Benim sahip olduğum parçalarına asla dokunamayacak, *Anni*."

Ona karşı şaha kalktı, yumruklarını vurmak için kaldırdı, onu incittiği gibi onu da incitmek için. Yine de, elleri temas ettiğinde, onu cezalandırmak yerine onu kavıyor ve yakınına çekiyorlardı, itmek yerine sarılıyorlardı. Adam sert bir hırıltıyla kızın içine düştü, dudaklarını tahrip edici bir öpücükle yakalarken elleri acımasız ve emredici bir şekilde kızın belindeydi. Kasalar ve sepetler raflarda sallanırken, adam onu geriye doğru bastırdı, talepkâr bir dil ve aç dudaklarla öpücüğe hükmetti. Elleri her yerdeydi, boynundan ve omuzlarından aşağı iniyor, göğüslerini avuçluyor, kalçalarını sıkmak için etrafta dolaşıyor ve onu kaldırarak tümseğinin sert horozuna bastırmasını sağlıyordu.

"Lewes seni böyle hissettiriyor mu?" diye alay etti, elbisesinin üzerinden kadının göğsünü ısırarak. "Seni öptüğünde onun için ıslanıyor musun, benim için yaptığın gibi?"

Kadının ona verdiği parıltıya güldü, ama bu parıltı kadının ihtiyacının açık kanıtıyla körelmişti. Göğsü her nefeste kabarıyor, dudakları öpücüğün etkisiyle ayrılıyor ve şişiyordu. Eteklerini yukarı çekip bir elini bacaklarının arasına soktuğunda, suçlamasının reddedilemez kanıtını buldu.

Parmakları klitorisinin üzerinden aşağıya, girişine doğru kayarken, onu kaygan ve şişmiş bulurken, "Lanet olsun," diye bağırdı. "Biliyordum."

Gözlerini sıkıca kapadı ve parmaklarının her darbesinde içinden geçen zevk akımlarına teslim oldu. Adam onun dudaklarını öpüp ısırırken, bir yandan da uyarılmasını körüklüyor, klitorisine hafifçe bastırarak ve kanalının içine sıkı itişlerle onu yakıyordu. Vahşi bir kedi gibi onu pençeledi, parmakları kafa derisini tırmıkladı ve saçlarını kavradı, tırnakları göğsünü kazıyordu. Bacaklarından birini çekerek eteklerini yukarı kaldırdı, böylece parmaklarının içinde kayboluşunu izleyebilecekti. Kadın sıkı

Etrafında dolanıyor, kalçaları onunla sevişirken kabarıyor, başparmağı durmadan klitorisini okşuyordu. Ona bu şekilde dokunmasının üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibiydi ve sanki ona vücudunun neler yapabileceğini, ona neler hissettirebileceğini yeniden öğretiyordu. Nefesleri kısa pantolonlarla geldi, doruğa doğru hızla ilerlerken ara sıra bir inilti kayıyordu.

"Nick!" diye bağırdı, yüreğinin derinliklerinde hafif bir kıpırtı başlamıştı.

Adam elini ondan kurtardı ve kadın çaresiz bir çığlık atarak dişlerini sıktı. Ellerini yumruk yaptı ve gözlerini kapattı, kendisiyle güreşiyor gibi görünürken boynu geriliyordu. Calliope denge için arkasındaki rafın kenarını kavradı, bacakları zayıftı ve klitoris talepkâr bir ritimle titreşiyordu, iç kanalı reddedildiği şeyi istemek için sıkılıyordu.

"Burada kötü adam ben olmayacağım. Bana durmamı söyle, hemen şimdi Callie... ya da beni istediğini ve senin olduğumu söyle, o umurumda bile değil."

Gözlerini açtı ve bekledi, sanki dudaklarından dökülecek doğru kelimeleri dinliyormuş gibi onun dudaklarını izledi.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, utanç ya da pişmanlık hissetmeyecek kadar ileri gitmişti. Bu gerçektir ve sadece ikisinin olduğu bu küçük alanda bunu ona itiraf etmek doğru geliyordu.

Adam ona doğru tekrar hamle yaptı, onu etrafında döndürdü ve aceleyle eteklerini kaldırdı. Adam bir omzunu itip belini bükünce dengesini kaybetti. Tutunmak için raflara tutunarak tam zamanında dengesini sağladı, çünkü o sırada adam bacaklarını açmış, onu kendi kullanımı için yayıyordu. İnsanların bu şekilde çiftleşebileceğini hiç fark etmediği ve bunda aşağılayıcı bir şey olması gerektiğini düşündüğü için şok olması gerekiyordu. Ancak, sadece kalçalarını kaldırıp onu bekleyebilirdi, ne verirse almaya istekliydi, onu nefessiz bırakan bir yoğunlukla buna ihtiyaç duyuyordu.

Sikinin küt tepesinin baskısı kadının açıklığını dürttü, ama içine girmeden sadece ona doğru bastırdı. Omzunu kavradı ve ağzı kulağına yaklaştı, dili lobuyla alay etti.

"Becer beni, Nick," dedi. "Söyle."

Ona karşı sallandı, onu daha derinlere çekmeye çalıştı, ama adam sadece açıklığının içinde kaldı. Kalçalarından birinde keskin bir sızı patlak verdi - Nick'in avuç içi hafif bir tokatla ona çarptı. Kılıfı kasıldı, elinin vurduğu yerde ısı çiçek açtı ve arzusunu artırdı.

"Bekliyorum."

Başını eğerek, ona bu şekilde karşılık vermenin kendisini ne kadar ahlaksız yaptığını umursamadan, saygınlığının son kırıntısını da teslim etti.

Onun sözlerini tekrarlarlarken yanakları ısındı, dudakları hayatında hiç kullanmadığı bir sıfatı oluşturmakta zorlanıyordu. "Becer beni, Nick."

Tek bir hızlı vuruşla içine daldı, eli omzundan ayrılıp ağzını kapattı ve keskin çığlığını bastırdı. Pozisyonları onun içine girmesine izin verdi ve kılıfı gerildi ve zonkladı, ıslaklığı ona uyum sağlamasını kolaylaştırdı. Burnundan nefes aldı, hareket etmeye başladığında inlemeleri eli tarafından boğuldu, pelvisi arkasına doğru itti, diğer eli onu her itişte geri çekmek için kalçasını kavradı. Adamın siki, amansız ve kalın bir şekilde kızın içine giriyor, gözlerinin kafasının içine dönmesine neden olan yerlerine baskı yapıyordu.

O gece yatağında onu tatlı bir şekilde kabul eden adam değildi. Şefkatli sözler ya da yumuşak okşamalar yoktu. Bu tam da ilk tanıştıklarında ona söz verdiği şeydi; sert, kirli, çiğ ve nefes kesici bir sikiş. O da o gece olduğu kadın değildi. Özgürdü, haftalardır izin vermediği kadar kendindeydi ve bunu iki eliyle tutup ona sarıldı. Sevmediği bir adamın evlenme teklifini kabul ettiğinden beri ilk kez yaşadığını hissediyordu.

Nick'in alnı kızın omzuna düştü, vücudu kızın etrafında kıvrılırken onu vahşi bir acımasızlıkla aldı, nefesleri kızın kulağında kaba ve sertti. "Seni bu şekilde almama izin verdiğin için küçük bir fahişesin. Beni tatlı ve nazik seviyorsun, ama sanırım beni bu şekilde de seviyorsun - sert ve kaba ve Seni anlamsızca becermek. Değil mi, tanrıça?"

Ellerini yukarı kaldırarak adamın boynunu kavradı, onu tuttu ve ritmine uymak için geriye doğru sallandı, içi yaklaşan dorukla sıkıştı ve titredi.

"Evet... evet!"

Adam ona daha sert vuruyor, iniltilerini omzuna bastırıyor, kalçasındaki eli bacaklarının arasına kayıyordu. Parmaklarının klitorisine bastırması onu harekete geçirdi ve kadın ona karşı kıvranıp kıvrandı, parçalanırken tırnakları boynunun arkasına saplandı. Adam orgazmı boyunca hızını korudu, onu dışarı çekti ve avucuna karşı çığlık atarken sürmesini sağladı. Ancak kadın ona karşı gevşediğinde adam da onun peşinden gitti. Ama bu sefer daha derine itmek yerine geri çekildi, homurdanarak ve nefesinin altında yeminler mırıldanarak. Calliope omzunun üstünden bakınca onu karşıdaki raflara yığılmış, mendiliyle

bir elinin arkasından ve sikinin ucundan süt gibi akan tohumlarını temizledi.

Gömleğinin düğmelerini iliklerken ve mendili ceketinin cebinde kaybolurken başı öne eğik kaldı. Calliope titreyen elleriyle eteklerini indirdi, adam ondan uzaklaşırken bir şekilde kendini yoksun hissetti

-Sadece fiziksel olarak değil, önemli olan diğer her yönden. Adamın çekilip gittiği saniyeye kadar birlikteliklerinin her anından zevk almış, onun serbest bırakılma anını paylaşmanın derin samimiyetinden, bitirdiklerinde kollarının mutluluk veren cennetinden mahrum kalmıştı. Ondan bunları istemeye hakkı olmadığını anladığında gözleri yaşardı. Onu hâlâ arzuluyor olması bir mucizeden başka bir şey değildi. Ya da ilk öpüştükleri gün ona ustalıkla gösterdiği gibi, basit bir biyoloji meselesiydi.

Adam doğruldu ve kızın bakışlarıyla tekrar buluştuğunda, gevşek bir tokayı saçına geri sokmak için uzandığında soğuk ve sertti.

"Olmamı istediğin her şey olabilirdim," dedi, sesi kırılmıştı. "Ama sen bende sana ilk sunduğumdan daha fazlasını görmediğini açıkça belirttin. Bunun için seni suçlayamam."

Kadın adamın eline uzandı ama adam gözlerinde korkunç bir uyarı parlamasıyla elini geri çekti.

"Buraya gelmek benim için bir hataydı... bir daha olmayacak. Birbirimizle tekrar karşılaşsak, dikkatli ol. Eğer nişanınıza, itibarınıza değer veriyorsanız... mesafenizi koruyacaksınız. Bir daha çok yaklaşırsan yaratacağım skandal gibi bir skandal görmedin ve bir dahaki sefere kimin gördüğü ya da ne dediği umurunda olmayacak."

Arkasına bile bakmadan koridora çıktı ve kapıyı arkasından çarptı. Calliope dizlerinin üzerine çöktü, nefes almak ve kendini toparlamak için mücadele ederken elleriyle boğazını sıktı. Tekrar parçalanmıştı, sanki bastırıldığı tüm duygular bir kez daha ortaya çıkmış gibi acı ve özlem içindeydi. Büyük nefesler aldı ve sakinleşene kadar başını eğdi.

Diana ve diğer patroniçeler bekliyordu ama umurunda değildi. Dominick'in üzerindeki etkisinin her izini silene kadar onlara gidemezdi. Ancak o zaman kalbinin bir adama ait olduğu, diğer her şeyin ise bir başkasına ait olduğu bir dünyayla yüzleşebilirdi.

DOMINICK BARDAĞININ DERINLIKLERINE BAKTI, EL DEĞMEMİŞ

konyak ateş ışığında kırmızı kırmızı parlıyordu. İnsanlarla dolu olmasına rağmen dairesindeki sessizlik sağır ediciydi. Fahişe arkadaşları etrafında oturmuş, acıyan bakışlarını gizlemeye çalışıyorlardı. Benedict o sabah Paul'ün ölüm haberi kendisine ulaştıktan sonra gelmişti. Nick ona gitmesini söylediğinde adam itaat etmişti ama sadece diğerlerini toplayıp dönene kadar. Gitmiyorlardı ve Albany'nin diğer sakinlerini rahatsız etmek istemiyordu, bu yüzden onları içeri almıştı.

Benedict konyakla gelmişti ve diğerleri sadece başsağlığı dilemek için gelmişlerdi.

Hugh düğün gezisinden haftalar önce dönmüştü ama Dominick onu nadiren görüyordu ve bu da en iyisiydi. Kendisi için her şey cehenneme dönmüşken Hugh için işlerin nasıl yoluna girdiğini görmekle yüzleşmek istemiyordu. Aubrey'nin nişanlandığı haberi de üstüne tuz biber ekmişti. İronik bir şekilde, kendi müşterisine aşık olmuştu ve Calliope'un Martin Lewes ile evleneceği gün onunla evlenecekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, Benedict bu haberi soğukkanlılıkla karşılamıştı ve Nick bunun nedeninin, Aubrey'nin bir fahişe olarak uzun süre kalamayacağını bilmeleri olduğundan şüpheleniyordu. Hatta Nick ilk çekilenin kendisi olmamasına şaşırmıştı.

Kendini bardağı kaldırmaya ve yavaşça bir yudum almaya zorladı, konyak dilinde tatsızdı ama yine de aşağı inerken sıcaklık yayıyordu.

Hugh şişeye uzanırken sessizliği bozan ilk kişi oldu. Kadehini doldurdu, kaldırdı ve gülümsedi.

"Nick'in amcası olan ama bir şekilde benim de amcam gibi hissettiğim Paul Burke'e."

Diğerleri kadehlerini kaldırıp birer kadeh içtikten sonra Aubrey konuştu.

"Stil anlayışına her zaman hayran olmuşumdur. Saçının bir teli bile yerinde değildi, ne de gevşek bir kravat ya da eski püskü bir yelek. Paul'e."

Nick'in dudakları yaklaşmakta olan bir gülümsemeyle kıpırdandı ve kadehini diğerleriyle tokuşturmak için tekrar kaldırdı. Bu, hayatı kumaşlar ve moda olan bir adamdan gelen yüksek bir övgüydü.

"Yıllar önce Centilmen Jackson'a sık sık giderdi," diye söze girdi Benedict. "Onu boks yaparken izledim ve onun yaşındaki bir adamda böylesine bir güç ve beceri görmek beni çok etkiledi. Paul'e."

David ayağa kalktı ve biraz sallandı, belli ki çoktan sarhoş olmuştu. "Kadınlarla olan şöhretini de unutmayalım.

gençliğinin her yerdeki tırmıkçılara ilham kaynağı oldu. Paul'e!"

Adamlar Paul'ün tuhaf hikâyelerini hatırladıkça kıkırdayıp bilmiş bakışlar attıkları için bu kadeh kaldırmanın bitmesi diğerlerinden biraz daha uzun sürdü. Sakinleştiklerinde bütün gözler Nick'e döndü ve Nick yeniden ciddileşti.

Konuşurken sesi hırçın çıkıyordu ama kadehini son bir kez kaldırırken kelimeleri zorlayarak söyledi. "Tanıdığım en iyi adamdı ve hiç kimse onunla boy ölçüşemez. Ruhu yılmazdı ve dünyada kendi yolunu çizme konusundaki kararlılığı takdire şayandı. Belki hiçbir zaman onun gibi yaşayamayacağım ama ölene kadar onun gibi olmaya çalışacağım. Paul Amca'ya."

"İyi dedin," diye mırıldandı Benedict.

Nick koltuğuna yaslandı ve sırayla her birine baktı. "Aubrey ve Lucinda'nın düğününden sonra bir süreliğine Londra'dan ayrılmak niyetindeyim. Bir haftayı amcamın avukatıyla geçirdim ve Newburn'e gidip her şeyi kontrol altına almak için ihtiyacım olan her şeye sahibim. Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var ama kâhyanın bana yardımcı olmaya hazır olduğunu söyledi. Sanırım oradan Cornwall'a gitmeliyim. Görünüşe göre artık orada da mülk sahibiyim."

"Ne kadarlığına gidiyorsun?" David sordu.

Nick omuz silkerek, "Bilemiyorum," diye cevap verdi. "Muhtemelen bir süre daha. Şu anda Londra'da olmak... zor."

Benedict ve Aubrey birbirlerine yüklü bakışlar fırlatarak konuşmadan iletişim kurdular. David ve Hugh muhtemelen onun sadece amcasından bahsettiğini düşünürken, diğer ezici kaybını bilenler sadece onlardı.

"Seni kesinlikle özleyeceğiz ama bence en iyisi bu," diye yanıtladı Benedict. "Bir sonraki maçımdan sonra dinlenmek için sakın bir yere ihtiyacım olacak. Belki de gelip misafirperverliğinizden faydalanırım."

Nick kıkırdadı. "Elbette Newburn'e hoş geldin."

Bundan sonra hepsi tekrar sessizliğe gömüldü ve konyak şişesini elden ele dolaştırmaya başladılar.

David, ziyaretini bekleyen potansiyel bir müşteriyi gerekçe göstererek ilk ayrılan oldu. Sırada Hugh vardı, karısına dönmek için sabırsızlandığını söylemesine gerek yoktu. Benedict bakıcısıyla tiyatrodaki bir gece geçirmek için ayrıldı. Çıkarken Dominick'in omzunu sıktı ve mırıldanarak, "İhtiyacın olursa beni çağır," dedi.

Aubrey bir süre oyalandı, her şeyi fark ediyor gibi görünen kara gözleriyle Dominick'i izledi. O ve Benedict bu yönden birbirlerine benziyorlardı-

anlayışlı ve değer verdikleri kişilerin sıkıntılarıyla ilgilenmekte hızlıydılar.

"Ayrılmadan önce, kederinizi daha da arttırmak istemesem de size bir şey sormak istiyorum."

Dominick öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, boş kadehi bir elinden sarkıyordu. "Söyleyebileceğin hiçbir şey beni şu anda hissettiğimden daha sefil hissettiremez."

"Sadece bu düğünün gerçekleşmesini engellemek için çok geç olduğuna karar verip vermediğinizi merak ettim."

Nick kalbinin aniden karnına doğru inişini gizlemek için sırttı. "Hadi oradan Aubrey, Leydi Bowery'yle evlenmek istemiyorsan bunu söylemen yeterli. Benim müdahaleme gerek yok."

Bir kahkaha bekliyordu ama Aubrey dudaklarını büzerek ona bakmakla yetindi.

Nick içini çekip başını salladı ve yüzündeki ifadeyi bir kenara bıraktı.

"Artık çok geç. Saygın bir koca istiyor ve ben hiç de öyle değilim."

"Oturduğum yerden bana oldukça saygın görünüyorsun. büyük bir miras kaldı ve eski mesleğinizi bir kenara bıraktınız."

"İşte bu meslek beni lanetledi. Beni reddettiği için ondan nefret etmek istiyorum ama Londra'daki hanımların yarısının yataklarında yattığı bir adamı istemediği için onu suçlayamıyorum. Teşhir edilmekten ve hor görülmekten korkuyor. Hayatı boyunca, annesinin kim olduğu yüzünden diğer hanımlardan daha değersizmiş gibi hissettirildi. Bu, ne kadar istesem de onun için çözemeyeceğim bir sorun."

Aubrey bir kaşını kaldırdı. "Bu konuda biraz bilgim var ve haklısın. Onun yaşadığı zorluklarla empati kurabilirsin ama kendin tam olarak anlayamazsın. Bu asla ortadan kalkmaz ama dünyada kendi yerini oluşturmayı öğrenebilir ve sadece onu zenginleştirenlere izin vermekten memnun olabilir. Yanında sen varken bunu yapamayacağını düşünmekten nefret ediyorum."

"Ben de nefret ediyorum. Ama onu ikna etmek için elimden gelen her şeyi yaptım."

Ayağa kalkan Aubrey bardağını masaya koydu ve ona sert bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

Nick gözlerini kırıştırarak arkadaşının paltosunu ve şapkasını alıp kapıya doğru gidişini izledi. Aubrey eşikte durdu ve başını eğdi, dudaklarında güven verici bir gülümseme belirdi.

"Fikrini değiştirmek hanımefendinin ayrıcalığıdır. Bunu bir düşün, Nick."

Arkasına yaslanıp kapıya baktı, daire sessiz ve hareketsizdi. Thorpe'a bu gece izin vermişti, onunla yalnız kalmasının daha iyi olacağını düşünmüştü.

kederini. Şimdi arzuladığı yalnızlığa kavuşmuştu ve ne kadar yalnız olduğunu fark etmişti. Birkaç gün içinde Londra'yı arkasına bile bakmadan terk edecekti; Calliope'siz, arkadaşsız, onu önemseyen hiç kimse olmadan.

Calliope'yi kendisini seçmeye ikna etmek için elinden gelen her şeyi yapmış mıydı? Londra'ya, ölmek üzere olan amcasının yanına döndüğünde Calliope'nin Lewes'le nişanlandığını öğrenecek kadar umutsuzluğa kapılmıştı. Kendi kendine, denemekle bile hata ettiğini, onun gibi değersiz bir fahişe olmadan daha iyi olacağını söyleyerek bir sefalet çukuruna batmıştı.

Ama artık bir fahişe değildi. Paul gibi yavaş yavaş kendine inanmayı ve kendine yeni bir hayat kurmayı öğrenen bir adamdı. Her şeyi berbat etmemiş olsaydı, bu yeni hayat Calliope'u da kapsayabilirdi.

Tanrım, o gün kimsesizler yurdunda ona söylediği şeyler. Acı çekiyordu, onu bu kadar yakınında ama ulaşamayacağı kadar uzağında tuttuğu için mutsuzdu. Onun gözlerindeki acıyı, onunla yüzleşirken hissettiği kargaşayı görmüştü. Bu onun tekrar denemek için bir şansıydı ve o bunu becerememişti.

Eğer şimdi ona giderse, onu isteyecek miydi? Yoksa kurtuluş için son şansını da mı yok etmişti?

Gece boyunca ve ertesi sabaha kadar aklından çıkmayan son bir soruyu kendine sorarken Aubrey'nin sözleri zihninde yankılandı.

Bunu öğrenme riskini almak istiyor muydu?

CH A 9 T k R ı 

"Sevgili okuyucularım, kesinlikle çok heyecanlıyım. Size sylyorum! Dn sabah tanık olduğum gösteri, bu köşede yazıldığını görebileceğiniz en eğlenceli, en çirkin, en sıra dışı şey olarak tarihe geçecek. Tam bir açıklama için okumaya devam edin ve kendinizi tam anlamıyla skandala hazırlayın!"

The London Gossip, 21 Kasım 1819

C Alliope, Ekta etrafında dönüp dururken aynada kendine baktı - arasından burasından gevşemiş bir ipliği koparıyor, eteklerini kabartıyor ve saçının gevşek bukleleriyle uğraşıyordu. Hizmetçinin meşgul ellerini itmek ve yalnız bırakılmasını istemek istedi ama y a p m a d ı . Calliope sessizlik ve yalnızlık istiyordu, çünkü yola çıkma vakti gelene kadar inzivaya çekilirse metanetini koruyabilirdi. Ekta ise onun tam tersi bir düşünceye sahipti, dikkatini dağıtmak için hareket ve meşguliye ihtiyaç duyuyordu önümüzdeki birkaç saat içinde.

Martin ona ilk evlenme teklif ettiğinde düğün günü çok uzak görünüyordu ama şimdi o gün gelip çattığında Calliope her şeyin çok hızlı geliştiğini düşünmeden edemiyordu. Zihni kalbiyle savaşıyordu, bir yanı hazır olmadığını ve asla da olamayacağını savunurken, mantığı ona ertelemek için bir neden olmadığını söylüyordu.

Bugün Londra'da üç tören daha vardı ama hiçbiri onunki kadar konuşulmayacak ya da yüksek katılımalı olmayacaktı. Martin'in

ton'un önemli bir kısmının katılacağı büyük bir törende ısrar etmiş, düğüne tanıklık etmelerinin kendisi hakkındaki son söylentilerin de dinmesine yardımcı olacağını belirtmişti. Calliope, kendisini gerçekten tanımayan insanların önünde evlenmeye katlanmak zorunda kalmaktan nefret etse bile, bu gerekçeye karşı çıkamazdı.

Gelin kıyafeti konusunda kendisi, Ekta ve terzi arasında büyük bir anlaşmazlık yaşanmıştı. Ekta yeni bir şeye ihtiyacı olduğunu savunurken, o en iyi elbisesini giymekle yetinmişti. *Modacı*, Bengal mirasına dikkat çeken herhangi bir giysiyi giyme fikrinden ürkmüştü ama Diana ve hizmetçisi ona böyle bir günde Calliope'nin annesini onurlandırmanın önemini hatırlatmışlardı. Ekta ve terzi arasında bir uzlaşmaya varılmış, elbisesinin güncel modanın en üst seviyesinde olması ve mücevherlerinin de Vedah'tan kalan hazineden parçalar olması konusunda isteksizce anlaşmaya varılmıştı. Annesinin babasıyla evlenirken giydiği, altın iplikle işlenmiş kırmızı bir *sari* de vardı. Bir omzuna tutturulmuştu ve altındaki soluk sarı elbisenin boncuklu korsajını ve ipeksi eteklerini gizlemeden, ustaca bir drape ile bir taraftan aşağıya düşüyordu.

Altın ayarlı topaz taşlar boğazında ve başının üstünde parılıyordu; *tika*'sının zinciri saçının orta kısmından geçerek bir kolyenin alnının üzerinde durmasını sağlıyordu.

Calliope düğünü için heyecan ve beklentiyle giyinmeyi, aynanın karşısında gülümseyip süslenmeyi ve damadının onu ilk gördüğünde yüzünde belirecek ifadeyi hayal etmişti. Şimdi ise koridorda yürüyüşünü sadece korkuyla ve midesinin derinliklerinde huzursuz bir hisle hayal edebiliyordu.

"Gelin gerginliği normaldir," diye mırıldandı Ekta, yapacak bir şey kalmadığını anlayınca sustu. "Annen babanla evlendiği gün kahvaltısını zorlukla bastırabildi. Ama bana babanın onu beklediğini görünce her şeyin netleştiğini söyledi. Bunun doğru olduğunu biliyordu."

Calliope, Ekta'nın korkusunu görmesine izin vermekten korkarak gözlerini indirdi. Martin'in görüntüsü onu herhangi bir şekilde cesaretlendirecek miydi? Pratik nedenlerle evlendiği düşüncesi onu rahatlatacak mıydı?

Dominick'ten önce olabilirdi.

Yutkunarak başını kaldırdı ve Ekta'nın bakışlarıyla karşılaştı. Hizmetçisi gülümsedi, gözleri sulu ve şefkat doluydu. İnce parmakları Calliope'nin yüzünü kavradı.

"Bugün başınızı dik tutun. Sen Calliope Barrington'sın... ama aynı zamanda Anni Manha, Vedah'ın kızı, soyunun her iki tarafından da soyluların kanını taşıyan bir leydisin. Bırak hepsi seni olduğun gibi görsün. Gurur duy."

Kendisini yetiştiren kadına gülümsemek kolay geldi ve Calliope onu sıkıca kucakladı.

"Teşekkür ederim Ekta... benim için yaptığın her şey için."

Kadın bir an için onu kavradı, omuzları titriyordu. Sonra yine kendisi oldu, Calliope'yi geriye itti ve iki elini eteklerinde ve *sarisinde* gezdirdi.

"Yeter. Elbiseni buruşturacaksın."

Kapı çalındı ve Diana içeriye girdi. Kız kardeşinin elbisesi, göğsünün şişmesine uyum sağlaması ve göbeğindeki hafif yuvarlaklığı gizlemesi için iki kez değiştirilmişti.

"Ah, Callie," diye fısıldadı, bir eli ağzının üzerine geldi. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Diana onun ellerini tuttu ve Calliope'un gözlerinin içine bakarken sıktı. "Hazır mısın?"

Calliope Ekta'ya baktı, o da çıkmadan önce başıyla onu cesaretlendiren bir işaret yaptı. Kız kardeşine dönüp baktığında Diana'nın kaşlarını çatmış, kaşlarını birbirine çatmış olduğunu gördü.

"Callie?"

"Tabii ki hazırım. Evet... Ben hazırım."

Diana daha yakına eğildi ve Calliope'un parmaklarını uyuşana kadar sıkıca kavradı. "Emin misin? Aklından geçenleri senden daha iyi bildiğimi asla iddia etmem. Ben sadece... bu doğru gelmiyor. Son haftalarda çok mutsuzdun ve ikimiz de nedenini biliyoruz."

Calliope derin bir nefes aldı ve sabahtan beri içinde tuttuğu endişe yeniden alevlendi. "Her şey bitti. İyi ya da kötü, seçimimi yaptım ve bununla yaşamak zorundayım."

"Zorunda mısın? Peki ya Bay Burke?"

Onun adını duyunca midesi sanki bir darbe almış gibi sıkıştı, göğsünde donuk bir sızı gümbürdedi.

"Ah, Diana," diye fısıldadı, gözleri sıcak yaşlarla yanıyordu. "Bunu iptal edebilsem bile-"

"Yapabilirsin! Buna bir son verme kararı senin. Seni sevdiğin adama gitmekten alıkoyan nedir?"

Başını salladı, ilk gözyaşı süzüldü, sonra bir diğeri. "Onu yaraladım, Diana. Son görüşmemizde bana nasıl baktığını, neler söylediğini görmedin... o kadar kızgın, o kadar mutsuzdu ki."

O dolaptan çıkıp toplantıya gittiğinde Dominick'in Bayan Fisher'la yaptığı işin ne olduğunu öğrenmek daha da büyük bir darbe olmuştu. Yetimhanenin müdürü, Saygıdeğer Bay Burke'ten büyük bir bağış kabul ettiğini haber verdiğinde çok sevinmişti. Calliope, Bay Burke'ün ne kadar bağış yaptığını söylediğinde neredeyse boğulacaktı.

-Sözleşmelerinin sonunu getirmek için tam olarak ödediği miktar. Londra'ya döndüğünde banka çekini Bay Sterling'e göndermiş, Dominick'e miras kalana kadar idare etmesini ummuştu. Tek bir kuruşuna bile dokunmamış, hepsini onun için çok değerli olan evine vermişti. Bu durum, chatelaine'in hediyesiyle birleşince, kendini dünyanın en korkunç yarattığı gibi aşağılık hissetmesine neden olmuştu. Onu incittikten sonra bile, ona olan sevgisini kanıtlamak için elinden geleni yapmıştı. Korkuları yüzünden bunu göremeyecek kadar kör olmuştu. Artık çok geçti.

"Elbette seni affedecektir. Callie, adam seni seviyor."

"Amcası daha yeni öldü ve zaten yaptıklarımın sonra, kederli anına asla müdahale etmem ve ona daha fazla zorluk yaşatmam. Bana onu seçme şansı verdi ve ben bunu reddettim. Beni bir daha görmek istemezse onu suçlamam."

Diana fikrini savunmaya devam etmeye hazır görünüyordu ama Calliope kız kardeşini hafifçe salladı.

"Her şey yolunda. Anlıyor musunuz? Ben bununla barıştım, sen de barışmalısın. Martin Dominick değil ama bir kocadan beklediğimden çok daha fazlası. Onunla mutlu olamayacağıma inanmak için hiçbir neden yok."

Kız kardeşi başını salladı ama Calliope onun gözlerindeki belirsizliği okudu. Buna daha fazla dayanamayarak arkasını döndü. Güçlü kalması gerekiyordu.

Daha sonra babası geldi ve onu gelin kıyafeti içinde görünce verdiği tepkiyle hepsini tekrar gözyaşlarına boğdu. Ona sarıldı ve ne kadar güzel görüldüğünü söyledi. Calliope'yi rahatlatmak için Vikont ona seçiminden emin olup olmadığını sormadı ama Calliope onun da tıpkı Diana gibi mutsuzluğuna tanık olduğunu biliyordu. Sadece elini tutup onu bekleyen arabaya götürdü ve içeride ona, Diana'ya ve Hastings'e katıldı.

Araç yalpalayarak onu geleceğine doğru götürüyordu. Gün zambaklarından oluşan buketine sarılırken, bunun memnun olabileceği bir gelecek olduğuna kendini ikna etmek için elinden geleni yaptı.

Elinde kalan tek şey buydu.

DOMINICK, ST. JAMES KİLİSESİ'NİN DIŞINDA DURMUŞ, AUBREY'İN ve Lucinda'nın düğün konukları, onları düğün kahvaltısına götürmek üzere caddeye dizilmiş arabalara akın ediyordu. Son birkaç günü kederiyle boğuşurken ve Londra'dan ayrılışını planlarken kendisiyle mücadele ederek geçirmişti. Hiç uyumamış, zar zor yemek yiyebilmiş ve gözlerinin arasında durmak bilmeyen bir çarpıntı oluşmuştu.

Üç kez Calliope ile görüşme talebiyle Hastings House'a doğru yola çıkmıştı. Üç kez rotasını değiştirip başka bir iş bulmaya gitti, kararsızlık onu ele geçirmişti. Onu hâlâ istiyordu, her şeyin ötesinde seviyordu ve bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Ama kadın onu seviyor muydu? Lewes'i bir kenara atıp, Surrey'de başladıklarından daha büyük bir skandal yaratmaya razı olacak mıydı?

Bu endişe ona engel oluyordu, çünkü onu asla böyle bir duruma sokmak istemezdi, ne de kendini aptal yerine koyup tekrar geri çevrilme riskini göze almaktan hoşlanıyordu. Zihninin karanlık dehlizlerinden -ona karşı olan hislerini itip sıkıştırdığı yerden- yumuşak bir ses umut olduğunu fısıldadı. Hâlâ onu seçme şansı vardı. Bu ses gittikçe daha da yükselmişti, ta ki duyabildiği tek şey o olana dek, düşünceleri bir gelini masum damadından çalmanın baştan çıkarıcı fikriyle dolup taşmıştı.

Bu sabah tüm duyuları alarmdayken uyanmış, bedeni iç sarsıntılarla sarsılmıştı, sanki derinlerde bir yerde çok büyük bir şeye hazırlanıyordu. Nick bunu görmezden gelmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Kendi kendine bunun Calliope'un bugün evleneceğini bilmenin verdiği üzüntü olduğunu söyledi; iş bittiğinde ve artık bunu durdurmak için yapabileceği bir şey kalmadığında bu üzüntü de geçecekti.

Ne var ki, zihnindeki o ses düğün boyunca düşüncelerine hükmetmişti. Aubrey'nin sevdiği kadınla evlenmesini izlemek için Hugh'nun yanında otururken, Nick bu sesi daha fazla görmezden gelemeyeceğini anladı.

Bu acıya katlanmak zorunda kalmasının kaderin bir cilvesi olduğunu düşünmüştü; bu kadar uzun süre böyle yaşamış bir adam için kaçınılmazdı.

gerçekten herhangi bir sonuçla yüzleşmek. Ama ne kadar yanıldığının kanıtı tam önünde duruyordu. Aubrey'nin Dominick'in müstehcen geçmişi aleyhine çalışmıyordu ama Lucinda'yla onu ayırması gereken yeterince engel vardı. Ticaretle uğraşan bir adam ve bir zamanlar köle olan bir uşağın oğlu olarak sahip olduğu statü. Lucinda'nın doğuştan sahip olduğu ve Aubrey'nin mahrum kaldığı tüm ayrıcalıklar ve avantajlar. Aubrey'nin kalp acısı ve karmaşadan kaçınmanın daha iyi olacağına karar vermesi için yeterli olmalıydı. Lucinda akranları tarafından hor görülme korkusunun ve ailesinin onayını alamamanın onu Aubrey'e bağlanmaktan alıkoymasına izin vermiş olabilirdi.

Ama bunların hiçbirisi onları sarsmaya yetmemişti ve Dominick sarsılacağından şüphe etmek için hiçbir nedeni olmadığını fark etti. Aubrey bir şans yakalamıştı ve zaman zaman ne kadar zor olsa da karşılığını almıştı.

Aynı şansın onun için de geçerli olmayacağını kim söyleyebilirdi? Bu senaryoda tüm ayrıcalığa ve pozisyona sahip olan oydu, her ne kadar bir jackanapes gibi davranarak bunu boşa harcamış olsa da. Aubrey gibi Calliope'un da onu seçmekle kaybedeceği çok şey vardı, üstelik seçerse peşinden gelecek dedikodu ve söylentiler de cabasıydı. Ama birbirlerine sahip olduklarında bunun bir önemi olmadığına onu ikna edebilirse, ona kalbiyle, ruhuyla, tüm benliğiyle güvenebilecek kadar güvende hissetmesini sağlayabilirse, mutlu olabilirlerdi. Birlikte olabilirlerdi.

Hayatında hiçbir şey için savaşmak zorunda kalmamıştı; ne doğuştan hakkı olan konfor, ne parası, ne de arzuladığı tek bir kadın

-Çünkü hepsi de gökten düşen yağmur damlaları gibi onun kollarına düşmüşlerdi. Ama Calliope'yi istiyorsa savaşmak zorundaydı ve Nick bunu yapmazsa hayatının geri kalanında pişmanlık duyacağını çarpıcı bir netlikle fark etti.

onun hayatı.

Riskler şimdi her zamankinden daha yüksekti ve zamanı neredeyse tükenmek üzereydi. Ama hiçbir şey kesin değildi. Calliope'nin düğününün başlamasına daha bir saat vardı. Yeminini edene kadar da bitmeyecekti.

Çok geç değil...

Kısa tören sona erdiğinde, bu düşünce zihninde sonsuz bir döngü halinde dönüp duruyordu. Etrafında olup bitenleri -ayaklarının onu dışarı taşımasını, bulutların arkasından görünen sabah güneşinin parıltısını, yaklaşan yağmurun kokusunu- fark etmeyi bıraktı.

Geriye sadece bıraktığı umudu kalmıştı, ama o da ani bir netlikle ona geri geldi.

Henüz çok geç değil... ama yakında geç olacak.

Duyuları bir anda ona geri döndü, aciliyet onu ele geçirdi ve kararını verdiğini bile fark etmeden onu ileriye doğru itti. Önünde keskin bir odakla beliren yolu, buradan St.

George zihninde bir harita gibi düzenlenmişti. Acele ederse başarabilirdi.

Kiliseye girmeden önce yolunu bile kesebilirdi.

"Nick?"

Benedict'in sesi onu harekete geçiren kararlılığı delip geçti ama o yoluna devam etti. Hızını artırdı ve sola döndü, gözleri bir at arabasını arıyordu - Hanover Meydanı'na varmak için en iyi şans buydu.

Bir el ceketinin yakasına yapıştı ve Benedict onu geriye doğru sürüklerken neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. Nick döndü ve diğer adamın ellerini kenara itti, öfke onu harekete geçiren çaresizlikle birbirine karıştı. Benedict düğünden önce onu etkilemeye çalışmış, Nick de kendisini bastırmasına izin vermişti. Ama artık değil. Durdurulamayacaktı.

"Nick, hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Üzgünüm, Ben. Ona gitmem gerek."

"Ne? Aklını mı kaçırdın?"

İçindeki hayal kırıklığı her geçen saniye daha da artıyordu. "Çok geç değil. Onunla konuşmalı, onsuz yaşayamayacağımı anlamasını sağlamalıyım. Öylece geri çekilemem."

"Artık çok geç!" Benedict, kiliseden dışarı dökülen kalabalığı unutmuş gibi görünürken kükredi.

"Çok geç değil. Hâlâ bir şansımız var."

"Aptal olma, Nick."

Benedict'in omuzlarından tutarak arkadaşını sertçe sarstı. "Denemek zorundayım, yoksa hayatımın geri kalanında her gün pişmanlık duyacağım. Bir dakikalığına böyle soğuk bir piç olmayı bırakıp kendini benim yerime koyamaz mısın?"

Benedict'in burun delikleri alevlendi, parmak eklemleri çatırdadı ve Dominick'e bakarken sanki ona vurma dürtüsüyle boğuşuyordu. "Ben de senin yerindeydim. Nasıl sonuçlandığını bilmek ister misin? Bunun senin için nasıl sona ereceğini."

Dominick başını salladı ve geri çekilmeye başladı, artık burada durup buna katlanamazdı. Zaman yoktu.

"Hayır. Hayır, bunu kabul etmiyorum."

Benedict'in geri dönmesi için attığı çığlıkları duymazdan gelerek arkasını döndü ve koşmaya başladı. Kalabalık caddede bir taksi ararken yaya insanlardan kaçtı.

Benedict'in sesi daha da incelmemişti ama adamın peşinde olduğunu teyit etmek için arkasına bakmadı.

Bir at arabasının önüne atladı, bir yandan kurdeleleri geri çekerken bir yandan da kendisine hakaretler yağdıran sürücüye özür dilemek için bağırdı. Caddenin karşısında bir at arabası durmuştu ve tam arabanın içindekiler inerken arabaya atladı ve şoföre bağıran adamın şok olmuş haykırışını duymazdan geldi.

"Beni St. George'a olabildiğince çabuk götür, ben de ücreti üç katına çıkarayım." Benedict'in yüzü penceresinden hackney'inden göründü.

"Dominick! Lanet olsun, yapma bunu!"

Çenesini sıkarak, fayton uzaklaşırken arkadaşının bakışlarından kaçınmak için başını çevirdi ve sonunda kaybolan küfürleri kabul etmeyi reddetti. Araba bir köşeyi dönerken hafifçe eğildi ve sallandı. Şoförü söz verdiği ücreti kazanmaya kararlıydı, ancak Dominick tek parça halinde bunu başarıp başaramayacağını merak ediyordu.

Hanover Meydanı'na varmak sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu ve o zamana kadar Nick'in paniği doruk noktasına ulaşmıştı. Saati onu on dakika geçtiğini gösteriyordu; tören çoktan başlamıştı. Ceketinin içinden tüm cüzdanını çıkardı ve içinde ne kadar olduğunu düşünmeden şoföre fırlattı. Şimdiye kadar bir taksi yolculuğu için ödenenden daha fazla olduğu kesindi.

Papazın mırıltılı sesi kapılarda yankılanıyor, Nick kapılardan birini çekip açarak içeri dalarken uğursuzca yükseliyordu. Sıralar baştan aşağı doluydu ve daha şimdiden yılın en çok beklenen düğünü olarak selamlanan bu törene tüm *tonlarca* insan katılmış gibiydi.

Nick koridorda hızla ilerledi, dönen başların, gevşeyen ağızların ve irileşen gözlerin farkındaydı, karışıklık mırıltıları din adamının ciddi sözlerini bastırıyordu. Ama bakışları Calliope'a takılıp kalırken onları hiç düşünmedi. Sunağa giden yolun yarısında durdu, Calliope ve Lewes bir şeylerin ters gittiğini fark edip şaşkın bakışlarla birbirlerine bakarken çok ihtiyacı olan havayı derin derin içine çekti. Papaz sessizliğe gömülmüş, yarım ay gözlüklerinin kenarından Nick'e bakarken gözleri şişmişti. Tüm meclis sessizliğe gömülürken, Calliope yavaşça dönüp bakışları karşılaştığında buketi yere düşerken duyulabilen tek şey onun sert nefes alışının sesiydi.

Gelinlik, omzundaki kumaşın rengârenk örtüsü ve mücevherlerinin ışıltısıyla tam bir tanrıça gibi görünen kadın karşısına dikilince neredeyse sağduyusunu kaybedecekti. Kiliseye doğru çılgınca koşuşturmasından tamamen farklı bir nedenle nefes almak yeniden zorlaştı. Koridora doğru hücum etmek ve onu ayaklarından kaldırıp buradan götürmek ve bir daha asla arkasına bakmamak istiyordu.

Nick, yanında durup kendisine şaşkın şaşkın bakan Lewes'i belli belirsiz fark etti; bu şaşkınlık öfkeye dönüşürken yüzü saç diplerine kadar kızarmıştı. Ama Nick, istediği gibi davranırsa çok uzun süre tek başına kalamayacak olan damadın önemsiz varlığını görmezden geldi.

"Calliope," diye seslendi, sonunda sesini bulmuştu.

Nick durduğu yerden bile kızın yüzündeki duygu oyunlarını görebiliyordu: şaşkınlık, şok, dehşet. Ama sonra... başka bir şey; ona bir adım daha, sonra bir adım daha atma gücü veren bir şey. Bu, onu buraya getiren, dudaklarından sözcükler dökülmesine neden olan umudun bir yansımasıydı.

"Bugün neredeyse hayatımın en büyük hatasını yapıyordum. Kendimi seni kaybettiğime, ulaşamayacağıma inandırmıştım. Ama aklım başıma geldi."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Calliope'nin solundan bir ses, kız kardeşi Diana.

"Dominick," diye fısıldadı Calliope, o kadar alçak sesle ki neredeyse onu duymayacaktı. "Ne yapıyorsun?"

Yutkundu ve Lewes tarafından sözü kesildiğinde devam etmek için ağzını açtı.

"Kendini aptal yerine koyuyor, olan bu. Bay Burke, zaten bir kez reddedildiniz. Bu centilmenlik dışı davranışınızla hem kendinizi hem de nişanlımı utandırmak zorunda mısınız?"

Nick'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve neredeyse Lewes'in dişlerini boğazına geçirecek kadar beklediğine karar verecekti ki Calliope bir elini kaldırdı.

"Bırakın konuşsun."

Nefesler ve fısıltılar bir anda cemaatin içinde dalgalandı, gürültülü sesler Lewes'in öfke dolu homurtusunu neredeyse bastırıyordu.

"Calliope!"

Damadını görmezden geldi ve Nick'e baktı, kaşları birbirine yaklaşmış, elleri eteklerinde kenetlenmişti. Nick'e yavaşça başını sallayarak onun

Devam et.

Dikkatler yeniden onun üzerindeydi ve böyle bir eğlence karşısında duydukları neşeyi, skandala dönüşen heyecanı hissedebiliyordu. Vikont Barrington ayağa kalkmıştı ama ondan çok kızını izliyor, herkes gibi onun da bu konuda ne yapmaya niyetli olduğunu merak ediyor gibiydi.

"Korktuğunuzu biliyorum. Bir zamanlar evlenmeyi ya da sevmeyi hayal ettiğin adama hiç benzemiyorum. Erkeklerin en iyisi değilim, hatta iyi bir erkek bile olmayabilirim, ama sen öyle olmamı istedin. Hiç kimse bana senin kadar ilham vermedi ya da beni kurtarılabileceğime inandırmadı. Sen bana bunu yaptın. Beni imkansıza inandırdın - öyleyse neden tüm olasılıklara ya da aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen seninle benim birbirimize ait olduğumuza inanmayayım?"

Lewes, Calliope'un kolunu tutarak, "Bu kadar yeter," diye bağırdı. "Söyleyeceğini söyledin ve şimdi gideceksin."

Lewes onu geri çevirmeye çalışsa da Calliope olduğu yerde donup kalmıştı, hatta *tonların* gözleri onun üzerindeydi - ya onu hepsinin önünde kesmesini ya da teslim olarak onları daha da sersemletmesini bekliyorlardı.

"Hayır," dedi Nick, Calliope'un bakışları onu kendine çekerken bir adım ve bir adım daha atarak. "Hayır, *sen* söyleyene kadar gitmeyeceğim. Gözlerimin içine bak ve beni sevmediğini, bir gün seni bulma umuduyla daha iyi bir adam olamadığım için ya da seni son gördüğümde söylediğim korkunç şeyler için beni affedemeyeceğini söyle. Hiçbirinde ciddi değildim ve seni bir daha asla bu şekilde incitmeyeceğim. Lütfen, sana yalvarıyorum!"

Omzuna ağır bir el çarptı ve geriye doğru itildi. Döndüğünde Lewes'in küçük kardeşinin sırasını terk etmiş olduğunu gördü. Kardeşinden daha iri olmasına rağmen, Nick'i bir kez daha iterken sandığı kadar korkutucu değildi

"Kardeşimi duydun. Burayı terk et, yoksa ben-"

Nick'in arkasından gelen bir ses, "Ona bir daha elini sürersen, o eli kırarım," diye homurdandı.

Az önce gelen ve şimdi yanında duran Benedict'ti. Lewes'in genç kardeşine bakarken gözleri buzul gibiydi. Diğer adam yutkundu ve sırasına geri çekilirken tepeden tırnağa titredi.

Benedict bir adım geri çekildi, omuzlarını dikleştirmiş, yüzünde başka birinin yaklaşmasını engelleyecek kadar tehditkâr bir ifade vardı. Nick geri dönüp

Calliope, başı dönüyor ve kalbi boğazında... ve onun kaderini mühürlemesini bekledi.

"DOMINICK."

Söyleyecek bir şey ararken aklına gelen tek kelime buydu, hislerini ifade edebilecek herhangi bir şey. Onu gördüğünde ne kadar rahatladığını, onu sonsuza dek kaybettiğini düşünerek ne kadar umutsuzluğa kapıldığını, onun hâlâ kendisinin olabileceğini fark ettiğinde içinde nasıl bir sevinç taşıdığını bilmesini istiyordu. Ancak, sadece uzanıp onu alacak kadar cesur ve gözü pek olursa.

Meğer söylenmesi gereken en doğru şeymiş, çünkü adının dudaklarındaki sesinde her şeyi duyuyor gibiydi. Gülümsedi, gözleri sabah çiyine bulanmış bahar yaprakları gibi parlıyordu.

"Seni seviyorum," dedi ve sözleri sıralarda oturanlar arasında bir başka şaşkın mırıltı dalgası gönderdi. "Tanrı biliyor ki durmaya çalıştım ama elimden bir şey gelmiyor. Seni varlığımın her zerresiyle, her nefesimle, kalbimin her atışıyla seviyorum. Lütfen, Anni'm... benimle gel. Evlen benimle. Sev beni."

Bir sonraki nefesini hıçkırarak verdi, gözyaşları bir anlığına görüşünü kör etti. Gözlerini kırptığında gözyaşları temizlendi ve yanaklarından aşağı yuvarlandı. Etrafında onu yargılayacak ve arkasından fısıldayacak insanlar oturuyordu. Zamanla, yeni skandallar ortaya çıkıp onunkileri gölgede bıraktıkça bugünü unutabilirlerdi. Onu tekrar aralarına kabul edeceklerdi, ancak o her zaman bir adamı bir başkası için mihrapta terk eden kaçak gelin olarak kalacaktı.

Ama hepsi, Nick'in kendisine geleceğine inanmış gibi bir elini uzatması karşısında kaybolup giderken, gülmekten kendini alamadı. Ses, hâlâ onun kolunu tutmakta olan ve bu alışverişi yüzünde öfke ve inançsızlıkla izleyen Martin'i ürküttü. Herkes onun önce kıkırdamasını, sonra da karnını titreten kahkahalar atmasını izlerken kilisedeki neredeyse bayram havasına şaşkınlık karıştı.

Bu insanlar arasında, onu evlenecek kadar iyi bulmadıkları için metresleri yapmayı teklif eden erkekler de vardı. Yanlarında ona burun kıvıran, görünüşünün, ailesinin, doğduğu toprakların karanlık egzotizmi hakkında üstü kapalı yorumlar yapan kadınlar oturuyordu. Ona takacakları isimleri duyabiliyordu: dinsiz, ahlaksız.

Hayatında ilk kez umurunda olmadığını fark etmek onu hayrete düşürdü.

Evin patroniçeleri, kız kardeşi ve birkaç kişi dışında bu insanlar onu hiçbir zaman gerçekten sevmemiş ya da kabul etmemişti ve böyle yapmaya devam edeceklerinden de oldukça emindi. Bu yeterli olmalıydı. Artık önemsiz olduğunu fark ettiği önemsiz şeyler dışında korkacak ne vardı? Neredeyse şansını kaybediyordu... bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

"Evet," diye seslenerek ona doğru bir adım attı.

Nick'in gülümsemesi parlaklığıyla güneşe rakip olabilirdi ve şaşkın bir of çekti, elleri saçlarına gitti ve bunun gerçekten olduğuna kendini ikna etmek istercesine çekti.

Bir adım daha attı ve Martin'in eli koluna acı verici bir şekilde dolandı. Martin'i o kadar çabuk unutmuştu, ama Martin onu bırakmayı reddeden, çok gerçek ve öfkeli bir varlıktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Unuttuysan söyleyeyim, beni sen seçtin, *bana* söz verdin ve ben burada durup bu şekilde utandırılmayacağım!"

"Üzgünüm Martin," diye fısıldadı, adamın parmaklarını kolundan çekip geri çekilirken. "Ama evleneceğin kadını kaybetmek yerine bunun seni nasıl gösterdiğiyle ilgileniyor olman, neredeyse korkunç bir hata yaptığımızı anlamaman için yeterli olmalı. Seninle evlenemem... Çok üzgünüm."

Nick'in tepki vermesine fırsat vermeden ondan uzaklaştı, *sari*'sinin uzun eteklerini bir koluna doladı ve Nick'le arasındaki mesafeyi kapatırken eteklerini diğer elinde tuttu. Kalçalar sıralardan ayrıldı ve boyunlar büküldü ve damadından hızla uzaklaşıp Londra'nın en skandalci çapkınının kollarına atlarken kimse bir şey kaçırmak istemiyor gibiydi - ki bu çapkın az önce başkasının gelinini alenen çalarak ününü pekiştirmişti.

Elini Calliope'nin elinin içine soktu ve onu da yanına çekerek, yükselen sesler ve sıralardan kalkan bedenlerin itiş kakışları arasında koridordan aşağıya doğru koşmaya başladı. Calliope babasının ve kız kardeşinin seslerinin Lewes ve ailesinin seslerine karıştığını duydu; kimi onu savunuyor, kimi de ona iftira atıyordu. Ama kapıdan geçip revağa çıktıklarında kendisine bakan Nick'e bakınca hepsini unuttu.

Gölmekten ve nefes nefese kalmış bir halde tökezleyerek durdular; adamın yüzü, az önce yaptıklarından dolayı kadının yaşadığı şokun aynadaki görüntüsüydü. Aralarındaki değişim bir anda gerçekleşti, gülümsemeler soldu ve kahkahalar sustu, kadın adamın iki elini de avuçlarının içine aldı.

"Seni seviyorum," dedi, sonunda sözcüklerin boğazından çıkmasına izin verirken dudaklarında geniş, sınırsız bir gülümseme belirdi. "Seni seviyorum Nick ve çok üzgünüm... Sana bunu asla yaşatmamalıydım ama çok korkmuştum.

."

Ellerini çekiştirerek onu kendine doğru çekti ve doyasıya öptü. Kadın o na yapıştı, adamın ağzının ezici gücünden güçsüz düşmüştü, bastırıyor, yokluyor, doymak bilmiyordu. Sanki bunca zamandır onun için açlık çekiyormuş gibi, sanki ağzını onunkine değdirmek için bir daha asla şansı olmayacağını düşünmüş gibi öptü onu.

Sonra, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu kendisinden uzak tuttu, sanki dünyanın en harika manzarasını seyrediyormuş gibi ona baktı.

"Umurumda değil. Ben de korkuyordum... yeterince iyi olamayacağımdan, beni asla sevmeyeceğinden korkuyordum. Ama kim olduğuma ya da ne yaptığıma rağmen beni sevebiliyorsan, o zaman başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Hayır," diye kabul etti, kollarını onun beline doladı ve ona doğru eğildi, bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra onunla yakınlık ve birliktelik arzuluyordu. "Hiçbirinin önemi yok. Benden önce kimin geldiği umurumda değil, çünkü artık benimsin. Bana doğru seçimi yapmam için son bir şans verdiğin için teşekkür ederim. Hiç doğru gelmemiştii ama seni sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım."

"Asla. Tamamen ve sonsuza dek seninim."

"Burke!"

Martin'in sesi havada bir kırbaç darbesi gibi şakladı ve Dominick onu bıraktı, yüzüne doğru uçan yumruğu karşılamak için tam zamanında döndü.

Calliope geriye doğru savrulurken haykırdı, en yakındaki sütuna düştü ve bir elini çenesine bastırdı. Bir telaş, katedralden dışarı dökülenlerin geldiğini haber veriyordu - babası, kız kardeşi ve Hastings, Bay Sterling, Martin'in ailesi. Lewes, Dominick'e öfkeli bir boğa gibi saldırıp yumruğunu tekrar vurmak için kaldırırken, herkes ağzı açık bir şekilde bekliyordu. Nick doğruldu, kanlı dudağını yaladı ve onu karşılamak için öne çıktı. Bay Sterling aralarında belirdi, Nick'i kenara çekti ve Martin'in göğsüne bastırmak için bir elini kaldırdı.

"Bu kadar yeter," diye bağırdı. "Kendine gel, Lewes."

Martin, suçlayıcı parmağını Nick'e doğrulturken yüzü kızararak, "Cehennem gibi bir şey yapacağım," diye homurdandı. "Bu adam bana hakaret etmeyi teklif etti ve ben de bunun karşılığını alacağım. İkincinin adını söyle, Burke."

Calliope'nin boğazı düğümlendi ve Martin'in meydan okumasının ağırlığı altında Diana'nın koluna yapıştı. "Hayır! Martin, lütfen... Bu benim hatamdı, onun değil. Lütfen, yapma-"

"Ben?" Nick onun itirazlarını duymazdan gelerek arkadaşına döndü.

Bay Sterling yüzünü buruşturdu ama sarsakça başını salladı.

"Elbette."

Diana kollarını Calliope'nin beline dolayarak onu geride tuttu ve aralarına girip birinin yaralanması ya da ölmesiyle sonuçlanabilecek bu düelloya bir son vermeye çalıştı.

"Nick, yapma!"

"Silahlar mı?" Martin meydan okudu.

Nick diğer adamın bakışlarını kırmadan, "Tabancalar," diye cevap verdi. "Putney Heath, gece yarısı?"

"Tamamdır."

Martin, kardeşi ve anne babasını da peşine takarak hızla uzaklaştı. Diana onu serbest bıraktı ve Calliope Dominick'e doğru uçtu, yakalarına yapıştı ve sonunda onun varlığını hatırlayana kadar onu sarstı.

"Ne düşünüyor olabilirsin? Nick, seni öldürebilir!"

"Yapılması gerekiyor," diye cevap verdi, kadının kollarını tutup iki eliyle hafifçe sıkarak. "Bu bir onur meselesi ve Lewes bir tür tazminat talep etmezse aptal gibi görünme riskiyle *karşı karşıya*. Her şey yoluna girecek."

"Sabaha ölmüş olabilecek biri için mihrapta bir adam bıraktıktan sonra nasıl iyi olabilir?"

Bay Sterling, "Bayan Barrington, endişelenmenize gerek yok," diye önerdi. "Nick tabancayı tanıdığım herkesten daha iyi kullanır. Ayrıca çok az düello ölümle sonuçlanır. İlk kan Lewes'i tatmin etmeye yeter."

Calliope gözlerini kapadı ve Nick'in Putney Heath'ten kendi kanına bulanmış, gözleri açık ve cansız bir halde döndüğü düşüncesiyle kusma isteğine karşı yutkundu. Nick onu yanına çekti ve katedralden uzaklaştırdı. Bir araba hazır bekliyordu, tanımadığı bir arabaydı bu. Ama Nick ve arkadaşı konuşurlarken, arabanın Bay Sterling'e ait olması gerektiğini anladı. Onu arabaya bindirdi, sonra da peşinden gitti. Görünüşe göre, arabanın kendilerine ait olmasına karar verilmişti, çünkü

Kapı hemen kapatıldı ve Nick'in yumruğunu tavana vurmasıyla yola koyuldular.

Calliope onun karşısında oturmuş, neler olduğunu, verdiği kararlarla nelere yol açtığını anlamaya çalışırken zihni allak bullak olmuştu.

"Buraya gel, tanrıça."

Onu vagonun diğer ucuna çekip kucağına oturttu ve ikisini de kızın uçuşan eteklerine doladı. Yüzünü kavradı ve onu öptü, yumuşak dudaklarıyla itiraz seslerini susturdu. Gözyaşlarının kalıntılarını kurulamak için başparmaklarıyla gözlerinin altını okşadı ve gülümsedi.

"Bundan pişmanlık duymana izin yok. Anlıyor musunuz? Çok cesurdun ve doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Şimdi bana güveneceksin. Hayatlarımıza devam edebilmemiz için bunu düzelteceğim. Bunu yapabilir misin? Sana geri döneceğim konusunda bana güvenebilir misin?"

Çaresiz bir hıçkırığı yutarak başını salladı. Sonunda kalbinin arzusuna kavuşmuşken onu pervasız bir şiddet yüzünden kaybetmeye dayanamıyordu. Ama sesindeki eminlik, ellerinin sabit dokunuşu ve gözlerindeki kararlılık onu şimdilik sakinleştirmeye yetmişti.

"Evet. Evet, sana güveniyorum."

"Güzel."

Burnunun ucunu öptü, sonra başını boynunun kıvrımına yerleştirdi. Ona sarıldı, gözlerini kapadı ve dua etti.

CH A 9 T k R 16

"Söylentilere göre, kaçak Bayan C., Bay B.'nin koluna girip kaçtığında St. George's'un dışında hiç de centilmence olmayan bir şiddet gösterisi yaşanmış. Söylendiğine göre, Bay B.'nin muhteşem bir sağ kroşe ile kanının çekilmesi yeterli olmamış ve meydan okuma uzatılmıştır. Ancak yetkililer şafak vakti düello alanına vardıklarında, karşılaşmanın saatler önce gerçekleşmiş olduğunu gördüler. Sonunda kim öldü? Evet, sevgili okuyucu, sana söyleyeceğim

..."

The London Gossip, 21 Kasım 1819

Calliope, Hastings House'un salonunda uzun uzun volta atıyor, saniyeleri sayarken ellerini sıkıyordu. Çok fazla Nick'in bir çift düello tabancası ve peş peşe tanıştırıldığı bir grup arkadaşıyla, yani centilmen fahişelerle yola çıkmasından bu yana epey zaman geçmişti. Bay Sterling -Benedict, ona öyle hitap etmesini istemişti- onun yardımcısı olarak hareket edecek olsa da, diğer adamlar geride bırakılmayı kabul etmeyecekti. Yaralılarla ilgilenmesi ve yasadışı düello konusunda sessiz kalması için kendisine yüklü bir meblağ ödenen bir cerrah da görevlendirilmişti.

Güneş saatler önce batmıştı ama Calliope gelinliğini değiştirme zahmetine bile girmemişti, böyle şeyleri düşünemeyecek kadar heyecanlıydı. Babası ve Diana onu böylesine yorucu bir günün ardından yemek yemesi ve dinlenmesi için ikna etmeye çalışmışlardı,

Ama ikisini de görmezden gelmiş ve öğleden sonrasını Nick'e duyduğu güvenin yersiz olmadığına kendini inandırmaya çalışarak geçirmişti. Kendini sakinleştirmeyi neredeyse başarmış, hatta birkaç saatini kitap okuyarak geçirmeyi bile başarmıştı.

Nick düello tabancalarıyla dairesinden döndüğü anda soğukkanlılığı kaybolmaya başlamıştı. Saate baktığında, saatin biri çoktan geçtiğini gördü. İki adamın birbirini öldürmeye çalışması için bir saat fazlasıyla yeterliydi. Neyse ki bu gece gökyüzü açıktı ve dolunay düello alanını aydınlatıyordu. Dövüşçülerin birbirlerini görebilmelerinin iyi bir şey olup olmadığından emin değildi.

"Anni," diye seslendi babası ocağın yanında oturduğu yerden. "Gel otur canım. Bu gidişle halıda bir delik açacaksın."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Böyle bir zamanda nasıl şaka yapabiliyorsun?" "Benim yaşıma geldiğinde, endişelenmemeyi öğrenmiş olacaksın. zorunda."

Sari'sini vücuduna daha sıkı sararak, iliklerine kadar işleyen soğuktan korunmak için bir şal gibi kullandı. "Nick'i kaybetme ihtimali endişelenmem için yeterli değil mi?"

Adam yanındaki kanepede boş olan yeri okşadı ve kadın da ona katıldı, adamın kolu omuzlarına dolandığında iç geçirdi.

"Bay Lewes bana bir katil gibi gelmiyor ve Bay Sterling'in ne dediğini duydunuz. Sizin Dominick tabanca kullanmakta usta ve kendi hayatını savunabilecek kapasitede."

Bir iniltiyle yüzünü ellerinin arasına gömdü. Vikont sadece sırtını rahatlatıcı bir şekilde sıvazladı ve devam etti.

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Babasına baktı ve saatler sonra ilk kez gülümsedi. "Seviyorum baba. Başka birine karşı böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim ama onu gerçekten seviyorum. Bunu kabullenmekte ve evliliğe son vermekte bu kadar gecikerek her şeyi berbat ettiğimi biliyorum-"

"Canım," diye gülerek araya girdi. "Hintli bir eş almış, ondan iki çocuk doğurmuş ve onu İngiltere'ye geri getirip vikontesim olarak sosyeteye tanıtmak niyetinde olan bir adamla konuşuyorsun. Ayrıca din değiştirdiğimi ya da nargile ve *peşvaz* cübbelerine olan ilgimi gizlemediğimi hatırlatmama gerek var mı? Kalbinin sesini dinlemek için biraz skandal yaratmanın gerekliliğini bilen biri varsa o da benim."

Bir kahkaha paylaştılar, Calliope'nin ruh hali babasının seçimini kabul etmesiyle rahatlarken hafifledi.

"Tek bir parçasından bile pişman değilim," diye ekledi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Arkadaşlarımı ve ailemin sevgisini kaybettim ve yıllarca vatanıma ihanet eden biri olarak alay edildim. Ama bu bana kısa bir süreliğine Vedah'ı verdi. Bana en büyük hediyeği verdi... seni."

"Ah, baba." Ona doğru eğildi ve başını omzuna yasladı. "Teşekkür ederim."

"Benim sarsılmaz desteğime her zaman sahip olacaksın, canım. Eğer senin için bir anlamı varsa, en başından beri Burke'ü destekledim."

Bundan sonra sessizleştiler, zaman askıya alınmış gibi görünüyordu, çünkü onun sözlerinin ilham verdiği umuda yapıştı ve sınıksız tutundu. Gözlerini kapadı ve onun kucağının sıcaklığına gömüldü, neredeyse uykuya dalıyordu. Giriş holündeki bir kargaşa onu ayağa kaldırdı ve koridora koşarken unuttuğu *sarisi* yere düştü.

Benedict ve kendisine Aubrey Drake olarak tanıtılan adam, Nick'i aralarına almış bir halde ön kapıdan içeri girdiklerinde Benedict dehşet dolu bir çığlık attı. Kollarını omuzlarına atmış olan Nick'in adımları, onu ileriye doğru ittikleri için ağır ve yavaştı. Üçüncü bir adam -David Graham- kapıyı arkalarından kapatırken, Bay Hugh Radcliffe düello tabancalarının bulunduğu sedir kutuyu elinde tutuyordu, Nick'in ceketi ve yeleği bir koluna dolanmıştı.

"Ne oldu?" diye bağırdı ve Nick'in gömleğinin sol tarafından kesilerek açıldığını fark etti. Açılan delik parlak kırmızıya boyanmıştı ve temiz, beyaz keten, yara olduğunu tahmin ettiği yeri örtüyordu.

Nick başını kaldırdı ve cam gibi gözlerini ona dikti, yüzü solgun ve gergindi. "Yaşayacağım tanrıça. Önemli değil."

"Vuruldun! Bana bir şey olmadığını söyleme!"

Benedict, Nick'in ağırlığını ayarlamak için omuz silkerek, "Cerrah yaranın hafif olduğunu söylüyor," dedi. "Neyse ki top doğrudan içeri girmiş ve hayati organları ıskalamış. Tek ihtiyacı olan dikiş ve ağrı için biraz afyon."

Nick ona sırtıttı, iksirin etkisiyle titrek ve çarpık hareketler yapıyordu. "Çok güzelsin. Seni seviyorum."

"Sessiz ol," diye homurdanarak Benedict'e ters ters baktı. "Onun iyi bir nişancı olduğunu söylediğini sanıyordum... her şeyin yoluna gireceğini."

David gözlerini devirdi, Nick'e doğru eliyle işaret ederken oldukça sinirli görünüyordu. "Aptal son saniyede kaçtı ve Lewes'e onu öldürmesi için açık bir fırsat verdi."

"Cesareti olmadığını biliyordum," diye mırıldandı Nick, başı öne eğilmiş, saçları gözlerinin içine düşmüştü. "Doğruca havaya ateş etti."

"Deloping tek yoldu," diye itiraz etti Aubrey. "Nick suçunu kabul ederek Lewes'in onurunu iade etti ve adam tatmin oldu. Ve Lewes onu asla öldürmezdi. Bilirsin işte... cesareti falan yok."

David kıkırdadı ve Hugh homurdandı, Benedict ise sadece sinirli görünüyordu.

Calliope derin bir nefes aldı ve Nick'e atışını bilerek kaçırdığı ve hayatını tehlikeye attığı için kızmak yerine meselenin halledilmiş olmasından dolayı rahatlamayı tercih etti.

O sırada Diana koşarak merdivenlerden indi, hizmetçilere bir yatak hazırlamalarını söyledi ve Hastings'in bir doktor çağırması için bağırdı. Aubrey ve Benedict Nick'i merdivenlerden yukarı taşırken kız kardeşini teselli etme sırası Calliope'a gelmişti. Hastings ve Vikont histerik hamile kadının yanına vardıklarında Calliope adamları takip etti ve Nick'in kendi odasının hemen yanındaki koridorda bir odaya yerleştirildiğini gördü. Gömleği, çizmeleri ve çorapları çıkarıldı ve iki hizmetçi yatağı yatırırken, üçüncüsü ocakta ateş yakmaya çalıştı.

Yatağının yanında durdu, adam bir elini ona doğru uzatırken yaklaştı. Adamın onu tutuşu zayıftı ama parmağını bileğine bastırduğunda nabzının güçlü bir şekilde attığını gördü.

"Merak etme Anni," diye mırıldandı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Kısa sürede iyileşeceğim. O zaman... benimle evleneceksin."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Oh, öyleyim, değil mi?"

Sonunda bilincini kaybetmeden hemen önce ağzının yarısı bir gülümsemeyle kıvrıldı, ama son sözü söyleyene kadar değil. "Elbette olacaksın. Sana söylemiştim... olması gereken..."

Omuzları çöktü ve kapının yanında durmuş, sahneyi farklı derecelerde eğlence ve merakla izleyen adamlara döndü. Anlaşılan Nick'in aşk ve kader hakkında mırıldanması, karşısındaki adamı tanımakta güçlük çekiyormuş gibi görünen David'i oldukça şaşırtmıştı.

İlk konuşan Aubrey oldu, boğazını temizledi ve bir elini traşlı saçlarında gezdirdi. "Sakıncası yoksa ben artık gideyim. Ne de olsa bu benim düğün gecem."

Calliope yüzünü buruşturdu, adamın daha o sabah evlendiğini hatırlayınca suçluluk duygusuna kapıldı. "Umarım Bayan Drake size çok kızmaz."

Gülümsedi ve el sallayarak onu başından savdı. "Nick'in güvende olduğunu bilmeden başka bir şey düşünmekte zorlanacağımı bildiği için gelmemde ısrar etti. Ayrıca, bunu telafi etmek için kendi yöntemlerim var."

Bu, fahişeler arasında dirsek darbeleri ve bilmiş bakışlarla karşılanırken, Calliope'nin yanakları kızardı. Ayrılmak için dönmeden önce başını zarif bir jestle ona doğru eğdi.

Hugh hemen arkasından geldi ve karısının düellonun sonucunu öğrenmek isteyeceğini söyledi. David'i yanına aldı ve diğer adamı arabasıyla eve götürmeyi teklif etti.

Geriye bir tek Benedict kalmıştı, o da Nick'in uyuyan bedenine bir süre baktıktan sonra ona baktı.

"Siz ve ben birbirimizi tanımıyoruz, ama Nick'in sizi sevdiği çok açık, bu yüzden birlikteliğinizle ilgili çekincelerimi bir kenara bırakıp sizi tebrik edeceğim."

"Anlıyorum. Benim de çekincelerim vardı ama... kararımın doğru olduğunu hissediyorum. Pişman olduğumu söyleyemem ve umarım o da pişman olmaz."

Gülümsedi ama yüzünde neşe yoktu. Gözleri donuk ve odaklanmamış bir şekilde ondan uzaklaşıp odanın öbür ucuna bakarken, ona oldukça kederli bir figür gibi göründü.

"O benim uzun zamandır arkadaşım. Diğerleri bana gelip aşık olduklarını iddia ettiklerinde ve serbest bırakılmayı istediklerinde şaşırmadım. Ama Nick ... Kaybedeceğimi düşündüğüm son kişi oydu. Sonunda hep onun ve benim ayrılacağımızı düşünmüştüm. Ama insanlar beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Onu bu kadar iyi yakaladığına göre sen özel biri olmalısın."

Calliope bunu tam olarak anlayamasa da, ses tonundaki sertlik hayal kırıklığını gizlemeye yetmemişti. Arkadaşı aşkı bulduğu için mutlu olmak yerine, sanki evlilik ve yeni bir hayat arkadaşlıklarını sonsuza dek bitirecekmiş gibi, onun kaybının yasını tutuyor gibiydi.

"Benedict-"

"Karmaşık bir adam ama iyi bir adam. Kendini pek düşünmez ama onu cesaretlendirebileceğinizi biliyorum. Onu kumar cehennemine yaklaştırmayın ve bir daha bahis oynamaya başlarsa beni çağırın. Babası sizi kabul etmeyecektir, bunu bilmelisiniz. Ama annesi onu seviyor ve sadece onun mutlu olmasından memnun olacaktır. Kız kardeşi bir mücevherdir, bu yüzden

bir müttefik. Ama kardeşlerinin hepsinin kendi hayatları var ve kont annesine yakın olmasını zorlaştırıyor. Artık onun ailesi sizsiniz. Ona iyi bakın."

Elini Nick'in omzuna koymak için yatağa doğru geri çekildi. Nick etrafında olup bitenlerden habersiz uyuyordu.

"Yapacağım," diye yemin etti, sözlerinde kalbinin samimiyetini duyduğunu umuyordu. "Söz veriyorum."

Benedict tatmin olmuş gibi başını salladı, sonra da sessizce kapıyı kapatarak gitti. Calliope, Nick'i itip kakmamaya dikkat ederek yanındaki yatağa uzandı.

Parmaklarını onun saçlarında gezdirirken gülümsedi, onu uykusunda son derece sevimli buluyordu.

"Ve sana söz veriyorum, sevgilim... bir daha aramıza hiçbir şey girmeyecek."

DOMINICK UYANDIĞINDA CALLIOPE'YI YARALANMAMIŞ BEDENINE SARILMIŞ HALDE BULDU.

yan. Yarasının sıkıcı zonklamasına rağmen kendini aylardır olmadığı kadar iyi hissediyor, onun kendisine ait olduğunu bilmekten mutluluk ve güven duyuyordu. Lewes'le yaptığı düello kötü bir işti ama gerekliydi. Calliope'un onu küstahlık ettiği için aşağılamasını bekliyordu ama yapılması gereken doğru şey buydu. Lewes yanlış mirasçıyı seçen bir servet avcısı olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Nick onu kolayca öldürebilir ya da yaralayabilirdi ama suçu üstlenmesi gerektiğini anlamıştı; ne de olsa adamın gelinini elinden almıştı. Lewes'in bir tazminat borcu vardı ve Nick bunu yerine getirmişti. Vücudu iyileşecekti ama kalbi Calliope'un kaybını asla atlatamayacaktı.

Ona baktı, başını göğsüne yaslamıştı, saçları arkasından koyu bir örgü halinde yastığın üzerine dökülüyordu. Huzur içinde uyuyordu, beyaz gece askısının kolu, örtünün omzuna dayandığı yerden ona bakıyordu. Yattığı oda tanıdık değildi, bu yüzden hâlâ Hastings House'da olması gerektiğini düşündü, cerrahın dikişlerini atıp onu gönderdikten sonra taşındığı yeri hatırlıyordu. Bir kolunu ona doladı ve hafifçe sıktı, bu kadar küçük bir hareketin bile gövdesine verdiği acıdan irkildi.

"Anni," diye mırıldandı, onun alnını öperek. "Uyan."

Biraz nazikçe dürtmesi gerekti ama sonunda gözlerini açtı ve odaklanmamış bir bakışla ona baktı. Adam sırttı, onu görünce büyüledi ve kısa bir süre sonra hayatının geri kalanında her sabah bu yüzle uyanacağını bildiği için minnettar oldu.

"Baban yatağımı paylaştığını biliyor mu, seni rezil yaratık?"

Esnedi ve dirseğinin üzerine doğru gevşedi. "Hayır, aslında. Herkes yattıktan sonra buraya sızdım. Hepsi benim kendi odamda saklandığımı sanıyor. Bütün gün boyunca uyudun. Çok endişelendim."

Pencereye baktı, yaklaşan şafağın gri ışığı şeffaf, ipek perdelerin arasından görünüyordu.

"Yakında gitmem gerekecek, yoksa fark edilme riskim var."

Homurdandı. "Sebepe olduğumuz gösteriden sonra, onları şok etmek için yapabileceğimiz başka bir şey olduğundan şüpheliyim."

Kıkırdadı ve dik oturdu, bu hareket geceliğinin bir omzundan sarkmasına neden oldu. Nick yutkundu, mükemmel teninin bronz kıvrımlarının ortaya çıkması dikkatini çekmişti.

"Henüz gitme," diye mırıldandı, uzanıp çıplak omzunu okşadı. "Acı çekiyorum ve beni rahatlatmana ihtiyacım var."

Kaşlarını çattı ve adamın üzerine eğilerek örtüyü geri çekti ve çıplak gövdesini ortaya çıkardı. Sargıları hâlâ bozulmamıştı ve beline kat kat sarılmıştı.

"Oh, Nick... Çok mu acı çekiyorsun?"

Aleti pantolonunun içinde kıpırdandı ve inledi. "Evet. Acı. Korkunç bir şey."

Göğsüne nazik bir el koydu ve sanki bandajların altından yarayı görebilecekmiş gibi eğildi. "Zavallı aşkım."

"Evet, yaralıyım ve teselli bulamıyorum. Belki bir öpücük her şeyi daha iyi yapar."

Başını ona doğru çevirdi ve gözlerini kıstı, ancak dudakları eğlenerek kıpırdadı. "Bir öpücük, hm?"

Masum görünmek için elinden geleni yaparak başını salladı. "Lütfen."

Vücudunda yukarı doğru hareket etti, dudakları bir meme ucunu ve göğsünün kabarıklığını sıyırdı. Dişlerini sıktı ve avucunu özgürlük için mücadele eden horoz ayağına bastırdı. Çok uzun zaman geçmişti ve aceleyle karşılaşmaları

Kimsesizler yurdunun depo dolabı onun iştahını kabartmaya yetmemişti.

Calliope ağızının dudaklarını sıyırmasına izin verdi ama üzerine bastırmadı. Onun yerine alnını öperek yukarı doğru yoluna devam etti.

"Daha iyi mi?"

Ona ters ters baktı. "Daha aşağı."

Birkaç santim aşağı kayarak adamın burnunun ucunu okşarken gülümsemesi utangatı.

"Daha aşağı," diye hırladı. "Benimle oyun oyna."

"Oh," diye mırıldandı, dudakları onunkilerin üzerinde yumuşak bir fısıltıya dönüştü. "Ama çok  ğlenceli."

Ağızını yakalamak için başını kaldırdı, dilini içeri daldırdı ve doydurdu. Ama bu yeterli değildi. Yanıyordu, kanı ısınmış ve doğruca sikine akıyordu. O buradaydı ve ona aitti ve ölebileceği yerde yaşamıştı. Ona sahip olmalıydı ve bu bekleyemezdi.

"Daha aşağı."

Gözleri onunkilerle kilitlenince parladı ve aşağıya doğru istikrarlı bir şekilde ilerlerken bakışlarını tuttu. enesine, boynuna, göğsüne yumuşak, tatlı öpücükler kondururken sabrının sınırlarını zorluyordu. Kız meme ucunu yaladığında tısladı ve sa örgüsünü avucunun içinde kavradı.

"Daha aşağı."

Adamın ne istediğini anlamış gibi göründüğünde gözleri şokla parladı, üzerine uzanırken sikinin sert çıkıntısı göğsüne bastırdı, güzel ağız göbeğinin üzerinde geziniyordu.

"Beni daha iyi  peceğini söylemiştin. şimdi yanımdaki yaradan daha acil başka bir mesele var. Burada  l yorum, tanrıça."

Böyle yeni bir alan karşısında endişeliymiş gibi dudağını ısırđı. Kızın iri gözlü masumiyeti, onu ayartacak kişi olma ihtimalini daha da güçlendiriyordu.

Sonra, dizlerinin üzerine çökerek adamın düğmelerini çözmeye başladı. Adam nefesini tuttu, aleti sanki kendi başına hareket ediyormuş gibi ona doğru yükselirken tüm vücudu gerildi. Onu rahatlatmak, korkmasına gerek olmadığını anlamasını sağlamak için ağızını açtı, çünkü onun hoşlanmayacağı hiçbir şey yapamazdı. Ama kız başını eğip tam da şişmiş kafasına istediği, geçici ama mükemmel öpücüğü verdiğinde sesi boğuk bir solukta ıktı.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Evet, Anni... durma."

Tekrar yaparken bakışları ona kaydı, sonra tekrar, dili sürünerek yarığından sızan ıslaklığı kucakladı. Adam inleyerek kadının saçlarını daha sıkı tuttu.

"Bunu tekrar yap."

Kadın itaat etti, adamın bundan ne kadar hoşlandığını fark ettikçe daha da cesaretlendi. O kadar hoşuna gitmişti ki, bunun onu öldürebileceğini düşünmüştü.

Çenesini kavradı ve dudaklarını nazikçe araladı. "Aç ağzını. Evet, bu mükemmel."

Adam kalçalarını kabartıp dudaklarını geçerek diline doğru bastırdığında şok olmuş gibi bir ses çıkardı. Dudakları onun etrafında kapanırken bir kabulleniş iniltisine dönüştü. Islak sıcaklık onu sardı, dilinin hissi ve mükemmel ağzıyla sakinin etrafına sarılmış görüntüsü onu çözdü. Yarasını unuttu ve tekrar itti, homurdandı ve yan tarafında bir acı patlamasıyla başını geriye düşürdü.

Calliope onu serbest bırakarak uyarıcı bir bakış fırlattı. "Kıpırdamadan duramazsan devam etmeyeceğim. Senin yardımına gerek yok."

"Pekâlâ," diye soludu, gözlerini sıkıca kapadı ve acıyla nefes alarak tekrar ilahi zevke ulaştı. "Sakin olacağım. Sadece lütfen ... tekrar yap. O güzel ağzınla em beni."

Kadın onu tekrar içine alırken tüm vücudu gerildi, yavaşça aşağı inerek uzunluğunun yarısını aldı, sonra tekrar yukarı sürükledi. Kıpırdamadan durmak düşündüğünden daha zor oldu, ama ağzına doğru itme dürtüsünün üstesinden geldi ve sadece orada yatarak onu öğrenmesine izin verdi.

Dudaklarını onun etrafında sıkı, dili onun şaftı boyunca sürüklendi, dudaklarının her geçişinde onu serbest bırakmanın eşiğine daha da yaklaştırdı. Onu eline aldı ve emerken okşadı, diliyle daha eğlenceli hale geldi - ucunun etrafında döndürdü, uzunluğunu yukarı ve aşağı sürükledi, yarığına daldırdı ve ona güçlü bir sarsıntı gönderdi. Sonra, alabildiği kadarını aldı, başını elinin dürtmesiyle belirlenen ritimde salladı, dudaklarının emişi onu çılgına çevirdi.

"Tanrım, Anni ... işte bu, aynen böyle ... hayır, yavaşla, ben ... becereceğim!"

Saçlarını kavradı ve onu üzerinden çekti, göğüs kafesinde kabaran ve her an dökülmekle tehdit eden doruğa karşı savaşıırken göğsü kabarıyordu. Bunu zar zor da olsa başardı ve neredeyse boğazına kadar boşalmış olmasına inanamayarak ona baktı.

"Neden beni durdurdun?" diye sordu, dudakları hafifçe şişmiş ve gözleri ıslıl ıslıl parlarken fazlasıyla nefis görünüyordu. "Yapmanı istedim... Yani, umurumda olmazdı."

"Bu sefer olmaz. Sana ihtiyacım var
Anni... şimdi." "Ama yaran-"

"Sakatlığım sen çığlık atana kadar seni becermemi engelleyemez tanrıça. Ama eğer kendini daha iyi hissedeceksen, burada uzanacağım ve kılımı bile kıpırdatmayacağım. Seni elde etmeyi ne kadar çok istesem de, sanırım bu sefer beni elde eden sen olmalısın."

Kaşlarını çattı, adamın sikine baktı, sonra anladığını fark edince tekrar adama döndü. "Oh... Anlıyorum."

"Güzel. Buraya gel ve beni bu ıstıraptan kurtar."

Kız üzerine tırmanırken ona doğru uzandı ve geceliğinin eteğini kaparak kalçalarına sarıldı.

"Şunu çıkar da sana bakabileyim."

Göğsünden aşağı inen düğmeleri fiskeyle açtı, sonra elbiseyi yavaşça başının üzerinden sıyrarak Nick'i bir anlık sersemlik içinde bıraktı. Kadın, arzuladığı manzaraları gözler önüne sererken, Nick çarşafın vücudundaki ilerleyişini takip etti: kalçalarının kıvrımları ve uyluklarının arasındaki koyu renkli buklelerin parıltısı, pürüzsüz karnı, göğüslerinin kıvrımları ve meme uçlarının kahverengi başlıkları.

Ellerini vücudunda gezdirerek yumuşak, esnek tenini ve kadınsı kıvrımlarını okşadı. Adam göğüslerini avuçlayıp meme uçlarını sıkılaştıncaya kadar okşadığında iç çekti. Onun üstünde kıvranıyor, amcığı sikine sürtünüyor ve sularıyla onu ıslatıyordu.

"Kahretsin, öleceğim," diye bağırdı. "Beni içine almazsan hemen şimdi öleceğim. Şimdi, Anni."

Kendini kavradı ve kadın üzerine yerleşmek için yükselirken yukarı doğru açı yaptı, tepesi kaygan açıklığını öptü. Dişlerini gıcırdatarak kalçalarını kavradı ve aşağı inmesine yardımcı oldu, kendini sıkıca kavranmış, zonklayan, ıslak sıcaklıkla çevrelenmiş bulduğunda dudakları ağır nefesler vermek için ayrıldı. Elleri beline doğru hareket etti ve ona rehberlik etti, onu shaftının yarısına kadar kaldırdı ve sonra onu geri indirdi.

Kadın titredi ve irkilerek bir nefes verdi, adam da gülümsedi. "Hoşuna gitti mi?"

Tekrar yaptı, onu daha yukarı kaldırdı, sonra tekrar aşağı indirdi. Bir ürperti onu sarstı ve inledi, elleri onun ellerinin üzerine geldi.

belinde.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu ... bu çok ..."

"Çok iyi," diye bitirdi onun için, ritmi devralmaya başladığında sıkı tutuşunu hafifletti, nefes nefese kaldı ve kendini ona teslim ederken eğildi. "Kontrol sende tanrıça. Sikimi sür. Beni nasıl istersen öyle becer."

Kadının tek tepkisi yumuşak bir inilti oldu, sonra bir tane daha ve bir tane daha, ellerini adamın göğsüne dayadıkça seslerin tonu yükseliyordu. Nick arkasına yaslandı ve onu izledi, kontrolü ele geçirirken kendi coşkusuyla çalkalanıyordu, kalçaları çeşitli hareketleri test ediyor, beli en hipnotik şekilde dalgalanıyordu. Kadın Nick'in hiç hissetmediği kadar ıslaktı, Nick'i arzusuyla ıslatıyor, kalçalarının her dalgalanışında kılıfı Nick'in etrafında kenetlenip sıkılıyordu.

"Nick," diye fısıldadı, başını geriye attı ve daha hızlı hareket ederken tırnakları adamın göğsüne battı, aşağı doğru her dalgalanmada leğen kemiği adamınkine çarpıyordu. "Nick... *Nick*..."

Ahlaksızca bir dürtüyle sert bir alt yanağa tokat attı, o gün dolapta yaptığı gibi karşılık verdiğinde sırttı - inleyerek ve onu daha hızlı becererek. Tekrar yaptı, bu sefer diğer yanağa vurdu, sonra ısınmış eti sıktı.

"Ne kadar yaramaz bir kızsın, yatağıma gizlice girip sikimi yalıyorsun. Bu senin de hoşuna gidiyor, değil mi?"

Ona bir tokat daha attı, sonra bir tokat daha, bunun onu daha da çılgına çevirmesine hayret etti. Masum tanrıçası da en az kendisi kadar şehvet dolu olmaya başlamıştı ve bu durumdan çok hoşlanıyordu.

"Cevap ver bana," diye homurdandı, son bir kez tokatladı onu, acısını ovarak ve okşayarak uzaklaştırdı.

Nefes nefese kaldı ve titredi, adam onu bastırıp kendisine doğru sürüttüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Evet," diye inledi. "Evet, Nick."

Başparmağını alt dudaklarının arasına bastırdı, klitorisini buldu ve yavaş bir ritimle üzerinde daireler çizdi.

"Çok yakınsın, Anni. Benim için gel, aşkım... Sikimin her yerine boşal."

Sırtını dikleştirdi, bir göğsü adamın elinin beşiğine düştü, Adam bir yandan meme ucuyla oynarken bir yandan da klitorisini sürekli çalıştırarak titriyordu. Parçalandı, üzerine yığıldı ve omzuna doğru inlerken kıvranmaya başladı, amcığı onu o kadar sıkı kavırıyordu ki konuşma yeteneğini kaybetti. Sadece ona sarılabiliyordu, böğründeki acı artık geçmeyen uzak bir şiddetti.

Var. Kalçaları yatakta tekrar tekrar sarsılıyor, kendi kurtuluşunu ararken aleti derinlere iniyor, bunun için o kadar çaresizdi ki zorlukla nefes alabiliyordu.

Keskin bir his göğsünü deldiğinde boğuk bir çığlık attı - dişleri çaresiz zevk çığlıklarını bastırmaya yardımcı olmak için battı. Sırtını eğdi, kendini güçlü bir doruğa teslim ederken aleti derinlere dalgalandı.

Vücudu yavaşça gevşedi, siki nihayet uyarılma halinden kurtulduğunda sırtı yatağa gömüldü.

Nick ölü gibi yatıyor, tek bir kasını bile oynatamıyor ve yavaş yavaş yarasını hatırlamaya başlıyordu. Yanı şeytan gibi zonkluyor, ortasına doğru acı sancıları gönderiyordu ama umurunda bile değildi. Calliope yuvarlanarak yanına uzandı, sargılarını incelerken elleri nazikti. Bulduklarından memnun görünüyordu, çünkü sonra küçük bir kahkaha atarak başını onun omzuna koydu.

"İçimdeki gizli bir parçayı yüzeye çıkardığınıza inanıyorum, Mr. Burke."

Bir gözünü açtığında onu kendisine sırtırken buldu, tamamen dağınık görünüyordu ve o kadar lezzetliydi ki neredeyse onu tekrar üstüne çekecekti. Aleti bu fikre katılıyordu ama yaralı tarafı katılmıyordu.

"Güzel," diye mırıldandı, bir göğsünü avuçladı ve sıktı. "Karımın da benim kadar doyumsuz ve sınır tanımaz olmasını isterim. İyi bir başlangıç yaptın tanrıça. Seni tamamen baştan çıkarma yolunda ilerliyorum."

"Karınız," dedi iç çekerek. "Sence bunu ne kadar sürede gerçekleştirebiliriz?"

"Bu yataktan kalkacak gücü kendimde bulduğum an kaçıyoruz. Sana sahip olmak için gerekenden daha fazla beklemeyi reddediyorum ve seni tüm *tonun* önünde bir değil, iki kez mahvettikten sonra yapılacak en akıllıca şey bu."

Kıkırdadı ve adamın saçının bir tutamıyla oynadı. "Bu bir tür emsal olmalı."

"Ben işiyle gurur duyan bir adamım. Nereye gidiyorsun?"

Geceliğini tekrar giymeye başlamıştı. Ona özür dileyen bir bakış atarak düğmelerini iliklemeye başladı.

"Gerçekten gitmeliyim. Sanırım iki skandal bir ömür boyu yeter. Saygın bir şekilde dönebildiğim zaman döneceğim."

Sinirli bir of çekti ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Evlendiğimizde bunun bedelini ödeyeceksin ve buna kimin şahit olduğu umurumda olmayacak. Bu nasıl bir skandal?"

Öpmek için üzerine eğildiğinde, onu en ısıltılı gülümsemesiyle onurlandırdı. "Belli ki numara yapıyorsun. Bana yaptıklarına kimsenin tanık olmasını istemezsin."

"Hmm, iyi bir noktaya değindiniz. Pekala, başkaları izlerken saygıdeğer olmak için elimden geleni yapacağım. Ama kapalı kapılar ardında, seni olabildiğince sık ve derinlemesine ayartmama hazır ol. Buna ne diyorsun?"

Dudakları buluşmadan hemen önce mırıldandı: "Elinizden gelenin en iyisini yapın derim, Mr. Burke."

OceanofPDF.com

Benedict, Madam Hershaw'ın giyim mağazasının arka tarafındaki gizli ofisine gözlerini dikmiş, elindeki mektup açacağıyla oynuyordu.

Masa. Yorucu geçen birkaç haftanın ardından yorgunluk onu pençesine almıştı. Hayır, birkaç *yıl* çok zor geçmişti ve bu süre içinde çok şey değişmişti.

Hugh, Aubrey, Nick... hepsi evlenmiş ve yeni hayatlarına devam ediyorlardı. Benedict'in hayatındaki diğer herkes onu geride bırakmıştı. Neden arkadaşlarının kalmasını beklesin ki?

Masasının karşısındaki sandalyede oturan ve Benedict'i alnını kırıştıran bir endişeyle izleyen David'e baktı. David'in bakıcısı tarafından kısa süreli bir ilişki sona erdirildiği için yeni bir sözleşmeyi görüşmek üzere bir araya gelmişlerdi. Ancak, diğer adam geldiğinde, ikisi de buluşmalarının nedenine değinmedi. Odaya sessizlik çökmüştü ve alışılmadık bir şekilde David bu sessizliği doldurmak için acele ediyor gibi görünmüyordu.

Nick, Calliope'un nikâhını bozduktan sadece birkaç gün sonra Londra'dan ayrılmış, yeni malikânesine doğru yola çıkmadan önce aceleyle kaçmak için onu İskoçya'ya götürmüş, ardından da Paris'te balayına çıkmıştı. Aubrey ve Lucinda kendi düğün seyahatleri için ayrılmışlardı ve Benedict onları aylarca görmeyi beklemiyordu. Nick ve Calliope muhtemelen daha uzun süre uzak kalacak, haklarında çıkan dedikoduların yatışması için zaman kazanacaklardı. Hugh bugünlerde her zamankinden daha meşguldü, müşterilerle ilgileniyor ve portreler üzerinde çalışıyordu; karısıyla geçirmedeği saatlerde -ki karısının hamile olduğu daha yeni ortaya çıkmıştı-.

"Pekala," dedi Ben sonunda. "Görünüşe göre bundan sonra sadece sen ve ben varız."

David kaşlarını çatı. "Gerçekten böyle düşünmüyorsun, değil mi? Aubrey siz farkına varmadan geri dönecek ve Nick sonsuza dek Londra'dan uzak kalmayacak. Hugh'un baba olması-"

"Bu her şeyi değiştirir, her şeyi. Bunu göremiyor musun? Onlar adına mutluyum.

-Gerçekten öyleyim. Ama artık koca ve baba oldukları için eskisi gibi bizimle takılmalarını bekleyemezsiniz."

"Eski günlerdeki gibi olmayacak," diye cevap verdi David omuz silkerek. "Ama bizi terk etmeyecekler. Bence tüm bunları çok fazla kişiselleştiriyorsun."

"Öyle miyim? Şu anda onlar için bir yükümlülük olduğumuzu hatırlatmama gerek var mı? Korumaları gereken aileleri var ve bize olan yakınlıkları sevdikleri insanları tehlikeye atıyor. Ortaya çıktığımızda karınızın ya da çocuğunuzun kaçınılmaz skandaldan etkilenme ihtimali olsa bizimle işbirliği yapar mıydınız?" "Kimliğimiz ortaya çıkmayacak. Kendiniz söylediniz... Londra Dedikodusu

hiçbir şey bilmiyor."

Benedict gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak sonunda yükünü başkasının ayaklarına bırakmaya karar verdi. Bunun Aubrey olmasını tercih ederdi ama en iyi arkadaşı burada değildi. Bu Benedict'in çözmesi gereken bir sorundu ve David orijinal fahişelerden kendisinden başka kalan tek kişi olduğu için bu onun da sorunu haline gelmişti.

"Tahminlerimde biraz aceleci davranmış olabilirim."

Gözlerini açtığında David'in sandalyesinde öne doğru eğildiğini gördü, yüz ifadesindeki dehşet belirgindi. "Ne demek istiyorsun?"

Benedict ayağa kalktı, ocağa doğru yürüdü ve kolunu şömineye dayadı. "Onunla... tanıştım."

"Bunca zamandır onun kim olduğunu biliyordunuz ve bize söylemediniz mi?"

"Hayır, öyle değildi. Onunla karşılaştım ama kim olduğunu bilmiyorum. Peçeli bir şapka takıyordu ve beni etkisiz hale getirmeyi başaran birkaç iri yarı haydut ona eşlik ediyordu. Sadece beni hazırlıksız yakaladıkları için, bilmelisin."

David şimdi ayaktaydı, volta atmaya başlarken gergin parmakları saçlarını karıştırıyordu. "Bu ne zaman oldu?"

"Haftalar önce. Hepinize söylemek istedim ama düğünler ve bebek haberleriyle ilgili oldukça dikkat dağıtıcı bir sorun vardı. Her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanıyordum. Ama bu kadın... sandığımdan çok daha tehlikeliymiş. O her kimse, kavgasının hiçbirinizle olduğunu sanmıyorum."

"Bunu nasıl söylersin? Ajansı birlikte kurduk ve seni ilgilendiren her şey bizi de ilgilendirir."

"Bu bir anlamda doğru. Ancak, onun gerçek hedefinin kim olduğunu kesinlikle biliyorum ve bu siz değilsiniz."

David durdu ve şaşkınlıkla ona baktı. "Sen mi?"

Benedict başını salladı, onları ifşa etmeye niyetli kadınla yüz yüze geldiğinde aldığı ince tehdidi hatırlayınca çenesini sıktı.

"Kesin olarak bilemem ama hala fahişelerin gerçekte kim olduğunu bilmediğinden eminim. Ben hariç."

David nefesinin altında bir yemin mırıldandı ve sanki sorunun cevabını odanın içinde bir yerde bulmaya çalışıyormuş gibi umutsuzca etrafına bakındı.

"Ne yapacağız şimdi? Evi restore etmesi için babama para gönderiyordum ve... Gelirimi kaybedemem, Ben, yapamam. Ama eğer öğrenirse-"

"Bir süreliğine Londra'dan ayrılmanızın en iyisi olacağını düşünüyorum. Şu anda benimle birlikte görünemezsiniz, hiçbiriniz görünemezsiniz. İşin bu noktaya gelmemesini umuyordum, ama dikkatleri üzerimize çekmeyi göze alamayız. Nick'in küçük numarası çok fazla dikkat çekti ve nasıl olduğunu söyleyemem ama içimden bir ses bunun geri dönüp bizi rahatsız edeceğini söylüyor. Hiçbirinizin benimle kamuoyu önünde bağlantı kurmaması daha iyi olur.

..."

Benedict şömineden uzaklaştı ve David onun kaşlarını kaldırıp ellerini çaresizce uzatarak masaya dönmesini izledi.

"Ne zamana kadar?"

"Onu dışarı çıkarıp susturana kadar."

David bir elini pürüzsüz çenesinde gezdirdi ve zor bir iç çekti. "Nereye gideceğim?"

"Eve. Aileni ziyaret et. Mümkün olduğunda haber göndereceğim."

"Peki bu arada para konusunda ne yapacağımı sanıyorsun?" Benedict elini sallayarak başından savdı. "Sana yeni bir bekçi bulacağım, Londra'dan, benden ve tüm bu karmaşadan uzakta hizmet edebileceğin biri. Arkadaş arayan kadınlarla dolu tek yer Londra değil. Her şey yoluna girecek David. Bunu düzeltmek için bana güvenmene ihtiyacım var ve sana anlattıklarımı kimseye söyleyemezsin."

"Pekâlâ," diye mırıldandı David, sakinleşir gibi olurken omuzlarını yuvarlayarak. "Pekâlâ... Sana güveniyorum. Kimseye tek kelime etmeyeceğim."

"Güzel. Bir daha buraya dönme. Diğerlerine de haber yaymak niyetindeyim. Eğer Dedikoducu'nun benden haberi varsa, ofisimi ortaya çıkarması an meselesi. Madam Hershaw'ı ya da kızlarını tehlikeye atmayacağım."

"Lanet olsun. Nasıl iş yapacaksınız?"

"Bırakın bunu ben düşüneyim. Her şey kontrolüm altında."

David'in omzunu tutup odadan çıkmasına rehberlik ederken, aslında hissettiğinden daha kendinden emin görünmeye çalıştı. Gerçek şu ki, sanki her şey hızla elinden kayıp gidiyormuş gibi görünüyordu; arkadaşları, işi, geçim kaynağı parmaklarının arasından su gibi akıp gidiyordu.

David'i uğurladıktan sonra, Gentleman Courtesans'ın ilk açıldığı günden beri ofisi olan yere döndü. Acımasız bir kararlılıkla eşyalarını toplamaya başladı; en önemli şeylere odaklanmıştı. Müşterilerinin kayıtları, sözleşmelerin kopyaları, yapılan ödemelerin kanıtları.

Arabasını bir saat önce göndermişti, Madam Hershaw gelip arabanın geldiğini haber verdiğinde yola çıkmaya hazırdı.

Kadın, artık kadınsı bir çalışma odasından başka bir şeye benzemeyen alana baktı, buruşuk yüzü kaşlarını çatarak gölgelendi. Adamın avucuna sıkıştırdığı bir tomar banknotu kabul etti; bu, mekanın kiralanması için yapılan son aylık ödeme ve tespit edilmemeleri için yaptığı yardımdı. Sırlarını saklamaya devam edeceğinden emin olmak için biraz daha eklemişti ve buraya gelip Centilmen Fahişeler hakkında soru soran olursa bilmiyormuş gibi davranacağına yemin etmişti.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu. "Göz korkutmaya boyun eğdiğini görmekten nefret ediyorum."

Benedict ona alaycı bir gülümseme verdi. "Ben de öyle, ama en iyisi bu. İş bırakmıyorum, sadece taktik değiştiriyorum. Ayrıca, eminim siz ve kızlarınız artık ayak altında olmamamızdan memnun olacaksınız."

Kıkırdadı ve parayı önlüğünün bir cebine soktu. "Oh, bunu bilemem. Hiçbir zaman sıkıcı bir an olmadı, bu kesin. Bir ihtiyacın olduğunda beni arayacaksın, değil mi? Yıllar içinde size oldukça düşkün oldum, Bay Sterling."

"Tabii ki."

Ama modacının dükkânından ayrılırken Benedict bir daha asla geri dönemeyeceğini biliyordu.

Çünkü ara sokakta kendisini bekleyen arabaya doğru yürürken, karanlıkta kendisini izleyen gözlerin omurgasında yarattığı o eşsiz ürpertiye hissetti.

Şehirdeki evine giden yol göz açıp kapayıncaya kadar geçti, zihni o kadar meşguldü ki varmak için harcadığı zamanı fark etmedi bile. Elinde

Kendi eşyalarını eve soktu, önemseydiği herkesin herkesin önünde rezil olduğunu görebilecek belgelerle bir uşağa güvenmedi.

"İyi akşamlar Bay Sterling," diye mırıldandı kahya, Benedict içeri girerken başıyla selam vererek. "Siz dışarıdayken bir mesaj almışsınız. Çalışma odanızdaki masanın üzerine bıraktım."

"Çok iyi. Personele gecenin geri kalanında rahatsız edilmeyeceğimi bildirin."

Benedict, o lanet mesajı gönderene çoktan sinirlenmiş bir halde çalışma odasına doğru yürüdü. Çok yorgundu ve yatağını bulmak için bunu görmezden gelmek istiyordu. David'e sırrını açmasıyla birlikte, üzerine çöken sayısız sorunun üzerinden küçük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Aklında bir planın ipuçları vardı ve bu konu üzerinde düşündükçe daha da büyümeye başlamıştı. Kendisinin ve arkadaşlarının en azından bir süre daha güvende olduğunu bilerek uyuyabilirdi.

Ateş yakılmıştı ve bir lamba masanın üzerinde durarak bekleyen mektubu ortaya çıkarıyordu. En önemli belgelerini kasasına yerleştirmek, paltosunu çıkarmak ve kollarını sıvamak için acele etmedi. Sonunda masaya gitti, sandalyesine yerleşti ve balmumuyla kapatılmış ancak mühür taşımayan birden fazla sayfaya dönüşen şeyi aldı.

Kapağı açıp gelişigüzel bir karalamayla yazılmış kısa bir not bulduğunda dehşetten kanı dondu.

Hyde Park, Serpentine. Pazartesi öğleden sonra, saat 5'te. Yalnız gel. Beni aramayın, ben size geleceğim.

Benedict kokladı ve sayfadan yayılan belirgin bir koku buldu. İyi bildiği bir koku.

Vadideki Zambak. Londra Dedikoducusu onu o ara sokakta sıkıştırdığında ağzından çıkmıştı. Bunu o zaman fark etmişti ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın hâlâ gün yüzüne çıkaramadığı bir anıyı zihninin gerisinde kıpırdatmıştı. Görünüşe göre, onunla oynamayı bitirmemişti.

"Sinsi küçük orospu," diye homurdandı ve ikinci sayfayı açmak için notu bir kenara itti.

Bulduğu şey tüm vücudunun uyuşmasına neden oldu. Elleri titrediği için sayfa titriyordu ve onları sabit tutmaya çalışarak *The London Gossip*'in yarın tarihli ve görünüşe göre sabah ilk iş olarak abonelere teslim edilmesi planlanan son nüshasını okuyabildi.

Tüm dünya ayaklarının altından kayıp gidiyormuş gibi görünürken dişleri birbirine çarpıyor, şakakları zonkluyor ve çenesi ağrıyordu.

Nihayet sevgili okurlar, Centilmen Fahişeler olarak bilinen gizli teşkilatın alçakça işleyişini ifşa etme sözümü yerine getirebiliyorum. Bu yazar, bu sözde beyefendilerden biriyle - babası bir kont olan uzun boylu, siyah saçlı bir adamla - dokuz aylık bir ilişki yaşadığını iddia eden bir hanımefendiden ilk elden bir hikaye aldı. Kimliğinin gizli kalacağı sözü altında bana her şeyi anlattı. Paylaşacaklarımın son derece şok edici olduğu konusunda sizi uyarmalıyım, ancak bu şehvet düşkününü adamların aramızda olduğunu ve toplumumuzun hanımlarını ahlaksız yöntemleriyle yozlaştırdığını bilerek ayrıntıları saklamak benim için sorumsuzluk olurdu.

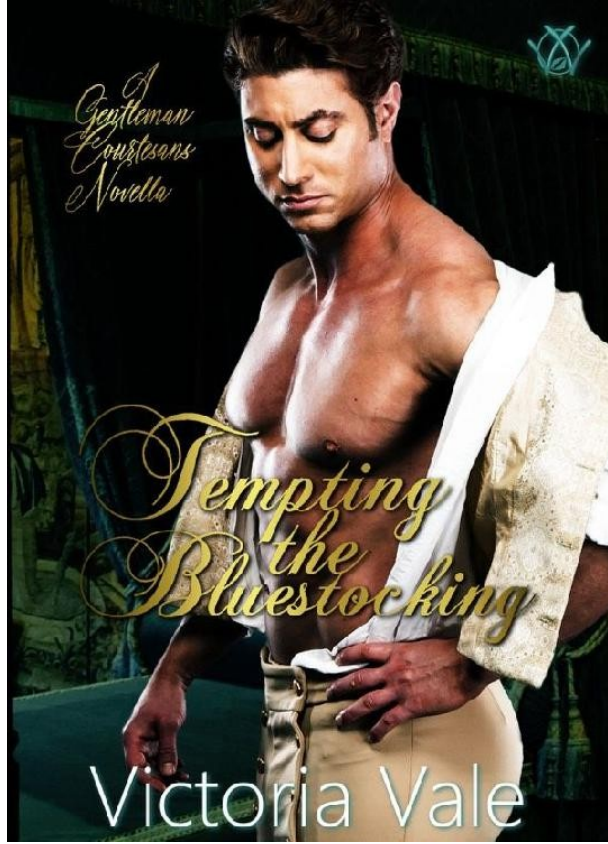
Benedict ayağa fırladı, kâğıt yere düştü ve sandalyesi devrildi. Bir boğa gibi nefes nefese kalmış, odada volta atarken hareketleri sertleşmiş ve sarsılmıştı, artan öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Her şeyi dizginlemek için elinden geleni yapmış, onu derisinin yüzeyinin hemen altında tutmuştu, her zaman kaynıyordu, her zaman oradaydı ama sıkı sıkıya dizginlenmişti. Boks maçları sırasında rakiplerini alt edecek kadar uzun süre yüzeye çıkmasına izin vermiş, ama her seferinde onu geri çekerek bir dahaki sefere kadar iltihaplanmaya bırakmıştı. Ama şu anda, içinde kabaran ve taşmakla tehdit eden kara öfke için bir çıkış yolu yoktu. Bir kâğıt ağırlığı kaptı ve gırtlaktan gelen bir kükremeye odanın öbür ucuna fırlattı. En yakın pencereyi paramparça etmeden önce gecenin içine doğru savruluyor.

"Siktir!" diye bağırdı, masasının içindekileri yere savurdu, yumruğunu yüzeye vurdu ve botunun burnunu iyi bir önlem için yan tarafa çarptı. "Siktir, siktir, siktir!"

Düşüncelerinin izlediği yolu kapsayacak başka bir kelime yoktu. Çünkü Londra Dedikodusu resmen ona savaş açmıştı ve üstünlüğü çoktan ele geçirmişti.

İyice boku yemişti.

Victoria'nın Bültenine abone olduğunuzda Tempting the Bluestocking (A Gentleman Courtesans Novella) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasını alın!

Kaydolmak ve ücretsiz hediyenizi almak için [buraya dokunun](#).

OceanofPDF.com

MAFİNC O* ASCANDA t 9 t AV t IST

[Spotify'da dinlemek için tıklayın!](#)

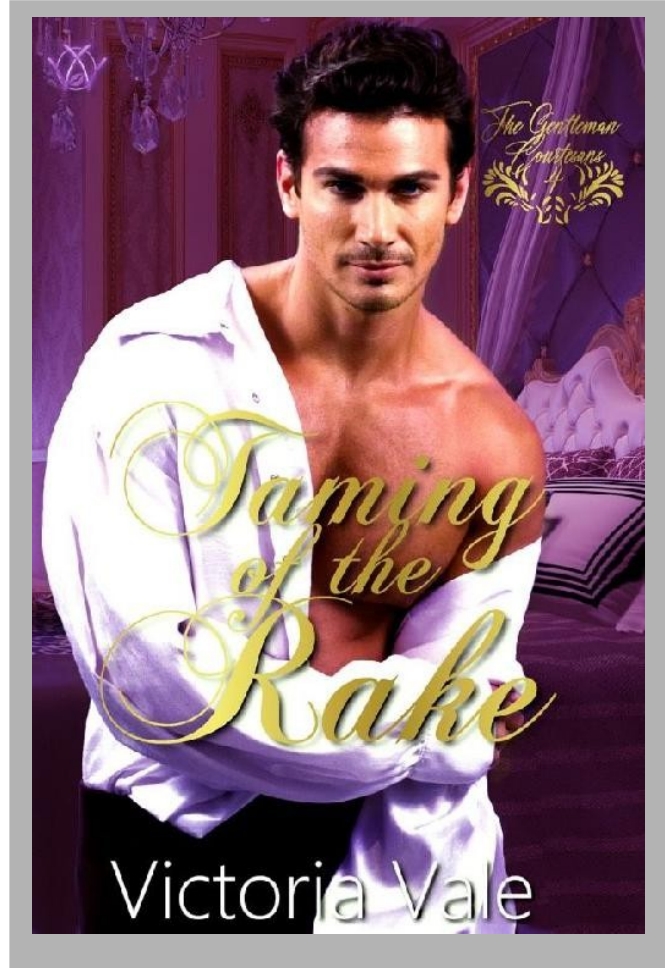
Strong as Glass by Goapele
Crush by Yuna feat. Usher
Summer Games by Drake If
This is Love by Ruth B.
Late Night Flex by Quincy
Preston Hutto'dan Bana Aşkını Ödünç
Ver Alex Isley'den Yörüngeye
I Want You Around by Snoh Aalegra
Pigment by H.E.R.
Japanese Denim by Daniel Caesar Like
Summer by Kyan IMAGINATION by
Adrian Marcel
Say You Won't Let Go by James Arthur
It's You by Henry
Alex Isley'den Water & Air
HONNE'dan Forget Me
Not rum.gold'dan Cut Me
Down
Lost In Japan by Shawn Mendes
Fantasy by Black Atlass
Always by Arin Ray feat. Babyface Cosmic
Love by Florence+ The Machine Instead by
Blake McGrath
Aşık Aptallar by Inara George

Over and Over Again by Nathan Sykes and Ariana Grande He
Loves Me (Lyzel in E Flat) by Jill Scott
SOSUPERSAM'dan The End
Floetry'den Say Yes

OceanofPDF.com

BOOfiq: TAMINCO* THkRAflk

23 Haziran'da geliyor
[Ön sipariş için buraya](#)
[tıklayın!](#)

David Graham kadınları o kadar çok seviyor ki, centilmen bir fahişе olmak işten çok zevk veriyor. Batmakta olan bir malikâneyi yeni devralmışken, zengin kadınları memnun ederek elde edeceği gelir de hiç fena değildir. Kendisine yeni ve kazançlı bir sözleşme teklif edildiğinde, David yeni bir müşteriyi kabul etmekten mutluluk duyar... ta ki kadının kendisinden gerçekten ne istediğini öğrenene kadar.

Dul ve yalnız olan Regina Hurst'ün tutkulu bir ilişkiye girmeye hiç niyeti yoktur. Son kocasının zalim yönetiminden nihayet kurtulmuş ve bağımsız olmuştur, tek istediği kocasının ona asla veremeyeceği bir şeydir: bir çocuk. Profesyonel bir fahişе kiralamak, amaçlarına ulaşmanın en iyi yolu gibi görünmektedir, ancak bu uygun anlaşmanın daha fazlasına dönüşmesini asla beklemez.

David, Regina'yı soğuk ve sert biri olarak görmektedir, ancak onunla geçirdiği zaman karanlık ve gizli bir acıyı ortaya çıkarır. Regina aralarındaki çekim kıvılcımına direndikçe, David onun güvenini ve sevgisini kazanmak için daha çok çabalar. Bağlanmak bir centilmen fahişе için davranış kurallarına aykırıdır, ancak David filizlenmekte olan duygularıyla savaşmakta çaresizdir.

Birlikte geçirdikleri zaman sona erdiğinde, Regina'yı sonsuza dek geride bırakarak büyük ölçüde zenginleşecek mi? Yoksa paralı askerlik anlaşmasını sonsuza dek sürecek bir şeye dönüştürme şansını mı deneyecek?

THkCkN T t kMANCOURT kSANS

OceanofPDF.com

SkRİkS RkADINC ORDkR

Artık mevcut:

Mavi Geyiğin Baştan Çıkarılması (ön roman) Bir

Kadının Portresi

Bir Fahişe Ne İster Bir Skandal

Yaratmak

Çok yakında:

Tırmığın

Evcilleştirilmesi 'in

BenedictPeşinde

OceanofPDF.com

MOR k B VIC T O R I A V A t k

OceanofPDF.com

kNJOV BU DARfı ROMANck SkRIkS, THk VIttAIN

Kötü Adam

Güvercin

Kelebek

Genç Kız

Hediye

OceanofPDF.com

KÜÇÜK SCANDAtOUS BAAtROOM kNCOUNTkRS SkRIkS

Maskeli Balo
Çok Skandallı Bir Evlilik Çıkarıcı
Baştan İki
Marki'ye Boyun Eğmek 'Bay
Darlinge Hükmetmek Onun
Güzel Piçi

Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt 1 Cilt
Skandal Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt
3Noel Karşılaşmaları 2

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Seksi kahramanlar... arsız kadın kahramanlar... heyecan verici erotik romantizm.

Victoria Vale, çeşitli takma adlar altında iki düzineden fazla Romantik ve Genç Yetişkin romanı yazmıştır.

Bir erotik romantizm aşığı olarak, bir tutam baharat ve bolca ateşle tatlandırılmış, şımarık bir kadın kahramanla eşleştirilmiş seksi bir kahramandan başka bir şeyden hoşlanmaz. Bir eş ve üç çocuk annesi olarak okumaktan (tabii ki), yemek pişirmekten, dikiş dikmekten... ve bir biyografide yer alması uygun olmayan diğer aktivitelerden hoşlanıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

